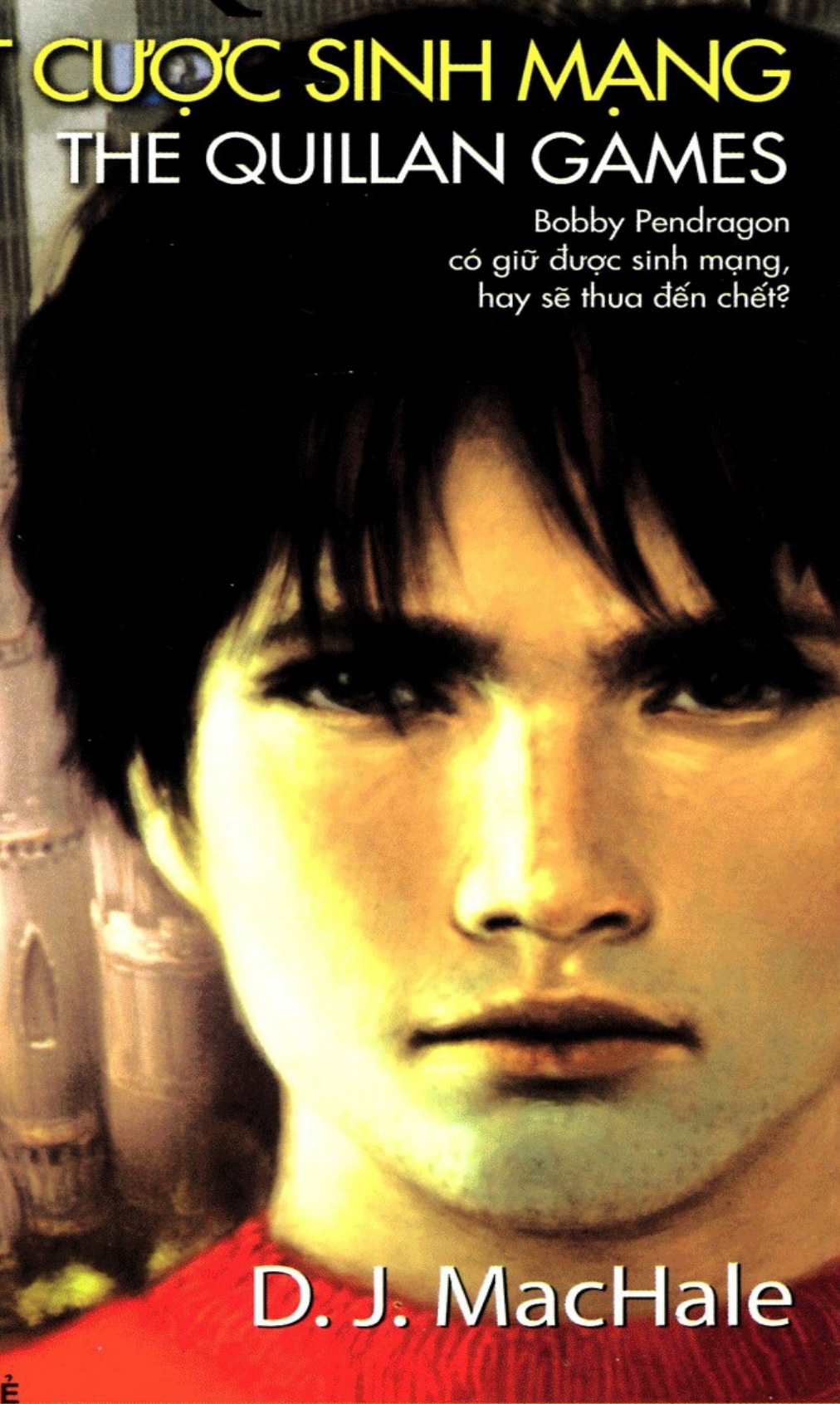

PENDRAGON

Tập bảy: ĐẶT CƯỢC SINH MẠNG
THE QUILLAN GAMES

Bobby Pendragon
có giữ được sinh mạng,
hay sẽ thua đến chết?

The
**NEW YORK
TIMES**
Bestselling
series!

D. J. MacHale

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Đặt Cuộc Sinh Mạng

Series Pendragon Phần 7

D. J. MacHale

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

[\[6\]](#)

[\[7\]](#)

[\[8\]](#)

[\[9\]](#)

[\[10\]](#)

[\[11\]](#)

[\[12\]](#)

[\[13\]](#)

[\[14\]](#)

QUILLAN

Mình mê tí các trò chơi,

Thích tuốt. Bất kể là một trò chơi đơn giản cờ đam, hoặc trí tuệ hơn, như cờ vua. Mình khoái các board game^[1] như Stratego hoặc Risk, mê toi tất cả các đội thể thao trong các game đó. Mình thích trò chơi vi tính, bài lá, xếp chữ, xếp hình. Khi còn là một thằng nhóc mình đã biết chơi trò chơi sát thủ red rover. Mình cũng thích... thắng. Ai chơi mà không muốn thắng. Đúng không? Nhưng mình không phải là đứa cứ phải thắng liên tục mới được, còn không là nổi quạu. Sao phải quạu chứ? Nếu thua mình chỉ... buồn chùng nửa giây, rồi tiếp tục. Với mình, trò chơi chỉ là niềm vui thử thách và được thấy người chơi tốt nhất chiến thắng, dù người đó là ai.

Ít ra thì đó là cách mình *quen* nghĩ.

Nhưng những gì mình phát hiện trên lãnh địa Quillan đó là: trò chơi là một phần rất quan trọng của văn hóa. Tất cả mọi trò.

Vì vậy, biết mình say mê các trò chơi, chắc hai bạn nghĩ, được tới đây, mình khoái lắm, đúng không?

Lầm. Lầm to. Trò chơi là sự thách thức, bày binh bố trận, phát triển kĩ năng, tìm tòi chiến lược và niềm vui. Tất cả những điều đó đều đúng trên Quillan... trừ một điều; niềm vui. Trò chơi ở đây không có gì là vui vẻ. Trên lãnh địa này, trò chơi vô cùng nghiêm túc. Chơi trên Quillan, bạn phải thắng, vì cái giá của sự thất bại là quá cao. Mình đã thấy chuyện gì xảy ra cho người thua rồi. Chẳng hay ho – hay vui vẻ – gì. Chỉ mới bắt đầu tìm hiểu về lãnh địa mới lạ lùng này, một điều đã đóng dấu nung vào bộ não mình: dù chuyện gì xảy ra, đừng để thua. Đơn giản vậy thôi. *Đừng thua*. Lời khuyên tốt hơn là: đừng chơi gì hết. Nhưng dường như trên Quillan này, bạn không có quyền chọn lựa. Sống tại đây là phải tham gia.

Thắng hay trả giá.

Khiếp vậy đó, nhưng mình vẫn phải chấp nhận, vì biết bằng cách nào đó, những trò chơi này sẽ là nguyên nhân dẫn tới cuộc chiến chống lại Saint Dane. Hắn đang ở đây. Đây là lãnh địa kế tiếp hắn âm mưu theo đuổi. Chẳng cần là thiên tài cũng có thể đoán ra điều đó. Hắn đã gửi lời mời mình như một ông bạn cố tri. Trong nhật kí trước mình đã kể chuyện này rồi. Nhưng có một chuyện lần trước mình chưa viết. Hai bạn biết không, còn một Lữ khách khác có mặt ở đây trước mình. Mình không nói về Lữ khách của Quillan đâu. Mình nói về một Lữ khách đến từ lãnh địa khác. Mình sẽ nói thêm về vụ này khi tới thời điểm trong nhật kí. Mình sẽ lần lượt kể theo trình tự xảy ra. Theo đúng trình tự mình đã chứng kiến. Nhưng mình có thể cho hai bạn biết: mình tức giận. Từ khi trở thành Lữ khách chưa bao giờ mình nổi sùng đến thế. Nếu Saint Dane nghĩ thách thức mình bằng các trò chơi là cách tốt nhất để hủy hoại Quillan, thì hắn sẽ có một bất ngờ lớn. Hắn chọn lầm chiến trường rồi. Vì mình khoái trò chơi. Và chơi hơi bị hay. Và mình đang điên máu đây. Xin mời.

Mark, Courtney, lần trước mình viết cho hai bạn là từ một lâu đài trong chuyện cổ tích trên Quillan. Lúc đó, mình đã muốn viết nhiều hơn, nhưng sợ là không có đủ thời gian. Ngoài ra, thông tin gửi hai bạn trong nhật kí trước đều khá xúc động, mình cần phải viết hết ra trong khi vẫn còn nóng hổi trong đầu. Không hiểu sao mình đã quá lo lắng, không thể nào quên những phút cuối cùng trên Zadaa. Bất chấp mọi cách mình nhìn vào sự việc, hoặc cố tìm hiểu, hoặc tìm cách lý giải những gì đã xảy ra, mình vẫn quay về với một sự thật không thể chối cãi:

Loor đã bị giết chết, và rồi... sống lại.

Không, để mình nói rõ hơn: Mình nghĩ là đã cứu Loor trở lại từ cõi chết. Có sống tới trăm tuổi, chắc không ngày nào mình không hồi tưởng lại chuyện xảy ra trong cái hang sâu thẳm dưới lòng cát tại Xhaxhu. Biết là đã viết về chuyện này rồi, nhưng mình không thể nào quên nổi. Mấy phút đó trở đi trở lại trong đầu mình, như một cuốn phim chỉ chiếu tới đó rồi tự động trả băng, chiếu lại. Tất nhiên, kết quả không hề thay đổi. Saint Dane giết Loor ngay trước mắt

mình. Hắn phóng ra từ ống dẫn, thúc kiếm đâm xuyên qua tim cô. Cô không kịp có một phản ứng, nói gì tới tự vệ. Hắn đã giết cô một cách tàn nhẫn. Dù cô chết, mình không có thời gian thương xót, vì mình muốn phục thù. Ngay sau đó là trận tử chiến giữa mình và gã Lữ khách ma quái. Hoặc là mình cho là vậy. Có điều là, mình đã đấu với hắn như một kẻ điên cuồng vì đau khổ. À, đúng thế, lúc đó mình là một người điên. Mình nghĩ, nhìn một người thương yêu bị giết tàn nhẫn, thì bất kì ai cũng bị đẩy tới sự phần nộ thế thôi.

Saint Dane và mình quyết chiến như cả hai cùng biết: chỉ một trong hai còn sống để ra khỏi đường hầm đó. Một trận đánh ác liệt, tàn bạo của cả hai phía. Nhưng vào cuối trận, hắn đã phạm một sai lầm tai hại. Hắn tưởng đã thắng, xông lên để giết mình. Mình nắm chính cây kiếm hắn đã giết Loor, lia đúng vị trí. Mình nhắm thật hoàn hảo. Thay vì thanh toán gọn mình, hắn nhào vào vũ khí. Kiếm ngập qua hắn đến tận chuôi, y hệt cách hắn mới đâm Loor lúc trước. Mình thắng. Saint Dane chết. Ác mộng đã kết thúc. Nhưng chiến thắng của mình không kéo dài. Thân hình của hắn biến thành làn khói đen, trôi nổi khỏi thanh kiếm, rồi trở lại nguyên hình ngay miệng ống dẫn. Mình ngược nhìn tên quỷ sứ bình tĩnh đứng đó, không hề trầy xước. Hắn đứng đó, sừng sững hơn hai mét, mặc bộ đồ đen giống như người châu Á. Cái seo đỏ như tia chớp trên đầu hắn căng phồng máu. Đó là dấu hiệu duy nhất cho biết hắn phải nỗ lực như thế nào. Nhưng như mọi khi, điều mình không thể không lom lom nhìn, chính là đôi mắt trắng xanh của hắn. Đôi mắt gắn lấy mình, trói chặt mình, rút hết chút hơi thở còn lại của mình. Mình và hắn cứ giữ nguyên tình trạng đó một lúc lâu – trừng trừng nhìn nhau, chờ đợi đối phương hành động. Nhưng trận đánh đã kết thúc. Hắn ban cho mình một nụ cười lạnh lùng, hiểu biết – như nói rằng mọi chuyện xảy ra chính xác như những gì hắn đã trù tính.

Giọng đầy tự mãn hắn nói:

- Mi cũng có khả năng tức giận đấy chứ. Ta sẽ nhớ điều này.

Mình bàng hoàng hỏi:

- Sao mi có thể...?

- Lão Press không cho mi biết, cố giết ta chỉ là chuyện vô ích thôi sao?

Hắn khoái chí nói, mắt vẫn nhìn mình, rồi gọi lớn vào ống dẫn:

- *Quillan!*

Ống dẫn sống động lên rồi. Mình không còn đủ sức, hay ý chí, ngăn chặn hắn. Thậm chí nếu còn đủ sức và quyết tâm, mình cũng sẽ không biết phải làm cách nào để ngăn chặn hắn.

Tên quỷ sứ nói:

- Zadaa là một trò giải trí thú vị thật. Pendragon, cho dù mi nghĩ gì, vụ này chưa kết thúc đâu. Ta có thể liếm sạch vết thương, rồi tiếp tục tiến tới.

Nhìn xác Loor hắn tiếp:

- Vấn đề là... mi có thể không?

Ánh sáng từ ống dẫn bao phủ gã Lữ khách ma quái. Hắn lùi một bước rồi biến mất. Khi ánh sáng tắt, mình còn nghe tiếng cười điên loạn của hắn xa dần.

Đã nói cho hai bạn biết là mình ghét cay ghét đắng thằng cha này chưa nhỉ?

Khi quay lại Loor, mình thấy là quá muộn mất rồi. Cô ấy đã chết. Không là bác sĩ, mình cũng có thể biết chắc như vậy. Máu tràn lan. Hơi thở không còn. Tim không đập. Trùng trùng nhìn xuống cô, mình không thể tin đây là sự thật.

Mới chỉ đêm qua, mình đã thử hôn cô để tỏ thật tình yêu của mình, nhưng cô đã quay đi. Tim mình tan nát. Mình đã phải lấy hết can đảm để thú thật tình cảm sâu đậm của mình với cô, nhưng bằng một cử chỉ nhỏ thế thôi, cô cho mình biết là không thể.

Dù vậy, cô ấy cũng đã nói là cũng rất có cảm tình với mình. Loor nói: "Pendragon, chúng ta đang làm nhiệm vụ. Chưa từng có nhóm người nào được trao một trách nhiệm vĩ đại như thế này. Chúng ta phải chiến thắng. Phải ngăn chặn được Saint Dane. Đó là cuộc chinh phạt của chúng ta. Chúng ta là chiến binh. Chúng ta sẽ lại cùng chiến đấu bên nhau. Bằng bất cứ cách nào, chúng ta không thể để cảm xúc làm mờ ý chí. Đó là nguyên nhân tôi không thể tiến tới với

anh.”

Nghe thật đau lòng, nhưng cô ấy có lý. Hai đứa mình sẽ lại phải chiến đấu bên nhau. Để tình cảm xen vào, dù rất nhỏ cũng sẽ là một sai lầm. Tình cảm của hai đứa dành cho nhau, phải tạm gác lại, cho đến một thời điểm thích hợp. Hoặc đó là những gì mình nghĩ trong lúc đó. Nhưng, hôm sau, mình chứng kiến Saint Dane giết cô. Ngồi trong cái hang đó, đặt tay lên vết thương đã làm cô tử vong, đầu mình rối loạn hàng triệu ý nghĩ và cảm xúc. Toàn ý nghĩ và cảm xúc tiêu lương. Mình đã mất bạn. Cô ấy không chỉ là người mình yêu, mà còn là chiến hữu tài giỏi nhất của mình trong trận chiến chống lại Saint Dane. Chợt quặn lòng nhận ra: sẽ chẳng bao giờ có thời điểm thích hợp nào dành cho chúng mình. Vì cô ấy đã mất rồi. Mình ước ao bằng cả hồn và xác: đây không phải là sự thật

Thế rồi... cô ấy tỉnh lại. Đơn giản vậy đó. Cô ấy mở mắt. Vết thương cũng biến mất như chưa từng có bao giờ. Nhưng mình thì là *vết thương đã có đó*. Máu khô trên giáp da của cô là bằng chứng. Một chuyện khó tin đến kì di. Từ khoảnh khắc đó, mình đã cố hiểu những gì xảy ra. Nhưng làm sao bạn có thể hiểu một chuyện không thể hiểu.

Xin lỗi vì đã lặp lại tất cả những chuyện này, nhưng vì càng không thể nào hiểu nổi điều gì đã xảy ra trong cái hang đó, mình lại càng bối rối tự hỏi, chuyện gì có thể xảy ra trong tương lai. Tương lai của mình. Trước đó, có vài chuyện xảy ra cho Lữ khách, làm mình nghĩ: chúng mình không chính xác là... ời, phải nói sao đây? Không là người bình thường. Trên Zadaa mình đã bị thương khá nặng, và đã bình phục mau hơn có thể. Chuyện đó cũng xảy ra cho Alder trên Denduron. Đáng lẽ chết vì mũi tên sắt bắn trúng ngực, nhưng vết thương của anh ta lành cấp kì và Alder bình phục nhanh chóng như chưa từng bị thương. Nhưng bình phục nhanh và trở lại từ cõi chết là hai điều khác hẳn nhau. Tuy nhiên, không phải Lữ khách chúng mình không thể chết. Chết chứ. Vì nếu không, thì cậu Press, Seegen, cha của Spader, bà Osa, và Kasha sẽ... vẫn còn quanh đây. Cũng không phải là chúng mình không hề bị thương. Những vết thương sưng tím và cảm giác đau đớn chứng minh cho điều đó.

Tuy nhiên mình đã thấy ba Lữ khách bị những vết thương chí tử, nhưng vẫn sống để kể lại chuyện đó. Loor, Alder và Saint Dane. Rất ghét phải xếp các bạn mình chung với con quỷ đó, nhưng dù sao hẳn cũng là một Lữ khách. Mặt khác, Saint Dane có khả năng làm những điều mà tội mình không thể. Mình không thể biến thành người khác. Tin đi, mình đã thử rồi. Một lần. Sau đó mình cảm thấy ngu ơi là ngu. Làm cách nào để “ước” mình thành người khác hẳn? Mình nhắm mắt, tập trung tư tưởng, thầm nói: *Biến thành Johnny Depp*. Chẳng có quái gì xảy ra. Chắc phải nói một cách cụ thể hơn. Mình nhủ lại: *Thành Johnny Depp trong Charlie và Xưởng bánh sô-cô-la khác với Johnny Depp trong Cướp biển Ca-ri-bê*. Tất cả chỉ như một trò ngớ ngẩn. Vì chẳng có gì xảy ra. Mình cũng chẳng thêm ước: *Tôi muốn thành khói đen, bay qua căn phòng này*. Nếu không thể thành Johnny Depp, sức mấy mà thành khói được. Tóm lại, có thể Saint Dane là Lữ khách, nhưng đẳng cấp cao hơn chúng mình.

Tuy nhiên, cả hẳn và Loor đều trở lại từ cõi chết. Điều đó không thể chối cãi được. Mình phân vân, trong vụ hồi sinh của Loor, có khả năng nào do mình không? Nhưng mình đã ở bên cậu Press khi ông chết. Mình cũng ở bên Kasha. Họ có sống lại đâu. Khi cố nhớ lại những khoảnh khắc già biệt khủng khiếp đó, mình chỉ có thể nghĩ rằng chuyện xảy ra cho Loor khác với những lần trước ở chỗ nó quá nhanh, mình bàng hoàng đến nỗi không tự cho phép mình tin đó là sự thật. Nghe có vẻ điên rồ, nhưng giống như mình không chấp nhận cái chết của cô. Mình không muốn cho phép chuyện đó xảy ra... và chuyện đó đã không xảy ra. Cô ấy tỉnh lại. Khó tin quá, phải không? Nhưng đó là sự thật.

Mình nghĩ, có lẽ không nên quá bối rối về chuyện này. Khả năng để một Lữ khách “ước” cho một Lữ khách khác sống lại là một điều rất tốt. Thú thật, nó cho mình tự tin hơn trong cuộc chiến chống lại Saint Dane. Không phải mình muốn thử lại một lần nữa đâu. Không thể. Thử nghiệm với cái chết không nằm trong danh sách “những việc cần làm” của mình. Nhưng dù sao vụ đó cũng làm mình phải rối trí. Mình từng luôn hỏi, nguyên nhân nào mình được chọn làm Lữ khách. Mình nghĩ, các bạn chẳng thể nào tìm ra một tên nào bình thường hơn mình đâu. Nhưng sau vụ làm người chết sống lại, mình bắt đầu tự hỏi: thật sự Lữ khách tội mình bình thường đến cỡ nào. Cậu Press nói ba má không thật sự là cha mẹ mình. Nhưng cậu không hề cho biết

cha mẹ thật của mình là ai. Điều đó làm mình phải suy nghĩ chớ. Chính xác mình từ đâu tới? Biết gia đình mình biến mất, cùng những chứng cứ nhỏ nhất chứng tỏ gia đình mình từng hiện hữu, là một thách đố luật thiên nhiên. Vậy mà điều đó đã xảy ra. Hình như tất cả Lữ khách đều có một hoàn cảnh tương tự. Mỗi chúng mình được nuôi dưỡng trên một lãnh địa của chính tội mình, tuy nhiên đều không có một lý lịch nào để chứng minh điều đó.

Có lẽ cảm giác đặc biệt hơn cả đọng lại trong mình là... buồn. Từ khi ra khỏi nhà, mục tiêu duy nhất của mình là được trở lại đời sống bình thường. Đó là nhân tố thúc đẩy độc nhất để mình làm tất cả mọi chuyện từ khi bước chân vào ống dẫn lần đầu tiên.

Nhưng bây giờ mình không còn nghĩ như thế nữa.

Thú nhận điều này chẳng dễ dàng gì: mình đang bắt đầu tự hỏi, thật sự mình có thuộc về Trái Đất Thứ Hai không? Mình nhớ hai bạn nhiều hơn có thể nói ra, nhưng gia đình mình đã mất. Cứ như một thực thể vũ trụ uy nghi làm nổi bật tất cả những gì liên quan đến Bobby Pendragon, rồi bấm vào khóa xóa. Nếu có ai hỏi mình từ đâu tới, mình sẽ nói sao? "À, tôi lớn lên ở Stony Brook, Connecticut, nhưng toàn thể lý lịch tôi đã bị xóa bỏ, và gia đình tôi biến mất ngay sau khi tôi ra đi qua một ống dẫn, để chiến đấu với một con quỷ đang cố hủy hoại những gì tồn tại. Hết!". Không thể!

Mình không nói để hai bạn tội nghiệp mình đâu. Trái lại là khác. Những trang nhật kí này sẽ viết hết những gì xảy ra với mình trong vai trò một Lữ khách, để khi cuộc chiến vũ trụ này với Saint Dane kết thúc, sẽ còn có một hồ sơ. Việc này mình làm nổi. Nhưng với mình, điều quan trọng nhất là: tìm ra sự thật. Sự thật về mình, về gia đình mình và về Saint Dane. Mình phải ngăn chặn thằng cha này. Không chỉ vì Halla, mà còn vì cả mình. Mình tin tuyệt đối, ngay khi hẳn bị ngăn chặn mãi mãi, chuyến du hành sẽ đưa mình tới sự thật. Mục tiêu đó là điều làm cho mình vẫn tiếp tục. Mình sẽ cố không thắc mắc quá nhiều, cứ cắm đầu tiến tới. Tiến tới đồng nghĩa với ngăn chặn Saint Dane. Đó là lý do mình có mặt trên Quillan.

Trong nhật kí trước, mình đã viết ngay sau khi Loor sống lại, mình và cô ấy đứng bên ống dẫn trong khi nó khởi động và chuyển đến trước mặt tội mình một hộp hình vuông màu sắc rực rỡ. Hộp có những sọc đỏ và vàng, được thắt nơ đỏ. Lủng lẳng dưới cái nơ là một tấm thiệp màu vàng, với hàng chữ đỏ bay bướm: PENDRAGON. Loor mở thiệp, bên trong tội mình thấy hàng chữ: "Nồng nhiệt chúc mừng, S.D." Đúng là Saint Dane (cũng có thể là South Dakota, nhưng nếu vậy thì lại chẳng có ý nghĩa gì). Mình không biết làm gì với cái hộp. Gã quỷ sứ này mới giết Loor, mới đập mình xém chết, đã bị mình giết rồi sống lại, và bây giờ gửi cho mình... quà sinh nhật! Thậm chí hôm nay đâu phải là sinh nhật mình. Có lẽ nhận quà từ South Dakota lại có vẻ ít quái dị hơn. Chúc mừng mình tới thế giới kỳ quặc. E sợ lại có trò gì ghê tởm bên trong, mình nheo mắt khi mở nắp hộp. Vật nháy bật ra thật sự ghê tởm. Ít ra là đối với mình. Các bạn còn nhớ chớ? Bật ra khỏi hộp là một hình nộm hề. Một thứ trông đáng sợ. Với một cái nón hề và một nụ cười nham nhở. Thật ra, với mình gã hề nào trông cũng đáng sợ. Mình rất ghét hề. Không hiểu Saint Dane có biết vụ này không? Tên hề vừa nháy tung tung trên lò xo vừa cười khúc khích, tiếng cười được ghi âm sẵn. Giọng cười rất quen. Cừ thật.

Đáy hộp có một bao thư màu xanh dương trên đó có hàng chữ PENDRAGON. Mình vội mở ra. Bên trong là một miếng giấy vàng với nét chữ bay bướm màu đỏ.

Một thiệp mời:

*Mặc vào áo trắng
Tới đây qua đêm
Cùng chơi vài trò
Cuồng nhiệt dễ thương
Tới rồi sẽ biết*

Chủ nhân trên Quillan,
Veego và LaBerge

Veego và LaBerge là cái quái gì vậy? Mình không biết, nhưng một điều rất rõ ràng: lần dùng chân tới của mình sẽ là Quillan. Một mình. Loor muốn đi, nhưng mình cần tìm hiểu xem Quillan chứa đựng cái gì trước khi quyết định Lữ khách nào tốt nhất có thể giúp mình tại đó. Hơn nữa Loor mới hồi sinh, cô cần được nghỉ ngơi. Ấy là mình nghĩ thế. Mình có biết gì đâu. Chưa bao giờ mình thấy người chết sống lại. Vì vậy mình miễn cưỡng chia tay Loor tại miệng ống dẫn trên Zadaa, bước vào đường hầm, kêu lớn:

- *Quillan.*

Cuộc phiêu lưu mới nhất của mình bắt đầu từ đó...

Nhật kí #24

(Tiếp theo)

QUILLAN

Ống dẫn.

Có thể bay qua không gian và thời gian là một kinh nghiệm không tưởng, nhưng với mình đó lại là thời gian hoàn toàn thư giãn. Không có những bất ngờ, không kẻ nào lén lút chờ đợi thành linh tấn công, không Saint Dane. Hi vọng cứ được yên ổn thế này. Ngay sau khi tuyên bố lãnh địa muốn tới, và được cuốn vào đường hầm của âm nhạc và ánh sáng trong suốt như pha lê, là mình có thể thư giãn. Nhớ lại lần đầu trôi qua ống dẫn từ Trái Đất Thứ Hai tới Denduron, mình đã khiếp đảm thế nào. Bây giờ mình thật bình tĩnh. Cứ như mình được sạc pin khi bay qua ống dẫn vậy. Mình nghĩ, những đường hầm này có rất nhiều điều kì diệu, chứ không phải chỉ là một đường cao tốc xuyên qua vũ trụ. Có một kiểu trí tuệ nào đó đang vận hành ở đây. Bằng cách nào ống dẫn biết đưa chúng mình đến đúng *thời điểm*? Chúng mình luôn đến đúng nơi cần thiết, đúng lúc chúng mình cần có mặt tại đó. Thậm chí, khi lãnh địa có hai cổng ống dẫn, chúng mình vẫn luôn xuất hiện tại cổng chúng mình cần. Mình tin chắc, khi biết sự thật về Lữ khách, Halla và Saint Dane, mình sẽ biết tất cả về ống dẫn và vì sao nó có thể làm những gì đã làm. Cho đến lúc đó, mình đành chấp nhận ống dẫn như một kì nghỉ nho nhỏ thoát khỏi thực tế, trong khi nó phóng mình đến một điểm đến mới.

Nhưng từ khi Saint Dane thắng trận trên Veelox, mình luôn ám ảnh một điều về ống dẫn. Mình đã thấy những bóng ma kỳ lạ chập chờn trong một biển sao, bên kia bức tường pha lê, khi mình du hành qua vũ trụ. Bầu trời đen tràn ngập những vì sao lấp lánh, rải rác hình ảnh gần như trong suốt của những người, những vật từ nhiều lãnh địa khác nhau. Mình thấy khinh khí cầu *Hindenburg* của Thế Giới Thứ Nhất, cùng với chiếc thủy phi cơ của Jinx Olsen đang bay, mình thấy người Novan da trắng trên Denduron đang đi thành hàng. Mình thấy máy phóng nước của Cloran đang bị cá gai rượt đuổi. Những chiến binh Batu của Zadaa nhấp nhô trên mình những con ngựa zenzen phóng ra từ Eelong. Mình thấy Kim Tự Tháp Nguồn Sống đồ sộ trên Veelox, và mình thấy cả những con vật nhỏ nhỏ trông như mèo trên Trái Đất Thứ Hai. Nhiều thứ mình không nhận ra. Mình thấy những đoàn người đưa cao những ngọn giáo lên trời, hoan hô một điều gì đó. Mình thấy những người đàn ông lực lưỡng đang vội vã chạy, vẻ nghiêm trang, hàm nghiền chặt. Thậm chí mình còn thấy cả một số khuôn mặt hề. Mình rất ghét. Mình nói chưa nhì? Hàng ngàn hàng ngàn khuôn mặt mình không muốn tả lại, vì biết là hai bạn đã hiểu. Nhiều khuôn mặt mình nhận ra, cũng như nhiều khuôn mặt mình không biết. Đó là những hồn ma từ khắp các lãnh địa, cùng bồng bênh trôi nổi trong biển không gian. Đó chính là điều làm mình lo lắng. Chúng ta đều biết, những nhân tố của các lãnh địa không được xáo trộn. Vậy mà, trong không gian – hay nó là bất cứ thứ gì – ở đây, những hình ảnh của tất cả mọi lãnh địa lẫn lộn vào nhau. Chúng không tương tác với nhau, mà giống như mình đang xem một cuốn phim đã được thu hình từ tất cả mọi nơi hơn. Nhưng nhìn hình ảnh này nối tiếp hình

ảnh kia, mình nhận ra mỗi lãnh địa khác nhau đến thế nào. Tất cả đều có một lịch sử và số phận riêng. Không thể đổi thay. Xáo trộn chúng chẳng khác nào ném những con số ngẫu hứng vào một phương trình hoàn hảo. Kết quả sẽ khác hẳn. Mình nghĩ, đó là điều sẽ xảy ra cho các lãnh địa, nếu những nền văn hóa bị xáo trộn. Không lãnh địa nào còn được như cũ, và điều đó có thể là một bất hạnh to lớn.

Đây chính xác là những gì Saint Dane mong muốn. Hắn đã chơi trò ra tay thật nhanh và buông lỏng quy luật về việc xáo trộn các nguyên tố giữa các lãnh địa. Mình đang bắt đầu nhận ra vì sao. Càng có thể làm cho một lãnh địa chao đảo, hắn càng dễ đưa lãnh địa đó vào cảnh hỗn loạn. Mình tin rằng, hắn không chỉ lợi dụng bước ngoặt của mỗi lãnh địa để đẩy lãnh địa đó vào thảm họa, mà để tiếp tay cho mục đích của mình, hắn còn xáo trộn các lãnh địa với nhau. Tất cả những điều đó có nghĩa gì với mình, ngoài chuyện mình lo đến thắt ruột? Chẳng có nghĩa gì hết, trừ một điều: thêm lý do để phải ngăn chặn hắn lại. Khi vùn vụt qua ống dẫn để tiến tới Quillan, mình không ngăn được thắc mắc: những hình ảnh bồng bềnh trong không gian kia liệu có phải là một lời cảnh cáo, hay là bằng chứng xác nhận điều tệ hại nhất đã bắt đầu rồi và những bức tường giữa các lãnh địa đang bắt đầu sụp đổ.

Đây là chuyến du hành qua ống dẫn đầu tiên mình không thích thú

Tuy nhiên mình không có nhiều thời gian để lo lắng về điều đó. Mình đã nghe những nốt nhạc rộn ràng vẫn luôn cất lên khi mình di chuyển trong ống dẫn bắt đầu lớn hơn và phức tạp hơn. Bản nhạc quen thuộc này là tín hiệu mình đã tới gần cuối chuyến đi. Mình không tập trung vào những hình ảnh trong không gian nữa, mà nhìn thẳng. Một luồng sáng lóe lên cuối đường hầm. Mình sắp tới Quillan. Đã hết thời gian để đưa ra giả thuyết. Màn trình diễn sắp bắt đầu.

Khi tấm đệm ánh sáng nhẹ nhàng đặt mình xuống, lập tức mọi giác quan đều trong tình trạng cảnh giác. Mình đứng cả giây để định phương hướng. Rất tối, nhưng có lẽ vì mình vừa bay trong một cơn mưa ánh sáng. Cần vài giây để cho quen mắt, mình khom gối, đứng chờ, sẵn sàng nhảy nếu có một dấu hiệu nguy hiểm. Sau vài giây, mình nghe một âm thanh kì cục, như tiếng trò chuyện líu lo. Thật tình không biết diễn tả cách nào khác nữa. Từ đâu đó, bên phải mình, hàng loạt âm thanh the thé. Nghe không có vẻ nguy hiểm hay gây hấn. Chỉ... kì cục. Mình căng tai nghe. Nhưng âm thanh đó ngưng bật. Im phăng phắc. Chỉ còn tiếng vọng yếu ớt của tiếng nhạc lịm dần vào sâu thẳm đường hầm. Mình không nhúc nhích. Không muốn chạm phải một sai lầm ngớ ngẩn nào. Mình chờ đúng một phút, nhưng âm thanh đó không trở lại. Dù là gì, nó đã đi rồi.

Nhìn quanh, mình chẳng thấy gì ngoài bóng tối. Căng cứng! Mình sẽ đổi bất cứ thứ gì để có một cây đèn pin... giả dụ trên Quillan này có đèn pin. Một phút nữa trôi qua, cứ đứng trong tối mãi thế này chẳng ích gì, vậy là mình rón rén tiến một bước và... *rầm!* Đầu va ngay phải một bức tường. Ui da! Lùi vội lại. Cảm giác ngu hơn là đau. Lần này thận trọng hơn, mình đưa tay ra quờ quạng, cho tới khi tay chạm vào tường. Ít ra, mình nghĩ đó là tường. Chắc chắn rồi. Nó cứng, bằng phẳng, trải rộng sang hai bên. Hai bạn biết... tường là như thế nào mà. Không gian giữa miệng ống dẫn và bức tường này hình như chỉ vài mét. Đây là khu vực cống nhỏ hẹp nhất. Tất nhiên mình biết, phải có một lối ra. Cái khó là phải tìm cho ra. Mình lui vào ống dẫn vài bước, hình dung ra quang cảnh chung quanh. Mình đứng đó thêm mấy giây, rồi từ phát hiện ra những kẽ nứt trên tường. Thật ra trông chúng có vẻ giống những đường nối thẳng, bắt chéo, tạo thành một hình lưới, khoảng sáu mươi phân một ô vuông. Ban nãy mình không nhận ra điều này vì mình đứng quá gần bức tường và mắt vẫn chưa quen với bóng tối. Ánh sáng lọt qua rất yếu. Nhưng có ánh sáng. Mình biết là phải có lối ra, vì vậy mình quan sát bức tường, cố tìm bất cứ thứ gì có thể là cửa sổ, hay một lỗ hổng cũng được. Mình bất cần. Mình bắt đầu cảm thấy sợ nơi khép kín này rồi đây.

Lại nghe âm thanh lách cách. Lần này từ bên trái mình. Mình nhìn sang hướng đó. Không có gì. Nhưng không thể làm gì được. Rõ ràng là có gì ở đó. Không biết hai ngả tường này kéo dài tới đâu. Cả hai bên đều không thấy những đường nối nữa. Hình như chúng không đột ngột kết thúc mà khuất dần vào bóng tối. Với tất cả những gì mình biết lúc này, bức tường có thể kéo dài cả dặm.

Tiếng lách cách im bật. Dù là gì, nó làm mình hoảng, muốn ra khỏi đây ngay. Đánh liều, mình

tiến tới bức tường, đưa tay lên khỏi đầu, đẩy mạnh một khối vuông với kẽ hở ánh sáng. Không chuyển động. Mình chuyển tay xuống, đẩy khối vuông bên dưới. Vô ích. Mình đã nghĩ một trong những khối vuông này là ô cửa của một thứ gì đó và...

Không phải đoán lâu. Vì khối vuông thứ năm đã bật ra. Một bên có bản lề. Ánh sáng lập tức tràn vào. Nhìn lại ống dẫn, mình thấy đó là một miệng đường hầm tròn bằng đá. Nhìn hai bên, xem cái gì đã phát ra tiếng lách cách, nhưng ánh sáng làm đồng tử mình khép lại. Chỉ còn thấy bóng tối đen như mực. Âm thanh bí mật đành phải chờ sau. Cánh cửa cao gần tới hông mình và đủ rộng để mình lách qua. Đưa một chân qua cửa, mình khom người, lách đầu qua, sau cùng tới chân kia.

Tuyệt vời! Ra ngoài rồi! Nhưng đây là đâu? Quay lại, mình thấy bức tường vừa chui qua làm bằng xi măng hay vôi vữa. Dù bằng gì, rõ ràng là do người làm ra. Một câu hỏi đã được trả lời. Bất kì ống dẫn này ở chỗ nào thì nó cũng không là hang động hay đường hầm thiên nhiên. Nó nằm trong một tòa nhà. Mình đoán, bản lề trên cửa cũng là một thông tin đặc biệt. Mặt tường được bao phủ bằng một thứ giống như lưới thép. Điều đó giải thích cho những hình vuông mình đã thấy từ phía trong. Mình nghĩ lưới thép này là để giữ cho tường được vững chắc, và một phần của nó chắc chắn là cổng vào ống dẫn. Vừa định khép cửa lại, mình chợt thấy cần phải tìm hiểu khối vuông nào đã từng là cổng ống dẫn. Trông chúng giống hệt nhau. Dĩ nhiên là mình không cần phải lo. Chúng *không* giống hệt nhau đâu. Mình thấy một ngôi sao nhỏ chấy xém trên góc phải ô cửa. Ngôi sao không lớn hơn một đồng xu, nhưng có nó ở đó là yên tâm rồi. Nó là dấu hiệu chứng tỏ đây là một cổng của ống dẫn. Mình đã biết lối về. Mình đóng cánh cửa bí mật hơn nửa mét vuông, rồi lại mở ran gay, để biết chắc mình không tự khóa đường về. Nếu phải nhảy vào ống dẫn gấp, mình không muốn phải mất thời gian với một cánh cửa “cà chớn”. Sau khi đóng lại cánh cửa, mình dựa lưng vào tường, nhìn Quillan lần đầu tiên.

Đây là một phòng rất rộng, giống như một kho hàng. Thùng gỗ đủ kích cỡ chõng chất khắp nơi. Trần cao chừng mười hai mươi ba mét. Hai bên tường kéo quá dài, không thể biết thật sự phòng rộng cỡ nào. Mình nghĩ ngay đến từ “nhà ga máy bay”. Bây giờ mình có thể thấy lưới sắt trên tường sau lưng mình chắc phải tới cả vài ngàn khối vuông... với đúng *một* khối dẫn tới ống dẫn. Rất thông minh. Chẳng khác nào giấu cây kim trong một đồng cỏ khô... làm toàn bằng kim. Chỉ còn biết hi vọng, khi tìm đường trở lại, mình có thể tìm được cây kim đặc biệt đó. Ánh sáng tỏa xuống từ những sọc dài trên trần. Không biết đó là đèn điện hay lỗ thông ra bên ngoài. Ánh sáng không đủ. Toàn thể nơi này vẫn có vẻ tối tăm. Nhưng đủ ánh sáng để nhìn được cả phòng. Hàng ngàn thùng đủ kích cỡ chõng lên hàng ngàn thùng khác. Có thùng nhỏ chỉ bằng hộp đựng giày, có những thùng lớn đủ chứa một xe hơi. Không cách gì biết được bên trong chúng chứa gì, chỉ thấy thùng nào cũng có những hàng số đen bên ngoài. Nhìn quanh, mình có một nhận định đầu tiên về Quillan. Đây không là một xã hội tiền sử. Họ có thể xây dựng, sản xuất, và có đủ kĩ thuật tiến bộ để tạo ra một không gian trong nhà đồ sộ.

Nhìn lớp bụi dày phủ trên tất cả các thùng, mình có thể biết đây là nơi chứa hàng trong một thời gian quá lâu. Những hộp và thùng – chẳng biết chứa gì – đã nằm đây từ bao lâu rồi? Cũng hay. Đặt ống dẫn trong một vùng giao thông tấp nập không phải là một ý tưởng hay. Nơi này xưa cũ, và có lẽ đã bị lãng quên. Chợt nghĩ đến từ “mồ mả”, mình liên tưởng ngay đến một hình ảnh hoàn toàn khác về “cái thứ” rất có thể đang nằm trong những cái thùng này. Mình vội gạt ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Các thùng được xếp đặt để vẫn còn một lối đi ngoằn ngoèo vào sâu trong phòng. Hay ra khỏi phòng. Mình không biết đường nào là đường nào nữa. Có thể mình đang ở gần, hay xa lối ra, hay đang đứng chính giữa. Phải cố tìm đường qua mê cung này, hi vọng, không mất cả năm mới thấy lối ra. Chuyện trở lại sẽ tính sau. Mình nhìn vào chiếc nhẫn Lữ khách, vì mình ở quanh quẩn gần ống dẫn nên nhẫn đang sáng lên như thường lệ. Mình biết, sẽ phải trông cậy vào nhẫn đưa mình trở lại nơi này và cái lỗ hồng tí xíu trên tường kia.

Vừa định đi tìm cửa ra, mình chợt nhớ một điều quan trọng. Mình vẫn đang mặc bộ đồ vải trắng của người Rokador trên lãnh địa Zadaa. Không biết trên Quillan này họ ăn mặc ra sao, nhưng chắc không giống bộ quần áo trắng trông như bộ py-ja-ma mình đang mặc. Thường thường các phụ tá đặt sẵn quần áo cho Lữ khách ngay ống dẫn. Nhưng tại đây mình không thấy

gì. Nói lại: mình đã không thấy rõ bất cứ thứ gì, vì quá tối. Trở lại khối vuông có ngôi sao trên tường, mình kéo ra, rồi ngó vào trong. Một lúc sau khi mắt đã quen, mình nhìn thấy những gì đang tìm kiếm.

Trên mặt đất là một chõng quần áo. Tốt. Leo lại vào trong, mình nhặt lên bộ quần áo dành cho mình, hay bất cứ Lữ khách nào tới đây. Trước hết, mình cầm lên cái áo đồ tươi dài tay. Không khuy, không dây kéo. Cũng không có cổ. Cái áo giống một áo thun tay dài, nhưng chất vải nặng hơn và hơi co giãn. Họa tiết trang trí duy nhất là năm sọc đen trước ngực áo, chạy xéo từ vai trái xuống hông phải, làm mình nhớ tới cái áo chơi bóng bầu dục. Một quần dài màu đen, cùng một thứ vải co giãn. Mình ngẩn người khi thấy đôi giày. Giống đôi giày chạy bộ của mình trên Trái Đất Thứ Hai. Không đẹp nhưng trông rất thỏa mái. Trong những chuyến đi trước, mình phải xỏ chân vào xăng-đan da rách, nùi giẻ, giày da thuộc, ủng bơi... chẳng thỏa mái chút nào. Hăm hở trút bỏ bộ đồ Rokador, mình mặc lên trang phục của địa phương. Nhưng vẫn giữ lại bộ đồ lót của mình. Cần nhấn mạnh chỗ này: Nếu tương lai của toàn thể nhân loại sẽ được định đoạt dựa trên việc mình có mặc đồ lót của Trái Đất Thứ Hai hay không, thì chắc hết hi vọng giữ lại bộ đồ này quá. Như thường lệ, bộ quần áo rất vừa vặn, kể cả giày. Lần đầu tiên, mình thật sự thích bộ đồ dành cho mình.

Rồi mình nhận ra còn một vật khác nữa trên sàn. Trông giống một chiếc vòng bạc. Cái vòng dày, hình bầu dục có một đường khía khắc sâu bao quanh. Không đẹp và cũng không biết dùng làm gì. Nó kêu leng keng như bằng kim loại và nặng hơn mình tưởng. Nhưng mình nghĩ, nếu nó được đặt trong ống dẫn cùng bộ quần áo, thì có nghĩa là dành cho mình. Vì vậy, mình nhét nó vào túi quần sau, cùng thiệp mời kì lạ của Veego và LaBerge.

Đúng lúc đó thì mình lại nghe thấy tiếng ríu rít. Dù là thứ gì phát ra âm thanh đó, lần này chúng đông hơn. Đông hơn nhiều. Tiếng lách tách lao xao tăng lên. Chờ một giây, mình hi vọng âm thanh đó lại biến đi. Nhưng không. Dù là gì, số lượng chúng đang nhiều thêm. Từ từ quay lại, điều mình thấy đáng lẽ không làm mình bất ngờ. Sao mình không nghĩ đến ngay từ đầu nhỉ. Ngốc thật. Trong bóng tối, từ bên kia ống dẫn, hàng chục đôi mắt nhỏ xíu đang hướng về mình. Đó là tất cả những gì mình thấy. Những con mắt. Những con mắt màu vàng.

Mắt của quái quig.

Phản xạ cấp kì. Chỉ một thoáng giây sau, mình đã ở trên không, phóng đầu qua cánh cổng vuông của ống dẫn. Bay qua khoảng trống, rơi xuống nền đất, quay vòng rồi ngoái lại xem có bị rượt đuổi không. Trợn mắt nhìn cánh cửa mở, mình chờ một thứ gì đó xông ra. Không có gì, vì... nó đã đi ra khỏi đó rồi. Cảm thấy vai hơi nhồn nhột, mình chưa kịp phản ứng đã bị cấn ngay một phát vào vai. Thật mạnh.

- Uiiii!

Mình quăng người vào một cái thùng cao, hi vọng đè nát vật gì đã cấn mình. Vai mình bị va chạm mạnh, nhưng mình cóc cần, chỉ muốn quăng vật đang nhai vai mình văng ra. Mình nghe thấy một tiếng rắc, rồi một tiếng ré lên. Quăng người ra khỏi thùng, mình nhìn xuống. Kẻ quá giang xấu xa nhỏ bé đã rơi xuống sàn.

Đó là một con nhện. Một con nhện lớn. Không. Một con nhện KHỔNG LỒ. Giống một con tarantula mập ú. Con quái to bằng một con mèo con, nhưng chẳng có gì là xinh xắn đáng nâng niu. Thân hình ú nu và cả đồng chân của nó đều đỏ máu, mấy cái cẳng trước bật lách tách như cẳng một con tôm hùm giận dữ, đầu nó đen đến nỗi làm đôi mắt quig vàng khè trông như đang lóe sáng. Không biết nó đã kẹp rách thịt mình bằng cẳng hay ngoạm bằng mõm. Kiểu gì, mình cũng chỉ mong nó đừng có nọc độc, nếu không mình sẽ tiêu luôn trước khi bắt tay vào việc trên Quillan.

Khi đập con quig - nhện vào thùng, mình đã làm nó giập răng rắc, nhưng không làm nó chết. Nó nằm ngửa tênh hênh, chân ngo ngoe trong không khí. Mình vừa định bước qua, thì hình nó búng người dậy và... nhìn mình. Hai bạn, mình thề đó. Con quái bé nhỏ này nhìn mình. Nó có trí khôn. Nhưng tai hại hơn nữa là...

Nó không chỉ một mình.

Lại nghe tiếng sột soạt, mình nhìn lại cửa ống dẫn. Ruột gan phèo phổi mình lộn tùng phèo.

Hàng trăm, không, hàng ngàn con quái quig nhỏ đang tiến ra. Chúng tràn ra khỏi cửa, xuống sàn, như một thác nước cuồn cuộn ma quái. Tiếng lách cách gõ trên nền xi măng như móng guốc. Móng guốc sắc bén.

Mình có sợ không hả? Hai bạn nghĩ sao? Nhưng khi nhìn những con vật xấu xa nhỏ bé, từ nỗi khiếp đảm mình chợt bật ra một ý nghĩ: đã tới đúng địa điểm. Saint Dane đã đưa quig tới ống dẫn. Lãnh địa này đang căng thẳng. Mọi chuyện sắp xảy ra. Nhưng thoáng nghĩ đó lập tức được thay thế bằng một việc khác.

Những con quái này đang xông tới mình. Đã tới lúc phải chuồn thật gấp.

Nhật kí #24 (Tiếp theo)

QUILLAN

Mình không sợ nhện.

Không thể hiểu nổi vì sao rất nhiều người khiếp đảm những con vật nhỏ bé sống trong nhà này. Chúng chỉ là loài sâu bọ thôi. Mà lại nhỏ xíu. Dù cho chúng có cắn bạn – mà mấy khi chúng cắn bạn cơ chứ – thì cũng chẳng đau gì mấy. Sao lại phải sợ chứ?

Trên Quillan đầy nhện. Ít ra là tại ống dẫn. Những con quái quig nhỏ này không giống tí nào với nhện trên Trái Đất Thứ Hai. Chúng lớn bằng những tảng dăm bông nhỏ, và hơi giống những con chó dữ. Nếu chưa đủ khủng khiếp, thì mình nói thêm chúng phải đến tám ngàn con, chỉ với một ý nghĩ trong cái đầu quý nhỏ bé: Chộp lấy Bobby Pendragon.

Bây giờ thì mình thật sự sợ nhện rồi.

Mình làm điều đầu tiên mà bất cứ Lữ khách dũng cảm nào cũng sẽ làm trong hoàn cảnh này: quay đầu, chạy như điên. Nhưng chạy đâu? Kẹt giữa đồng thùng gỗ ngổn ngang, mình chỉ còn biết cầm đầu chạy, tìm cửa ra khỏi cái mồ cũ kĩ mốc meo của nhà kho này. Thùng gỗ chổng chất khắp nơi, nhiều đồng nghề nghệ tới trần cao mười hai mét. Dù trong đó chứa gì, thứ đó là rất nhiều. Mình không nhìn lại xem đám nhện có đuổi theo không. Không cần nhìn. Mình có thể nghe tiếng chúng. Nhiều ngàn cái móng nhỏ gõ lách cách trên sàn xi măng rượt bắt mình. Cả đám rít lên the thé như tiếng hô xung phong. Chỉ một tiếng kêu thôi cũng đủ rợn người. Nhiều ngàn tiếng một lúc làm tóc gáy mình dựng ngược lên. Chúng lại rất nhanh. Mình khó thoát nổi. Tệ hơn nữa, mình không thể nhảy một bước dài, vì lối đi quá hẹp và ngoằn ngoèo. Thỉnh thoảng lại gặp một ngã tư, phải quyết định ngay nên chạy lối nào. Trái, phải, trái, trái. Mình không biết là đang chạy tới đâu, nhưng tới đâu không quan trọng, miễn là thoát khỏi đội quân bọ đang tấn công mình kia.

Mình không biết có thể chạy trước được chúng bao lâu. Sợ nhất là gặp đường cùng. Ngoại hình quig trên mỗi lãnh địa là khác nhau, nhưng những cỗ máy giết người xấu xa mà Saint Dane tạo ra để canh giữ ống dẫn đều có một điểm giống nhau: khát máu. Còn nhớ quig gấu trên Denduron không? Mùi máu làm chúng ăn thịt chính chúng. Quig – cá mập trên Cloran gần xé nát thân xác chúng để lách xuống dưới gờ đá mình và cậu Press đang hải hùng ẩn núp. Ít ra là mình hải hùng ẩn núp. Nếu như mình nhớ, cậu Press luôn khá bình tĩnh trước mọi việc. Sao cũng được. Nhưng tóm lại, trên Quillan này, mình không muốn bị mắc kẹt trong một đường cùng, cùng với những anh bạn mắt vàng khè kia.

Hy vọng nếu chạy đủ xa khỏi cổng ống dẫn, lũ quig sẽ không chú ý tới mình nữa. Ngoái vội lại nhìn, mình đã lầm. Đạo quân nhện còn đông hơn, lao tới mình, như một con sóng đen ngòm ma quái. Nhìn quanh tìm phương hướng, mình nhận ra đang ở giữa một biển thùng gỗ, chẳng thấy lối ra đâu. Sắp đuối sức rồi, vẫn chưa có đường thoát. Nhưng ngừng lại là không thể.

Mình rẽ sang một ngã, chạy được một đoạn ngắn và thấy... trước mặt là một đám nhện đã vòng qua góc đường và đang tấn công thẳng đến mình. Đây không phải là những con bọ vô tri; những con vật đáng sợ này đang áp dụng chiến thuật! Bằng chứng rõ ràng hơn là mình nhận ra chúng có thủ lĩnh. Ít nhất mình nghĩ nó là con đầu đàn. Nó không cầm cờ và hét lên "Tấn công" đâu. Nhưng rõ ràng nó to lớn hơn những con khác. Mình nó đỏ hơn và hai con mắt vàng khè to hơn. Sau đó, đám nhện dàn thành hình quạt, như thể con nhện mập ú này là đầu mũi tên. Đám này không hề dễ thương như bầy côn trùng trong phim hoạt hình Pixar, khi con côn trùng chúa lấu tấu phát ngôn đầy thông minh dí dỏm. Không đâu. Đám nhóc hư đốn này mà mở mồm, là chỉ để xé thịt. Thịt của mình.

Quay lại tìm đường khác, mình lạnh toát cả người: toàn thể biển nhện còn lại lù lù ngay sau mình. Chúng đã tách bầy bao vây mình. Lũ bọ thông minh! Tốt cho chúng. Tệ cho mình. Mình đã lọt bẫy. Chỉ còn cách duy nhất là vọt lên. Đứng bên một chõng thùng cao chừng hơn nửa mét, mình nhảy thẳng lên, bám nắp thùng, đu lên trên. Trong vài giây, mình đã rút được chân lên, và ngó xuống hai nhóm nhện hòa làm một. Mình được an toàn trong...

Mười giây. Hai nhóm nhện kết hợp không để phí một tích tắc, leo lên thùng gỗ, dẫn đầu là con nhện... hơi-bị-chẳng-xinh-xắn tí nào. Mình co giò chạy trên một sân chơi hoàn toàn mới. Nhìn phía trước, mình thấy đang ở trên nóc một biển thùng nhô cao lên nhiều cấp. Không thể lên trên đó. Chỉ một xẩy chân là lộn tùng phèo xuống sàn, què giò và thành... món nhắm cho bầy bọ. Không. Phải vô cùng thận trọng. Nhảy từ thùng này qua thùng kia hơn là chạy. Ngay khi tới cuối một thùng lớn, mình phải leo lên một thùng khác, hoặc nhảy xuống một mặt phẳng. Tuy nhiên hình như bầy nhện không bận tâm. Chúng lên tới nắp thùng, tràn tới, rồi lặn qua địa hình như một bóng tối từ từ trườn tới. Nếu không nghĩ gấp ra cách gì, chắc chắn chúng sẽ tóm được mình.

Nhảy lên một thùng, mình phải đứng khựng lại, nếu không đã bị rơi xuống lối đi nhỏ trải dài hai bên. Nhìn lại, mình thấy bầy nhện đã tới gần. Tiếng rít của chúng lớn hơn, như biết màn kết đã cận kề. Hay đang bắt đầu, nếu như nói về bữa trưa của chúng. Chỉ còn một cách là nhảy qua khoảng cách giữa những cái thùng. Lùi mấy bước, mình nín thở, phóng tới, nhảy qua khoảng trống.

Mình hạ xuống, chỉ cách mép thùng mấy bước. Một lần nữa, cảm ơn xung lực của mình. Ngay sau đó, mình có được một tin tốt lành hơn. Bọ không thể nhảy. Ít ra là không thể nhảy xa khỏi khoảng trống của lối đi. Chúng phải bò xuống thành thùng, băng qua sàn, rồi leo lại lên thành thùng bên kia lối đi. Bên phía mình. Mình chỉ mong sao chúng sẽ không qua được, nhưng thời gian để chúng xuống, băng qua, bò lên, cho mình cơ hội tránh xa chúng một khoảng cách. Vừa chạy tới, mình vừa tìm thêm lối đi để nhảy qua, kéo giãn khoảng cách. Mình nhảy qua một, hai, ba lối đi nữa. Mỗi lần vượt qua mình lại càng thêm tự tin. Mình đang có đủ thời gian để tìm đường ra khỏi căn-nhà-kém-vui này. Khi mình ra khỏi bầy bọ, tiếng rít và tiếng sột soạt của chúng yếu dần. Mình tưởng đã sống sót sau cuộc chạm trán nữa với bầy quig của Saint Dane, không một vết trầy.

Mình lằm.

Mình quyết định nhảy qua thêm một lối đi nữa để đảm bảo đủ xa bầy nhện và có thể leo xuống, tìm lối ra. Nhưng khi mình phóng qua, nắp thùng kêu rảng rặc dưới sức nặng của mình. Nếu chuẩn bị đằng hoàng, nhảy xa hơn một chút, có lẽ mình đã được an toàn. Nhưng đang tự mãn mà. Ôi! Mình bị bắt ngờ. Gỗ nắp thùng quá cũ và mục nát, trước khi kịp biết chuyện gì đang xảy ra, mình đã nhào xuống sàn trong cơn mưa bụi và mảnh gỗ vụn. Chắc đầu mình bị va chạm mạnh, vì mình ngơ ngơ như mất hồn. Tất cả những gì mình còn nhớ trong khoảnh khắc đó, là bụi và mảnh vụn trút xuống mình như mưa. Không biết mình đau, choáng váng hay chỉ bối rối. Mình nhớ là đã ngồi đó một lúc, nhưng không biết là bao lâu. Vài giây hay hơn mấy phút. Sau cùng, điều kéo mình về thực tế là âm thanh quen thuộc.

Chít chít! Lách cách!

Lũ quái đã trở lại

Mình không còn hơi sức để đứng dậy chạy nổi nữa. Quá chóng mặt! Nhưng vẫn còn đủ tỉnh

táo để nhận ra chúng sắp nhào vào mình bất cứ lúc nào. Nhìn quanh, mình tìm một thứ để tự vệ. Sau lưng mình là cái thùng vỡ, làm bằng những thanh gỗ dày hơn hai phân. Một mặt thùng đã bị vỡ toang, nên mình có thể giật mạnh ra một thanh dài hơn một mét, rộng chừng sáu, bảy phân. Nhưng quan trọng là thanh gỗ rất cứng rắn. Mình gõ thử lên đầu gối. Gỗ nắp thùng bị mục, nhưng gỗ bên thành rất chắc. Thanh gỗ này không hoàn toàn giống vũ khí bằng gỗ Loor đã dạy mình sử dụng trên Zadaa, nhưng vẫn phải dùng.

Mình gượng đứng dậy, ngược nhìn lên nắp thùng. Nếu bày bọ tiến tới, chúng phải qua ngã đó. Nắm chặt thanh gỗ, mình xoay người để biến mình thành mục tiêu nhỏ hơn, như Loor đã hướng dẫn. Nâng vũ khí lên, mình sẵn sàng... ít ra là sẵn sàng như mình có thể.

Và... nhện xuất hiện. Chúng tấn công bằng cách quăng người xuống từ mép thùng. Những con bọ quỷ quái này không thể nhảy lên, nhưng hoàn toàn có thể nhảy xuống. Mình thoáng nghĩ: thật khó tin là những con bọ này có thể quá tập trung, quá thông minh như thế. Chúng thông minh hơn tất cả những con quig mình đã từng đụng độ. Trong đầu mình chợt lóe lên một ý nghĩ: rất có thể là toàn thể cư dân trên Quillan đều là loài bọ, giống như loài mèo klee trên Eelong. Ý nghĩ dễ sợ đó chỉ làm mình rối trí khỏi nhiệm vụ, đó là phải tìm cách sống còn. Nếu mình phải chiến đấu với một loài bọ – người thông minh, hung dữ, thì trận chiến trên Quillan đã được bắt đầu rồi.

Rít lên, hay qua không khí, chúng tấn công mình. Mình tới tấp đập bằng cây gỗ vũ khí tự tạo, đập chúng như... đập bọ. Có lẽ chúng thông minh thật, nhưng không quá mạnh. Con bọ đầu tiên trúng đòn, rít lên, bay ngược trở lại qua lối đi. Nó va mạnh vào một thanh thùng, lăn đùng xuống đất. Có vẻ chết ngắc rồi. Tất nhiên mình sẽ không tới kiểm tra nhịp mạch nó. Còn phải xử lý hàng ngàn con khác nữa. Nhưng thấy nó chết, mình thấy có hi vọng. Những con nhện này rất yếu. Chúng có số đông, nhưng mình có sức mạnh. Vấn đề là, liệu mình có kiệt sức trước khi chúng hết quân tiếp viện không?

Chúng bay từ trên xuống, mình đập ngay. *Bốp! Chát!* Như tập đập bóng chày tốc độ cao. May mà mình biết đập chéo. Chẳng khác gì chiêu thức phá đòn tấn công của Loor khi hai đứa mình giao đấu trong trại huấn luyện Mooraj. Mình hăng máu. Chẳng còn thấy chóng mặt gì ráo. Một lần nữa cảm ơn xung lực của mình. Ngay khi đám bọ nhào tới tấn công, mình nện chúng văng vào những thùng gỗ cứng.

Nhưng bày quái không chịu thua. Chúng xông tới, từng con, từng cặp. Nhờ vậy, mình có thể đập được tất cả. Chỉ sợ chúng sẽ nhận ra sự phòng thủ của mình có giới hạn, và tấn công ào ạt cùng một lúc là mình tiêu.

- Ui da!

Chân mình bị cắn. Không cần nhìn xuống, mình cũng biết một con nhện đã nhào xuống sàn và đang ở trên mắt cá chân mình. Mình giã nó ra, và cảm thấy mắt cá chân kia cũng bị cắn nốt. Mình biết không thể đứng tại chỗ được nữa. Chúng quá đông. Phải cố thoát ra. Vừa đập đuổi bày bọ “quyết tử”, mình vừa bắt đầu lùi khỏi lối đi. Chúng phản công. Mình có thể thấy chúng đang tụ tập lại trên nóc thùng bên kia lối đi, sửa soạn một vị trí tấn công mới. Khi giật lùi, mình cảm nhận xác những con nhện rớt rắc dưới chân. Nếu không đang bị tấn công, có lẽ mình đã phát ọc rồi. Nhưng “ọc” chuyện quá nhỏ nhặt để mình phải lo. Điều quan trọng là mình đang thua, mình phải rút lui.

Vung thanh gỗ lần cuối cùng, mình đập chết ngắc một con nhện nữa, rồi quay đầu chạy. Vòng qua một góc lối đi khác, hy vọng gặp một đường thẳng để có thể chạy như bay khỏi đây. Cái mình nhìn thấy đúng là đường thẳng như mình hy vọng... nhưng đầy nhện. Đầu đàn (nhện có đi thành đàn không nhỉ?) là một thẳng mập. Hai mắt vàng sáng rực của nó chiếu thẳng vào mình. Ngửa bài rồi. Không, tệ hơn nữa. Hết rồi. Chẳng còn gì nữa. Con nhện to dùng rốn người ra sau, như một con mèo chuẩn bị nhảy để... vồ. Những con sau nó rít lên, trườn tới.

Mình không thể lùi. Không thể tiến. Chỉ còn một cách là lại leo. Ngược lên, mình thấy mấy cái thùng tại đây chồng chất lên cao, nhưng nhỏ hơn. Mấy thùng trên đỉnh khoảng hơn nửa mét vuông. Trong cơn tuyệt vọng mình chợt nảy ra một ý. Nhảy lên, mình móc ngón tay vào nắp

một thùng nhỏ hơn. Nhưng thay vì đu người lên...

Mình kéo cái thùng đó xuống. Rất nặng, nhưng mình không bỏ cuộc. Vì đó là những gì mình muốn - nặng càng tốt - thời điểm mới là vấn đề. Mình kéo mạnh tới nỗi bắp tay bỏng rát. Nhưng nó đỡ nhào xuống. Bầy nhện đã tới gần mình. Mình phóng đi. Cái thùng đổ rầm xuống sàn... trúng phóc thẳng mặt chỉ huy. Mình nghe nó rít lên. Giống như tiếng người. Nhưng mình không có thời gian để nôn ọc. Hy vọng hành động bất ngờ này cho mình vài giây cần thiết để chạy thoát. Mình nhảy lên cái thùng vỡ, phóng lên chỗ cũ của nó. Vừa định chạy qua nóc những chông thùng các tong, nhưng ngó lại, mình thấy một điều không thể tin nổi: bầy nhện đang rút lui. Rất nhanh. Mình đứng lại, nhìn làn sóng đen của bầy quỷ nhỏ rút lui như thủy triều đang xuống. Chúng vẫn liên tục rít lên, nhưng tiếng kêu có vẻ sợ hãi hơn là giận dữ. Giống như con ong chúa đã bị tiêu diệt, không con ong nào biết phải làm gì, nên chúng đành phân tán. Điên thật! Mình đâu muốn đè nát con quỷ mặt đỏ. Mình chỉ muốn có được mấy giây để thoát thân. Nhưng này, hình như mình luôn gặp may. Ngồi trên đồng thùng để thở, mình nhìn những con nhện biến vào... chẳng biết vào đâu. Cóc cần biết. Vấn đề là chúng không đuổi theo mình nữa.

Ngay khi biết chắc chúng đi hết rồi, mình nhảy xuống sàn. Mình cũng không rõ tại sao đã làm cái điều mình... đã làm. Có lẽ do cái bệnh tò mò. Mình tiến lại kéo cái thùng vỡ khỏi con nhện đầu đàn. Mình muốn nhìn gần một con quái quig. Hầu hết những lần thấy quig trước kia, dù là gấu trên Denduron, rắn trên Zadaa, hay chó trên Trái Đất Thứ Hai, mình toàn cắm đầu chạy, đâu có nhìn rõ được con nào. Bây giờ mới có cơ hội nhìn gần một con quig. Bằng cách nào đó, Saint Dane đã tạo ra chúng. Có thể nhìn gần sẽ cho mình vài manh mối vì sao hẳn có thể làm những con vật đột biến này xuất hiện tại cổng ống dẫn, để làm theo lệnh hẳn. Hay có lẽ, mình chỉ muốn biết chắc chắn là nó đã chết, chứ không phải là nó chờ mình nghỉ ngơi, rồi gọi bạn bè nó trở lại. Kiểu gì, mình cũng muốn được nhìn kĩ nó.

Khi kéo thùng ra, mình thấy một thành thùng bị vỡ gần như hoàn toàn. Tính hiếu kì của mình chuyển qua thùng gỗ. Mình muốn biết cái mớ quái đản trong nhà kho này chứa đựng những gì. Mình giật hết những mảnh gỗ còn lại... để lộ ra một chông đĩa. Nói thật đó. Toàn đĩa cũ màu trắng như các bạn từng thấy trong một bữa ăn. Mình cầm lên một cái để xem có gì đặc biệt không. Ai đó đã đóng gói cả lô đĩa trắng chán phèo, với mặt sau là nhãn mác màu đen lớn chừng hai phân rưỡi: BLOK. Chỉ có thế. BLOK. Kiểm tra gấp, mình thấy tất cả mặt sau đĩa đều là một chữ đó. Chẳng có nghĩa gì với mình. Vậy là mình bỏ đĩa trở lại thùng, và kéo thùng khỏi nạn nhân của mình.

Khi nhắc cái thùng lên, lập tức mình nhận ra hai điều. Một là, con nhện to xác này sẽ không rượt đuổi mình nữa. Nó chết đứ đừ rồi. Dù, lom lom nhìn nó, mình không chắc từ "chết" có chính xác không. Vì quái quig này chưa bao giờ sống. Theo đúng tinh thần của từ "sống". Đó là điều thứ hai mình nhận ra. Sức nặng của thùng đã đè bẹp thân hình nó vương vãi khắp sàn. Nhưng không có gì là ghê gớm. Vì những gì còn lại của con nhện... không là nội tạng ruột gan. Đúng vậy. Bên ngoài phủ lông và từng chi tiết trông y hệt một con nhện to lớn. Nhưng bên trong lại khác. Oan gia nhỏ bé của mình... là vật làm bằng máy. Thay vì máu và ruột, mình thấy một đồng thành phần máy móc được điều khiển bằng vi tính công nghệ cao.

Một con rô bốt.

Sản phẩm này không giống bất cứ một bộ máy nào mình từng thấy. Thật sự nó rất đơn giản. Chắc hai bạn nghĩ, với một bộ máy tinh xảo như thế này, hẳn phải có hàng ngàn mẫu nối, trục xoay, bánh xe... Nhưng thật bất ngờ, mình chỉ thấy một bộ khung nhện bằng kim loại, với một thứ trông giống như lõi một máy tính. Mình nghĩ, phải ứng dụng công nghệ rất tiên tiến mới tạo ra được một bộ khung nhện đơn giản mà có thể xoay trở, chạy nhảy, cắn và... suy nghĩ. Chúng biết suy nghĩ. Đây là phần đáng sợ nhất

Trùng trùng nhìn đồng kim loại dập nát, mình nhận ra Quillan là một lãnh địa có nền kỹ nghệ quá tiên bộ, đến có thể tạo ra những con rô bốt tự cung cấp năng lượng như một sinh vật. Mình chỉ còn biết hi vọng tất cả bọn chúng không đồng loạt rượt mình.

Mình cấp tốc dọn dẹp đồng thùng vỡ và con quig-nhện-robot dập nát. Dù không nghĩ có ai lang thang đến đây, nhưng vẫn phải phòng xa. Mình muốn giấu hết tất cả bằng chứng cho thấy mình đã có mặt tại nơi này. Mình đá hết những mảnh vụn vào một góc, giữa hai thùng gỗ lớn,

quét sạch tàn tích nội tạng bằng máy móc. Sau đó, mình bắt đầu tìm lối ra khỏi đó. Đã tới lúc tìm hiểu còn bất ngờ nào khác đang chờ mình trên Quillan này.

Nhật kí #24 (tiếp theo)

QUILLAN

Điều nào tệ hại hơn: Một lãnh địa với cư dân toàn là robot? Hay một lãnh địa hoàn toàn do robot lãnh đạo? Cả hai khả năng này đều không làm mình run sợ. Mình chỉ biết chắc một điều: dù lãnh địa này thế nào, nếu chỉ loanh quanh trong cái nhà kho cũ kĩ, bụi bặm và đầy đĩa ăn này, mình sẽ không thể biết gì hơn nữa. Phải ra ngoài, tìm Lữ khách của Quillan. Mấu chốt là ở đó. Lữ khách sẽ có lời giải đáp. Trừ khi... Lữ khách là một robot. Hay một con nhện. Suyt!

Sau khi quét dọn nội tạng kim loại của con nhện, mình leo lên một cái thùng, nhìn lại lần nữa không gian rộng lớn này. Từ xa, mình thấy bức tường che giấu cổng ống dẫn với lưới thép. Lối ra chắc không ở phía đó, vì thế mình quay về hướng ngược lại, tìm cửa ra. Mình sớm nhận ra là đã quyết định đúng. Không tìm thấy lối ra ngay lập tức, nhưng mình chợt nghe một âm thanh. Vui mừng báo cho hai bạn biết: không phải tiếng rín rít của mấy con nhện máy đâu. Mà là tiếng nhạc. Âm thanh thoang thoảng từ xa. Nhưng rõ ràng là tiếng nhạc. Mà nhạc đồng nghĩa với văn minh. Vậy là mình tiến về phía đó. Càng tiến gần bức tường đối diện với tường che giấu ống dẫn, tiếng nhạc càng lớn hơn lên. Âm thanh bị ngăn cách, nhưng mình vẫn nhận ra đó là một giai điệu khác thường. Không đoán được là nhạc cụ nào, nhưng nghe như nhạc điện tử. Một loại nhạc của upbeat, new age, có giai điệu vui vẻ, ám ảnh, không bao giờ có đoạn kết và vô định. Đó là một loại nhạc lạ lùng mình chưa từng nghe. Không ghét, nhưng mình cũng không nghĩ là sẽ tải nhạc đó dưới hình thức MP3 về nghe. Tiếng nhạc có sức mạnh như làm cho người ta hưng phấn. Có lẽ mình hơi nghĩ quá, nhưng tiếng nhạc gần giống như... thôi miên.

Mấy phút sau mình tới sát bức tường bên đó. Nhìn sang hai bên, mình thấy ngay lối ra. Thật đơn giản. Đó là một cửa hai cánh rộng. Cũng dễ hiểu. Vì chúng cần đủ rộng để những thùng lớn có thể lọt qua. Trước khi đi, mình quay lại nhìn nhà kho rộng lớn. Một nơi quá lớn để che giấu một ống dẫn. Từ bức tường này đến bức tường có cổng ống dẫn chắc phải tới một phần tư dặm, ngổn ngang đồ đạc. Mình nghĩ, chẳng có ai đi xa đến thế để tìm bất cứ thứ gì. Cổng và ống dẫn được che giấu trong một khung cảnh bình thường, nhưng lại không dễ bị phát hiện. Mình nhìn quanh, định hướng, để ghi nhớ lối trở lại, rồi mở hai cánh cửa lớn dẫn vào Quillan.

Mình đang ở trong một phòng tối thui, không cửa sổ. Không quá bất ngờ. Nhà kho này phải ở dưới lòng đất, để đường hầm ống dẫn được ẩn sau tường. Vấn đề là, mình đang ở sâu tới đâu dưới đất? Và tiếng nhạc tới từ đâu? Khi mắt đã quen với bóng tối, mình thấy trong phòng có nhiều xe giống như những xe nâng hàng. Đây hẳn là những xe họ dùng để chuyển những thùng gỗ ra vào kho. (Dù "họ" là ai). Mình lướt ngón tay trên một ghế xe, để lại một vệt chạy dài trên lớp bụi dày. Những xe này đã từ lâu không được sử dụng. Hoặc Quillan dày đặc bụi tới nỗi người ta luôn phải đeo khẩu trang lọc bụi. Tất nhiên, trừ khi họ là robot. Hay nhện.

Quan sát lại căn phòng, mình thấy dọc bờ tường là một cầu thang sắt ngoằn ngoèo đi lên theo hình chữ chi. Chạy vòng qua mấy cái xe nâng hàng, mình tới chân thang, rut rề bước lên. Qua mỗi bậc, tiếng nhạc kì lạ càng rõ hơn. Và sự bồn chồn lo lắng của mình càng tăng theo. Trước đây, rất nhiều lần, mình đã trải qua tâm trạng này. Mình đang ra khỏi lòng đất bí ẩn có ống dẫn, để bước vào thế giới thật sự của một lãnh địa. Tất cả những suy đoán, tiên liệu, thắc mắc về những gì sắp phát hiện ra đều sẽ... biến hết. Chỉ còn một cảm giác hồi hộp và... khiếp đảm. Không bao giờ mình quen nổi với cảm giác này. Lên được mấy bậc nữa, mình tính toán, nếu lên tới mặt đất, mình sẽ phải leo lên cao ít nhất là bằng trần nhà kho mình vừa ra khỏi. Sau cùng, khi hai chân bắt đầu mỏi rã rời, mình lên tới đầu cầu thang. Chẳng có gì khác thường

ngoài một cửa hai cánh nữa. Cửa này nhỏ hơn cửa vào nhà kho nhiều. Chắc chắn là cửa dành cho người. Hay là cửa dành cho những con nhện to đùng.

Dù sao, mình vẫn phải vượt qua.

Mở rộng cửa, mình hùng dũng bước vào. Bây giờ tiếng nhạc thật sự lớn. Mình đang tới gần nơi phát ra âm thanh đó. Cửa mở lên một hành lang dài. Nhìn hai bên, mình không thấy một bóng người. Hay nhện. Hoặc robot. Vui mừng báo tin: mình đã tiến vào Quillan mà không bị phát hiện. Đã đến lúc tìm hiểu tác nhân nào đang giật dây lãnh địa này. Mình không biết phải đi hướng nào, vì tiếng nhạc đến từ khắp ngả. Chắc có máy phát thanh giấu trong tường. Bên phải mình, cuối hành lang, hình như còn có một cửa nữa. Mình tiến tới đó. Đi chừng hai mươi mét, mình gặp một cửa đơn với năm cửa bằng sắt. Mình cảm thấy, chắc chắn sau cánh cửa này sẽ có vài câu trả lời cho những thắc mắc của mình. Hoặc là vậy, hoặc là mình bước vào tử chứa chối, và lại phải tiếp tục tìm kiếm. Nhưng chỉ có một cách để tìm hiểu.

Vừa mở cửa, lập tức mình muốn bật ngược vì tiếng nhạc. Trời đất, lớn kinh khủng. Mình hiểu ngay vì sao tuốt dưới nhà kho vẫn còn nghe thấy. Mình không thể nói là những gì mình thấy sau cánh cửa đó là điều mình không thể ngờ. Không đâu. Cảnh tượng này không nằm trong top ten của bảng danh sách “bất ngờ”. Thực ra, nó thậm chí không nằm trong cái danh sách đó. Đây là lần đầu tiên của mình vào thế giới Quillan thật sự, và mình chẳng hiểu ất giáp gì cả.

Mình đang đứng trước một khu giải trí khổng lồ, ồn ào, náo nhiệt và... đầy trò chơi.

Hãy tưởng tượng một khu giải trí trò chơi video kỹ nghệ cao náo nhiệt nhất mà bạn từng thấy, rồi nhân lên gấp trăm lần. Nơi này lớn “khủng” luôn. Hàng trăm máy tính dàn hàng dọc các tường và tạo thành những lối đi nhỏ khắp nơi. Đang ở trên một lãnh địa mới, nếu nói là chưa từng thấy trò chơi như thế bao giờ, có lẽ mình hơi ngớ ngẩn. Nhưng mình chưa bao giờ thấy thật. Dù toàn cảnh không khác lắm so với một khu giải trí trên Trái Đất Thứ Hai. Một số trò chơi trong khung như một cái hộp lớn, vách trang trí đầy màu sắc. Những trò khác trên màn hình video khổng lồ vượt khỏi sàn. Mình thấy một trò chơi giống như một cuộc thách đấu: người chơi bắn lên hình ảnh một đối thủ được máy tính chiếu lên một màn hình khổng lồ trước mặt. Trò khác trông giống như một mê cung, người chơi đứng trên một cái bệ, chạy tại chỗ trong khi vượt qua những khúc rẽ anh ta thấy trên màn hình lớn. Tất cả đều tinh xảo hơn bất cứ thứ gì trên Trái Đất Thứ Hai. Tất cả các trò chơi đều có đèn màu lóe sáng để lôi kéo sự chú ý của khách hàng và dụ dỗ họ chơi. Nhạc điện tử kì lạ làm tăng thêm cảm giác sôi nổi và khác thường. Khu giải trí chiếm ba tầng lầu. Mình đang ở dưới tầng trệt, ngược lên là thấy hai ban công đầy trò chơi.

Xin lỗi là mình có vẻ như một thằng nhóc, nhưng quả thật đây là một khu giải trí “khủng” chưa từng thấy. Không, phải nói là mình không bao giờ *tưởng tượng* nổi. Nếu khu này tồn tại trên Trái Đất Thứ Hai, chắc chắn phải thu gọn lại. Đây là khu vui chơi trên Niết Bàn.

Tuy nhiên không quá đông người. Hầu hết sự sôi nổi và tiếng ồn phát ra từ trò chơi và tiếng nhạc. Mình phỏng đoán chỉ khoảng ba mươi người đi loanh quanh. Không nhiều, đối với một khu vui chơi đồ sộ như thế này. Trên Trái Đất Thứ Hai, nơi này sẽ chật cứng người. Chỉ vài người thực sự đang chơi. Những người khác chỉ xem. Khi đã quen với quang cảnh xung quanh, mình nhìn kĩ mọi người hơn. Lang thang qua những trò chơi, mình quan sát họ. Trước hết mình vui mừng báo tin, họ không là nhện. Gạch bỏ khỏi danh sách những khả năng đáng sợ. Trông họ giống người y như mình. Nghĩa là họ cũng không là robot. Mọi chuyện có vẻ khả quan. Nhìn kĩ, họ có vẻ như pha trộn những sắc tộc khác nhau. Có người da sẫm, tóc vàng. Có người da tái nhợt tóc đen. Người già. Người dáng vẻ nặng nề và... mình nghĩ không cần diễn tả quá tỉ mỉ. Tóm lại, người trên Quillan giống hệt người bình thường trên Trái Đất Thứ Hai.

Dù bình thường như những gì đang thấy, nhưng mình nhận ra một điều làm mình thấy quái lạ. Chẳng hạn, không thấy đứa trẻ nào. Có đàn ông, đàn bà, người già, người trẻ. Nhưng không có trẻ con. Mình nhận thấy y phục của họ, nói sao nhỉ, chán phèo. Chẳng có chút kiểu dáng gì. Mình không phải là dân sành điệu thời trang, nhưng nhìn một đám đông tụ tập cùng một chỗ, chắc hai bạn ngờ sẽ thấy đủ các loại thời trang. Ở đây không như vậy. Tất cả đều mặc quần và áo sơ mi đơn giản. Một số mặc áo vét. Có người bỏ áo vào quần, có người không. Trang phục nam nữ chẳng khác nhau bao nhiêu. Mình không thấy váy ngắn váy dài nào hết. Mình không có

ý nói là họ mặc giống hệt nhau. Không đâu. Màu sắc có hơi khác, nhưng tất cả đều nghiêng về màu tối, lục sẫm và xanh dương sẫm. Cũng có nhiều người mặc màu xám. Nhưng hoàn toàn không có gam màu nào tươi sáng sống động, hoặc có họa tiết. Đa số quần đều màu đen. Giày của họ cũng chẳng gây cho mình bất ngờ nào. Hầu hết đều đơn giản và màu đen. Từ những gì nhìn thấy, mình chỉ có thể kết luận: dân Quillan hoàn toàn không có khái niệm về thời trang. Hoặc tệ hơn, mình nghĩ, họ có thể là những con robot nhện đột biến.

Mình không ngại là người trẻ nhất tại đây, nhưng mình ngại ngần về y phục mình đang mặc. Sơ mi đỏ chói dài tay, với năm sọc chéo màu đen, hoàn toàn trái ngược với đám đông u ám này. Nhưng mình đâu thể làm gì. Mình phải tin, bất kì ai đã đặt quần áo này tại ống dẫn, người đó hẳn biết họ làm gì.

Khi tiến vào khu giải trí, mình bắt đầu nhận ra một điều khác nữa. Đây là một nơi đầy trò chơi, sáng sủa và rực rỡ màu sắc. Trước đây, mình đã từng đến nhiều khu giải trí và luôn cảm thấy cả người chơi lẫn các trò chơi ồn ã toát ra đầy năng lượng, sinh khí. Nhưng tại Quillan này, hình như chẳng ai có tí hứng thú nào. Hoàn toàn ngược lại. Mọi người chơi đều tập trung một cách nghiêm trọng. Không tiếng cười, không tiếng la hét bất ngờ, thất vọng hay chiến thắng. Những người đang chơi này căng thẳng cực kì. Dù chạy qua mê cung điện tử, thử thách với phản xạ, hay né tránh những viên đạn trên màn hình, họ đều tỏ ra tập trung căng thẳng như thế, hình như hoàn toàn không có chút vui thú nào.

Những người đang ngồi xem cũng thế. Họ hồi hộp nhìn quanh như đang chăm chú theo dõi một ván cờ. Còn mình thấy cảnh này bõn chồn như nhìn những cái cây đang mọc. Thật ra chỉ có vài trò đang được chơi, và mỗi trò có một nhóm khán giả cũng đang căng thẳng như người trong cuộc. Không hề có một tiếng kêu lên khích lệ, đùa giỡn hay góp ý. Mình nghĩ, từ chính xác nhất để diễn tả không khí này là: “căng thẳng”.

Còn một điều nữa mình cần phải nói. Hai bạn còn nhớ cái vòng bạc mình nhặt tại ống dẫn và nhét vào túi quần sau chú? Nhiều người ở đây cũng có một vòng giống thế. Họ đeo chúng trên khuỷu tay trái. Tất cả người chơi đều đeo, và có vài khán giả cũng đeo. Chuyện đó làm cho cái cảnh vốn quái dị này càng thêm kì lạ.

- Daaaa!

Một tiếng reo lớn vang lên từ phía bên kia.

Sau cùng thì cũng có một dấu hiệu của sự sống! Mình chạy tới người chơi bắn súng với hình ảnh ba chiều. Rõ ràng là hắn đã thắng. (Mấy chữ **BẠN THẮNG** màu đỏ rực sáng trên màn hình khổng lồ). Không giống những tay chơi như xác ướp kia, tay này sung sướng đến ngất ngây. Một người đàn bà ôm ghì lấy hắn cứ như hắn vừa trúng số hàng chục tỉ đô. Mình nghĩ là họ đang khóc. Những người khác vây quanh, vừa cười vừa vỗ tay. Họ ngờ ngẩn vì tay kia đã thắng. Chuyện gì vậy? Chỉ là một trò chơi điện tử thôi mà. Mình nhớ lần phá kỉ lục trong trò chơi mô phỏng ném tuyết trong rạp hát tại quê nhà. Nhớ trò đó không? Trò đó vẫn còn chứ? Thú thật mình đã mất cả đồng tiền xu chỉ để được thấy tên đứng đầu bảng. Sau cùng thì mình đã làm được. Nhưng mình không ngẩn tò te như thế này. Sướng chứ, nhưng không đến nỗi thế.

- Anh làm gì ở đây?

Một giọng nói vang lên sau mình. Quay phắt lại, mình thấy một thằng cha nhỏ con, đầu hói, đang lom lom nhìn mình. Hắn nhăn nhó, làm hắn sẫm những vết nhăn trên trán. Mình không được phép vào đây? Khu giải trí này giới hạn công chúng? Có lẽ phải là hội viên mới được vào, mà rõ ràng mình không phải là hội viên. Phải “diễn” trò này thật thận trọng. Mình ậm ừ nói:

- À... Anh đang nói với tôi hả?

- Tất nhiên là tôi nói với anh. Anh làm gì ở đây?

- Chỉ loanh quanh một chút.

Mình nói một cách lơ đãng. Có lẽ không là câu trả lời khéo léo lắm, nhưng mình không biết tay này sẽ làm gì.

Hắn lặp lại lời mình với vẻ ngạc nhiên:

- Chỉ loanh quanh một chút? Đấu thủ không chỉ đi loanh quanh. Tới đây tập luyện hả?

Đấu thủ? Tập luyện?

- Phải!

Mình trả lời dù không biết mình đồng ý chuyện gì. Rõ ràng gã này làm mình với một người khác. Tốt hơn là không nói ngược lại. Mình nói dối:

- Vâng, tôi đang tập luyện, thưa ông. Quá nhiều điều phải tập ngay tại đây.

Hắn nhào tới, nắm hai cánh tay mình, nhanh tới nỗi mình không kịp phản ứng. Hắn nhìn thẳng mắt mình, nhưng vì thấp hơn mình, hắn phải ngược lên. Hắn không giận, không sợ. Mình biết điều này có vẻ khó hiểu, nhưng mình thấy trong mắt hắn là sự... khẩn thiết.

Hắn thì thầm như không muốn ai nghe thấy:

- Bộ môn của anh là gì? Khá không? Thật tình, tôi chưa thấy anh bao giờ. Khả năng của anh là gì? Làm ơn nói đi. Tôi sẽ không cho ai biết đâu.

Hắn làm mình càng thêm khó hiểu. Rõ ràng hắn làm mình với người khác. Lạ lùng hơn, hắn hỏi mình những câu mà hắn tha thiết muốn được trả lời. Không, hắn cần được trả lời. Mình tính toán tìm cách làm cho hắn bình tĩnh lại. Nhưng cảm thấy là mình lằm. Hắn cần câu trả lời cấp kì, mà mình thì không muốn nói điều gì càng làm hắn thêm bức xúc. Mình chờ người, không nghĩ ra được câu nào.

- Cha!

Có tiếng gọi từ bên kia khu giải trí. Giọng con nít. Cả mình và người sói tóc đều quay lại và thấy một bé gái chạy băng tới, miệng cười rạng rỡ. Mình mừng vì chuyện này làm xao lãng việc phải trả lời câu hỏi. Bé gái tóc vàng dang rộng hai tay, phóng qua máy bán trò chơi. Nó chạy tới gã mới thắng cuộc, nhào vào vòng tay hắn. Hắn ôm con bé như cả mấy năm rồi chưa được gặp. Người đàn bà đã vô cùng vui mừng vì hắn cũng làm theo. Mình đoán đó là bà mẹ. Ba người ôm xiết lấy nhau thật lâu trong tiếng hoan hô của khán giả. Mình nghĩ, tay này chắc đã thắng một món gì đó rất lớn. Ít ra, nó phải lớn hơn chuyện chỉ là đạt được điểm cao nhất. Nhưng không thấy ai chính thức xuất hiện với giải thưởng của hắn, thậm chí là để bắt tay hắn. Hình như không có giải thưởng nào. Mình nhìn gia đình họ bước đi, những người khác theo sau, tất cả đều chia sẻ bằng ánh mắt nhìn đầy hạnh phúc.

Người đàn ông nhỏ bé hói đầu nói:

- Tạ ơn trời.

Mình tưởng như có giọt nước mắt trong mắt hắn. Nhân cơ hội đó, mình hỏi ngay:

- Thắng trò chơi đó thì được giải gì?

Gã đầu sói lợi ném cho mình một cái nhìn như vừa nghe một câu hỏi ngu nhất trong lịch sử những câu hỏi ngu ngốc. Hắn vẫn nắm tay mình – thú thật, cái nắm tay làm mình hơi bị ló lắt. Hắn nắm khiếp lắm. Không biết vì hắn mạnh, hay vì hắn đang hóa điên. Hắn dẫn đo nhìn mình, như đang cố tìm từ chính xác để trả lời cho một câu hỏi đần độn đến thế. Liếc nhìn cánh tay trái mình hắn hỏi:

- Thòng lọng của anh đâu?

- Cái gì?

- Thòng lọng của anh. Anh biết có thể gặp rắc rối đến thế nào khi vào đây mà lại tháo nó ra không?

Mặt sáng lên như vừa có được một ý tưởng hay ho, hắn hỏi:

- Có phải đó là lý do anh vào đây? Đã học được những gì rồi?

Hắn cứ hỏi dồn dập, còn mình thì cứ không có câu trả lời. Hắn buông tay mình, đưa cánh tay của hắn lên. Trên khuỷu tay hắn có một cái vòng bạc. Hắn khẩn nài:

- Nói cho tôi biết anh biết cái gì đi. Làm ơn đi.

Mình chợt nhận ra, chắc cái vòng bạc này là “thòng lọng” hắn đang nhắc tới. Đưa tay ra túi quần sau, mình rút cái vòng nhặt trong ống dẫn. Mắt người đàn ông tròn tròn. Chộp vội lấy

thông lọng, hẩn nhìn quanh như sợ người khác thấy, rồi rút lên:

- Điên à? Không được khoe ra lung tung.

Trước khi mình biết chuyện gì xảy ra, hẩn chộp cái vòng, đeo vào tay mình.

- Ê!

Mình phản đối, cố rút vòng ra. Quá muộn. Hẩn đẩy cái vòng qua khỏi khuỷu tay mình. Ngay lập tức, mình thấy nó thắt chặt quanh cánh tay, như một vật sống. Mình cố kéo nó xuống, nhưng vô ích. Nó bám chặt trên khuỷu tay.

Mình la lên:

- Sao anh làm thế?

- Tôi đã giúp anh, bây giờ anh giúp lại tôi. Khả năng của anh là gì? Nói thật đi. Tôi biết thì có quan trọng gì đâu, đúng không?

- Khả năng làm gì?

Vừa hỏi mình vừa cố kéo cái vòng xuống. Nó không nhúc nhích. Càng kéo mạnh, nó càng siết chặt hơn. Cứ như có cả ngàn đinh ghim tí xíu bên trong, vít nó tại chỗ. Mình hoảng. Và rùng mình. Thông lọng ma quái này là gì? Sao nó có thể biết mình cố kéo ra, để càng bám chặt hơn? Và nhất là vì sao nó nhất định không muốn bị tháo ra? Nó cũng biết suy nghĩ như những con nhện-quip-robot tại cổng ống dẫn sao? Mọi chuyện xảy ra hơi bị quá nhanh.

Mình gào lên với thằng cha đầu sói:

- Tháo ra!

Câu trả lời của hẩn hả? Hẩn hô hố cười nói:

- Tôi chỉ làm ơn cho anh thôi. Nếu bị bắt gặp không có thông lọng, anh sẽ chẳng bao giờ thấy trò chơi khác nữa đâu.

Mình chưa kịp hỏi hẩn nói vậy là nghĩa gì, vòng lại siết chặt thêm. Một cách tự động. Nhớ đường rãnh trong mép vòng mình đã tả không? Nó đang sáng đỏ lên. Một vòng sáng mỏng bao quanh cái vòng đang vắt địa ngục ra khỏi cánh tay mình. Mình bối rối hỏi:

- Cái đó là gì?

Vẻ khinh khỉnh hẩn hỏi lại:

- Anh nói gì? Đó là những gì xảy ra khi cái thông lọng hoạt động.

- Hoạt động? Tôi không muốn bất kỳ thứ gì trên người tôi "hoạt động".

Hẩn nói rất chân thật:

- Tôi không hiểu. Cậu là đấu thủ. Đấu thủ nào cũng đeo thông lọng.

- Cái gì? Tôi là một "đấu thủ"? điều gì làm anh nói thế chứ?

Mình quyết định không e dè nữa. Mình cần câu trả lời. Cái thông lọng phập phồng, sáng lên, bám chặt cánh tay mình như vậy là quá đủ rồi.

Vẻ hoang mang ngờ ngác chẳng kém mình, hẩn hỏi:

- Chẳng phải anh đang mặc đồng phục đấu thủ đó sao?

Cha cha! Cái áo. Hình như cái đồ với năm sọc đen này chỉ dành cho những đấu thủ. Dù họ là ai. Mình chỉ còn hi vọng những đấu thủ là người dễ thương, được mọi người yêu thích và không bị ai chống đối.

Chưa kịp hỏi thêm gì, mình nghe tiếng thét đau đớn từ bên kia phòng. Thoáng nhìn qua, mình biết: không như tay chơi trò bắn súng, tay chơi chạy qua mề cung hình ảnh ba chiều không được may mắn lắm. Dòng chữ màu xanh dương TRÒ CHƠI KẾT THÚC lóe sáng trên màn hình của anh ta. Tay chơi đó ngã quỵ xuống, trông thật thảm hại. Thở hồng hộc, đầu gục xuống. Chắc hẳn anh ta đã dốc hết tài sản vào trò chơi này, và bị mất sạch. Mình tự hỏi, phản ứng của người thua có kịch tính giống như của người thắng không.

Mình đã không lường trước được đáp án.

Cũng có một đám đông vây quanh anh ta, nhưng thay vì an ủi, họ từ từ lùi lại. Kỳ lạ là dường như họ vừa được biết anh ta bị bệnh dịch. Tất cả đều có vẻ u ám, khổ sở. Không ai thốt một lời: “Xui xẻo quá. Thử lại đi”. Họ coi sự thất bại này là điều cực kì nghiêm trọng. Một người tách khỏi đám đông. Chị chạy lại, ôm ghì anh ta. Mình thấy hai mắt chị ấy nhắm nghiền, môi mím chặt, như đang cố nén một tiếng gào. Hai người cứ nguyên tư thế đó, trong khi những người khác lảng xa. Rồi cái “thòng lọng” quanh cánh tay anh ta bắt đầu tỏa sáng. Không giống “thòng lọng” của mình phát ra tia sáng tím, “thòng lọng” của anh ta phát ra ánh sáng vàng. Người phụ nữ nhìn thấy sự kiện này, ôm xiết anh ta lần cuối, hôn lên đầu anh ta, rồi quay lại, chạy. Mình nói nghiêm túc đó. Chị ta bỏ chạy đi. Cùng lúc đó, khán giả trở vào khu giải trí, biến mất trong đám đông. Có người giả bộ như đang chơi trò chơi. Người khác hoàn toàn lẫn mất. Thành linh, con người thua cuộc như bị bệnh phong cùi.

Mình nghe tiếng *lách cách*, nghe như có tiếng mở cửa, làm tay đầu hói đứng bên mình nhảy dựng lên, thì thềm gần như sùng bái:

- Dado.

- Dado là gì?

Hắn nói, giọng mỉa mai như không thể tin nổi là mình không biết:

- Không mừng là tôi đã đeo thòng lọng lại cho anh sao?

Ngay sau đó, mình nghe tiếng bước chân rầm rập. Nghe như một đoàn diễu hành sắp tiến qua. Tiếng chân dường như làm người thua cuộc hồi tỉnh lại. Anh ta vội nhìn quanh. Mắt tròn trừng sợ hãi. Mình không biết anh ta đang tìm người giúp đỡ, hay cố nhìn đoàn diễu hành đến từ đâu, hoặc chọn đường tốt nhất để tẩu thoát. Hay cả ba. Anh ta chạy...

Chạy lầm đường. Chỉ được mấy bước, anh ta chạy ngay vào vòng tay hai gã mặc đồng phục đang tiến tới. Chúng túm lấy anh, nắm chặt hai cánh tay, không hề dừng bước. Anh ta vùng vẫy để thoát thân, nhưng vô ích. Chúng đã bắt được, để gì buông tha.

Anh ta rụt rè rên rầm:

- Đây mới chỉ là lần thử đầu tiên của tôi. Tôi được phép thử hai lần đúng không? Tôi tưởng đó là luật chơi mà. Xin lỗi nếu tôi lầm, nhưng tôi nghĩ được thử hai lần.

Rõ ràng là anh ta đã lầm. Hoặc là hai gã mặc quân phục kia không quan tâm. Họ vẫn lôi anh ta đi. Anh ta gần như hoảng loạn. Thật không tin nổi. Con người này chỉ thua một trò chơi vi tính, và chỉ vì thua mà bị hai gã – trông như cảnh sát được gọi là “dado” – đến bắt đi. Thật vô lý. Trò chơi kiểu gì mà nếu thua là bị cảnh sát lôi đi? Hai gã dado này trông rất ngẫu. Cả hai đều to lớn. Mình đoán chúng phải cao tới hai mét. Vai rộng, đầu đội nón sắt vàng. Đồng phục xanh sẫm, như vừa lấy từ hiệu giặt ủi ra. Trông chúng thật quý củ. Trên cánh tay chúng là một miếng vải tròn màu vàng tươi, với một logo giống như chữ “B”. Bên hông mỗi gã đều có một bao súng đen với khẩu súng lục màu vàng kim cùng chất liệu như nón sắt của chúng.

Dù với tất cả vẻ đáng sợ đó, còn một điều nữa cho mình biết là đừng kiếm chuyện với hai tên này. Đó là mặt chúng. Không biết phải diễn tả sao đây. Mình chỉ có thể viết là mặt chúng bụ tử chẳng và... vuông. Trông chúng gần giống như những kẻ xấu trong truyện tranh, cạnh hàm dưới sắc lém và mắt sâu hoắm. Không biểu lộ chút cảm xúc nào. Thậm chí khi chúng kéo một con người đang rên rỉ, vặn vẹo như con giun để thoát thân, mặt chúng vẫn trơ trơ như đá. Chúng không ra lệnh, không bảo anh ta bình tĩnh lại, không hề nói đang đưa anh ta đi đâu. Chỉ đơn giản tiến bước.

Anh ta không có một cơ hội nào.

Chúng kéo anh ta qua hai gã cảnh sát đang đứng hai bên lối đi. Hai tên này từ hai ngã khác nhau để vây bắt con mồi. Khi anh chàng thất bại trong trò chơi bị dẫn qua, hai gã cảnh sát mới này đứng bất động, tay đặt sau lưng, quan sát đám đông. Không một ai trong khu giải trí dám nhìn thẳng mắt chúng. Mình thấy rõ là họ sợ mấy gã cảnh sát này. Bối khí, nếu bị thua trong trò chơi bắn đạn và hình phạt là bị mấy gã trông như Kẻ Hủy Diệt này kéo đi, thì mình... cũng hãi. Bây giờ mình đã hiểu vì sao tất cả người chơi đều căng thẳng đến thế. Thua thật là hơi bị... quá kém vui.

Hai gã đứng gác đi theo mấy tên cảnh sát kia. Một gã đảo mắt lần cuối khắp khu giải trí, cho đến khi cái nhìn của hắn... chiếu vào mình. Bốn mắt gặp nhau! Mình ớn lạnh. Nghe có vẻ kì cục, nhưng chẳng khác nào mình đang nhìn vào mắt một con búp bê. Một con búp bê sống và to đùng.

- Sao hắn nhìn tôi? Tôi chưa chơi trò nào mà?

Mình hỏi tay đầu hói. Nhưng khi mình quay lại, hắn đã chuồn mất tiêu rồi. Vội nhìn lại tên cảnh-sát-người-búp-bê-dado hay là bất cứ thứ quý quái gì, mình thấy hắn bỗng chăm chú đến mình. Đầu gối mình bủn rủn. Hắn và tên đồng đội đã đổi ý. Chúng không đi theo đám kia nữa...

Chúng nhào tới mình.

Nhật kí #24 (tiếp theo)

QUILLAN

Đến nay mình đã là Lữ khách được mấy năm rồi. Mình đã học hỏi nhiều hơn về thời gian, vũ trụ, và tất cả những gì không thể tưởng tượng nổi khi lớn lên tại thị trấn Stony Brook nhỏ bé êm đềm. Trên hết, mình đã học được một quy luật rất quan trọng để sống còn:

Khi bị những gã to cao, trông phát khiếp rượt đuổi thì... chạy.

Mình muốn biết mấy gã cảnh sát dado này là ai. Mình muốn biết sao thắng thua trong mấy trò chơi điện tử này lại quan trọng đến thế. Mình muốn biết “đấu thủ” là gì, và vì sao mình lại được trao một cái áo chỉ định làm một người thách đấu. Mình muốn biết cái “thòng lọng” quý quái bám riết lấy cánh tay mình là gì. Có cả đồng đội mình cần biết về Quillan, nhưng mình sẽ không thể tìm ra lời giải nếu để mấy tên ác ôn trông như Frankenstein lôi xềnh xệch tới... chỉ có trời mới biết tới đâu! Phải áp dụng quy luật của mình ngay. Chuồn.

Rắc rối là mình không biết chuồn đi đâu. Khu giải trí rộng lớn và ồn ào, nhưng không đông người lắm. Mình không thể lẫn vào đám đông. Nhất là cái áo đỏ chói làm mình nổi bật như quả cà chua trong một tô việt quất xanh. Tốt nhất là vọt ra khỏi khu giải trí. Ít ra đó là mình hi vọng thế, vì mình cũng không biết sẽ gặp gì bên ngoài. Có thể là đang ở giữa sa mạc. Nhưng mình biết, ở lại trong này, chắc chắn sẽ bị bắt. Bên ngoài tốt hơn. Cứ hi vọng thế.

Lẩn tránh sau mấy bộ máy trò chơi, mình lom khom, đổi hướng, rồi bình thản bước sang ngã khác. Mình không muốn lòi kéo sự chú ý và đánh động mấy gã đầu gấu đang truy bắt mình. Không thành công. Vì cái áo đó. Nhiều người chạy tới mình. Cùng ánh mắt hau háu tuyệt vọng của tên đầu hói, họ vồ lấy mình mà hỏi:

- Khi nào anh thi đấu? Khá không? Khả năng của anh là gì? Làm ơn nói đi!

Mình bỏ ý định cố che giấu nhân dạng, vùng lên chạy. Ngoái lại xem dado có rượt theo không. Có. Vừa xông xáo qua khu giải trí, những con mắt búp bê chết của chúng vừa gấn lấy mình. Mọi người dạt sang hai bên nhường lối, hoặc liêu mình chạy theo. Mấy gã này là ai? Ít ra, dù chạy đại nhưng mình cũng cách xa được chúng một quãng ngắn và có vài giây tìm lối ra trước khi bị chúng đuổi kịp. Nhưng sàn chính của khu giải trí quá mênh mông, mình không biết đường nào dẫn ra ngoài. Cứ cắm đầu chạy và hi vọng. Mình phóng qua những hàng máy như một cầu thủ luôn lách tránh truy cản. Âm thanh nhạc điện tử làm nền cho cuộc rượt đuổi. Thấy mình chạy, mọi người hoan hô cổ vũ như mình đang... chạy đua. Mình muốn “suyt” một tiếng, nhưng thấy chỉ thêm tốn hơi. Rõ ràng là mình sẽ không thể đào thoát trong yên lặng, chỉ còn cách là mau chóng tìm được lối ra. Nhưng sau khi chạy ngoằn ngoèo qua khu giải trí được chừng một phút, mình vẫn không tìm thấy cửa ra.

Ý nghĩ có lẽ không có cửa ra nào và tất cả Quillan chỉ là một khu giải trí khổng lồ làm mình

phát hoảng. Không biết đây là giấc mơ thành sự thật... hay là một cơn ác mộng. Ngay lúc này thì đúng là ác mộng. Mình bị đau xót hông, phải ngừng lại thử.

Nấp sau một máy trò chơi cao, mình hồng hộc thử. Đúng lúc đó mình nhận thấy... chỉ là một vệt sáng trắng trên sàn, nhưng nổi bật giữa những tia sáng màu sắc rực rỡ. Ánh sáng của ban ngày. Mình biết là đã tới gần cửa ra vào. Hay cửa sổ. Dù là gì cũng được, mình sắp vượt qua nó. Mình chạy về phía vệt sáng. Luồn lách qua hai hàng trò chơi nữa, mình đã thấy... một cửa kính hai cánh dẫn ra bên ngoài và tới nơi an toàn.

Chỉ thêm vài mét nữa là mình tới... cái gì? Mình không biết. Nhưng mình phải tới đó. Trong khi chạy, mình thấy một thứ có thể giúp mình tẩu thoát dễ dàng hơn. Kế bên cửa là một hàng móc treo những chiếc áo khoác. Ý nghĩ đầu tiên của mình là: những người này khá tin tưởng treo áo ở đó không bị mất cắp. Ý nghĩ thứ hai là: mình phải lấy cắp một áo. Mình không là kẻ cắp, nhưng đây là chuyện khẩn cấp. Nếu định trà trộn vào lãnh địa này, mình không thể lang thang với cái áo làm mình nổi bật như một ngôi sao nhạc rock được. Vậy là mình chộp một áo có vẻ cỡ mình, dù thật sự mặc vừa hay không, không là vấn đề quan trọng. Chỉ cần che phủ cái áo đồ lòm này. Ghi nhớ: trả lại cái áo khi bạn có cơ hội. Đã nói rồi mà: mình không là kẻ trộm, chỉ vì đây là chuyện khẩn cấp thôi.

Vừa mặc áo, vừa tiến tới cửa, mình ngoái lại nhìn khu giải trí. Hai gã cảnh sát ác ôn đang tăng tốc. Phải phóng ngay ra ngoài, biến thật lẹ. Trong khi xô tay vào áo, mình dựa lưng vào cánh cửa, đẩy bung ra, rồi xoay người ra ngoài.

Mình lọt ngay vào lề đường của một thành phố đông đúc đầy người. Tốt. Mình có thể trà trộn vào cảnh này. Kéo áo khoác quanh người, che giấu hết cái áo đồ biểu hiện của "đấu thủ", mình bước vội qua đám đông, tránh xa khu giải trí và... dado! Cúi đầu, mình đi càng nhanh càng tốt, nhưng cố né xô ngã bất kỳ ai. Không dễ. Vì hè phố khá đông người. Mark, cậu nhớ khi tụi mình đi xe lửa vào thành phố New York, rồi đi bộ tới đại lộ số 5 để vào Công Viên Trung Tâm không? Nhớ nơi đó luôn tấp nập hàng trăm người qua lại chứ? Mình cứ thắc mắc vì sao người ta không đâm sầm vào nhau. Đó, giống hệt như vậy. Mình đang ở giữa một khu trung tâm tấp nập của một thành phố rất đông đúc, nhưng mình không thể ngừng lại ngó nghiêng khi chưa đảm bảo đã cắt đuôi những kẻ đang truy đuổi. Chỉ có thể làm chuyện đó khi mình đã qua mấy ngã rẽ, vượt qua mấy đường phố, rẽ vào một đại lộ rộng lớn, và cảm thấy chắc chắn đã cắt đuôi chúng. Mình đi chậm lại. Tim bót đập. Thoát rồi. Nhưng thoát tới đâu? Đã đến lúc mình tìm xem một thành phố trên Quillan như thế nào.

Những tòa nhà xám sừng sững trên đầu mình. Một số nhà chọc trời chẳng thua kém những gì các bạn có thể thấy trong những thành phố lớn trên Trái Đất Thứ Hai. Có những tòa nhà khác nhỏ hơn. Nhưng nhỏ hơn là mình đang nói về những tòa nhà từ hai mươi tới ba mươi tầng. Những tòa nhà này đều không có cá tính lắm. Tay thiết kế chúng chắc là tay đã thiết kế những bộ trang phục buồn rười rượi. Chẳng có tí tưởng tượng bay bổng nào. To lớn, xám xịt và... ôi dào, chán ngắt. Cửa sổ dàn hàng, tầng này tiếp tầng kia. Nhìn qua bên kia con đường rộng, rồi nhìn ngược nhìn xuôi tới nút thắt đại lộ, mình thấy toàn những tòa nhà cứ tựa tựa nhau. Sự khác biệt duy nhất giữa tòa nhà này và tòa nhà khác chỉ là chiều cao. Tất cả những cái hộp hình chữ nhật vươn tuốt lên bầu trời mây xám. Mình cảm thấy, nếu nhắm mắt, rồi xoay vòng vòng, mở mắt ra sẽ không biết đường nào với ngã nào nữa. Mình phát rầu khi nghĩ, tìm đường trở lại ống dẫn sẽ là cả một thách thức. Thấy mình đang đứng giữa dòng giao thông tấp nập, mình lui lên hè, và dựa vào một tòa nhà xám, để nhìn những gì đang diễn ra trước mắt được rõ hơn.

Con đường chật ních xe cộ. Họ có xe hơi tựa tựa xe như trên Trái Đất Thứ Hai. Mình tin chắc hai bạn có thể đoán mình sắp nói gì. Đúng rồi...! Chán ngắt. Tất cả hình dáng đều giống nhau, tròn xoe từ trước tới sau. Hơi giống như V.W.Beetle, nhưng nhìn... không sướng. Cái màu đen, cái màu bạc. Thế thôi. Cũng có cả moto hai bánh. Mấy tay cưỡi mô tô di chuyển nhanh hơn một chút vì mô tô không nhiều và có thể lách qua xe hơi. Mình nghĩ, nơi này giống như những thành phố châu Á nhộn nhịp ở quê nhà, những nơi giao thông đông đúc và quá nhiều người lái mô tô. Hình như chạy mô tô là giải pháp đúng, vì những chiếc xe hơi như đứng ì tại chỗ.

Tất cả các loại xe đều chạy khá êm – mình vui mừng thông báo – nếu không đường phố sẽ bị chết ngộp. Chắc chúng đã được nạp điện, vì mình không nghe tiếng máy. Tất cả đều di chuyển

về một hướng, rất từ từ. Hình như không ai quá tức giận về việc này. Mình không nghe tiếng còi hay tiếng la hét tức bực nào. Các góc phố đều có đèn tín hiệu, nhưng thay vì đèn tròn màu đỏ và xanh lá cây như của chúng ta, ở đây chỉ có một dải đèn xanh dương chạy dài bên trên con đường, từ hè đường bên này sang hè đường bên kia. Khi đèn bật, là cho phép giao thông. Khi đèn tắt, xe cộ ngừng lại.

Điều này cũng áp dụng cho khách bộ hành. Giống như những người trong khu giải trí, mọi người đều mặc những bộ quần áo đơn giản, buồn tẻ. Nhưng không như khu giải trí – gần như trống rỗng – đường phố chật ních người. Trên hè đường trước mặt mình, mọi người chậm rãi bước, nhưng không thanh thản. Người tiến tới mình từ bên phải, đi gần tòa nhà, người tiến tới mình từ bên trái, đi gần lòng đường. Gần như mình không thấy họ giao tiếp với nhau. Mỗi người chìm trong một thế giới nhỏ u ám riêng, nghĩ đến những chuyện riêng, đi về một nơi riêng. Vẻ mặt dờ dẩn thất thần. Không trơ trơ như mấy gã daddo, nhưng trống rỗng. Mình chẳng thấy ai cười, tức giận, thậm chí chuyện trò. Đây là một thành phố nhộn nhịp, đông đúc, nhưng lặng lẽ đến lạ lùng.

Tầng trệt của những tòa nhà là các cửa hàng. Mỗi cửa hàng có lối vào riêng. Nhưng không giống cửa hàng trên Trái Đất Thứ Hai – với những cái tên lôi kéo sự chú ý của khách hàng – biểu hiện cửa hàng trên Quillan này cùng một kiểu chữ giống hệt nhau. Những mẫu tự kim loại màu bạc cao chừng mười phân gắn trên nền đen bóng. Lạ hơn nữa, không có tên hiệu, chỉ có những mặt hàng bạn có thể mua tại đó. Thật mà. Mình thấy tấm biển chỉ có mấy chữ THỰC PHẨM. Tấm khác: SẢN SỐC SỨC KHỎE. Mình thấy những tấm biển như: QUẦN ÁO, NHÀ CỬA, CHỨNG TỬ, TUYỂN DỤNG, NHÂN VIÊN, GIỮ TRẺ. Thậm chí có tấm biển chỉ vẽ vẽ: ÁNH SÁNG. Mình chẳng biết họ bán gì. Chắc là bóng đèn? Bất cứ buôn bán gì, cửa hàng nào cũng chỉ có một kiểu biển hiệu như thế. Mẫu tự trông quen đến lạ lùng. Cả phút sau mình mới nhận ra kiểu chữ giống như mình đã thấy trên mặt sau những cái đĩa chứa trong nhà kho rộng mênh mông dưới lòng đất. Những biển hiệu này trông giống chữ trên mặt sau đĩa: BLOK.

Mình đã vẽ một bức tranh khá ảm đạm về thành phố này. Đồng phục, u ám, buồn tẻ. Điều tốt nhất mình có thể nói: tất cả đều dường như vận hành một cách trôi chảy. Cứ như sự vận hành của một đồng hồ được điều chỉnh tốt. Mọi sự đều được đặt đúng chỗ và hoạt động chính xác theo đúng đường lối.

Còn điều nữa mình chưa nói. Mình muốn dành điều thú vị nhất này đến cuối cùng. Dựng đứng trên những tòa nhà nhỏ hơn là những bảng yết thị, trông như những màn hình tinh thể lỏng khổng lồ. Mình phải nói lại: mỗi dãy nhà đều có một bảng. Trông chúng rộng khoảng hơn sáu mét, cao chừng hơn ba mét. Dù đứng đâu, bạn cũng có thể thấy một bảng. Những màn hình này đều phát giống hệt nhau. Nhiều nhất là những màu hoạt hình đầy màu sắc. Những mẫu hình học ba chiều nháy nhót, nảy lên, rồi lẫn vào nhau tạo thành một điệu nháy mê hoặc. Cùng lúc, dưới màn hình chạy từ từ hàng chữ như hai bạn từng thấy trên kênh tin tức ở quê nhà. Đó là tin trong ngày, như giờ – “17:2:07”. Mình đoán là giờ vì nó liên tục thay đổi. Thời tiết – “Ngày nhiều mây. Đêm lạnh giá, có thể có mưa”. Mình cũng thấy một thứ hình như là kết quả các trò chơi, mình không biết là ai chơi và là trò chơi gì – “Pimbay loại Weej 14-2, Linnta loại Hammaba 103-100”.

Thỉnh thoảng hình vẽ được thay thế bằng khuôn mặt một phụ nữ xinh đẹp hoặc một người đàn ông bảnh trai. Họ mặc giống như những người khác trong thành phố, chỉ thêm một huy hiệu trên túi áo, như mấy cảnh sát daddo gắn trên tay áo. Mỗi huy hiệu có một chữ “B” nhỏ. Họ giống như những người đọc bản tin truyền hình, nói trước máy quay, với giọng nói dễ thương, thoải mái, rõ ràng.

Một phát thanh viên lên tiếng, giọng anh ta vang vọng khắp thành phố:

- Chiều nay có một chương trình âm nhạc. Xin các bạn điều chỉnh chính xác vào vị trí màu xanh dương, đúng mười chín-không-năm mươi-sáu. Chúc bạn một ngày tốt đẹp.

Rồi những mẫu vẽ sống động, rục rờ trở lại trong một lúc. Tiếp theo là một phát thanh viên khác:

- Cần tài xế cho công việc dời chỗ. Nếu các bạn đang hoạt động trong khu vực bốn-bốn-hai-

bảy tới chín-bảy-năm-hai, vui lòng báo cáo trong ca làm việc tới. Chúc các bạn một ngày tốt đẹp.

Cứ liên tục như vậy. Khoảng mỗi ba mươi giây lại có một tường trình hay thông cáo, và kết thúc bằng câu: "Chúc các bạn một ngày tốt đẹp". Sau câu nói, mình lại thấy gương mặt màu vàng mỉm cười[2]. Mình ghét mấy cái mặt cười màu vàng, gần bằng ghét đám hè.

Khách bộ hành trên đường phố hầu như không quan tâm tới những bảng yết thị. Mình không biết vì sao. Còn mình thì không rời mắt khỏi chúng. Chẳng vì có gì hấp dẫn lắm đâu. Chỉ vì mình chẳng có gì khác để nhìn. Thành phố... ảm đạm quá. Những màn hình này là dấu hiệu duy nhất của sự sống. Đúng, chúng cũng có vẻ ghê ghê thật, vì mình cảm thấy con người tại đây đang bị nhồi nhét thông tin từ một quyền lực cao hơn. Nhưng cũng thú vị khi nhìn dọc suốt con đường với mấy trăm màn hình lớn kéo dài mùt tầm mắt. Cứ như nhìn vào gương, với một tấm gương nữa sau lưng. Các bạn biết là nó làm cho mình cảm thấy như nhìn tới vô tận mà, đúng không? Đó, nhìn những màn hình tivi dọc phố gây ấn tượng cho mình y như vậy. Nếu không có chúng, nơi này chẳng khác nào là một thành phố của toàn xác chết biết đi. Hơi bị oái. Nhưng mình trách ai đây? Biết đâu những con người này cảm thấy hạnh phúc được sống như thế.

Oái!

Bỗng một hồi còi lạnh lạnh vang lên. Chẳng nghĩ ngợi gì hết, mình vội lẩn vào một cửa hàng bán xà-phòng. Bên kia đường, cách bên phải mình một dãy nhà, mình thấy hai gã cảnh sát dado to đùng vọt ra từ một hẻm nhỏ, phóng ra đường, tiến thẳng tới... mình! Mình nghĩ ngay: *Sao chúng tìm ra mình?* Vừa định quay đầu chạy, mình bỗng nhận ra: không có gì phải lo lắng, con mồi không là mình. Ngay dưới lề đường bên phải mình, một thanh niên đang cố chạy khỏi hai gã dado. Trông anh ta thật khiếp đảm khi tuyệt vọng len lỏi qua đám đông. Mình đoán anh ta là một tên trộm hay gì đó, vì rõ ràng hai dado giống hệt hai cảnh sát với mũ sắt bằng vàng, đồng phục xanh sẫm. Không ai nhường lối, cũng không ai cố chặn anh ta lại. Thậm chí như thể anh ta không hiện diện tại đó. Kể cả khi anh ta va chạm mạnh vào một người đàn bà, suýt làm bà ta ngã. Không nói một lời, người đàn bà chỉ cúi đầu, tiếp tục bước đi, như không hề có gì xảy ra. Cứ như bộ não của những con người này chết ráo rồi. Trái lại, chừng nửa dãy nhà sau anh ta, mọi người tách ra, nhường lối cho hai gã dado. Không biết họ muốn dado bắt anh chàng kia, hay họ khôn, vì có thể nếu không nhường đường họ sẽ bị đập như tử. Hình như việc dado bắt kẻ đào tẩu chỉ còn là vấn đề thời gian.

Khi thanh niên đó chạy qua, mình thấy cái thòng lọng trên cánh tay anh ta đang lóe lên ánh sáng vàng, giống như của con người đã bị lòi đi trong khu giải trí. Trọng tội của anh chàng này cũng là đã bị thua trong một trò chơi sao? Mình thấy anh ta đang thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhại, mặt hoảng loạn. Không chỉ vì mệt. Không đâu. Con người này đang khiếp đảm. Mình tội nghiệp anh ta, nhưng biết đâu đây thật sự là một kẻ trộm cắp, đáng bị tóm cổ. Dù sao, đây không là việc của mình. Chen lẩn qua người đi đường, anh ta tiếp tục chạy. Mình nhìn lại, hai gã dado sắp chạy qua mình. Mình lùi vội vào bóng tối của ô cửa. Mình không muốn chúng bỏ rơi con người hoảng loạn kia để quay qua một kẻ chạy không lấy gì là nhanh lắm. Là mình đó. Mọi người đều tách ra cho chúng vượt qua. Mình khom xuống, hé nhìn qua khoảng trống giữa hai người, để thấy hai dado rõ hơn. Thật sự mình thấy hai gã ác ôn này rất quen, nhưng không nhớ đã từng gặp ở đâu. Tuy nhiên, chúng có cái gì đó làm mình thấy quen quen.

Ngay lúc đó, một phụ nữ lái mô tô phóng khỏi lòng đường, lao thẳng lên lề, la hét:

- Coi chừng! Tay ga kẹt rồi!

Chị ta không điều khiển cái xe được nữa. Mọi người nhảy vọt khỏi đường. Chị ta lái xe ngay vào khoảng trống khách bộ hành nhường lối cho hai gã dado. Hai bạn đoán được chứ, một vụ tai nạn xảy ra đến nơi rồi.

- Cứu!

Người phụ nữ lái mô tô hét lên, lao thẳng vào hai tên dado đang chạy. Một tên la lớn:

- Tránh đường!

Giọng hấn làm mình rùng mình. Không phải tiếng người. Trầm đục, đều đều giống như...

phải, giống như hẳn là một con robot. Có thể thế không? Thật sự những tên dardo này là robot sao? Tiếng la của chúng quá muộn. Người phụ nữ thấy hai gã dardo tiến tới. Chị ta hét lên, nhảy khỏi xe. Chiếc mô tô đổ sang một bên, trượt thẳng tới hai tên dardo đang phóng lại. Chúng không kịp né tránh. Nếu nhắm trước, chưa chắc chị ta có thể gây một cú va chạm hoàn hảo hơn. Chúng chạy sát bên nhau, và chiếc mô tô lật nghiêng húc trúng cổ chân hai tên kia. Cả hai lộn nhào cùng một lúc, như diễn viên xiếc. Chúng va xuống đất, quay vòng, chân tay cuốn lấy nhau. Nếu không quá căng thẳng, cảnh này cũng khá ngộ nghĩnh.

Người phụ nữ lăn đi mấy vòng. Mình muốn chạy ra xem chị ta có sao không, nhưng mình phải nấu mình chứ. Mình không đến Quillan để tham dự vào những vụ va chạm nhỏ. Có thể nói là mình còn những trò chơi lớn hơn phải lo. Vì vậy mình đứng ngoài quan sát. Chị ta ngồi lên, sững sờ. Kỳ lạ là không ai tới giúp. Trái lại là tất cả mọi người đi đường đều tránh xa. Bây giờ trên hè đường tạo thành một vòng tròn, ngay chính giữa là hai gã dardo thương tật, một xe mô tô hỏng và người phụ nữ bàng hoàng. Chị ta khá trẻ, chỉ chừng hai mươi tuổi. Tốt. Vì nếu là một bà già, chị ta đã bị thương vì cú ngã. Hình như chị ta chỉ trầy xước khuỷu tay. Ngồi trên hè đường, chị ta như đang cố bình tĩnh lại.

Cách chị ta gần một mét, hai gã dardo cũng đã hoàn hồn. Thật sự mình nghĩ, chúng không biết bị cái gì đâm trúng, cho đến khi chúng thấy xe mô tô và người phụ nữ. Một gã đứng bật dậy, nhìn về phía con mồi đã biến mất. Hẳn vừa chớm đuổi theo, tên đồng đội níu hẳn lại, nói bằng cái giọng robot đùng đục kỳ quái:

- Nó không chạy xa nổi đâu.

Cả hai quay lại người phụ nữ đã làm sống con mồi của chúng. Cả hai đều tiến một bước tới chị ta. Trông chúng không có vẻ quan tâm tới sức khỏe của người phụ nữ. Trông chúng đầy phần nộ. Tên thứ nhất hạch hỏi:

- Mi làm trò gì vậy?

Chị ta ngừng lên vừa định trả lời thì một người xô đẩy đám đông, tiến vào vòng. Hẳn giận dữ quát tháo chị ta:

- Ê! Mày bị sao vậy?

Trông hẳn còn phần nộ hơn cả hai tên dardo. Đó là một người tóc bạc, chắc là cha chị ta.

- Tao cho mày mượn xe, để mày gây ra chuyện như thế này hả? Để mày lái xe như một người điên sao?

Người phụ nữ không trả lời, hình như quá sững sờ. Người đó không dừng lại giúp chị ta, mà đến thẳng cái xe, vừa dựng lên vừa nói:

- Nếu hư hỏng, mày phải trả tiền sửa chữa.

Một tên dardo nắm cổ tay ông ta hỏi:

- Ông biết mục này hả? Nó đã cản trở một vụ đuổi bắt.

Ông ta hơi khúm núm. Ông ta có sức lực, nhưng rõ ràng là không muốn gây chuyện với dardo.

- Biết chứ. Nó làm việc cho tôi mà. Nhưng bất cần kiểu này, chắc không làm được lâu nữa đâu.

Quay lại người phụ nữ, ông ta quát lớn:

- Về cửa hàng ngay.

Đứng dậy, chị ta lắp bắp:

- Cháu... cháu... xin lỗi. Cháu mất tay lái. Đó là do cái tay ga.

- Tao không muốn nghe xin lỗi. Cút!

Quay lại hai dardo, ông ta cười cười:

- Xin lỗi. Nó sẽ không được phép lái mô tô nữa đâu. Ít ra là lái xe của tôi.

Không đợi trả lời, ông ta đẩy xe đi.

Hai tên dardo nhìn từ ông già tới người phụ nữ, như không biết phải làm gì. Sau cùng một tên

nói:

- Đi. Chúng ta phải truy lùng tiếp.

Cả hai dado bắt đầu đuổi theo con mồi. Đám đông bắt đầu di chuyển trở lại. Mình thì không. Mình nhìn người phụ nữ và ông già. Cảm thấy có điều không ổn. Đúng, những gì vừa xảy ra là một tai nạn, nhưng dường như tất cả đều có vẻ hơi quá hoàn hảo. Chi ta phóng xe lên hè, đúng thời điểm chặn đứng hai gã dado. Có chủ tâm không? Ai biết? Có thể hoàn toàn chỉ là tai nạn. Nhưng một điều chắc chắn đã xảy ra: kẻ bị dado truy đuổi đã chạy thoát. Còn một điều nữa làm mình nghĩ có những chuyện liên quan. Điều đó xảy ra ngay trước khi đám đông tấp nập lại trên hè đường. Người phụ nữ đứng dậy, phủ bụi, nhìn ông già. Mình theo dõi cái nhìn của chị ta. Ông già nhìn lại. Vẻ giận dữ của ông đã biến mất. Đúng lúc đó sự việc xảy ra. Ông ta đưa tay phải lên, nắm bắp thịt trên khuỷu tay trái. Một hành động không bình thường. Mình vội liếc về phía người phụ nữ vừa đúng lúc thấy chị ta cũng làm y như thế. Vẻ mặt không hề thay đổi, chị ta chỉ đưa bàn tay phải lên nắm bắp tay trái. Thật nhanh. Quay lại, mình thấy ông già đã mất hút vào đám đông.

Đứng đó một lúc, mình cố đoán những gì vừa nhìn thấy. Có lẽ mình đã quá thối phồng sự việc, nhưng hình như rõ ràng là hai người đó đã trao đổi một tín hiệu thầm lặng. Mình chưa thể đoán ra điều đó có nghĩa gì, nhưng không sao, tai nạn đã cho phép người thanh niên chạy thoát, ông già đã làm cho cô gái không bị rắc rối. Tất cả xảy ra quá nhanh, hai gã dado không biết nguyên nhân tai nạn. Mình cảm thấy vừa được chứng kiến một điều quan trọng.

Mình không có thời giờ suy nghĩ lâu về chuyện này. Thành linh một hồi kèn lệnh vang lên từ màn hình trên đầu. Hồi kèn ấn tượng hơn tất cả những gì mình đã nghe cho tới lúc này. Đó là tiếng kèn điện tử kêu gọi mọi người phải chú ý tới màn hình. Tất cả đều dừng chân, ngược nhìn lên. Đúng nghĩa đen. Tất cả mọi người. Cùng một lúc. Khác hẳn với khi những bản tin và thông cáo được phát. Mình cảm thấy sự sôi nổi lan truyền khắp đám đông. Người ta hồi tỉnh, trao nhau những cái nhìn. Chuyện trò cùng nhau. Từ đầu tới cuối phố, người ta có thể cảm thấy sự phấn chấn trong đám đông. Xe cộ ngừng lại. Người lái ra khỏi xe, nhìn lên màn hình. Dù là chuyện gì sắp xảy ra, họ đang hồi hộp đón chờ. Nhiều ngàn con người thành linh lom lom ngược lên, chờ mong... cái gì?

Dĩ nhiên là mình cũng nhìn lên. Màn hình trắng trong khi tiếng kèn vang lên mấy giây. Sau cùng khi tiếng kèn lên tới tột đỉnh, một chữ xuất hiện cùng ánh sáng bất ngờ tỏa ra như mưa.

BLOK.

Lại là BLOK. Nó là cái quái gì vậy? Kiểu xuất hiện hoành tráng trên màn hình như thế, chắc hai bạn tưởng sẽ có tiếng hoan hô cổ vũ của mọi người, giống như khi võ sĩ đô vật của họ được tuyên bố vô địch. Không đâu. Họ vẫn tiếp tục nhìn lên, ngóng đợi, nhưng không có tiếng reo hò. Trong tiếng nhạc hào hứng tiếp tục, vang lên tiếng một người đàn ông. Tiếng nói kích thích đám đông:

- Cuộc tranh tài sắp bắt đầu rồi.

Ông ta có vẻ hồi hộp gần như choáng váng, như đang cố làm đám đông xúc động như mình. Người dân Quillan ngất ngây hẳn lên.

- Chúng ta đang ở giữa quý. Điều đó chỉ nói lên một chuyện.

Thành linh tất cả đám đông gào lên:

- TATO!

Ui cha! Tiếng gào chói lói đến điếc tai. Họ đồng thanh la lên "Tato", và bắt đầu reo mừng hoan hô. Chẳng hiểu "Tato" là gì, nhưng với đám đông thì hình như là một điều rất tốt. Nó như kíp nổ chạm thuốc nổ làm nổ tung đám đông. Chữ TATO lại lóe sáng trên màn hình, họ lại gào thét hoan hô. Mình không thể hình dung nổi "cái Tato" này tuyệt vời đến thế nào mà có thể tiêm một chút sinh khí vào cái thế giới thiếu sức sống này đến thế.

Giọng sôi nổi của người đàn ông lớn hơn, át tiếng gào thét:

- Các bạn hãy đặt cược. Sắp tới giờ rồi. Đây là trò chơi vĩ đại nhất Quillan!

Anh ta ngân nga như hát một bài đồng dao của thiếu nhi. Đám đông đáp lại bằng tiếng reo hò. Mình thì không. Đồng dao. Gần đây mình đã nghe một bài đồng dao. Ở đâu nhỉ? Vì sao bài đồng dao này làm mình có cảm giác bất an? Mình không nhớ nổi.

Trên màn hình, chữ TATO tan ra thành một chớp sáng chói lọi màu vàng cam. Chỉ còn lại cận cảnh của phát thanh viên. Cha này có một cái cười khoe hết răng. Tóc vàng và dài, hoàn toàn bù rối, trông như hắc đang lùa mấy ngón tay vào một lò nướng. Cha này già rồi, có lẽ khoảng bốn mươi. Dù bao nhiêu tuổi, trông hắc quá già để làm những trò quá khùng này. Tay này làm mình nhớ đến mấy cha ba trợn, cố rao bán đồ làm bếp hoặc xe hơi cũ, hay dự báo thời tiết trên chương trình truyền hình thương mại. Mắt hắc điên điên, đảo lia lịa. Nhất là, trông hắc như đang cực kì hưng phấn.

- Chúng tôi hãnh diện, vô cùng hãnh diện, được giới thiệu cùng các bạn cuộc thi đấu TATO lớn...ớn...ớn nhất trong lịch sử.

Hắc đang làm đám đông hóa rồ.

Cảnh quang rộng hơn, trên màn hình có thêm một người. Một người đàn bà. Bà ta cứng ngắt và căng thẳng hoàn toàn trái ngược với thằng cha khùng khùng, náo nhiệt. Hai mắt bà ta nhìn trừng trừng không chớp. Tóc đen vuốt hết ra sau, trông như đầu trọc. Mặt nhọn hoắt như mặt chồn. Dù là ai, mục là người của công việc.

Giọng rõ ràng, nhưng vô cảm, mục nói:

- Cuộc thi đấu sắp bắt đầu. Cả cuộc sẽ vô cùng hào hứng. Đừng chậm trễ. Nếu bạn định đặt cược, thời gian chính là lúc này đây.

Hai người này làm thành một cặp dị thường. Gã khùng náo nhiệt trông như đang thu xếp cho một chương trình truyền hình thiếu nhi, còn người đàn bà với cái nhìn trừng trừng lạnh lẽo như bà giáo khắc nghiệt trong ác mộng của mọi người. Hai kẻ này là ai?

Chính gã khùng cho mình câu trả lời. Hắc ngân nga bài đồng dao khác:

- Đã đến lúc rồi, nào hãy vui chơi, chúng tôi sẵn sàng. Trò chơi không chán, chúng tôi là bạn, tên đã biết rồi: LaBerge và Veego.

Mình đã nhớ thấy bài đồng dao này ở đâu.

LaBerge và Veego, Veego và LaBerge. Đây là hai kẻ đã mời mình tới Quillan. Rút tờ giấy từ túi quần sau, mình đọc lại lần nữa:

*Mặc vào áo trắng
Tới đây qua đêm
Cùng chơi vài trò
Cuồng nhiệt dễ thương
Tới rồi sẽ biết*

Chủ nhân trên Quillan,
LaBerge và Veego.

Quan trọng hơn, lời mời này được Saint Dane chuyển qua ống dẫn, trong một cái hộp. Vì nguyên nhân nào đó, công việc của hai kẻ tàng tàng điên điên trên màn hình tivi này có liên quan tới gã Lữ khách ma quái. Mình cần biết họ là ai, định làm gì. Cuộc săn lùng Saint Dane của mình chính thức đã bắt đầu.

Veergo nói:

- LaBerge và tôi cảm thấy cuộc chơi TATO này sẽ vô cùng hào hứng. Nhất là trận đấu mười hai-không-sáu có hai đấu thủ cân tài cân sức.

(Mục phát âm LaBerge nghe như tiếng Pháp. Nhưng như mình biết, làm gì có người Pháp trên Quillan.)

LaBerge thông báo:

- Lúc này họ đã vào nhà vòm Tato. Cơ hội cuối cùng để đặt cược. Buổi trình diễn sắp bắt đầu.

Màn hình lóe lên màu trắng. LaBerge và Veego biến mất. Thay vào đó là hình ảnh trông giống như một sân thể thao. Đó là một cái bục lớn hình bát giác rộng chừng mười lăm mét. Chính giữa là một hình hiệu màu đỏ với chữ TATO, khổ chữ quen thuộc. Mình thấy năm vòng tròn màu đen cách đều làm thành vòng tròn trên mặt sàn, gần mép sàn. Mỗi vòm đường kính chừng gần một mét, chính giữa cao khoảng hơn ba mươi phân – giống như những cục bựu bóng lớn. Trông chúng như được làm bằng kính đen. Sau cùng là hai hình vuông đối diện nhau đánh dấu giới hạn sân đấu. Phải nói ngay là mình chưa từng thấy loại sân thi đấu nào giống thế này.

Giọng LaBerge vang lên:

- Thông báo.

Nhạc trỗi lên. Sự phấn khích dâng cao.

Anh ta đã bất khả chiến bại trong trận đấu Tato, và bây giờ đang sẵn sàng giành thêm chiến thắng mới. Chưa từng có kỷ lục bảy lần thắng liên tiếp. Hỡi công dân Rune và toàn thể Quillan, chúng tôi hân hạnh giới thiệu: đấu thủ được mọi người yêu thích nhất... Đấu thủ Xanh Lục!

Đám đông đang tụ tập ngoài đường hoan hô bằng những tiếng hô vang: “Xanh Lục, Xanh Lục, Xanh Lục”.

Mình nhìn đấu thủ bước lên võ đài, đứng vào một hình vuông. Hẳn khoảng tuổi mình, cao lớn, tóc đỏ dợn sóng, thả dài xuống tận vai; trông rất giống một vận động viên điền kinh. Nhưng điều làm mình chú ý nhất là cái áo của anh ta. Áo màu xanh lá với năm sọc chéo màu đen... giống hệt cái áo mình đang mặc. Mọi việc bắt đầu sáng tỏ. Gã hói đầu trong khu giải trí đã gọi mình là “đấu thủ”. Chắc hẳn tưởng mình thi đấu trong trò Tato này.

Sự hiểu lầm đó chẳng làm mình vui tí nào.

Những gì tiếp theo còn làm mình kém vui hơn.

Veego thông báo:

- Tranh tài với Đấu thủ Xanh Lục là một đấu thủ mới. Dù chưa bao giờ bước vào nhà vòm Tato, anh ta đã gây ấn tượng rất mạnh với các trọng tài, và lập tức được tiến vào buổi thi đấu rất đặc biệt này. Nếu Đấu thủ Xanh Lục phá kỉ lục, thì sẽ là một thách thức với đối thủ hứa hẹn nhất từng bước vào nhà vòm Tato. Hôm nay, lần đầu tiên chúng tôi hân hạnh được giới thiệu tại Rune này và trên toàn Quillan, đối thủ đầy tài năng... Đấu thủ Vàng!

Rune. Rune là gì? Mình chưa kịp suy nghĩ nhiều hơn, người được gọi là “Đấu thủ Vàng” bước lên đài bát giác, mặc áo vàng với năm sọc chéo màu đen. Mình nghĩ, mình là Đấu thủ Đỏ. May mắn ghê. Mình vẫn chẳng hiểu vì sao bộ quần áo đấu thủ này lại để cho mình tại ống dẫn. Thà là một thứ gì đó đừng làm ai chú ý, để có thể trà trộn vào lãnh địa. Mình quyết định, ngay khi có thể tìm được một bộ quần áo chán ngắt của Quillan, sẽ chọn ngay cái áo này.

Mình có thể thấy vì sao Đấu thủ Vàng được coi là một đấu thủ mạnh. Anh ta cao hơn Đấu thủ Xanh Lục ít nhất là một cái đầu. Da sạm màu, dù không đen như người Batu trên Zadaa, như Loor. Anh ta di chuyển khoan thai, không một động tác thừa. “Mềm dẻo” là từ chính xác nhất để diễn tả về anh ta. Có cơ bắp nhưng không mập. Trông anh ta như một vận động viên nhảy xa ở thể vận hội Olympic. Hai tay này thật trái ngược. Một người cao và thon, một người to ngang và lực lưỡng. Mình không biết cái nào có lợi hơn trong cái trò gọi là Tato này.

Trong khi hai đấu thủ lên đài bát giác từ hai phía đối diện, màn hình lớn chiếu cận cảnh họ. Đầu tiên là Đấu thủ Xanh Lục. Trông anh ta thỏa mái và tự tin. Hình như không chút lo ngại Đấu thủ Vàng hạ bệ mình. Anh ta là nhà vô địch và tin tưởng sẽ giữ vững ngôi vô địch. Liệu Đấu thủ Vàng có được một cơ hội không. Thú thật, ai thắng mình cũng không quan tâm. Mình chẳng hiểu gì với những gì đang thấy và hoàn toàn không có lợi lộc gì trong trò này. Cho tới khi màn ảnh chiếu cận ảnh Đấu thủ Vàng. Trùng trùng nhìn lên màn hình khổng lồ, mình không tin nổi những gì đang thấy. Mình chớp mắt. Chắc mình lầm. Không thể như thế được.

Đấu thủ Vàng khoan tay trước ngực. Vẻ bút rút. Mình có thể thấy điều đó trong mắt anh ta.

Anh ta chăm chú nhìn đối thủ. Mình có thể đoán tâm trí anh đang suy nghĩ nhiều điều, nhưng dường như không hề có tự tin. Trong khi Đấu thủ Xanh Lục đã quyết tâm với trận đấu. Nhưng không phải mình bị sững sờ vì việc đó. Mình nhìn suốt dọc con đường, lên tất cả những hình ảnh khổng lồ đang phát hình ảnh của Đấu thủ Vàng. Không biết vì sao, nhưng mình cứ nhìn từ màn hình này tới màn hình kia, mong thấy một sự khác biệt. Không, phải nói là hi vọng thấy một điều khác. Mình thật ngốc, vì tất cả là những hình ảnh giống nhau, chiếu đi chiếu lại. Không làm được. Hình ảnh đủ lớn để mình thấy thật rõ.

Đấu thủ Vàng đeo một cái nhẫn. Một nhẫn bạc với viên đá xám ngay chính giữa. Nhẫn của Lữ khách.

Nhật kí #24 (Tiếp theo)

QUILLAN

Không làm. Đó là nhẫn của Lữ khách. Mình đã tìm ra Lữ khách của Quillan. Anh ta là một lực sĩ. Một đấu thủ. Mình tiếp cận anh ta, nhưng không biết gì về cuộc đấu này, hay về Veego và LaBerge, hoặc bất kì điều gì khác. Mình cần có câu trả lời, nhưng nhìn những người dân Quillan đang mê mẩn này chẳng ích lợi gì. Quay sang gã đứng kế bên, mình hỏi:

- Trận tỉ thí này đang diễn ra tại đâu? Vòm Tato ở đâu?

Hắn nhìn như mình là thằng khùng. Có lẽ mình đã hơi bị không giống ai. Hàng mấy ngàn con người không hề làm gì khác ngoài việc lom lom nhìn lên màn hình. Hay vì mình đã hỏi một câu quá ngốc, vì ai cũng biết vòm Tato ở đâu. Dù bị coi là điên khùng hay không, mình cóc cần. Nhìn thẳng mắt hắn, mình gằn giọng lặp lại:

- Trận đấu này đang diễn ra ở đâu?

Hắn lùi lại một bước. Mình làm hắn sợ. Hắn nhăn nhó nói:

- Trong vườn. Còn có thể là chỗ nào khác nữa?

Mình la lên:

- Vườn nào? Ở đâu?

Hắn lùi xa như mình là một mối nguy hiểm. Ai mà biết được? Có lẽ mình nguy hiểm thật. Mình biết chắc rằng mình đang bắt đầu hoảng loạn. Bị ném vào trong cái mớ bong bóng này rồi, đúng là hoang mang. Đã tìm ra Lữ khách của Quillan, đồng minh duy nhất của mình trên lãnh địa la lũng này, nhưng mình không biết làm sao để tới được với anh ta. Nhìn lên màn hình, mình cố tìm một manh mối có thể cho biết nơi đó là đâu. Có vẻ như đài bát giác được một khu rừng rậm bao quanh, dù "vườn" ở đâu, chắc chắn là không gần thành phố xám xịt này. Nhìn hướng nào cũng chỉ thấy toàn nhà chọc trời. Mình quyết định, khi trận đấu kết thúc, mình sẽ tìm người để hỏi vườn này ở đâu, nếu tốt hơn nữa, nhờ người đó đưa mình tới. Mình không nén nổi nụ cười. Sắp không còn một mình nữa. Cảm giác thật dễ chịu...

Cảm giác dễ chịu đó không kéo dài.

Mình bỗng hoàn toàn chăm chú vào trận đấu. Đám đông không ấn tượng với Đấu thủ Vàng. Lác đác tiếng reo hò cổ vũ cho anh ta, nhưng không thể so sánh với tiếng hoan hô dành cho nhà vô địch. Hắn được cổ vũ như một nhà vô địch thế giới môn quyền Anh hạng nặng. Đứng trong một hình vuông trên sàn đấu, hai tay chống mạn sườn, hắn bình tĩnh nhìn Đấu thủ Vàng. Đấu thủ Vàng, trái lại, rõ ràng là đang lo lắng.

Mỗi đấu thủ cầm một thứ giống như đoản côn bằng sắt. Từ "vũ khí" bật lên trong tâm trí mình. Sẽ vui hơn nếu họ cầm một quả bóng. Hay một đĩa ném. Hoặc bất kì thứ gì khác để có thể

gọi là “trò chơi”, thay vì cây gậy sắt trông như vật giết người, có thể đập nát xương.

Một giọng nói rần rỏi vang lên. Mọi người đều im lặng.

- Hết giờ đặt cược.

Đó là giọng Veego.

Khi hai đấu thủ quay mặt vào nhau qua đài bát giác, sàn đấu bắt đầu được nâng lên không. Đồng thời đám đông cất tiếng tham gia, màn hợp xướng vang rền kéo dài như tụng niệm: “Taaaaaaaaaaaa...”. Sàn đấu dâng lên cao, cao hơn nữa, để lộ ra một cây cột nặng nề bên dưới. Hai đấu thủ đứng im. Không đứng yên sao được. Sàn đấu đang dâng lên khá cao. Chỉ một sơ xảy nhỏ là lộn khỏi sàn. Hy vọng họ không sợ độ cao. Ít ra là mình hy vọng Đấu thủ Vàng không sợ độ cao.

Giọng đám đông vang rền:

- Taaaaaaaaaaaaaa...

Sàn đấu tiếp tục lên cao hơn. Mình đoán nó sẽ lên cao tới tầng bốn mới ngừng lại. Dù hai anh chàng kia sẽ làm gì trên đó, họ sẽ phải vô cùng thận trọng. Nỗi sợ hãi của mình dâng cao theo sàn đấu. Chuyện này đã vượt quá giới hạn một trò chơi. Lữ khách kia đang thực sự lâm nguy. Không chỉ gặp nguy hiểm vì sẽ thua trong một kiểu trò chơi của Quillan, anh ta đang lâm nguy vì rất dễ bị giết chết.

- Taaaaaaa...

Đám đông bắt đầu vỗ tay. Cuộc tỉ thí sắp bắt đầu.

Giọng LaBerge vang vang trên tiếng ồn đình tai nhức óc:

- Bốn, ba, hai, một!

Đám đông đồng thanh gào lên:

- TAAAAAAAAAAAA... TO!

Trận đấu bắt đầu. Hai đấu thủ khom người, vờn quanh nhau. Mình không biết luật cuộc thi đấu này là gì, nhưng chắc chắn hai người này sẽ không chơi trò nhảy lò cò đâu. Có vẻ đây sẽ là một trò rất tàn bạo. Đấu thủ Vàng xuất chiêu trước. Mình sợ đến rúm người. Một điều mình học về song đấu là không bao giờ ra tay trước. Chúí mình, nhào vào Đấu thủ Xanh Lục, anh ta cố đập trúng chân hẳn. Xanh Lục nhảy vọt lên không, phóng qua đầu Vàng. Mình có cảm giác thấy ón rằng kẻ chiến thắng trong cuộc đấu này là kẻ ở lại trên sàn. Nếu họ cứ đứng trên mặt đất thì tốt quá, nhưng từ trên không mà rơi xuống sẽ vô cùng nguy hiểm. Rời khỏi sàn là rời khỏi sự sống.

Vàng lẹ làng nhảy lui và xoay người sẵn sàng đón đòn tấn công của Xanh Lục. Mình đoán đúng. Anh ta rất nhanh nhẹn. Nhưng vấn đề là, có đủ nhanh nhẹn để thắng trò chơi Tato này không?

Xanh Lục trầm tĩnh bước xa. Hẳn không tấn công. Rất khôn ngoan. Vàng khom người, đi vòng đài bát giác. Xanh Lục theo dõi anh di động. Mình không thích thế. Anh chàng Lữ khách đang cố tăng tốc độ trận đấu, nhưng hình như không biết là đang làm gì. Trông Xanh Lục như một con mèo tinh quái trong bụi rậm, kiên nhẫn chờ con chuột ngốc nghếch sẩy chân lọt vào. Thân hình Vàng như một lực sĩ, nhưng anh ta căng thẳng và hấp tấp.

Đám đông kêu gào khích lệ, hầu hết đều ủng hộ Đấu thủ Xanh Lục, có lẽ vì hẳn là kẻ được yêu thích. Nhưng mình cũng nghe một số nhỏ hoan hô Đấu thủ Vàng. Nếu mình không quá lo sợ cho anh ta, mình cũng sẽ là một trong số đó. Vàng xông tới, vung gậy sắt tấn công, Xanh Lục dễ dàng chặn đòn, rồi vươn vũ khí nhắm thẳng phần bụng hớ hênh của Vàng.

Ui! Một đòn cực độc. Mình rúm cả người như chính mình bị đâm. Đám đông hô rần rần. Vàng vội lui lại. Mình nghĩ, toàn bộ chiến thuật của anh ta chỉ trông chờ vào những cú đánh may mắn. Đó là một sai lầm. Xanh Lục tỏ ra quá khôn ngoan, sẽ không để cho Vàng có cơ hội may mắn đó. Với nhịp độ này, chuyện Vàng phạm sai lầm và bị Xanh Lục hạ chỉ còn là vấn đề thời gian. Ý nghĩ đó làm mình choáng váng.

Đúng lúc đó anh chàng Lữ khách làm một hành động mình không ngờ, hoặc không hiểu. Anh ta lùi sát mép đài bát giác. Lúc đầu, thoáng một giây, mình tưởng anh ta sắp bị rơi vào quên lãng. Nhưng, với đôi mắt chĩa thẳng vào Xanh Lục, anh quỳ gối kể bên một vòm đen trên sàn. Đưa cao đoạn côn sắt, anh đập mạnh xuống mặt vòm. Vòm đen vỡ tan tành như thủy tinh. Đám đông há hốc, như không thể tin anh ta làm điều đó. Một số khiếp đảm, một số cười lớn.

Liếc vào vòm vỡ, Vàng như bị thất vọng với những gì nhìn thấy. Vai anh hơi rũ xuống. Lắc mạnh đầu, anh đưa tay vào vòm vỡ, kéo ra... một roi da! Nhưng đó chưa là bất ngờ duy nhất, khi Vàng đứng dậy, sàn đấu không còn cố định nữa. Nó hơi tròn trành, đảo về một bên. Không là một sự thay đổi to tát, nhưng mình tự hỏi, chuyện gì sẽ xảy ra nếu những cái vòm này bị đập vỡ thêm. Sàn đấu này liệu có bị lung lay hơn?

Vàng chuyển đoạn côn sang tay trái, tay phải nắm chuôi roi. Anh quất thử một đòn. A! Anh biết cách sử dụng. Xanh Lục căng thẳng hẳn lên. Bây giờ Vàng đã được trang bị thêm vũ khí. Sự chênh lệch giữa hai đối thủ được kéo gần nhau một chút. Tay cầm roi ở thế sẵn sàng, chàng Lữ khách sải bước tới Xanh Lục, mình thấy sàn đấu vẫn hơi nghiêng. Anh ta cần phải vô cùng thận trọng. Vàng mau chóng lấy lại sự tự tin. Anh ta mỉm cười. Mình cũng tự tin theo. Mình chỉ muốn anh ta thanh toán gấp đấu thủ Xanh Lục, vọt khỏi sàn đấu cho lẹ. Sau đó mình sẽ tìm anh ta để tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra trên Quillan.

Xanh Lục vẫn giữ bình tĩnh. Bây giờ đối thủ đã có vũ khí thứ hai, hẳn đề phòng hơn, nhưng cũng không tỏ ra hoảng hốt. Vàng tiến thêm một bước gần hơn. Sàn đấu nghiêng theo. Anh quất thêm một đòn gió. Xanh Lục nao núng. Không chậm trễ, Vàng quất đầu roi thẳng đối thủ. Roi quất trúng cánh tay Xanh Lục. Xanh Lục không lùi lại chút nào, không tỏ ra đau đớn. Trái lại, hẳn nắm ngay đầu roi, cuốn quanh cánh tay. Vàng cầm chuôi roi giật mạnh. Xanh Lục giật lại. Bây giờ trừ khi chàng Lữ khách buông tay khỏi cán roi, bởi anh ta và đối thủ ràng buộc lấy nhau bằng hai đầu roi.

Mình nghĩ những tiếng gào ghê tởm của đám đông: “Không!” và “Đồ nghiệp dư”. Đa số vui mừng vỗ tay.

Một lúc khựng lại. Hai đối thủ đứng cách nhau không tới hai mét, chờ kẻ kia ra tay.

Đó là Xanh Lục. Hẳn quỳ xuống, đập đoạn côn sắt, nện vỡ tan tành một vòm thủy tinh.

Có người kêu lên thất vọng:

- Anh ta đang làm gì thế?

Ngay lập tức sàn đấu bắt đầu nghiêng ngả với toàn bộ sức nặng của nó. Nếu thêm bất cứ vòm nào nữa bị đập vỡ, cả hai đấu thủ sẽ bị quăng xuống. Buông đoạn côn, Xanh Lục vội Vàng lấy ra một vật từ trong vòm vỡ. Trông nó giống như một boomerang^[3]. Mình bắt đầu hiểu cuộc tỉ thí này. Những cái vòm chứa vũ khí, nhưng lấy ra phải trả giá, vì đập vỡ những cái vòm sẽ làm sàn đấu không còn thẳng bằng nữa. Các đấu thủ phải chọn thi đấu không cần thêm vũ khí, hoặc liệu mình làm sàn đấu trở nên nguy hiểm bằng cách đập vỡ những cái vòm. Mình đoán, sự xáo trộn này làm cân bằng cuộc đấu. Đối thủ yếu hơn phải tìm thêm vũ khí, vì đó là cơ hội duy nhất anh ta có được. Lúc đầu yếu hơn là Vàng, anh chàng Lữ khách. Bây giờ là đấu thủ Xanh Lục.

Hai người vờn nhau, Vàng kéo căng sợi roi. Đầu kia vẫn cuốn quanh cánh tay Xanh Lục. Một tay Xanh Lục giữ chặt roi, tay kia cầm boomerang. Hẳn ném như vào Vàng. Vàng nao núng, nhưng Xanh Lục không ném. Chàng Lữ khách ở thế bất lợi. Nếu buông roi, Xanh Lục sẽ có hai vũ khí. Nếu tiếp tục giữ, anh ta nằm ngay trong tầm nhắm của boomerang. Xanh Lục dễ dàng quăng trúng đầu anh.

Sàn đấu lắc lư mạnh. Hai bàn tay mình ướt đẫm mồ hôi, miệng khô ran. Không thể tưởng tượng nổi lại sắp mất thêm một Lữ khách nữa.

Đấu thủ Xanh Lục làm một hành động thật kì lạ. Hẳn tháo những vòng roi quanh cánh tay, để đấu thủ Vàng thu hồi lại. Đám đông há hốc miệng. Không đùa đâu. Hai bạn thấy cảnh hàng mấy ngàn con người cùng há hốc miệng một lúc chưa? Mình cũng chưa, cho đến lúc này. Xanh Lục vừa cho Vàng vũ khí. Theo mình, vẫn đề bây giờ là vũ khí nào hiệu quả hơn. Roi hay

boomerang? Vàng lập tức lùi lại, cuốn roi, chuẩn bị tấn công. Mình không hiểu vì sao Xanh Lục hành động như thế.

Xanh Lục giả bộ ném boomerang. Chàng Lữ khách bối rối. Nhưng Xanh Lục không ném. Hắn quỳ xuống đập thêm một vòm nữa bằng đầu vũ khí. Thủy tinh vỡ tan tành. Ngay tức thì, sàn đấu nghiêng ngả dữ dội. Sẽ có người bị ngã. Đám đông im lặng như tờ. Họ cảm thấy cái chết đã cận kề. Nhưng đấu thủ nào sẽ chết?

Chỉ một lúc sau mình đã hiểu kế hoạch của Xanh Lục. Vàng gần giữa trung tâm sàn đấu bát giác, cách xa mọi rìa sàn, nhưng anh ta không được an toàn. Anh ta bị mất thăng bằng. Sàn đấu chao đảo như điên, anh ta không thể nào đứng vững vàng lâu hơn nữa. Trông anh ta như một thủy thủ cố đứng thẳng trên một boong tàu trong một cơn sóng cao hơn mười mét.

Thấy đối thủ đang lâm nguy, Xanh Lục ném boomerang đi, rồi nằm sấp xuống, vươn tay bám lấy thành cái vòm hắn vừa đập vỡ. Với một động tác cực nhanh, hắn quăng hai chân tới mép sàn đấu. Trọng lực của hắn lập tức làm sàn đấu nghiêng về phía đó.

Mình khiếp đảm nhận ra, hắn biết chính xác việc hắn đang làm. Hắn đang làm cho mặt sàn không thể đứng được, trong khi khéo léo bám lấy một vật cứng rắn. Đó là lý do hắn đập vỡ cái vòm. Hắn không cần vũ khí. Hắn chỉ cần làm sàn đấu hoàn toàn mất thăng bằng, trong khi tạo một chỗ nằm vững chắc cho hắn.

Sàn đấu đổ nhào. Đấu thủ Vàng ngã xuống.

- Không!

Mình gào lên như có thể giúp anh ta. Mọi người cũng gào theo. Tất cả đều biết sự kết thúc gần kề. Nhưng không ai quan tâm nhiều như mình. Không ai biết con người sắp chết kia đang làm việc để ngăn chặn một cơn quỳ điên rồ huỷ hoại mọi thời gian và không gian. Với họ, anh ta chỉ là Đấu thủ Vàng, một nạn nhân vô danh đối với nhà vô địch của họ. Còn với mình, anh ta là đồng đội Lữ khách... một con người sắp chết trong vài giây nữa.

Vàng trượt tới mép sàn đấu. Anh đã buông cả roi và đoản côn, nên hai tay thoải mái tìm chỗ bám. Nhưng không có gì để anh có thể nắm vào. Vàng nằm sấp, cào mặt sàn bằng những ngón tay. Ghì ngón chân trên sàn, cố gắng một cách tuyệt vọng, giữ thân hình khỏi trượt thêm. Dù không muốn, mình vẫn phải nhìn. Không nhìn là mình làm điều bất kính với anh.

Anh ta không kêu gào, không sợ hãi. Chiến đấu tới giây cuối cùng. May là chuyện đó xảy ra rất nhanh. Đấu thủ Vàng trượt tới cuối sàn và biến mất khỏi mép võ đài.

Mình mới có mặt tại Quillan chưa đầy một tiếng và chúng mình đã lại mất thêm một Lữ khách nữa rồi.

Nhật kí #24 (Tiếp theo)

QUILLAN

Màn hình từ đầu tới cuối đường trắng xoá, rồi xuất hiện hàng chữ màu đỏ sáng rực: VÔ ĐỊCH TATO – ĐẤU THỦ XANH LỤC. Đa số trong đám đông hò reo như điên, còi xe hơi vang lên inh ỏi. Nhà vô địch của họ đã thắng. Khung cảnh giống như đêm giao thừa trên Quảng trường Thời Đại[4].

Mình đứng giữa đám người điên loạn quay cuồng đó, cảm thấy quá bàng hoàng, quá đơn độc. Một Lữ khách nữa đã chết. Sao chuyện này có thể xảy ra? Anh ta là ai và vì sao phải tham gia trò chơi chết người này? Thậm chí mình không biết tên con người bất hạnh đó. Mình biết là sẽ tìm ra câu trả lời. Mình phải tìm ra. Nhưng mình cũng biết, khi tìm ra, sẽ không thể thay đổi được sự thật: anh ta đã chết rồi. Mình hy vọng mong manh, như Loor, anh ta có thể chống lại

cái chết. Dù sao, Lữ khách không là người bình thường, đúng không? Nhưng đó chỉ là một ý nghĩ thoáng qua, Lữ khách cũng đã chết trong hang động trên Zadaa, Loor chết rồi sống lại. Nhưng đó là chuyện khác. Lúc đó mình có mặt bên cô. Dù năng lượng vũ trụ kì quái nào Lữ khách tụi mình có được, nó sẽ mạnh hơn khi chúng mình ở bên nhau. Trên Quillan này, đấu thủ Vàng chỉ có một mình. Anh ta rời từ sàn đấu cao bốn tầng xuống. Không ai có thể sống sót.

Saint Dane đang mon men tìm đường trở lại cuộc chiến để lấy Halla. Hay hẳn chưa bao giờ ra khỏi cuộc chiến đó? Hẳn chỉ đang đùa giỡn với tụi mình? Trận chiến trên mỗi lãnh địa chỉ là thứ yếu trong toàn bộ kế hoạch chinh phục của hắn? Rất có thể như thế. Khi đứng bơ vơ trên con phố tấp nập đó, mình tự hứa: sẽ trả thù cho những cái chết của Lữ khách. Tất cả các Lữ khách. Không biết là khi nào. Không biết bằng cách nào. Mình tin chắc Saint Dane có một vai trò trong cái chết của Đấu thủ Vàng. Vì vậy mình sẽ bắt hắn phải trả giá. Không phải chỉ đơn giản giết hắn. Mình đã khám phá ra là không thể thực hiện chuyện đó. Hơn nữa, mình không thuộc dạng chém giết. Phải làm một điều gì khác. Một điều thật sự ý nghĩa. Saint Dane phải trả giá cho những gì hắn đã gây ra cho Đấu thủ Vàng, và quá nhiều người khác.

Nhưng trước hết mình phải tìm ra hắn.

Từ các toà nhà cao, tiếng nhạc vang vọng như qua những hẻm núi. Đám đông tiếp tục ăn mừng. Như mình đã nói, đa số họ. Mình thắc mắc có bao người đặt cược đúng kết quả. Nhìn quanh, mình thấy “thông lọng” trên tay một số người đang sáng lên màu Vàng. Có thể như thế sao? Có thể nhiều người thật sự đặt cược trong cuộc tỉ thí chết người này vào... người thua? Rất tiếc mình phải trả lời là: đúng vậy. Không bao lâu sau khi những “thông lọng” sáng lên, mình nghe tiếng còi hụ xa xa. Tiếp theo là thêm nhiều hồi còi nữa. Về khiếp đảm trên mặt những người thua cược cho mình biết tất cả những gì cần biết. Nếu những gì xảy ra trong khi giải trí là một dấu hiệu, thì tiếng còi hụ chỉ có một ý nghĩa:

Đám dado đang tới bắt những người thua cược.

Những người có vòng đang phát sáng trên cánh tay tản ra. Có người nhảy khỏi xe, cầm đầu chạy. Những người đang ăn mừng không làm gì để giúp họ, hay tỏ ra một chút quan tâm. Họ còn mãi rối rít vui mừng. Hay thờ phào khoan khoái. Hoặc hầu hết là hững hờ. Một lúc sau, mình thấy ba gã dado phóng mô tô dọc hè đường. Chắc chúng đã ở trong những toà nhà, chờ cuộc đấu Tato kết thúc. Chờ để bắt đầu vây bắt. Mọi người tản ra nhường lối cho chúng. Một người đàn bà, với cái vòng trên cánh tay loé sáng, chạy vào cửa hàng sau lưng mình. Một gã dado lao khỏi xe, phóng tới ngay sau bà ta. Người đàn bà không thoát nổi. Thêm nhiều dado tràn vào đám đông, bao vây những người có vòng loé sáng. Có người chống đối, không chịu bị bắt, có người dường như cam chịu, lặng lẽ đi theo chúng. Đám dado túm lấy con mồi, lôi đi. Nạn nhân của chúng có đủ loại. Ông già, thiếu nữ, trung niên... ít ra là không có trẻ con. Cũng là một điều... an ủi! Tất cả vụ này đặt cho mình một câu hỏi đầy bức xúc: vì sao quá nhiều người nhào vào cuộc đò đen này? Chính xác họ đã đặt cược gì, để đến nỗi ngay sau khi thua bị những tên ác ôn tới bắt? Những kẻ tổ chức cuộc đấu tự động cho rằng họ sẽ không trả? Mình thắc mắc họ đặt cược lớn tới cỡ nào?

Một lúc sau, người đàn bà trốn vào cửa hàng bị một tên dado lôi ra. Bà ta rên rỉ:

- Tôi có con cái. Tôi không còn chọn lựa nào khác nữa. Xin làm ơn. Tôi còn của cải. Tôi có thể bồi thường.

Lữ dado không quan tâm. Chúng thô bạo chở bà ta... không biết tới đâu. Mình tưởng tượng là có một trung tâm dành cho những người thua cược phải tới đó để trả nợ. Nhưng vấn đề thật sự là vì sao? Ai thu tiền cá cược và vì sao chúng có cả một đoàn quân giống như những con robot đáng sợ, để vây bắt những người thua bạc? Toàn thể cảnh này đều có vẻ bất ổn dù với bất kì lý do gì.

Mình vẫn đứng trong bóng râm, quan sát. Không muốn bị liên lụy. Điều thật sự mình muốn làm, là tìm hai kẻ làm việc trong màn hình video. Veego và LaBerge. Dù là chuyện gì Saint Dane đang làm trên Quillan, chắc chắn có liên quan tới Veego và LaBerge. Vì hình như chính họ là người tổ chức các cuộc thi đấu, vì mình thì lại được trao bộ đồ của một đấu thủ, những mảnh của “trò xếp hình” này ráp lại, làm mình hơi lo. Cuối cùng mình sẽ phải lên tuốt trên sàn đấu

cao ngất ngưỡng kia, để chiến đấu dành sự sống như Lữ khách của Quillan? Ý nghĩ đó làm mình chỉ muốn tìm đường xuống nhà kho, ném bỏ bộ quần áo này, rồi chuồn ngay khỏi Quillan. Nhưng như vậy không là... chuyện phải thế thôi. Mình cần phải ở đây, đối diện với những gì Saint Dane đã sắp đặt cho mình. Đó là con đường đã được sắp xếp trong cuộc đời của Bobby Pendragon, thủ lĩnh Lữ khách.

- Đứng im!

Giọng nói khắc nghiệt, khan khàn không thể lẫn vào đâu được. Tiếng gầm gừ của một dado.

Thật sự, rất thật sự hy vọng là hắn không nói với mình. Mình từ từ quay lại.

Hắn nói với mình. Ui cha!

Hai dado đang đứng kề nhau. Đây có phải là hai tên gốc đã rượt đuổi mình trong khu giải trí không. Chẳng thành vấn đề. Một tên chìa khẩu súng lục vàng... nhắm thẳng mình.

Mình ngây thơ hỏi:

- Nói với tôi hả? Tôi không cá cược mà.

Mình cởi áo khoác, để chúng thấy “thòng lọng” của mình không loé ra ánh sáng vàng. Nó đang loé lên màu tía. Chết cha. Màu tía có ý nghĩa gì ta?

Tên dado thứ hai nói:

- Đấu thủ không bao giờ vào thành phố mà không có người hộ tống.

Theo chúng tôi.

Mình sẽ không đi theo chúng. Không thể. Mình cần đi riêng để tìm Saint Dane. Ngoài ra, mình không muốn là kẻ tiếp theo trên sàn đấu, để mạo hiểm đối diện với số phận giống như Đấu thủ Vàng. Mình lột phăng áo khoác, bước tới hai gã dado, hờ hững nói:

- Được thôi. Nhưng trước hết hãy để tôi làm chuyện này đã...

Thình lình, mình quăng cái áo vào mặt gã cầm súng, đồng thời hụp người xuống. Mình lia chân dưới tên dado thứ hai. Hắn đổ rầm sang tên cầm súng, làm tên này loạn choạng và bị cướp cò. Tiếng nổ không giống như súng của Trái Đất Thứ Hai, mà sắc gọn như một tiếng vọng trống rỗng. *Phụt*. Không biết là loại đạn gì. Mình cũng không muốn biết. Mình cần chuồn gấp. Trước khi chúng lấy lại thăng bằng, mình lỉnh ngay vào đám đông.

Cuộc rượt lại bắt đầu.

Nhật kí #24

(Tiếp theo)

QUILLAN

Từ lúc hạ xuống Quillan, mình chạy miết. Bao lâu rồi? Một tiếng? Cứ thế này mình sẽ gục vì kiệt sức trước khi có chuyện thực sự xảy ra. Tuy nhiên, nếu để tụi dado tóm cổ cũng chẳng hay ho gì, vì vậy mình lao đi, tiếp tục chạy.

Mình quyết định gấp, không chạy dọc con phố đông đúc, vì sợ khách bộ hành sẽ tách ra nhường lối cho dado. Mình lần vào một cửa hàng có bảng hiệu THỰC PHẨM trên cửa, hy vọng có một cửa hậu. Nếu không mình sẽ bị mắc kẹt, nhưng ít ra mình cảm thấy đường này còn có một cơ hội.

Cửa hàng này chẳng giống tí nào những cửa hàng lương thực mình đã thấy. Cũng có những lối đi chạy giữa các dãy hàng như ở quê nhà, nhưng thay vì thấy trưng bày những sản phẩm khác nhau, tất cả những gì tại đây chỉ là những cái thùng chữ nhật, đủ kích cỡ và màu sắc, chồng chất lên nhau một cách ngay ngắn, như đồ chơi Lego. Mình không ngừng lại để đọc, tất

nhân, nhưng khi chạy qua, mình thấy những nhãn hiệu đơn giản với một vài thứ như RAU và THỊT. Chẳng hấp dẫn tí nào. Có thùng với chữ TRIBBUN, chẳng hiểu là cái quái gì. Bộ não Lữ khách của mình luôn dịch tiếng địa phương cho mình, trừ khi đúng phải những từ độc đáo không có từ tương tự trong tiếng Anh. Dù tribbun là gì, mình cũng không thể tìm thấy trên Trái Đất Thứ Hai. Có vẻ như món này không quá phổ biến. Mình cũng thấy một chữ giống nhau trên các nhãn hiệu. BLOK. Lại là Blok.

Đang phóng giữa lối đi dài, mình nghe tiếng mở cửa phía sau. Không quay lại, mình cũng biết dado đã bám sát đuôi.

- Quì xuống!

Một dado rống lên bằng giọng robot rè rè. Ngay lập tức, mọi người trong cửa hàng dạt sang hai bên, quì xuống tránh đường cho dado. Nhìn những con người này quá vâng lời mà phát khiếp. Họ sợ dado? Cho đến lúc này, từ những gì đã thấy, mình không thể trách họ. Chính mình cũng hãi chúng. Rẽ gấp sang ngã khác, mình tiếp tục chạy. Hy vọng duy nhất là cuối cửa hàng có lối ra ở phía bên kia. Trước mặt mình là một quầy thu ngân, nơi khách hàng trả tiền hàng. Ít ra là họ *thường* trả tiền tại đó. Lúc này, họ đang ngồi thụp xuống, co rúm vào nhau, vì có kẻ đang bị truy đuổi. Kẻ đó là mình. Mình thở phào khi thấy sau quầy có một cánh cửa. Không lưỡng lự, mình phóng tới, ngáy qua quầy, và hạ xuống ngay kế bên một nhân viên cửa hàng đang hoảng sợ. Anh ta sợ, đương nhiên, nhưng vừa thấy mình, anh ta thì thào: “Chúc may mắn”.

Mấy lời đó nói lên rất nhiều điều. Anh ta không biết mình là ai, vì sao chạy trốn tụi dado. Nhưng chỉ một thoáng nhận xét lời nói của con người đang hoảng sợ này, mình biết họ không ủng hộ đám dado. Ít ra, cho đến lúc này, sự quan tâm của người nhân viên hoảng sợ này chứng tỏ dado không là những người tốt.

Phụt!

Một thùng trên kệ gần đầu mình nổ tung. Có tiếng thét lên. Dám là mình lắm. Mọi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn. Mình không còn là kẻ bị đuổi bắt nữa. Mình là kẻ bị săn bắn. Mình phóng qua cửa sau quầy, mong có bất kì thứ gì ngăn chặn giữa mình và mấy tên ngốc kia. Mình nhận ra là đang ở sau quầy của một cửa hàng khác. Tất nhiên là mình không thể thấy bảng hiệu bên ngoài, nhưng có thể đoán nó viết gì. Mình vừa ra khỏi cửa hàng THỰC PHẨM để bước vào cửa hàng GIẢI KHÁT. Nơi này cũng có những lối đi nhỏ, chỉ khác là hàng hàng lớp lớp, chồng chất những lon tròn có chất lỏng màu sắc khác nhau. Vừa chạy mình vừa vội liếc nhìn nhãn hiệu: BLOCK. Blok khắp mọi nơi... trên đĩa, trên đồ ăn, trên nước uống, thậm chí cả trên những màn hình khổng lồ ngoài kia. Sớm muộn gì mình cũng phải tìm thiếu xem Blok là gì.

Nhưng không là lúc này.

Phụt! Phụt!

Hai thùng “nước uống” màu xanh nổ tung, văng tung toé lên đầu mình. Không ngừng lại, mình nhào tới một cái cửa có vẻ như cửa hậu để ra ngoài. Sáng kiến vào mấy cửa hàng này trở thành tối kiến. Ít ra, ở bên ngoài, giữa đám đông, chúng ít có cơ hội bắn mình hơn, vì sợ trúng người vô tội ngoại cuộc. Vô tội ngoại cuộc? Mình cũng là người vô tội ngoại cuộc mà. Mình có tội gì chứ? Chẳng tội tình gì. Nhưng không ai nói cho tụi dado biết điều đó. Hoàn toàn không. Ngoại cuộc không dành cho mình, dù vô tội hay không. Mình phải chạy. Vọt khỏi cửa, trở lại đường phố, va chạm phải mấy người đi đường.

- Xin lỗi.

Mình gào lên, nhưng họ không quan tâm, gục đầu tiếp tục đi, như không có gì xảy ra. Mình tiếp tục chạy, cố tìm một nơi ẩn núp. Chạy chậm lại, mình băng qua đường, hy vọng chúng không thấy mình. Quá đông người, mình không thể chạy hết tốc lực được.

Tới một ngã tư, một điều làm mình chợt có hy vọng. Đang đi trước mình là ông già tóc bạc đã la mắng người phụ nữ lao mô tô vào dado. Ông đang dắt xe dọc hè phố. Phải tin vào bản năng của mình. Mình cảm thấy như ông già này có điều gì đó. Nếu mình đứng, ông ta đã cứu người phụ nữ kia thoát khỏi dado, mình phải hy vọng ông ta cũng sẽ cứu mình.

Quay lại, mình thấy mấy tên dado đã ra khỏi cửa hàng và đang dáo dác nhìn hè phố đông đúc. Mình chạy cho tới khi vượt qua ông già. Giống như những người khác, ông ta đang đi, đầu cúi gằm. Mình quay người, đi ngược lại.

Mình thở hổn hển nói:

- Tôi cần giúp đỡ.

Ông ta ngược vội lên. Mình thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt ông ta. Không biết vì một thằng khùng bất ngờ nhảy ra yêu cầu giúp đỡ, hay vì mình đang mặc áo của một đấu thủ. Hay cả hai.

Không ngừng bước, ông ta nói nhỏ với một thoáng bối rối.

- Tôi có thể giúp cách nào?

Giọng nói bình tĩnh không hợp với vẻ ngạc nhiên của ông ta. Nhìn lại mấy tên dado, mình nói:

- Chúng đuổi theo tôi. Tôi không làm gì hết. Không cá cược trận đấu, nhưng chúng đang bắn vào tôi.

Ông ta nhìn lại mấy tên dado, rồi nhìn mình:

- Tôi ngạc nhiên thấy một đấu thủ ngoài đường phố.

Không có thời gian bàn cãi. Dado sắp tới nơi rồi. Nếu không làm cho ông già này hiểu, mình tiêu luôn. Cầu may, mình nắm bắt tay trái bằng bàn tay phải – giống tín hiệu mình đã thấy ông ta trao đổi với người phụ nữ đi mô tô kia. Không hiểu ông ta có phản ứng gì không, hay tiếp tục đi như điều đó chẳng có ý nghĩa gì với ông ta.

Thình lình ông ta nói với giọng hoàn toàn vì công việc:

- Lên đi.

Ôi! Ông già vấp chân qua mô tô. Mình nhảy phóc lên phía sau khi ông ta nổ máy. Tiếng nổ rì rì không nói lên được sức mạnh thật sự của chiếc xe này, vì khi ông ta đạp ga, chúng mình vọt đi. Nhanh cực.

- Bám chắc.

Ông ta ra lệnh rồi bẻ ngoắt tay lái sang phải, tiến vào dòng giao thông. Đúng lúc đó mình nghe thấy tiếng súng nổ quen thuộc.

Phụt! Phụt! Phụt!

Sức mấy tụi dado không muốn làm bị thương người vô tội. Một người bên phải mình nhả nhào. Một phụ nữ trúng đạn, quay vòng vòng nhưng còn đứng nổi. Thật khủng khiếp. Những người quanh mình sắp chết hết sao? Lý do gì tụi dado quá điên rồ, sẵn sàng bắn người vô tội chỉ để bắt mình? Chúng coi rẻ mạng sống đến thế sao? Hoặc mình quan trọng đến thế sao? Nếu muốn có câu trả lời, thì điều đầu tiên là mình phải sống. Số phận mình bây giờ nằm trong tay ông già bí ẩn này và chiếc mô tô của ông.

Dù già, nhưng ông ta biết cách điều khiển xe mô tô. Tới lui, luồn lách qua dòng xe hơi chậm rì rì. Mình không dám nhìn lại, sợ cả hai đều ngã vì mất thăng bằng. Chiếc xe phóng lên lẹ, người đi bộ phải vội vàng dạt sang hai bên, nhưng ông ta không quan tâm, tiếp tục phóng một cách nguy hiểm. Mình thoáng nhớ lại lần ngồi sau lưng cậu Press, khi ông phóng mô tô đưa mình tới điểm hẹn đầu tiên với ống dẫn. Xa xôi như một – hay sáu – đời người đã trôi qua.

Ông già rẽ gấp qua phải, tiến vào một hẻm nhỏ giữa những toà nhà, lại rẽ phải để vào một hẻm nhỏ hơn. Hình như ông ta biết chính xác phải đi đâu. Mình đã gõ đúng địa chỉ. Thêm vài khúc rẽ nữa, tới những con phố ngoằn ngoèo ẩn sau những toà nhà, không có người đi bộ. Mình tưởng ông ta sẽ ngừng lại, vì mình nghĩ dado không thể bám theo lộ trình phức tạp này. Nhưng ông ta vẫn lao tới. Mình nín thình. Đây là việc của ông ta mà.

Sau cùng, ông ta thình lình bẻ tay lái, làm mình xém văng khỏi xe. Mô tô lướt nghiêng vài mét, rồi phóng vào một cửa ga ra. Vừa vào trong, ông ta đạp thắng mạnh tới nổi, mình tưởng sắp bay vọt qua đầu ông. Trước khi xe ngừng hẳn, cánh cửa ga ra đóng xuống sau mình. Cửa ga ra chưa chạm sàn, ông ta đã xuống khỏi xe, quay lại nhìn mình. Mắt ông ta không còn vẻ bình

tĩnh nữa. Đứng thôi. Vừa phóng xe như điên mà. Ông ta hỏi:

- Cậu là ai?

Chà chà. Vừa mới liều mạng cứu mình, bây giờ ông lại tra vấn.

- À... ừ...

Mình chỉ âm ừ như thế. Quá lo lắng vụ chạy khỏi dado, mình chưa thể bịa ra được một chuyện nào có vẻ hợp lí.

- Cậu trốn chạy cách nào? Chưa đấu thủ nào đã đào thoát nổi.

Mình cười cười, cố làm ra vẻ bình thản:

- Tôi... ừ... ông biết không, chuyện buồn cười lắm. Tôi không phải đấu thủ. Áo này không phải của tôi.

Vẻ nghi ngờ, ông ta hỏi:

- Vậy thì... thòng lọng này cũng không của cậu?

Mình nhìn xuống thòng lọng bạc trên bắp tay. Nó vẫn đang nhấp nháy ánh sáng tía. Mình... bẽn lẽn nhìn ông ta. Ông ta làm mình nhớ tới cha. Cao cỡ mình, tóc nâu ngả bạc cắt ngắn. Lúc đó mình thật sự *cảm thấy* như đang bị cha mẹ la rầy vì nghi ngờ. Cố kéo cái vòng ra, nhưng một lần nữa, nó bám riết cánh tay mình. Mình nói:

- *Không phải* thòng lọng của tôi. Tôi tìm thấy quần áo này và...

- Ai đó?

Một giọng nữ hỏi. Nhìn sâu vào vùng tối của ga ra, mình thấy một người đang tiến ra. Bước thêm mấy bước, người đó tiến vào vùng sáng rọi từ cửa sổ trên đầu. Mình nhận ra ngay đó là người phụ nữ lao xe vào dado, để anh chàng khiếp đảm chạy thoát thân. Tóc đen ngắn gọn như đầu đinh. Cổ sơ mi đen lật ngược. Chút phá cách đó là bộ đồ buồn tẻ bỗng có vẻ... đẹp hẳn lên.

Ông già trả lời:

- Một đấu thủ đào thoát. Bị dado truy đuổi, cậu ta nhờ tôi giúp đỡ.

- Vậy là ông đưa cậu ta về đây?

Chị ta giận dữ hỏi, như việc làm đó là một việc hoàn toàn ngược ngặc. Khi người phụ nữ này gây tai nạn, ông già đã xử sự như một bề trên, một ông chủ tức giận. Lúc này, vai trò đã đổi thay. Cô ta mới có vẻ là người quản lí. Điều đó càng xác định mối nghi ngờ của mình: tai nạn trên đường là một màn dàn cảnh để giúp gã kia chạy thoát.

- Cậu ta sẽ không ở lại đây. Tôi biết nơi này an toàn mà.

- Nhưng còn thiếu gì nơi khác, sao lại là đây? Lỡ chúng truy lùng ông Pop thì sao?

Không kịp suy nghĩ, mình bật hỏi:

- Ông Pop là ai?

Cả hai trợn mắt nhìn mình. Chết cha! Sai lầm rồi. Cô ta tiến một bước, miệt thị nhìn mình. Mình không quay đi.

Như để bào chữa, ông già nói:

- Cậu ấy biết thủ hiệu. Tôi phải đáp lại.

Đúng. Thủ hiệu. Nắm bàn tay lên bắp tay. Nếu mình biết làm thủ hiệu đó, mình phải biết ông Pop là ai chứ.

Không rời mắt khỏi mình, cô ta hỏi:

- Cậu thoát ra bằng cách nào?

Tới lúc bịa chuyện rồi. Tại sao không? Mình đâu còn gì để mất. Mình nói:

- OK, OK. Chuyện là thế này, tôi tháo thòng lọng ra...

Cô ta nói ngay:

- Vô lý.

Ông già vội nói:

- Sao biết chắc là vô lý. Có thể cậu ta đã làm như thế thật.

Cô ta rít lên:

- Hoặc có thể là một tên gián điệp.

Cha cha! Phải làm cô ta đẹp bỏ ý nghĩ đó ngay. Mình tuyên bố:

- Tôi không là gián điệp. Tôi đã tháo thòng lọng, nhờ vậy mới trốn thoát. Nhưng ngay sau khi ra ngoài, không muốn quá nổi bật, tôi lại đeo lên.

Mình chẳng biết đang làm nhằm gì, nhưng cô gật đầu như thấy có điều hợp lý. Mình tưởng thuyết phục họ bằng khả năng Lữ khách gây ảnh hưởng lên suy nghĩ người khác, nhưng hai người này quá mạnh. Chỉ có thể áp dụng khả năng này với những người đang suy nghĩ không tỉnh táo. Hai người này rất trầm tĩnh và tỉnh táo. Mình vẫn phải làm gì đó. Đánh liều, mình nói thêm:

- Tôi chỉ muốn được gặp ông Pop.

Mắt cô ta trợn trừng như mình vừa yêu cầu được gặp Phù thủy xứ Oz. Cô ta nhìn ông già. Ông nhún vai. Quay lại nhìn mình, cô ta nói:

- Tôi tin là cậu sẽ được gặp. Nhưng cậu không thấy đeo lại thòng lọng là ngu xuẩn đến thế nào sao?

Không, thật sự mình không biết.

- Tôi nghĩ là không còn cách nào khác nữa.

Không biết còn phải kéo dài kiểu nói ầm ớ này cho đến bao giờ họ mới nhận ra là mình thật sự chẳng biết là đang nói gì.

Ông già lên tiếng:

- Có lẽ không còn cách nào nữa thật. Nhưng rõ ràng là cậu phải rời đây ngay lập tức.

- Vì sao?

Cô gái hỏi:

- Cậu khùng hay là ngu?

Mình cảm thấy vừa ngu vừa khùng... chút chút.

Ông già hỏi thêm:

- Cậu không thấy là chúng có thể truy ra cậu vì cái thòng lọng này sao?

À! Hiểu.

Rầm. Cả ba chúng mình nhảy dựng lên khi một cái xe tông sập cửa ga ra. Cánh cửa sắt to lớn đổ rầm xuống sàn. Một xe tải đen húc mạnh vào cửa như một búa máy. Cô ta kêu lên:

- Cậu tự lo đi. Chúc may mắn.

Cô ta biến vào cuối ga ra. Ông già theo sát phía sau. Mình thật sự sai lầm khi nhìn lại cái xe tải. Từ cả hai cửa xe nhảy ra hai tên dado, súng đã rút ra khỏi vỏ. Chúng đưa vũ khí lên nhắm, mình mới xoay người bỏ chạy. Một tiếng *phụt* vang lên.

Lần này chúng không bắn trượt.

Mình bị bắn trúng lưng, mạnh tới nỗi đầu mình lật ra sau. Chưa bao giờ bị bắn, nên mình không biết cảm giác như thế nào và cũng không hề tưởng tượng nó ra sao. Hơi học ra khỏi mình như mình vừa bị nện bằng một cây gậy bóng chày. Cảm giác rần rần tê dại từ chỗ trúng đạn mau chóng truyền tới chân tay. Mình như bị điện giật, dù không biết điện giật thế nào. Chỉ đoán thế thôi. Cảm giác đó lan khắp xương sống, lên tới đầu mình. Mình lờ mờ biết má mình áp trên mặt sàn. Một lát sau tất cả chỉ còn là một màu đen và mình qua đời.

Nhật kí #24 (Tiếp theo)

QUILLAN

Nửa thức, nửa ngủ. Mình rất ghét cảm giác này. Chẳng biết những gì đang xảy ra là thật hay mơ. Mình ráng tập trung. Mình đang nằm, mơ hồ ý thức một cảm giác đơng đờ. Có nghĩa là mình đang di chuyển. Đang ở trên thuyền? Tàu hoả? Ông dẫn? Tuyệt đối im lặng, không có manh mối gì. Mình cảm thấy ánh sáng loáng thoáng rọi qua mặt. Điều đó càng chứng tỏ mình đang di chuyển. Ôi trời, cảm giác mong manh dễ vỡ làm sao. Mình phải tập trung chút năng lực còn có được để cố tỉnh táo. Thú thật, một phần mình muốn ngủ lại, một phần muốn được nằm trên giường nhà mình ở Trái Đất Thứ Hai, xem ti vi. Nhưng vì cả hai khả năng đó đều không tương, nên mình phải cố tỉnh.

Khi tế bào não bắt đầu hoạt động, mình nhận ra một sự thật vô cùng quan trọng. Mình không chết. Mình nhớ là đã bị bắn từ phía sau và mất cảm giác, nhưng không có cảm giác đau đớn vì trúng đạn. Dĩ nhiên, mình cũng có ý nghĩ: có lẽ mình đã chết, và đang thật sự được chuyển sang một kiếp khác. Nhưng khi mình cố mở mắt, ý nghĩ đó không còn nữa. Mình thấy những toà nhà cao loáng thoáng bên ngoài. Không biết những toà nhà cao xạm xỉt này là ở kiếp sau, hay mình vẫn đang ở trên Quillan. Có vẻ như mình vẫn đang ở trên Quillan hơn.

Ngay sau đó mình phát hiện ra là đang nằm bẹp sau một xe hơi thật lớn. Mình nói thật sự lớn, là vì nó rộng đủ để mình nằm sòng xoài trên băng ghế mà vẫn còn rộng rãi. Ngược lên, mình nhận ra là đang nhìn những toà nhà qua khung cửa sau. Thân thể mình tê dại. Hai bạn biết cảm giác khi cánh tay tê cứng, phải xoa bóp cho máu huyết tuần hoàn lại chứ. Đó, cảm giác toàn thân mình giống như bị tê liệt vậy. Trong một lúc, mình đã sợ thực sự bị tê liệt rồi. Nhưng mình cố tập trung nhích một bàn tay, rồi tay nữa. Thực tế trở lại. Mình còn sống. Mình có thể động đậy. Điều cần thiết bây giờ là mình cần phải động não.

Mình đoán, dado đã bắn mình bằng một loại đạn gây mê. Đó là tin tốt. Tin xấu là mình đã hết may mắn. Chúng đã tóm được mình. Mỗi lo sợ đó được chứng thực khi mình ngồi dậy. Trên hàng ghế trước là hai dado. Có thể chính là hai tên đã truy đuổi mình, có thể không. Cả hai đang chăm chú nhìn thẳng ra đường. Chúng có thật sự là robot không? Có đúng là thế thì vẫn chưa lạ bằng một bộ máy đang lái một bộ máy khác... và mình đang ở trên chuyến đi đó. Hy vọng chúng không bị chập mạch, hoặc có sự cố gì. Mình không muốn điện cực của chúng trực trặc, để xe đâm sầm vào một bức tường.

Mình lơ mơ nói:

- Này.
Chúng không quay lại. Được thôi. Mình vẫn đang cố động não. Và cố mấp máy miệng.

- Này, hai cậu là robot hả?

Chúng không trả lời. Chiếc xe phóng vù vù qua đường phố. Giao thông thưa thớt. Gã tài xế xông xáo một cách rất nguy hiểm. Mình đoán hẳn không sợ bị cớm tuýt còi, hẳn cũng là cớm mà.

- Chúng ta đi đâu đây?

Vẫn không trả lời. Lạ thật.

- Chạy một vòng xem thành phố cái coi.

Không trả lời.

- Có ai nói cho hai cậu biết là hai cậu xấu kinh khủng chưa?

Chúng không rời mắt khỏi đường.

Mình quyết định ngừng hỏi khi không có câu trả lời, mà tập trung tính toán. Dù chúng đưa mình tới đâu, dù sẽ thấy gì, mình cần phải chuẩn bị. Vì vậy ngồi lại vào ghế, mình nhìn ra ngoài. Thành phố này không khác với khu vực gần khu giải trí bao nhiêu. Dù không tấp nập bằng. Mình thoáng hoảng hốt tự hỏi, mình đã mê man bao lâu và xe đã đi xa tới đâu rồi. Mình còn sẽ phải tìm đường trở lại ống dẫn. Ngay lúc này, mình không biết đang ở đâu, sẽ tìm đường về bằng cách nào giữa thành phố buồn tẻ, trải dài bất tận này. Hơi hoảng, nhưng mình cố gạt bỏ cảm giác đó. Từ lâu, mình đã học được một điều: chỉ nên lo nghĩ đến những gì có khả năng kiểm soát được. Mình phải tin bằng cách nào đó, mình sẽ tìm ra ống dẫn.

Mấy phút sau, xe rẽ vào những đường phố tương tự những đường phố vừa qua. Mình cố ghi nhớ, nhưng không thể. Tất cả mọi thứ đều giống nhau cho tới lần rẽ sau cùng. Trước mặt mình, không có chút đặc điểm nào của thành phố. Chắc mình đã thật sự há hốc mồm ra mà thờ. Hai gã dado quay lại nhìn mình. Góm thật. Chúng không trả lời bất kỳ câu hỏi trực tiếp nào, nhưng một hơi thở gấp làm chúng chú ý.

- Không sao chứ?

Gã tài xế hỏi như quan tâm tới hơi thở của mình đồng nghĩa với việc mình đang lên cơn đau tim.

Chỉ phía trước, mình nói:

- Không sao. Cái đó là gì vậy?

Chúng quay đi, lại phớt lờ mình. Chắc muốn giao thiệp hay không là quyền của chúng. Mình cóc cần. Phía trước xe có những thứ cho mình cần chú ý hơn.

Sừng sững trước xe là một cổng vàng khổng lồ, với những hình chạm trổ đầy chi tiết trau chuốt. Thiết kế không có gì đặc biệt, nếu nó không làm mình nhớ lại những hình ảnh ba chiều lướt qua những màn hình khổng lồ suốt thành phố. Rất hiện đại, nhưng vẫn sang trọng. Cổng nằm chính giữa một bức tường đá trắng, cao gần mười mét. Quá cao để leo qua, nhưng vẫn đủ thấp để mình có thể nhìn thấy những gì phía ngoài nó.

Cây cối.

Chính xác. Trên bức tường và qua cổng chạm trổ, mình thấy một vùng cỏ cây. Mình nghĩ ngay tới cuộc thi đấu Tato đã giết chết Đấu thủ Vàng. Lữ khách của Quillan. Cây cao bao quanh sàn đấu. Gã đó gọi nơi này là gì nhỉ? Vườn. Đúng rồi. Vườn. Mình hy vọng là đang được đưa tới nơi Lữ khách đó bị giết. Xe tiến lên từ từ, và cánh cổng cũng từ từ mở. Khi xe vào trong, mình như đang tiến vào một thế giới hoàn toàn mới. Từ một thành phố xám xịt vô hồn, bọn mình tiến vào một cánh rừng rậm rạp. Bên trong, một dấu hiệu duy nhất cho thấy không hoàn toàn khác, đó là hai gã dado đứng gác cổng.

- Đây là vườn hả?

Mình hỏi gã tài xế – chợt quên là hẳn sẽ không trả lời. Hẳn không trả lời thật. Mình ngậm miệng. Xe chạy trên một con đường lượn vòng qua rừng. Đường lát đá và rộng đủ hai xe qua mặt nhau. Khu rừng làm mình nhớ đến rừng ở quê nhà. Chắc đang là mùa hè trên Quillan, vì lá cây lớn và xanh tốt. Những chỗ cây quá rậm, trông tối như ban đêm. Thỉnh thoảng cây cối mở ra thành những trắng trống, hoa dại đủ màu trên cỏ xanh mơn mớn. Mình thấy những con chim, không khác lắm với chim trên Trái Đất Thứ Hai.

Điều ngạc nhiên nhất ở khu rừng này chính là việc nó có mặt ở đây. Xe chạy khoảng mười lăm phút, chúng tỏ rừng rất rộng. Mình không biết rừng này bao quanh thành phố, hay thành phố bao quanh rừng. Hay hết rừng rồi tới... Thôi, bỏ đi. Dù sao, thật kỳ lạ khi đi từ một thành phố bê tông xám tới khu rừng hoang vu. Tất nhiên, nơi này không thật sự hoang vu. Có đường lát đá và một điểm tới. Xa xa, qua những ngọn cây, mình đã thấy điểm tới đó. Lúc đầu mình tưởng là một cái cây khổng lồ vượt lên khỏi những cây khác. Rồi mình tưởng là tháp phát thanh. Ý nghĩ đó làm mình tưởng đã tới cuối rừng, và lại sắp trở ra thành phố. Xe qua một đường cong, cây cối mở ra, điều bí ẩn đã được giải đáp.

Đó là một lâu đài.

Mình ngẩn người, sững sờ thấy một điều quá bất thường trên một lãnh địa rất thiếu cá tính.

Kiến trúc này thật sự đồ sộ. Nhiều ngọn tháp hình chóp vươn cao với bờ tường bao quanh. Quá nhiều tầng vào ban công, đến nỗi mình tưởng tượng dân cư phải cần bản đồ để đi quanh lâu đài. Dù không biết dân cư ở đây là ai. Trên mỗi đỉnh tháp đều có cờ vàng rực rỡ – với sọc tía – bay phấp phới theo làn gió. Lâu đài màu hồng nhạt. Nói gọn một câu: cực kỳ ấn tượng.

Xe chạy thêm mấy phút mới thực sự tới khu vực lâu đài, đủ hiểu nó rộng lớn cỡ nào. Tới gần hơn, mình thấy một hào nước rộng. Hào nước có vẻ để trang trí hơn là bảo vệ. Toàn thể khu vực này sạch sẽ ngăn nắp như họ có hàng ngàn người làm vườn chăm sóc suốt ngày đêm. (Dù “họ” là ai). Nhưng mình không thấy bóng dáng một người nào đang quét dọn. Kỳ lạ thật. Nhưng trên Quillan này, biết nói điều gì là lạ kỳ, điều gì không? Xe tới gần hơn nữa, mình thấy lối vào trước là một cổng cửa gỗ khổng lồ. Đoán nỗi không: cửa hạ xuống thành một cây cầu bắc ngang hào nước. Thậm chí xe không cần dừng lại. Cứ như họ đã biết mình và hai gã dado đang tới. Xe lăn bánh qua cầu treo bằng gỗ, tiến vào một khu sân vườn bao la quanh lâu đài. Suối phun nước khắp nơi. Hàng rào tạo hình như những con thú. Dù mình chẳng nhận ra là loài gì. Có thể là một mẫu trừu tượng, hoặc là những loài vật quái dị trên Quillan. Mong là trừu tượng hơn. Vì mình không muốn bắt gặp bất kỳ con thú quái dị nào.

Xe lăn tới và ngừng hẳn ngay dưới chân bậc thềm đá hoa dẫn lên hai cánh cửa gỗ trang trí bằng vàng lộng lẫy, cửa đã mở ra, và mấy người tiến ra đón chào. Hy vọng mình sắp khám phá ra “họ” là ai, mình sẽ được “họ” cho biết vì sao mấy gã dở hơi đó lại truy đuổi và bắt mình. Cửa mở rộng và “họ” bước ra đầu bậc thềm.

- Chào mừng, chào mừng bạn tôi!

Một người đàn ông vui vẻ kêu lên. Hắn mặc một áo dài với hai màu đen đỏ như áo choàng sau khi tắm. Mình nhận ra ngay con người này.

- Dù ai cũng biết rồi, và cả anh nữa, nhưng tôi cũng tự giới thiệu tôi là LaBerge. Nào, hãy cho phép tôi bắt tay anh.

Đúng, đó là LaBerge. Cái gã đã xuất hiện trên màn hình, người tổ chức cuộc thí nghiệm Tato. Chính là gã đã gửi thiệp mời mình. Nhìn ở ngoài hẳn còn có vẻ tàng tàng hơn cả trên màn hình. Mái tóc dài – màu vàng, xoắn tít – nảy lên khi hắn bước đi. Mắt hắn sống động vì phấn khích, hay vì... có máu điên!

Mình ngật ngừng ra khỏi xe khi hắn mở cửa, đưa tay thành thật nói:

- Tôi tin anh đã có một chuyến đi vui vẻ.

Mình không bắt tay hắn, mình không biết gã này. Nhưng mình không ưa hắn. Không chỉ vì hắn đã làm mình khốn khổ, mà vì hắn có liên quan tới cái chết của một Lữ khách. Có gì để ưa hắn chứ?

Mình nói gọn lỏn:

- Chúng đã bắt tôi.

LaBerge nhăn mặt, nhào người vào cửa sau xe, giận dữ quát mắng hai tên dado:

- Đồ đàn độn! Cút ngay!

Tên dado rồ ga – hay bất cứ là thứ gì làm cho xe chạy. Chiếc xe vọt đi nhanh tới nỗi nếu LaBerge không kịp co người lại, đã bị kéo theo rồi. Mình sẽ không áy náy nếu thấy cảnh đó. LaBerge lườm theo cái xe đang phóng ra cổng, rồi bình tĩnh lại, cười với mình:

- Tôi không thích có những thẳng thô bỉ đố loanh quanh gần mình, nhưng chúng rất có ích. Nào, bây giờ phải ổn định chỗ nghỉ cho anh đã.

Hắn đang vào vai một chủ nhân màu mè, duyên dáng. Mình không tham gia. Hắn lon ton chạy lên mấy bậc thềm. Mình đứng im. Hắn léo nhéo:

- Tôi tin chắc anh sẽ rất thoải mái trong...

Thấy mình không đi theo, hắn nhìn lại hỏi:

- Bạn tôi có gì không ổn sao?

- Tôi không là bạn ông. Tôi không biết ông là ai, và rõ ràng tôi không biết vì sao ông sai

những tên ác ôn đó sẵn lòng và đưa tôi tới đây.

LaBerge có vẻ bối rối. Hắn xuống lại thêm, tiến gần mình, hỏi:

- Anh không nhận được thiệp mời của tôi sao?

Lấy từ trong túi ra mảnh giấy Saint Dane đã chuyển qua ống dẫn cho mình, mình nói:

- Có, tôi có nhận.

- Vậy thì vì sao anh lại chạy trốn dado?

- Vì tôi không nhảy tót lên theo cái búng tay của Saint Dane.

LaBerge nhìn mình thắc mắc:

- Ai?

Rất có thể Saint Dane đã không dùng tên đó trên Quillan. Hắn phải đội lốt một nhân vật khác cho thích hợp với lãnh địa này. Tìm hiểu nhân dạng hắn là ai và kế hoạch của hắn trên Quillan là gì, chính là lí do mình có mặt tại đây.

Mình hỏi:

- Ai bảo ông gửi thiệp mời tôi?

LaBerge cầm tờ giấy từ tay mình, rồi vừa khúc khích cười vừa đọc:

- Mặc vào áo trắng. Mặc vào áo trắng... Nghe ngân nga ghê không?

- Không.

Nụ cười biến mất, LaBerge có vẻ tự ái:

- Ôi! Tôi thấy nó du dương lắm mà.

- Ai bảo ông gửi cho tôi?

Mình nhấn mạnh hơn, tiến lên một bước. LaBerge vội giật lùi. Mình làm hấn sợ. Tốt.

Hắn nói:

- Này chàng trai, không khi nào tôi tiết lộ nguồn cung cấp thông tin của mình đâu. Sẽ không tốt cho công việc làm ăn.

- Việc làm ăn? Tôi không quan tâm tới công việc của ông, tôi cũng không quan tâm tới ông. Tôi chỉ muốn biết tôi đang làm gì tại nơi này!

LaBerge bối rối nói:

- Tôi tưởng chuyện đó quá rõ rồi. Anh sẽ được tiếp đãi như một ông hoàng.

Hả? Ông hoàng! Không biết mình mong hắn nói gì, nhưng chắc chắn không phải câu hắn vừa nói.

Từ trên thêm một giọng nghiêm khắc vang lên:

- LaBerge! Sao không mời khách vào trong?

Mình vội nhìn lên bậc thềm dẫn vào lâu đài. Một phụ nữ cao, gầy, mặc bộ áo liền quần màu tím sẫm đến mức thấy đen ngòm ngòm. Bà ta đứng thẳng như cột cờ, hai tay xuôi đuột, đang lom lom nhìn mình. Không chớp mắt. Đó là Veego, người đàn bà trên màn hình.

LaBerge lên tiếng:

- Đấu thủ Đỏ thắc mắc vì sao chúng ta mời anh ấy tới đây. Tôi đang cố giải thích...

Mình nói với người đàn bà:

- Tôi không là đấu thủ.

Bà ta nói:

- Không. Cậu không là một đấu thủ.

Tốt. Ít ra còn có người lắng nghe mình.

Bà ta nói thêm:

- Nhưng cậu sẽ thành một đấu thủ.

Ôi sướng chưa! Tiến lên một bước, mình nhìn thẳng mắt mù. Mình muốn cho mù biết, mình nói nghiêm túc không thua mù. Thú thật... mù làm mình sợ. Cả hai trừng trừng nhìn nhau một lúc, rồi mù uốn éo thành một nụ cười đầy phỉnh phờ. Mù hỏi:

- Phải không?

Mình lừ mắt nói:

- Saint Dane?

Mù ngơ ngác nhìn mình:

- Xin lỗi, anh nói gì?

Hoặc là mù không là Saint Dane nguy trang, hoặc tên quý sứ đang đóng kịch rất tài tình. Nhưng theo mình, đây không phải là Saint Dane.

Mù lại nói:

- Anh sẽ được vinh danh. Đời anh sẽ thay đổi đến nỗi anh không thể tưởng tượng nổi.

Ha! Rõ ràng mù cóc biết thật sự mình là ai. Mình phải đi tới một quyết định. Mình tới đây để khám phá âm mưu huỷ hoại lãnh địa này của Saint Dane. Gửi lời mời đó qua ống dẫn cho mình, chắc chắn hắn muốn mình có mặt tại lâu đài với hai kẻ lập dị này. Một cái bẫy? Có thể. Vấn đề là, mình nên tiếp tục chơi để tìm hiểu những gì có thể, hay chuồn gấp và bắt đầu lại từ đầu?

Làm theo những gì Saint Dane muốn là điều đáng sợ, nhưng mình không biết phải làm gì khác nữa. Mình không quen biết ai tại đây, Lữ khách của Quillan đã chết, và cái thông lọng quái dị bám chắc trên tay sẽ dẫn đường cho đám dado hình nộm kia tìm ra mình.

- Thôi được. Các người muốn tôi làm gì?

Mụ đàn bà cười. Không là cái cười vui vẻ. Đó là nụ cười đắc thắng. Mình ghét kiểu cười của mụ kinh khủng.

Bước lên thang đến gần bên mình, LaBerge reo lên:

- Tuyệt vời! Trước hết thi xếp chỗ ở cho anh đã. Anh sẽ thích mê nơi này.

Chẳng hiểu vì sao mình không tin điều đó.

Veego vào trước. Tới mình, rồi LaBerge. Cảm giác như sắp bước vào chuồng sư tử, mình hít vội một hơi, nhún vai, bước qua cửa...

Tiến vào một tiền sảnh tuyệt đẹp. Trần vươn cao nhiều tầng. Ánh ráng rọi qua những cửa sổ kính màu đồ sộ, gập trần nhà hình vòm. Cảnh trí trên những cửa sổ này làm mình nhớ tới một nhà thờ, nhưng mình nghĩ chúng không miêu tả về tín ngưỡng nào. Thay vào đó, là cảnh những người đang chơi trò chơi. Hình ảnh người đang chạy, ném bóng, hoặc đang vật lộn. Tất cả đấu thủ đều mặc áo màu sáng, tay dài, vớ sọc chéo trước ngực. Tiền sảnh này giống như một thánh đường cung hiến cho các "đấu sĩ", như cách gọi của họ. Tin đi, nó chẳng gây ấn tượng đặc biệt nào cho mình, mà chỉ làm mình ghê tởm đến phát ói.

Nơi này không là một lâu đài cổ lỗ mố meo của Thời Đại U Tối^[5] đâu. (Giả sử Quillan có Thời Đại U tối). Hoàn toàn ngược lại. Trông như mới được xây dựng. Sàn bằng đá cẩm thạch, vớ những hình khảm tinh xảo. Sạch sẽ, ngon lành như có thể ăn được. (Mình ghét câu thành ngữ này. Dù sạch tới đâu, sao lại có thể nghĩ đến việc ăn một mặt sàn) một cầu thang đá rộng, uốn cong lên một ban công trên cao. Mỗi tầng đều treo cờ đủ màu sắc, làm nơi này như được trang hoàng cho một lễ hội. Nhiều hành lang dẫn tới những phần khác của lâu đài. Mình cố ghi nhớ sơ đồ, sợ loanh quanh một hồi là bị lạc trong nơi quá rộng lớn này.

Mình hờ hững nói:

- Nơi này đẹp thật. Nó thuộc về ai vậy?

Như bị xúc phạm, LaBerge nói ngay:

- Sao, tất nhiên là thuộc về chúng tôi. Ai khác có thể...

- LaBerge!

Veego nghiêm khắc nói. Mụ đối xử với hắn như một đứa trẻ quấy rầy. Hắn đang quấy rầy. Nhưng mụ thì dễ sợ. Mình không biết điều nào tệ hơn.

Mụ rề rà nói như đang nói với một kẻ quá ngu dốt, không thể nào hiểu nổi.

- LaBerge, Đấu thủ Đỏ chưa bao giờ tới đây. Anh ấy là khách, phải cư xử cho lễ độ chứ.

LaBerge cãi:

- Tôi không định tỏ ra bất kính. Chỉ đơn giản nghĩ phải làm rõ địa vị của chúng ta là ai, mới có thể thu xếp một cách sống thích hợp...

Mình cắt ngang:

- Nhưng tôi không biết các người là ai.

LaBerge sững sờ, ôm ngực như lên cơn đau tim bất ngờ:

- Không xem trò chơi sao?

- Không. Tôi không là người ở khu này.

- Có gì khác đâu? Ai cũng biết chúng tôi là ai và...

- LaBerge!

Veego lại quát lên.

- Anh không nghe tôi nói gì sao?

Lần này LaBerge không cãi lại. Hắn nhìn xuống như một đứa trẻ phụng phịu vì bị la rầy.

Mình hỏi:

- Hai người là vợ chồng?

LaBerge và Veego đều hô hố cười. LaBerge cười hỏi:

- Vợ chồng? Không. Chúng tôi là bạn làm ăn. Nói thêm là rất thành công. Cứ nhìn quanh đây thì đủ biết.

Điều này thì mình phải đồng ý. Nếu hai con người này sống trong một lâu đài lạ thường trong rừng, họ phải đang thật sự rất thành công với những gì đang làm. Mình hỏi:

- Chính xác thì hai người đang làm gì?

- Hả? Chúng tôi rất nổi tiếng. Sao anh có thể không biết...

Veego lại cắt ngang:

- Hỏi đủ rồi đó. Còn thời gian để hỏi tiếp trong bữa ăn.

Mụ quay qua mình:

- Anh sẽ là thực khách của chúng tôi chứ?

- Đây là chương trình của bà. Xin cứ cho biết tôi phải làm gì.

- Phải, tôi sẽ cho anh biết... và anh sẽ làm đúng như tôi nói.

Mụ lại cười kiểu đắc thắng đó. Hay mình hơi quá cường điệu. Dù sao, mình biết, phải rất thận trọng với Veego. Chưa biết nghĩ sao về LaBerge. Hắn có vẻ ngô ngố. Nhưng Veego – mụ có thể gây khó khăn.

Veego lên tiếng gọi:

- Mười Bốn.

Mình đứng ngẩn ra, chẳng hiểu mụ nói gì. Một lát sau, một gã xuất hiện trên cầu thang. Lễ phép đáp lại:

- Dạ.

Mười Bốn không là một con số mà là một con người. Hắn chỉ cao hơn mét rưỡi, mặc toàn một màu trắng, áo trắng dài tay, quần trắng, găng tay trắng, giày trắng. Cà vạt rộng bản hai màu. Chắc đây là màu đặc trưng của LaBerge và Veego. Một điều nữa làm gã này nổi bật là đầu hắn sói lợi không một cọng tóc. Làm khó đoán nổi tuổi hắn, qua giọng nói của hắn mình không đoán được. Có thể là từ hai mươi tới bốn mươi. Hắn tiến lại, đứng nghiêm cúi đầu, nói:

- Xin chờ lệnh.

Veego nói:

- Đưa Đấu thủ Đỏ về phòng. Anh ấy sẽ dự bữa ăn tối cùng chúng ta.

- Rất tốt.

Mười Bốn nói, rồi ra dấu cho mình bước tới cầu thang. Mình nhìn Veego. Mụ nói:

- Anh đã có một ngày bận rộn. Hãy nghỉ ngơi một chút. Mười Bốn sẽ đến đón anh trước bữa ăn.

Biết phải làm gì đây. Mình bị bắt cóc rồi. Không từ nào chính xác hơn. Họ tỏ ra tử tế với mình, rồi sao? Họ vẫn cứ gọi mình là Đấu thủ Đỏ, như một trong những tay đã nện nhau tới chết trong cuộc tỉ thí Tato. Càng rối trí thêm, LaBerge còn bảo mình sẽ được tiếp đãi như một ông hoàng. Điều duy nhất mình phải luôn ghi nhớ: lý do mình thật sự tới đây – vấn đề quan trọng nhất – là vì Saint Dane đã gửi lời mời tới mình. Mình có mặt tại đây là để ngăn chặn Saint Dane. Nếu muốn tìm ra hắn, mình phải theo họ. Ít ra là trong một thời gian ngắn.

LaBerge tung từng nói:

- Anh sẽ khoái bữa ăn tối nay.

- Với điều kiện đừng có tribunal.

Mình nhìn hấn, nói. Dù chẳng biết tribbun là gì, chỉ mới thấy nhãn hiệu đó trong cửa hàng thực phẩm, mình chỉ muốn làm hấn lúng túng tí thôi.

LaBerge trợn tròn mắt, kêu lên:

- Tribbun? Tribbun ngon tuyệt.
- Nhưng tôi ghét lắm.
- Thôi được, chúng tôi sẽ loại khỏi thực đơn.

Bực tức, hấn hăm hăm quay đi. Mình biết làm vậy là ngốc, nhưng làm mình cảm thấy chút xíu có uy.

Mười Bốn nói:

- Xin mời đi lối này.

Veego bảo:

- Nghỉ ngơi thoải mái nhé.
- Cám ơn.

Mình trả lời rồi tiến tới cầu thang. Trước khi bước lên, mình liếc lại, thấy Veego vẫn đứng yên, nhìn theo. Cảm giác rờn rợn, như mụ đang đánh giá mình.

Theo sát sau mình, Mười Bốn nói:

- Tới đầu cầu thang, rẽ phải.
- Tên thật của anh là gì? Còn tôi là Bobby.
- Tên tôi là Mười Bốn.
- Không đúng. Cũng như tên tôi không là Đỏ. Chẳng ai đặt tên con theo số hay màu sắc.
- Tuỳ ngài nghĩ.

Mình hỏi đùa:

- Anh thân thiết với ai, Mười Ba và Mười Lăm?

Mình cười. Hấn không cười, thản nhiên nói:

- Vâng, đúng thế.

Ồ.

Gã này không đùa với mình. Mình cá là hấn sợ những gì Veego sẽ làm với hấn. Thôi, không làm khó hấn nữa. Tới đầu cầu thang, hấn chỉ một hành lang dài và rộng, khoảng một mét lại có một cửa gỗ khép kín.

Mình hỏi:

- Sau những cửa đó là gì?
- Đây là nơi ở của một số đấu thủ.

Mình chú ý đến một bảng chữ nhật màu sắc khác nhau trên mỗi cánh cửa. Trắng, đen, cam, xanh dương. Có vẻ như khu tập thể của đấu thủ. Đi khoảng năm mươi mét, tới một cửa có bảng đỏ, Mười Bốn mở cửa, nói:

- Đây là nơi ở của ngài.

Vượt qua hấn, mình bước vào phòng. Đó là nơi mình đã tả trong nhật kí trước. Ngoài sức tưởng tượng của một đứa trẻ. Một đứa trẻ *bất bình thường*. Đó là một phòng rộng, tha hồ chạy nhảy. Tường màu tía với những sọc vàng. Tất nhiên. Phủ đầy bong bóng đủ màu sắc. Chính giữa phòng, một cái giường như bồng bênh trong không gian. Trên giường có chăn vàng, gối tía. Một bàn viết như bàn tay khổng lồ ngửa lên. Tất cả đều có vẻ lơ lửng, nhưng phần góm nhất là trang trí quá lố. Khắp phòng là những cái kệ chất đầy búp bê. Búp bê hề. Mình ghét hề. Nói rồi mà, đúng không? Theo mình, trên đời có hai loại người: người ghét hề và... hề.

Mình nói với Mười Bốn:

- Tôi không ở đây đâu.
- Ngài không thích phòng này?
- Anh đùa hả? Đây những hề. Ai trang trí một phòng toàn hề thế này?
- Chắc là LaBerge.
- Tôi sẽ không ở đây.

Hắn bình tĩnh trả lời:

- Xin lỗi ngài. Không còn phòng nào khác nữa.

Vừa định phản đối, rồi mình chợt nghĩ là sẽ không ở lâu, có thể tạm hoà giải với đám hề. Ít ra là mình sẽ cố gắng. Mình ghét hề, và cũng chẳng ưa gì Quillan.

Mình sẽ kết thúc nhật ký này tại đây, để gửi tới hai bạn. May mắn là họ để mình một mình đủ lâu để viết hết cả hai nhật ký. Bây giờ viết nhiều quá nên tay mình tê bại rồi, nhưng mình còn sống.

Mình cảm thấy đang tới gần Saint Dane, vì đã gặp Veego và LaBerge. Có thể thiệp mời là của họ, nhưng do Saint Dane chuyển tới. Giữa họ và hắn có quan hệ. Việc của mình là khám phá ra mối quan hệ đó. Bước đầu là tìm hiểu vì sao Veego và LaBerge muốn mình có mặt tại đây. Nếu họ có ý định tiếp đãi mình như một ông hoàng, tốt thôi. Nhưng mình không quá ngu. Mình e họ muốn một điều gì đó từ mình, và mình có một cảm nghĩ thật rõ ràng. Họ nghĩ mình là một đấu thủ, nghĩa là họ muốn mình thi đấu. Mình không thể ngăn được ý nghĩ: chính Saint Dane bày ra tất cả trò này, và chính hắn muốn mình thi đấu. Chỉ có một hy vọng: mình có thể né tránh đủ lâu để khám phá kế hoạch của tên quỷ sứ đó trên Quillan này. Đây sẽ là một trò đi dây đầy nguy hiểm. Mình cần phải ở đây để tìm hiểu, nhưng ở lại là phải thi đấu.

Mình tự hỏi, Lữ khách của Quillan có qua những bước giống mình không? Anh ta cũng đã nhận được một thiệp mời? Saint Dane đã gửi thiệp mời tới tất cả Lữ khách? Đây là cách diễn ra hồi kết cuộc? Trận chiến của tui mình với Saint Dane sẽ lụi tàn với hàng loạt trò chơi chết người trên lãnh địa điên rồ này? Nếu Saint Dane triệu tập Lữ khách tới đây, mình tin họ sẽ lần lượt tới. Lần đầu tiên, mình thật sự hy vọng Spader và ông Gunny cứ bị kẹt tại Eelong.

Ngồi trong căn phòng ghê rợn này, mình cảm thấy rất cô đơn. Không ai chia sẻ, phản đối những ý nghĩ của mình. Chẳng có ai để mình có thể tin tưởng. Dù nguyên nhân nào làm mình thành thủ lãnh Lữ khách, thì điều đó cũng không có nghĩa là mình không cần giúp đỡ. Hay mình không cần tình bạn. Khi bận rộn, mình không băn khoăn, nhưng những lúc một mình như thế này, mình lại nghĩ lan man. Chẳng thú vị gì. Những lúc như thế này, cuộc chiến chống Saint Dane dường như quá áp đảo mình, mình chỉ muốn rũ bỏ hết và về nhà. Nhưng điều đó lại làm mình nhớ, còn nhà đâu nữa. Quá khứ của mình đã bị xoá sạch. Mình không thuộc về Trái Đất Thứ Hai. Mình không dám chắc đã bao giờ thuộc về nơi đó chưa. Vậy thì, *thật sự* mình thuộc về đâu?

Ôi, nhưng tự thương thân chẳng được ích gì. Mình phải tiến tới. Mình cần ngủ để ngừng lo nghĩ, nhưng vẫn lo nghĩ đến không thể ngủ. Hai bạn đừng lo, không phải lúc nào mình cũng cảm thấy thế này đâu. Chỉ những khi mọi việc lắng xuống thôi. Mình cần những lúc nghỉ ngơi này để nạp năng lượng và viết nhật ký. Nhưng thú thật, mình sợ thời gian rảnh rỗi, vì đó là khi mình nhận ra là mình thật sự cô đơn đến thế nào.

Không sao đâu. Mình ổn mà. Chỉ cần tổng hết cảm giác nặng nề đó ra khỏi lồng ngực.

Trước khi kết thúc, mình viết thêm một chuyện. Khi ra khỏi phòng, Mười Bốn nói:

- Khi bữa ăn sẵn sàng, tôi sẽ đón ngài.
- Sao cũng được.

Hắn sắp bước ra trong khi mình nhìn quanh phòng, và thấy tất cả những đôi mắt hề để sợ đang trừng trừng nhìn lại mình. Vội ngăn hắn lại, mình bảo:

- Này.
- Dạ?

- Anh chắc là không còn phòng nào khác nữa?

- Chắc. Nhưng may ra có phòng trống sau cuộc thi đấu tới.

Lúc đầu mình mừng, vì muốn tránh xa khỏi đám hè. Nhưng lời nói của hắn làm mình suy nghĩ. Mình hỏi:

- Trước tôi, ai đã ở phòng này?

- Đấu thủ Vàng. Anh ta sẽ không trở lại nữa đâu. Chúc ngài nghỉ ngơi thoải mái.

Hắn đóng cửa, để lại mình trong cảm giác cô đơn hơn bao giờ hết. Đấu thủ Vàng là Lữ khách của Quillan. Anh ta đã không sống sót. Những đấu thủ đã chết.

Mình là một đấu thủ.

Thậm chí mình chưa tìm ra Saint Dane.

Và vì vậy, chúng mình lại tiếp tục.

Mình rất nhớ hai bạn.

CHẤM DỨT NHẬT KÍ #24

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Courtney Chetwynde đang về nhà.

Với cô, hai tháng nằm bệnh viện chả khác nào chịu cực hình. Theo nhiều cách. Nhưng cô cũng biết không thể liều lĩnh hấp tấp. Gãy xương – cũng như những chấn thương tinh thần – cần thời gian hồi phục. Cô không thể nào quên những gì đã xảy ra trong đêm gặp nạn. Đó là một điều tốt. Vì cô không muốn quên. Cô muốn nhớ từng chi tiết. Lúc đó, cô đang một mình đạp xe trên một đường quê hoang vắng, một chiếc xe hơi đâm cô rơi xuống vực sâu. Cô bị gãy bốn xương sườn, cánh tay trái gãy làm hai. Chân trái đập vỡ đến nỗi phải ghim bốn nẹp để giữ cho ngay ngắn lại. Cô còn bị chấn động não. Nhưng dù những vết thương đó rất trầm trọng, chúng không nguy hiểm đến sự sống. Vấn đề thật sự đến từ tổn thương bên trong. Cô cần được giải phẫu để điều trị quá nhiều thương tích đến nỗi không muốn nghe mỗi lần bác sỹ bàn bạc là cô đã bị thương nặng đến thế nào. Suốt hai tháng trời, không ngày nào không có một bác sỹ lặp lại câu nói: “Cô sống là một điều quá may mắn”.

Courtesy không cảm thấy quá may mắn. Nếu may mắn, cô đã không suýt chết. Nếu may mắn, cô đã chẳng bao giờ đến trường học hè đó và gặp một gã tên là Whitney Wilcox. Nếu may mắn, cô đã không nghĩ là hắn xinh trai và si mê hắn. Nếu may mắn, cô đã không đạp xe đi gặp hắn tại nơi cô gặp tai nạn. Nếu may mắn, cô đã nhận ra thật sự không có con người nào là một Whitney Wilcox như thế. Hắn chỉ là một ảo tưởng. Một sự lừa gạt. Khi nằm trong rừng cây bên đường vào cái đêm khủng khiếp đó, ngay trước khi ngắt đi, cô thấy con người đó lái chiếc xe đã đâm vào cô. Không ai khác hơn là Whitney Wilcox. Kẻ cô đang quý mến. Kẻ cô đã tưởng sẽ trở thành người bạn trai mà Bobby Pendragon đã không thể trở thành.

Kẻ lộ nguyên hình là Saint Dane.

Tên quỷ sứ đã cố giết cô. Nó đã nhìn xuống thân thể đập vỡ của cô từ trên đường và nói: “Ta cho và ta lấy lại. Loài người các ngươi trên Trái Đất Thứ Hai dễ dụ thật. Chao ôi, ta đã hy vọng vụ này có nhiều thách thức hơn, không ngờ quá dễ. Đây không là... chuyện phải thế thôi”. Rồi con quỷ biến dạng từ Whitney Wilcox thành một con chim đen khổng lồ, bay vào đêm tối, bỏ mặc cô với cái chết.

Nhưng Courtney đã không chết. Nhờ có Mark Dimond. Cô đã cố gọi Mark bằng điện thoại di động. Trước khi ngắt đi, cô chỉ kịp nói: “Hắn đã tới đây”. Đó là tất cả những gì cô cần nói. Mark

biết ý cô. Nó biết cô đã gặp rắc rối. Nó phóng tới Massachusetts, nơi cô đang học hè, và phát hiện ra cô hấp hối bên đường. Mark đã cứu mạng cô. Với tất cả những gì tồi tệ đã trải qua, đó là một điều không làm Courtney bất ngờ. Cô biết, nếu có một người cô tin cậy được thì đó là Mark.

Điều làm cô *bị bất ngờ* là Mark đã được một người phụ giúp, kẻ thù ranh mãnh của Mark từ khi còn bé. Thăng Andy Mitchell. Mitchell đã lái xe đưa Mark từ nhà Mark ở Connecticut lên tận Berkshire. (Mark không có bằng lái). Nếu không nhờ Andy, Mark đã không tới kịp. Đó là một chuyện lạ, làm Courtney không yên tâm. Courtney biết, nếu không có Andy Mitchell giúp thì cô đã chết rồi.

Dù rất biết ơn Andy, nhưng cô vẫn có một cảm giác lạ lẫm, vì cô nhớ Andy Mitchell từ thuở nào vẫn chỉ là một thằng du đãng đáng ghét. Nó hành hạ Mark đủ kiểu. Mark tội nghiệp là miếng mồi ngon cho thằng du đãng bắt nạt. Nhưng gần đây, thằng Andy Mitchell lại được phát hiện như một tài năng toán học. Nó có tài đến nỗi được mời vào câu lạc bộ khoa học ưu tú của Mark tại trường. Courtney biết Mark rất ghét câu lạc bộ yêu quý của nó bị thằng Andy Mitchell không-đáng-yêu xâm nhập. Nhưng ngay cả Mark cũng phải công nhận Mitchell đặc biệt có tài. Đặc biệt hơn, sau khi gia nhập câu lạc bộ khoa học, Mitchell không quấy rầy Mark nữa. Đường như hai đứa đã tìm thấy một lĩnh vực chung và đã làm lành với nhau.

Nhưng chuyện đó cũng không làm Courtney cảm thấy bớt lạ lùng, khi thấy chúng đứng bên nhau cuối giường cô, trong khu sấn sóc đặc biệt sau ca phẫu thuật. Sau ngày khủng khiếp đó, cô vẫn thường hỏi Mark, vì sao tình hình hai đứa lại trở nên thân thiết thế. Cô bảo:

- Cậu biết nó là thằng khả ố mà.

Mark luôn hà hà cười, trả lời đại khái như:

- Biết chứ. Nhưng từ khi mình hiểu nó thật sự, thấy nó cũng được. Và nó cũng là một thiên tài đó.

- Cái gì? Andy Mitchell? Thiên tài? Chẳng khác nào cậu nói một con gián biết làm toán đại số.

Nhưng Mark không thay đổi ý kiến. Người căm ghét Andy Mitchell nhất phải là Mark. Mấy thằng du côn rất khoái bắt nạt những đứa thông minh nhưng yếu ớt. Mark là mục tiêu rất hoàn hảo. Thằng Andy đã hành hạ nó suốt nhiều năm. Vì vậy, Courtney nghĩ, nếu Mark có thể tha thứ cho nó, vì sao cô phải ôm mãi mối thù hận với Andy?

Nhất là từ sau khi nó đã giúp Mark cứu mạng cô. Courtney quyết định sẽ bớt phê phán nó, cho dù nó cà chớn đến thế nào.

Sau tai nạn, Mark thường đi xe lửa từ Connecticut lên Massachusetts, tới bệnh viện thăm Courtney, ở bên cô trong thời gian cô điều trị. Courtney trông ngóng những chuyến thăm của bạn. Nằm trong bệnh viện cách nhà ba giờ xe, thời gian trôi qua chẳng thú vị gì. Bác sĩ không cho phép cô di chuyển cho đến khi vết thương lành hẳn. Tuần này tiếp tuần kia đầy buồn tẻ, cô chỉ ngồi trong phòng xem ti vi. Suốt ngày dán mắt vào những bi kịch rẻ tiền làm cô phát ngượng. Courtney không là loại người ham thích những chương trình ti vi ngớ ngẩn đó. Nhưng cô đâu có nhiều chọn lựa. Talk show thì chán ngắt, cô lại quá già để xem hoạt hình. Vậy là cô làm như đắm chìm trong những nhân vật giả tạo trong truyền hình. Cho đến khi các y tá mỗi lần vào phòng lại hỏi: "Tới đâu rồi? Ai lừa ai?" Courtney quyết định không xem nữa. Cô không muốn quá cố gắng để hồi phục vết thương thể xác, trong khi bộ não trí tuệ lười biếng.

Sau cùng, họ chuyển cô sang khu hồi sức. Cảm giác thật thoải mái, nhưng rất mệt. Sau khi cắt chỉ, cô phải tập đi. Đau kinh khủng, nhưng những nhà vật lý trị liệu không cho cô ngừng lại. Cô cũng không hề muốn họ làm như thế. Cô nhắc nhở họ thúc ép mình. "Tôi mà kêu ca, xin cứ thúc ép mạnh hơn lên."

Đó là Courtney. Cô đã luôn luôn bị lôi kéo, nhưng những sự kiện vừa xảy ra đã cho cô một quyết tâm mới. Thật khắc nghiệt khi nghĩ lại chuỗi sự cố đã khiến cô phải vào bệnh viện, nhưng cô buộc mình phải nghĩ. Cô muốn nhớ lại tất cả, dù chỉ để rút ra bài học từ thử thách. Đó là một hành trình khó khăn bắt đầu từ trước vụ tai nạn.

Nhiều tháng trước, cô và Mark đã phạm một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng. Phóng qua ống

dẫn để tới Eelong. Dù hai đứa đã làm được một việc bất ngờ, giúp Bobby cứu một lãnh địa, nhưng sau đó cô được biết: vì sử dụng ống dẫn, cô và Mark đã gây ra cái chết cho một Lữ khách. Chỉ Lữ khách mới được phép sử dụng ống dẫn. Việc làm của cô và Mark đã làm những đường hầm xuyên qua không gian và thời gian bị suy yếu đến nỗi ống dẫn trên Eelong sụp đổ, giết chết Kasha, Spader và ông Gunny bị kẹt lại trên lãnh địa đó. Sự thật khủng khiếp là, để cố gắng giúp Bobby, cô và Mark đã tiếp tay cho mục tiêu kiểm soát Halla của Saint Dane. Điều cô tưởng là một chiến công vĩ đại, bỗng trở thành một thất bại thê thảm.

Phát hiện đó làm Courtney – đang qua thời gian khó khăn cả ở nhà lẫn trường học – suy sụp. Từ khi lớn lên, Courtney luôn xuất sắc trong đủ các môn. Đặc biệt là thể thao. Nhưng khi lên trung học, cô phát hiện ra các bạn khác cũng ngang sức với cô. Một số bạn còn xuất sắc hơn. Courtney *không quen* thất bại. Thậm chí cô không quen với sự chịu đựng thất bại đó. Cô không chịu nổi áp lực. Cô luôn khẳng định mình bằng khả năng trên sân đấu. Thất bại làm cô cảm thấy chán nản và mất giá. Cô ít nói chuyện với cha mẹ. Cô dăm ra không chịu đựng nổi việc mình là Courtney hay liên quan đến Courtney. Nhiều tuần nằm trong bệnh viện, cô có thời gian nghỉ lại giai đoạn khó khăn đó, và cố hiểu sao mọi chuyện lại đi đến chỗ quá sai lầm như thế. Thất vọng vì thiếu khả năng thi đấu, tất nhiên, nhưng cô nhận ra: điều làm cô buồn bực hơn cả, chính là vì cô đã tiếp nhận sự việc quá dễ. Chơi thể thao giỏi là một việc. Có nghị lực để giải quyết những thử thách của cuộc sống là cả một trận bóng khác. Một trận đấu quan trọng hơn nhiều. Courtney nhận ra cô đã không có nghị lực để đương đầu với cả hai vấn đề. Điều đó làm cô lo lắng.

Những tháng điều trị và tự xét lại mình khiến cho cuối cùng cô phải thú nhận nguyên nhân vội vàng nhảy vào Eelong, chỉ là vì cô muốn tự chứng tỏ mình. Đương nhiên là cô muốn giúp Bobby, nhưng đồng thời cô cũng cần lấy lại lòng tự tin. Cô muốn thắng một thứ gì đó bằng cách nguy hiểm nhất. Cũng gần thành công. Cho đến khi nhận ra cô và Mark đã gây tổn thất đến ngàn nào. Khi hiểu ra sự thật, cô hoàn toàn khủng hoảng. Đến nỗi không thể ra khỏi giường. Bài vở được gửi tới tận nhà, nếu không cô đã bị rớt kì thi lớp mười. Cô không thể tập trung để làm những điều nhỏ nhất, và chỉ nhờ may mắn mới vào được lớp mười một.

Đó là một thời gian đầy khó khăn, nhưng dưới tất cả mọi sự việc đó, Courtney vẫn là một người tranh đấu, hăng hái với thử thách mới. Cô muốn ổn định lại cuộc sống. Biết rằng để đương đầu với đời, trước hết cô phải đương đầu với chính mình. Cuối cùng, cô đã thuyết phục cha mẹ cho tới một trường học hè. Cô nghĩ, sáu tuần lễ một mình sống với những người không biết cô, không có những kì vọng vào cô, sẽ là cách tốt nhất để cô vững vàng lại. Cô nghĩ đúng. Courtney dần dần lại cảm thấy hài lòng với bản thân.

Cô áy náy vì bỏ Mark lại một mình xoay sở với nhật ký của Bobby, nhưng cô cũng tỉnh táo nhận ra: nếu muốn là một phụ tá hữu ích cho Bobby, cô phải ổn định lại cuộc sống của mình. Mark thông cảm và ủng hộ quyết định của cô. Mọi việc đều trôi chảy một cách tốt đẹp.

Cho đến khi cô gặp Whitney Wilcox.

Saint Dane đã tới Trái Đất Thứ Hai, sắp đặt cho cô một cú ngã. Đúng nghĩa đen. Hắn đã mất nhiều công sức làm cho cô tin tưởng và mến hân, chỉ để gây xáo trộn và cố giết cô. Suốt nhiều giờ cô cố tìm hiểu vì sao hắn đã làm chuyện này. Chỉ là hành động độc ác của một tên ác độc? Hay hắn cố chứng tỏ điều gì đó với Bobby? Kinh khủng nhất, đây có là một phần trong toàn bộ mưu đồ kiểm soát Halla của hắn không?

Ngay buổi đầu tiên Mark đến thăm cô tại bệnh viện, Courtney và Mark đã bàn cãi về chuyện này. Cha mẹ Courtney đã trả tiền tàu và nhà trọ cho Mark, để nó không phải đi và về trong một ngày. Ông bà không thể ở lại bệnh viện vì bận công việc và cũng biết có bạn bè tới thăm sẽ giúp Courtney khuây khỏa hơn nhiều. Ông bà không biết Mark ở lại không chỉ như một người bạn đồng viên cô, mà còn để bàn bạc về tương lai của toàn thể loài người.

Một ngày đầu thu, Mark đem theo tất cả nhật ký Bobby ghi chép về chuyến phiêu lưu của cậu ấy trên Zadaa. Courtney đã đọc thẳng một mạch. Mark muốn Courtney biết tất cả những gì đã xảy ra cho Bobby, nhưng lại sợ cô bạn khám phá ra vụ Bobby yêu Loor. Đáng lẽ Bobby với Courtney mới là một cặp. Đó mới là... chuyện phải thế thôi. Hai đứa đã hôn nhau. Không chỉ là cái hôn ngu ngơ khờ dại. Mà một nụ hôn thật sự. Hai đứa đã thật sự yêu nhau. Mark như không

thở nổi khi chờ Courtney đọc tới đoạn Bobby thú thật là có tình cảm sâu đậm với Loor.

Nhưng khi đọc tới phần đó, Courtney nhìn Mark, bình tĩnh nói:

- Mình biết chuyện đó sẽ xảy ra.

- Bạn biết?

- Bạn không biết sao? Thôi nào, Mark. Bạn không thấy là mọi việc đã hơi thay đổi rồi sao? Ý mình là, chúng ta không còn giống những con người khi còn ở trường phổ thông cơ sở nữa.

Mark buồn buồn nói:

- Ừa, chúng ta đang già hơn. Mình đồng ý.

- Đúng. Và chúng ta đang đối đầu với một con quỷ đầy sức mạnh, kẻ đang cố đẩy toàn thể không gian và thời gian vào hỗn mang. Quên những chi tiết nhỏ nhặt đó đi.

- Đúng. Mình cũng đồng ý chuyện này.

- Mình yêu Bobby. Mình biết cậu ấy cũng yêu mình. Nhưng bây giờ không phải lúc. Biết đâu, một ngày kia...

Courtney không muốn nói hết câu. Cô không muốn suy đoán bất cứ điều gì. Hiện tại có quá nhiều điều cần giải quyết. Cô thành thật nói:

- Mark, mình không sao đâu. Thật mà.

Mark gật. Cô nói tiếp:

- Ngoài ra, Loor cũng không muốn gắn bó với Bobby cũng cùng một lý do. Lúc này mọi sự đều quá khó hiểu. Nhưng sẽ không kéo dài mãi mãi đâu.

Ranh mãnh cười với Mark. Courtney nói:

- Chuyện này chưa kết thúc.

Mark cũng cười. Courtney có vẻ giống Courtney thường ngày hơn. Đọc xong nhật ký, hai đứa dạo quanh vườn bệnh viện. Lá cây bắt đầu chuyển màu và bầu trời xanh thắm báo hiệu đã vào mùa thu. Courtney dùng khung tập đi để giảm sức nặng cho hai chân. Cô di chuyển thật khó khăn. Tay trái chưa bình phục hẳn, người cứng ngắc. Mark dìu cô từng bước, nó cảm thấy ngỡ ngàng, vì thường thường nó phải cố gắng theo kịp bước Courtney. Cô là người khỏe mạnh, thân hình như một vận động viên. Các bác sỹ bảo cô sẽ bình phục mau hơn cô tưởng. Mục tiêu của cô là sẽ vứt bỏ khung tập đi trước khi trở lại trường và sẵn sàng ra sân bóng đá. Cô bắt kịp lịch trình, dù sẽ lỡ mất ngày nhập học năm đầu tiên tại trường trung học phổ thông Davis Gregory. Bài vở sẽ được gửi tới để cô có thể theo kịp chương trình, và nếu mọi sự trôi chảy, cô sẽ trở lại lớp vào Lễ Tạ Ơn. Mọi người đều tin tưởng cô có thể theo đúng thời gian biểu. Courtney không chỉ tin tưởng. Với cô, đó là một điều mấu chốt.

Cả Courtney và Mark đều hiểu trong thời gian khó khăn Courtney đang phải chịu đựng trên Trái Đất Thứ Hai, thì Bobby vẫn đang ở ngoài kia, truy lùng Saint Dane, và cả hai đứa vẫn là phụ tá. Vì vậy cả hai phải trở lại với chương trình. Trong nhật ký sau cùng, Bobby đã viết về những chuyện đáng sợ phải đương đầu.

Mark đánh liều hỏi:

- Vụ Bobby đưa Loor trở lại từ cõi chết, bạn có cảm thấy dị thường giống mình không?

Courtney cười:

- Mình không biết. Bạn cảm thấy dị thường đến cỡ nào?

Mark không cười. Courtney nói tiếp:

- Mình không nghĩ Bobby đã đem cô ta trở lại từ cõi chết.

- Nhưng...

- Để mình nói hết đã. Ừ, có thể là một phần nào, nhưng mình không nghĩ hoàn toàn là do cậu ấy. Mình nghĩ có thể đó là chuyện thông thường của Lữ khách.

- Ý bạn là sao?

- Chúng ta đừng tự lừa dối mình nữa, Mark. Mình biết chúng ta cùng lớn lên, cùng chơi đùa với Bobby từ ngày nhỏ, có một cuộc sống giống như cậu ấy, cho đến khi cậu ấy ra đi với cậu Press. Nhưng sau tất cả những gì xảy ra, mình thấy rõ ràng... Lữ khách không bình thường. Chuyện hồi phục mau chóng chỉ là một phần. Thử hỏi vì sao họ có thể phóng qua ống dẫn và tất cả đều tốt đẹp, nhưng khi chúng ta phóng qua, ống dẫn vỡ tan từng mảnh?

Mark không trả lời, lom lom nhìn mặt đất, cân nhắc những lời nói của Courtney.

Cô tiếp tục:

- Vì sao khi Bobby rời khỏi nhà. Mọi vết tích cậu ấy từng tồn tại đều biến mất hết theo cậu ấy? Kể cả gia đình cậu ấy nữa? Cả ngôi nhà cậu ấy đã lớn lên? Rồi tất cả hồ sơ, tài liệu, hình ảnh? Thậm chí con chó của cậu ấy cũng biến mất! Mình biết, chúng ta đã sống mấy năm với sự cố đó, nhưng đã đến lúc phải nhìn thẳng sự thật: có một quyền lực nào đó trong vụ này mà chúng ta không biết. Mọi sự không chỉ biến đi. Ít ra là không biến đi, nếu người ta theo đúng luật lệ vận hành mọi việc trên Trái Đất Thứ Hai già nua này. Cậu biết điều đó hơn bất cứ ai. Cậu là nhà khoa học. Bất cứ điều gì thuộc về Bobby Pendragon, mình nghĩ nó không giống như bất cứ điều gì với thực tế mà chúng ta biết. Chính Bobby cũng đã nói thể trong nhật ký: cậu ấy không tin chắc mình có *thuộc về Trái Đất Thứ Hai* không?

Hít vào một hơi, Courtney nói:

- Mình cũng không tin chắc cậu ấy thuộc về nơi này.

Mark nhìn thẳng Courtney:

- Bạn thật sự nghĩ thế sao?

- Phải, thật ra, mình không biết phải nói thế nào, nhưng mình nghĩ... Lữ khách không phải là người.

- Bạn nói nghiêm túc đấy chứ?

- Còn cách giải thích nào khác nữa không? Không ai trong số họ biết cha mẹ thật là ai. Đúng, họ được người trên lãnh địa của họ nuôi dưỡng. Nhưng rồi tất cả đều được cho biết cha mẹ họ không là cha mẹ sinh học. Vậy thì cha mẹ sinh học của họ là ai? Mình nghĩ, khi nào khám phá được điều đó, chúng ta sẽ hiểu vì sao họ có khả năng bình phục như thế.

- Và... sống lại từ cõi chết.

- Chính xác. Loài người không thể làm được điều đó. Mình khẳng định lần cuối.

- Còn cậu Press, bà Osa và những người khác đã chết?

- Mình không biết. Nhưng cậu Press đã nói Bobby và mấy người kia là thế hệ Lữ khách cuối cùng. Có thể họ phải chết để nhường chỗ cho thế hệ của Bobby.

- OK, vậy là Bobby và những Lữ khách hoạt động theo những luật lệ khác với chúng ta. Bạn có nghĩ ai đã tạo ra những luật lệ đó không?

- Đó là một câu hỏi quá lớn. Khi khám phá ra được, chúng ta có thể làm sáng tỏ tất cả vụ này.

Mark ngẫm nghĩ rồi hỏi nhỏ:

- Bạn thật sự nghĩ Bobby không phải là người?

- Thôi nào! Cho mình biết bạn chưa từng nghĩ thế đi.

Mark ngập ngừng gật đầu. Courtney nói:

- Tất nhiên bạn có nghĩ. Không thể nói là mình không cảm thấy kì quặc với ý nghĩ đó, nhưng chúng mình làm sao nghĩ khác được.

- Còn Saint Dane?

Courtney nhú mày:

- Mình không biết. Nhưng quyền lực của hắn lớn hơn tất cả bọn họ. Chắc chắn là một phần của phương trình, nhưng mình vẫn chưa giải được bài toán này. Những gì mình suy đoán chỉ toàn là lý thuyết. Chưa có một đáp số thật sự.

Hai đứa lặng lẽ đi thêm một lúc, rồi Courtney hỏi:

- Còn nhớ những gì mình nói trong bệnh viện sau đêm tai nạn không?

- Nhớ từng lời. Bạn bảo ân hận vì đã giấu diếm mọi chuyện. Chính xác, bạn đã nói: Mark, mình muốn tóm được tên khốn kiếp đó.

- Hẳn đang ở đây, Mark. Saint Dane đang ở trên Trái Đất Thứ Hai. Không hiểu vì sao hẳn theo dõi mình, nhưng mình nghĩ hẳn đang bắt tay vào một việc độc ác mà hẳn âm mưu làm trên trái đất của chúng ta. Ngay từ đầu chúng ta đã lo sợ điều này, và bây giờ chuyện đó đang xảy ra.

- Mình đã hi vọng, với việc cứu Trái Đất Thứ Nhất, các Lữ khách cũng đã cứu được Trái Đất Thứ Hai và Thứ Ba.

- Mơ mộng hão huyền. Chúng ta luôn biết cuộc chiến sẽ lan tới đây. Chỉ có mùi lãnh địa. Sáu lãnh địa đã trải qua bước ngoặt rồi. Saint Dane đang dần hết cơ hội.

Courtney thấy Mark đang chùi lòng bàn tay lên quần. Cô hiểu vì sao. Tay nó đang đổ mồ hôi.

Mark hỏi:

- Vậy thì, chúng ta phải làm gì? Báo cho Bobby?

- Phải, mình nghĩ thế. Mình muốn bạn biết một điều. Những gì mình đã nói trước đây, ý mình là: không biết bằng cách nào, không biết bao giờ, nhưng mình muốn làm Saint Dane phải bị đau đớn như hẳn đã làm mình đau đớn.

- Thận trọng. Đừng để cảm xúc dẫn dắt bạn. Hãy nhìn những gì đã xảy ra cho Spader đó.

- Đừng lo cho mình. Mình phần nộ, nhưng mình sử dụng sự phần nộ đó. Từng động tác tập luyện, từng giây phút sôi gan, mình tập trung vào hẳn. Hẳn không biết, nhưng chính hẳn đang giúp mình mạnh hơn. Cả thể chất lẫn tinh thần. Có thể hẳn muốn giết mình, tống mình khỏi đường đi của hẳn, nhưng hẳn chỉ làm mình quyết tâm hơn. Mark, mình sắp về nhà. Khi Bobby trở lại, chúng ta sẽ cùng hạ hẳn.

Mark gật đầu, nhưng Courtney nghĩ, hình như thẳng bạn cô hơi xanh mặt.

Bảy tuần sau tai nạn, Courtney được xuất viện. Tất nhiên ông bà Chetwynde đều có mặt. Mark đi cùng xe với ông bà. Nó nói với Courtney là muốn tự mình thấy cô ra khỏi bệnh viện. Hi vọng Saint Dane loanh quanh đâu đó gần họ, để thấy hẳn đã thất bại thê thảm đến thế nào và thấy hai đứa mạnh mẽ đến đâu. Các y tá mở một tiệc nhỏ. Họ đem tới một ổ bánh ngọt, tất cả đều đùa giỡn bảo sẽ bớt quyến luyến với những vở kịch sướt mướt trên truyền hình vì không có Courtney cùng xem nữa. Courtney phá lên cười. Chẳng thấy có gì buồn cười, nhưng cô cười vì lịch sự.

Nhiều bác sỹ từng điều trị cho cô cũng có mặt. Họ nói là rất hạnh diện vì cô. Courtney rất cảm kích những lời nói của họ. Cô bắt đầu cảm thấy nhớ các vị bác sỹ. Họ đã cứu mạng cô. Nhưng dù rất xúc động, cô muốn ra khỏi bệnh viện ngay. Cô muốn về nhà.

Khi bữa tiệc kết thúc, mọi người đứng trước cửa bệnh viện. Một lối đi dài từ cửa ra đường. Ông Chetwynde lái chiếc Volvo tới cuối đường, chuẩn bị đón con gái về nhà. Hai ông bà đứng bên xe, nhìn lên hai hàng y tá, bác sỹ và nhân viên bệnh viện đứng hai bên lối đi, chờ Courtney. Khi hai cánh cửa kính được mở ra, Mark đẩy Courtney trên xe lăn ra ngoài. Thành linh hai hàng người vỗ tay cổ vũ, dù họ chưa nhìn thấy gì.

Courtney mỉm cười, đứng dậy. Mark trao cho cô khung sắt mà cô đã tập đi trong mấy tuần qua. Nó đã gắn một cái còi nhỏ với một núm đen tròn lên khung. Khi Courtney bóp còi, sẽ vang lên một tiếng "Toe toe". Nó bảo, cô cần còi đó để không va chạm vào người khác. Courtney nắm khung tập đi, xoay sở trước mặt, rồi nhìn đám đông đang cổ vũ cô, cô mỉm cười... quăng ra xa. Các bác sỹ và y tá đều ngăn người. Bà Chetwynde bật lên tiếng kêu lo lắng, lao tới Courtney, nhưng ông Chetwynde ngăn lại:

- Cứ để mặc con.

Ngập ngừng, cứng nhắc, nhưng lần đầu tiên trong bảy tuần lễ, Courtney tự bước đi. Cô lần bước qua các y tá. Nhiều cô y tá khóc vì vui mừng. Thậm chí một số bác sỹ cũng sụt sịt. Mark đi sau Courtney, sẵn sàng nhảy tới nếu cô loạng choạng.

Nhưng Courtney không loạng choạng, dù chỉ một chút.

Mark thì thầm:

- Ổn chứ?

Courtney nghiêng răng, cười, thì thầm lại:

- Đau chết đi được, nhưng cảm giác thật tuyệt vời.

- Trông bạn thật tuyệt

Courtney đi thẳng ra xe. Cha cô dìu cô lên ghế trước. Mark và bà Chetwynde lên băng sau. Vẫy tay lần cuối chào nhân viên bệnh viện, Courtney ra khỏi Derby Falls, trở về nhà.

Chuyến đi kéo dài suốt ba tiếng. Courtney không quen ngồi lâu trên cái ghế cứng còng. Chiếc Volvo của gia đình cô đã cũ từ nhiều năm và dù không phàn nàn, nhưng Courtney cảm thấy ghế ngồi như được đẽo bằng đá. Cô quá hạnh phúc được trở về nhà. Họ tới Stony Brook trước giờ ăn tối. Bà Chetwynde mời Mark ở lại dùng bữa với gia đình.

Courtney bảo:

- Mau lên. Chúng ta tiếp tục tiệc tùng.

Mark gọi điện về cho mẹ, rồi phụ giúp chuyển hành lý Courtney vào nhà. Điều đầu tiên Courtney làm khi bước vào nhà là lên tiếng gọi:

- Winston! Lại đây nào, Winnie.

Con mèo của cô chạy lại. Winston là một con mèo lông ngắn màu đồi mồi, và Courtney thấy nó giống chó hơn mèo. Winston nháy phóc vào lòng Courtney, rên gừ gừ như máy xén cỏ. Courtney vui mặt vào bụng con miu, nói:

- Uuuu... Nhớ mày quá đi.

Chậm rãi bước, cô nhìn quanh nhà như đã xa cách nhiều tháng:

- Chẳng thay đổi tí tẹo nào. Vẫn bàn ghế đó, vẫn cái mùi đó, vẫn cái máy vi tính già khòm mà cả nhà ta phải vật lộn với nó.

Cô chỉ mần hình máy tính cũ trên bàn trong phòng khách. Mark nhận xét cái máy này đã cũ khoảng năm năm rồi.

Courtney nói:

- Ba biết không, nếu con phải học ở nhà mấy tháng, con không thể ngồi trên cái ghế cứng còng dưới này, trước cái thùng cổ lỗ nhập nhòe mà ba gọi là máy tính đâu. Con nghĩ, nhà ta sẽ phải...

Courtney ngừng bật khi thấy cha cô nâng từ sau đi văng lên một thùng các tông – nhìn những dấu hiệu bên ngoài cũng có thể biết bên trong là một máy tính xách tay mới tinh.

Mark kêu lên:

- Wow! Hàng mới sản xuất!

Ông Chetwynde nói ngay:

- Nếu Mark bị ấn tượng, ba nghĩ con cũng thế, tiểu thư.

Chetwynnde toét miệng cười, ôm bố:

- Con yêu ba quá.

- Chúc mừng con về nhà.

Đúng lúc đó, lúc mọi chuyện đang trở lại bình thường... nhẵn của Mark bắt đầu xoắn vặn. Nó vội nắm lấy mặt nhẵn, chạy ra sau lưng bà Chetwynde, để Courtney có thể nhìn thấy:

- Ừ... Court... Courtney, toa lét ở đâu?

- Vẫn ở chỗ cũ. Kế bên...

Cô nín bật khi nhìn ánh mắt Mark. Nó đưa tay lên. Mặt đã xám đã thành trong suốt và sắp phát ra nguồn sáng. Cô vội nói:

- Dùng toa lét của mình trên lầu đi. Đem mấy cái túi của mình lên luôn, được chứ?

- Được... được...

Mark lắp bắp. Nó chạy ra lối vào nhà, suýt vấp phải hành lý của Courtney. Vợ đại một túi, nó loạng choạng chạy tới cầu thang. Đúng lúc đó bà Chetwynde xuất hiện từ phía bên kia cầu thang. Mark vội quay lưng lại, che giấu cái nhẫn đang phát sáng. Bà dịu dàng hỏi:

- Cần giúp gì không cháu?

Vừa hấp tấp lên cầu thang, Mark vừa nói:

- Kh... không, cháu tìm được.

Bà Chetwynde nhún vai, trở lại bếp sửa soạn bữa ăn. Lên hết cầu thang, Mark vội vàng chạy dọc hành lang, tới cánh cửa cuối cùng bên trái, mà nó biết là phòng Courtney, rồi phóng vào trong. Đã lâu lắm rồi nó mới lại hấp tấp bước vào phòng ngủ của con gái. Quãng túi đồ của Courtney lên sàn, Mark đóng cửa, tháo nhẫn đặt xuống sàn. Nhẫn đã bắt đầu nói rộng, lớn bằng một Frisbee [6], từ giữa nhẫn ánh sáng lóe ra cùng tiếng nhạc quen thuộc. Mark biết sắp nhận được thư từ một lãnh địa khác.

Đã lâu lắm rồi, nó mới vội vàng hấp tấp để được thấy điều này.

Một lúc sau ánh sáng biến mất, tiếng nhạc ngừng, nhẫn trở lại bình thường. Trên mặt thảm, kế bên nhẫn là một cuốn nhật ký. Như nhật ký trước, cuốn giấy màu vàng sáng, được buộc bằng một dây ruy băng đỏ. Mark lom lom nhìn xuống sàn. Có thể nó đã quen nhìn thấy nhẫn mở ra một con đường tới các lãnh địa và chuyển nhật ký của Bobby, nhưng không thể chuẩn bị tinh thần đón chờ những thông tin của nhật ký đem lại.

- Thư tới.

Courtney đã lên được phòng mình. Cô thò đầu qua cửa nói:

- Giống y như xưa.

Nhật cuộn giấy vàng lên, Mark bảo:

- Có vẻ như từ Quillan.

- Lãnh địa của hề xiếc. Mình không biết chuyện gì xảy ra với cái nơi quái quỷ đó.

- Mình nghĩ, chúng ta sắp biết rồi. Đọc ở đây, ngay bây giờ được không?

Courtney vào phòng, đóng cửa lại, khập khiễng tới bên Mark, cầm cuộn giấy. Cô tháo dây buộc, rồi vừa mở cuộn giấy vừa nói:

- Mình đứng ngoài vòng quá lâu rồi, không thể chờ thêm nữa.

Mark cười. Hai đứa lại được bên nhau. Chúng thường đọc lớn nhật ký của Bobby cho nhau nghe, trừ khoảng thời gian khi Courtney quá đau đớn vì tổn thương.

Courtney hỏi:

- Bạn muốn mình đọc trước?

- Rất muốn.

Mark ngồi lên giường, cười nói. Courtney tập tễnh bước lại cái ghế đệm cha cô đã chuyển lên phòng, rồi ngồi xuống, chuẩn bị đọc. Mark bỗng lên tiếng:

- Courtney.

- Hả?

- Mừng bạn trở về.

Courtney nhoẻn cười, bắt đầu đọc:

- Nhật kí số hai mươi bốn. Quillan. Mình mê tí các trò chơi. Thích tuốt...

TRÁI ĐẤT THỨ HAI (tiếp theo)

- Bữa ăn sẵn sàng rồi.

Từ dưới nhà vang lên tiếng bà Chetwynde.

Courtney đã đọc xong nhật ký của Bobby. Cô và Mark ngồi lặng lẽ nhìn nhau, cố thấu hiểu những thông tin Bobby mới gửi.

Sau cùng Courtney lên tiếng trước:

- Bạn ấy có vẻ khổ sở quá.

- Trách sao được. Một mình cậu ấy gánh trách nhiệm to lớn nhất của lịch sử mọi thời đại trên vai.

Giọng Courtney đầy thương cảm:

- Ước sao chúng ta có thể làm điều gì đó để bạn ấy biết là bạn ấy không một mình.

Mark buồn rầu:

- Nhưng cậu ấy đang một mình.

Courtney nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô muốn khóc. Bobby đang làm việc ngoài tưởng tượng để chiến đấu với Saint Dane. Thật đau lòng khi biết, bất chấp tất cả những thắng lợi đạt được, cậu đang cảm thấy quá buồn và cô đơn. Điều đó thật không công bằng. Nó làm cô gần như ao ước khi Bobby và Loor bên nhau, Loor đã hôn cậu.

Nhưng chỉ gần như ước thế thôi.

Mark nói:

- Bây giờ cậu ấy càng đơn độc hơn, vì Lữ khách của Quillan đã chết rồi.

Courtney ủ rũ:

- Thật lạ lùng. Cứ như nghe tin một nhân thân chưa từng gặp mặt vừa mới chết.

- Thật vậy. Mình không thể tin lại mất thêm một Lữ khách nữa.

- Mà Bobby thì mới đặt chân lên Quillan. Bạn ấy đang bị lừa gạt vào một chuyện gì đó. Mình biết.

- Mình cũng nghĩ thế.

Mark đứng bật dậy, nóng nảy đi lui đi tới:

- Vì lý do nào khác Sain Dane gửi lời mời đó cho cậu ấy chứ? Lại còn cái thòng lọng và bộ đồ đấu thủ tại ống dẫn? Chắc chắn Saint Dane đã để tại đó.

- Đúng. Lại còn hai con người kỳ lạ, Veego và LaBerge. Họ phải có liên quan gì đó trong vụ thi đấu. Bobby đang bị lôi cuốn vào cuộc thi đấu Toto.

Mark chỉnh lại:

- Tato.

Courtney quát lên:

- Toto, Tato gì cũng được. Bobby đã bước vào một cái bẫy.

Mark cãi:

- Sao cậu ấy có thể làm khác được chứ? Nếu muốn khám phá chuyện gì đang xảy ra trên Quillan, Bobby phải có mặt nơi cần có mặt. Nơi Saint Dane yêu cầu cậu ấy có mặt.

Courtney hít sâu một hơi. Cô biết Mark có lý, nhưng điều ấy không làm cô bớt lo lắng. Cô bĩu môi nói:

- Mình nghĩ là... mình ghét biết chuyện từng mẩu một, ghét hơn nữa là không thể làm gì để giúp Bobby.

- Đúng, vấn đề là ở đó.

Courtney bồn chồn lo lắng gõ bàn chân không bị thương lên sàn. Sau cùng cô nói:

- Có một điều mình không hiểu. Sao Saint Dane không giết ngay bạn ấy.

Mark kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

- Đừng quỳnh quáo lên như thế. Đó là một câu hỏi rất chính đáng. Với tất cả quyền năng của Saint Dane, bạn nghĩ hẳn chỉ đập Bobby toi tã rồi thôi sao. Cả với những Lữ khách khác nữa. Mình muốn nói là hẳn có quá nhiều cơ hội nếu muốn trừ khử mình trong suốt thời gian qua. Chỉ cần một phát súng thôi.

Mark ngừng lại, ngồi xuống ghế.

- Thú thật, mình cũng từng thắc mắc như vậy.

- Bạn nghĩ, vì họ không thể giết? Chẳng hạn như Loor?

- Nhưng họ có thể bị giết mà. Cả một danh sách dài những Lữ khách đã chết, và còn đang dài hơn nữa.

- Còn Loor thì sao? Cô ta chết và rồi... không chết nữa.

Mark lắc đầu:

- Mình không biết. Có thể như Bobby đã nói. Có thể ảnh hưởng bởi một điều gì đó khi họ ở gần nhau. Bobby ở bên Loor, và cô ấy sống lại. Lữ khách của Quillan chỉ có một mình, nên anh ta đã chết.

- Nếu vậy thì... có thể như thế không? Có thể nào, sau cùng chuyện đó đang xảy ra? Saint Dane đang lôi cuốn các Lữ khách tới Quillan, một cách riêng lẻ, để lần lượt giết họ từng người một?

Hai đứa nhìn nhau lo lắng. Ý nghĩ Lữ khách bị giết một cách có hệ thống thật là rùng rợn.

Courtney hỏi, kinh ngạc với kết luận của chính mình.

- Đây là lần kháng cự cuối cùng của Lữ khách sao?

Mark đứng bật dậy, nện gót tới lui, la lên:

- Không. Không thể. Không thể đơn giản như vậy. Mình đã nghiên cứu từng câu trong nhật ký của Bobby. Mình biết tất cả những gì đã xảy ra với cậu ấy từ khi ra khỏi nhà, và mình thấy... một mô hình.

- Là gì?

- Saint Dane khoái diễn xuất. Hẳn rủ Bobby tới một lãnh địa, và chỉ cho cậu ấy đủ thông tin để làm cậu ấy phải động não.

- Nhưng những manh mối đó thường đưa bạn ấy đi sai hướng.

- Theo mình, đó là một phần trong kịch bản của hẳn. Saint Dane thách thức Bobby. Hẳn bắt cậu ấy phải có những quyết định khó khăn. Bobby chưa bao giờ có được một con đường quang đấng.

- Mục đích là gì? Sao hẳn không cho bạn ấy một phát súng?

- Vì – nếu mình nghĩ thay Saint Dane – mình nghĩ còn hơn cả việc chỉ làm cho một lãnh địa rơi vào cảnh hỗn mang, hẳn muốn hạ nhục Bobby.

- Vì Bobby *buộc hẳn* phải đương đầu. Bạn ấy ở thế thượng phong so với Saint Dane.

- Phải. Bobby và Lữ khách đang làm hỏng kế hoạch của hẳn, nhưng Saint Dane vẫn tiếp tục cho cậu ấy thời cơ. Mình nghĩ bất cứ chuyện gì xảy ra đều không do tình cờ. Tất cả đều do Saint Dane điều khiển. Một phần trong kế hoạch của hẳn là đối đầu với Bobby mỗi khi có thể.

Courtney hỏi:

- Kể cả khi hẳn mất bình tĩnh, đánh Bobby trên Zadaa? Và cố gắng giết Loor?

Mark đáp.

- Đặc biệt là khi đó. Hẳn có thật sự mất bình tĩnh không? Hay chỉ là một sợi dây nữa trong mạng lưới làm cho Bobby bị chao đảo?

- Bạn làm mình đau đầu quá. Mình không cảm ơn đâu, vì đó là chỗ duy nhất trên người mình còn chưa bị đau.

- Xin lỗi.

- Vậy bạn nghĩ, Saint Dane chủ tâm quấy rầy Bobby hơn là điều khiến Halla?

- Không. Hoàn toàn ngược lại. Mình tin là, với Saint Dane con đường tiến tới Halla phải đi qua Bobby. Nếu Bobby chưa bị đánh bại, hẳn sẽ không bao giờ thật sự thắng. Giết Lữ khách sẽ không đủ giúp hẳn. Tất cả những gì hẳn làm đều có một mục đích lớn hơn.

- Kể cả việc sắp đặt Lữ khách của Quillan phải chết?

- Phải, thật ghê tởm, nhưng mình nghĩ thế.

Liếc tập giấy vàng Bobby gửi tới từ Quillan, Courtney nói:

- Bạn nói như tất cả chỉ là một trò chơi lớn.

- Mình có cảm giác đó là một trò chơi... với giải thưởng rất lớn.

Courtney lại nhìn ra cửa sổ:

- Càng tìm hiểu lại càng chẳng hiểu gì.

- Thậm chí mình còn làm rối mù hơn. Nếu mình nói đúng về tất cả vụ này, thì câu hỏi thực sự quan trọng là: Tại sao? Nếu đây chỉ là một trò chơi tầm vũ trụ, thì ai đã đặt ra luật chơi? Mục đích gì? Vì sao Bobby lại quá quan trọng thế? Saint Dane đang cố chứng tỏ điều gì? Và...

- Và hẳn cố chứng tỏ với ai?

- Chính xác. Nhật ký của Bobby không cho mình một manh mối nào, ngoài câu nói của ông Gunny...

- Đúng. Ông ấy nghĩ là ngoài kia có ai đó đã tuyển chọn Lữ khách.

- Nhưng ông ấy, cũng như Bobby, đều không biết người đó có thể là ai. Như vậy có nghĩa là, tất cả những gì cậu ấy có thể là, chỉ là tiếp tục cuộc chơi và hi vọng vào điều tốt nhất.

Tiếng ông Chetwynde từ dưới nhà vọng lên:

- Courtney! Mark! Đồ ăn nguội hết cả rồi.

Courtney kêu lên:

- Chúng con xuống ngay đây.

Mark hỏi:

- Chúng ta phải làm gì?

- Ý bạn là sao? Chúng ta không thể nhảy vào ống dẫn phóng tới Quillan để nói cho bạn ấy biết lý thuyết của chúng ta.

- Không. Mình muốn nói về bạn. Saint Dane suýt giết chết bạn. Chúng ta đều đã đồng ý nên cho Bobby biết.

Courtney đứng dậy, dứt khoát nói:

- Mình đổi ý rồi.

- Nhưng...

- Chuyện đó không còn quan trọng nữa. Kể cả muốn nói với bạn ấy, thì bằng cách nào? Chúng ta không biết Quillan có một phụ tá không? Gửi thư cho ai?

- Chúng ta có thể gửi cho một phụ tá khác, như Saangi, cô ta sẽ cho Loor biết và...

- Và Loor sẽ tới Quillan, rồi sao? Bảo Bobby phải về nhà gấp, vì Saint Dane đang quấy rầy Courtney khốn khổ? Nếu đó chính là điều Saint Dane muốn thì sao? Đã nhiều lần mình tự hỏi vì

sao hẳn bám theo mình. Mình luôn đi đến một kết luận: Saint Dane muốn Bobby chạy ngay về để bảo vệ mình.

- Đúng, mình cũng đã nghĩ đến chuyện đó.

- Nghe này, chúng ta không thể du hành qua lãnh địa khác. Đó là sự thật. Chúng ta bị kẹt tại đây. Nhưng bạn biết không, đó lại là điều tốt. Saint Dane đang theo dõi Trái Đất Thứ Hai. Những gì hắn gây ra cho mình có thể là một phần trong âm mưu của hắn tại lãnh địa này, cũng có thể là hắn đang cố làm cho Bobby phân tâm rối trí. Chúng ta không biết. Nhưng vẫn có một sự thật. Trái Đất Thứ Hai đã nằm trong kịch bản. Công việc của chúng ta không là tới can thiệp vào các lãnh địa khác. Công việc của chúng ta là giúp Bobby bảo vệ Trái Đất Thứ Hai. Chúng ta tạm hoãn nói với bạn ấy về những gì đã xảy ra, cho tới khi Quillan vượt qua bước ngoặt, dù với cách nào. Ngay lúc này, cuộc chiến không ở trên Trái Đất Thứ Hai, mà ở trên Quillan. Bobby đang thuộc về nó, chúng ta làm bạn ấy rối trí sẽ là sai lầm.

Mark gật đầu. Courtney nói:

- Bây giờ đi ăn. Mình đói là rồi.

Cô cứng nhắc về phía cửa. Buổi nói chuyện kết thúc.

Bất chấp tất cả những gì đang làm Mark và Courtney bận tâm, bữa ăn tối Mark tham dự cùng gia đình Chetwynde rất vui vẻ. Hai đứa đều cố gắng tạm quên những mối lo lắng về Bobby, chỉ tập trung vào việc đón mừng Courtney về nhà. Sự căng thẳng giữa Courtney và cha mẹ trước khi cô đi học hè đã tan biến. Courtney nhận ra rằng cái chết trong đường tơ kẽ tóc đã làm cho cô biết mình cần điều gì nhất. Chuyện không là cô gái xuất sắc nhất trong đội bóng bóng như chỉ là chuyện nhỏ. Cha mẹ hạnh phúc vì cô còn sống. Courtney cũng vui sướng vì điều đó. Nếu Saint Dane đã hoàn thành một việc, thì đó chính là việc đưa Courtney và gia đình cô trở lại với nhau.

Với Mark và Courtney, còn thêm lí do nữa để ăn mừng. Chúng đã thoát khỏi âm mưu hãm hại Courtney của Saint Dane. Có thể Courtney có vẻ sa sút, nhưng quyết tâm và sự tự tin của hai đứa mạnh hơn bao giờ hết. Đây là lúc thực sự để ăn mừng, bất chấp những tin tức buồn và đáng sợ từ Quillan.

Mark và Courtney quyết định trở lại cuộc sống bình thường như có thể. Mark bắt đầu năm học tại Davis Gregory, còn Courtney tiếp tục qui trình vật lí trị liệu. Cả hai đều biết phải giữ ý thức tỉnh táo, phòng xa Saint Dane xuất hiện lại. Dù không biết chính xác phải làm gì, hay chờ đợi chuyện gì xảy ra. Tất nhiên chúng phải cảnh giác với kẻ lạ, hay bất kì người mới nào xuất hiện. Courtney sẽ không để cho một gã Whitney Wilcox khác lợi dụng lòng tin của cô.

Mark đem nhật ký sau cùng của Bobby tới Ngân hàng Quốc gia Stony Brook, nơi tất cả nhật ký của Bobby được giữ trong một hộp an toàn. Hàng ngày nó theo dõi báo và tin tức trên mạng, tìm kiếm bất kì dấu hiệu gì có thể dẫn tới bước ngoặt trên Trái Đất Thứ Hai mà Saint Dane có thể khai thác. Sau một tuần mất ngủ vì lên mạng, nó thấy không hiệu quả, vì tất cả dường như đều có thể dẫn tới bước ngoặt. Không thiếu chuyện xung đột tại các nước khác cũng như trong nước. Vô số báo cáo về các vụ khủng bố, tranh chấp về biên giới, bệnh tật, tội ác và đủ thứ chuyện có thể làm Mark dễ dàng tưởng tượng một bước ngoặt sắp nổ ra, làm nó muốn phát điên. Rồi nó bắt đầu nhận thấy, thậm chí nếu lướt đúng nguồn tin, nó cũng sẽ không bao giờ biết và kết nối tin đó với Saint Dane. Phải chấp nhận một sự thật: chẳng bao giờ vớ được mẩu tin trên Yahoo viết: KẸ LA XUẤT HIỆN ĐƯA RA NHỮNG HỨA HEN THÌNH VƯƠNG, NHƯNG THẬT SỰ LÀ THẢM HOA. Tóm lại, biết là không đi đến đâu, vì vậy nó bỏ, không nghiên cứu nữa.

Mẹ Courtney hàng ngày để cô xuống xe tại Trung tâm Phục hồi chức năng, nơi cô bị hành hạ xuất hai tiếng đồng hồ. Cô phải tập trung cũng những người già với vô số vấn đề khó khăn. Một ông bị đột quỵ, phải tập sử dụng lại đôi chân. Courtney bỗng thành trưởng nhóm cổ vũ và huấn luyện viên cho ông, khuyến khích ông tiếp tục cố gắng. Cô cũng giúp một cậu bé tay bị thương nặng, không cầm nổi nĩa để ăn. Courtney phải ngồi bên nó, kể chuyện khôi hài, làm cho nó có điều chỉnh tay cầm. Nhiều khi ông già gần như phát khóc vì thất vọng, nhưng Courtney đã có thể làm cho ông nghĩ đến tương lai gần kề phía trước thay vì đắm chìm vào hiện tại. Trong mấy tuần có mặt Courtney, tình trạng của cả ông già và cậu bé đều tiến triển rất tốt. Các nhà vật lý

trị liệu bảo cô đã đóng một vai trò to lớn trong sự hồi phục của họ. Courtney cảm thấy thật tuyệt vời.

Bản thân cô cũng phục hồi rất tốt. Hầu hết bệnh nhân khác phải được dỗ dành năn nỉ mới chịu tập, vì tập thường làm người ta đau và nản chí. Courtney thì ngược lại. Các nhà vật lý trị liệu khuyến cáo cô rút lui, vì sợ cô lại bị đau. Nhưng từ “rút lui” không có trong từ vựng của Courtney. Cô tự ra một thời hạn. Cô muốn chơi bóng vào mùa xuân này. Nhưng còn hơn thế, lòng căm thù Saint Dane và những gì hắn gây ra cho cô, đã kích thích và làm cô bình phục.

Tại Derby Falls cuộc điều tra lẻ lạ tên Whitney Wilcox là ai vẫn tiếp tục. Đó là kẻ đã xuất hiện tại trường học mùa hè của Courtney, giả làm một học sinh, suýt giết chết Courtney, rồi biến mất. Courtney phải nói chuyện với các thám tử địa phương và ban giám hiệu nhiều lần, lặp đi lặp lại những câu trả lời giống nhau. Nhưng cô biết là họ chỉ phí thì giờ vô ích. Không bao giờ họ tìm ra kẻ đó. Có khi cô muốn phun ra hết: “Nghe đây, Whitney Wilcox thật sự là con quỷ tên Saint Dane, kẻ đang cố chinh phục toàn thể loài người, và lí do hắn cố giết tôi vì bạn tôi: Bobby Pendragon đang ở trong một thời gian khác, lãnh địa khác để cố ngăn chặn hắn. Tôi nghĩ, hắn muốn lôi kéo Bobby về để bảo vệ tôi. Bây giờ các ông cảm thấy mọi chuyện rõ ràng chưa? Chúc một ngày tốt lành.”

Nhưng cô đã không thể nói thế. Cô trả lời những câu hỏi của họ một cách thành thật nhất có thể được, và thậm chí cảm thấy tội nghiệp họ vì đã làm họ tổn công vô ích.

Tháng mười một dần qua, Courtney nôn nóng được trở lại trường. Cho đến lúc đó, cô vẫn nhận được tài liệu học tập gửi tới nhà. Cha mẹ cô còn thuê một gia sư giúp cô môn toán (Courtney không khá môn này). Sau học kỳ một, từ bảng điểm thê thảm năm ngoái, cô trở lại bảng danh dự. Dù cảm thấy mừng, nhưng Courtney vẫn chưa thỏa mãn. Cô muốn trở lại bình thường, mà bình thường có nghĩa là trở lại trường.

Bước cuối cùng là nhận kết quả xét nghiệm. Xương chân tay cô đã lành lặn. Cô có thể đi loanh quanh, dù phải chống gậy cho chắc ăn. Điều các bác sĩ quan tâm là nội thương cô đã bình phục đủ để trở lại đời sống bình thường chưa. Trước Lễ Tạ Ơn một tuần, Courtney có cuộc xét nghiệm mà cô mong đợi. Cô vào phòng bác sĩ, ngồi trên tờ giấy cứng và giòn phủ bàn xét nghiệm của ông ta, tuyên bố:

- Báo cho các vị biết, thứ hai sau Lễ Tạ Ơn, em sẽ trở lại trường.

Bác sĩ nhướng mày, mỉm cười. Sau khi đặt một số câu hỏi như tình trạng cô ra sao, kiểm tra cô, làm vài trắc nghiệm máu, xem xét lại biểu đồ, bác sĩ gọi hai mẹ con Courtney vào phòng, nói:

- Chúc mừng. Em đi học được rồi.

Nếu có một Lễ Tạ Ơn mà Courtney cảm thấy phải cảm ơn thật nhiều, đó chính là lần lễ này. Đời sống đã trở lại quỹ đạo cũ. Vẫn còn hơi đau và cảm giác tê cứng, nhất là khi thời tiết trở lạnh, nhưng Courtney tin tưởng chỉ một thời gian, hậu quả còn lại từ vụ chấn thương sẽ hết. Tuy nhiên, cô hơi lo lắng chuyện trở lại trường. Cô đã không đi học từ mùa xuân năm ngoái. Chắc chắn sẽ có những câu hỏi là cô đã đi đâu. Mark đã cho cô biết, khắp trường đồn đại đủ thứ chuyện. Đám học sinh bảo nhau, cô bị suy nhược thần kinh, phải nằm trong bệnh viện tâm thần, mấy tháng cuối cùng bị trói tay chân trong một phòng bao phủ toàn những tấm đệm của bệnh viện. Những lời đồn đó chỉ làm Courtney phì cười, vì hoàn toàn sai sự thật, trừ một điều: suy nhược. Nhưng cô cũng thầm lo không biết phải nói sao với mọi người. Courtney tự mãn là người mạnh mẽ, vì vậy cô e ngại phải thú nhận trong học kì trước đã phải khó khăn trong việc đương đầu với hoàn cảnh.

Cô cũng không muốn nói sự thật về chuyện gì đã đặt cô vào vòng nguy hiểm. Không thể nói cô và Mark đã du hành tới Eelong, gây ra cái chết của một Lữ khách và làm hai Lữ khách khác bị mắc kẹt. Không thể, trừ khi cô muốn bị trói chân tay và tống vào căn phòng có đệm trong bệnh viện. Courtney không quen thú nhận sai lầm, sự yếu kém, vì vậy mỗi lo giải thích sự vắng mặt của cô như thế nào làm cô khắc khoải hơn bất kỳ vấn đề gì khác. Sau cùng, cô nghĩ ra một chuyện có một phần sự thật. Dững cảm nói đang bị căng thẳng và đang gặp khó khăn với nó. Hơn là né tránh tất cả bạn bè, chỉ làm mọi chuyện càng trở nên xấu hơn. Courtney muốn chứng

tổ nghị lực trong việc nói về sự yếu đuối của mình. Rồi cô quyết định sẽ nói về vụ suýt bị giết chết tại Massachusetts. Cô biết chuyện đó sẽ gây chú ý hơn việc cô sa sút tinh thần, và hy vọng đám bạn sẽ quên việc vì sao cô bỏ đi. Với dự tính đó, Courtney cảm thấy đã sẵn sàng trở lại cuộc sống của mình.

Hôm sau Lễ Tạ Ơn, trước khi trở lại trường, Courtney nhận được điện thoại của Mark. Giọng sôi nổi, Mark nói:

- Mình cần cho bạn biết một chuyện. Mình tới được không?
- Có phải là...
- Không. Chưa có thư mới. Đây là vụ tui này đang làm.
- Tui này?
- Ừa. Mình đưa cả Andy Mitchell cùng tới, được chứ?

Courtney lưỡng lự nói:

- Mình vẫn không quen thấy bạn lông bông với thằng ba trợn đó.

Mark cười lớn:

- Biết. Nhưng mọi chuyện đã khác rồi.
- Được. Nhưng trước hết phải đảm bảo là nó đã tắm gội đầu nữa. Tắm phát ớn. Tóc tai lúc nào cũng như vừa được cô tiên Crisco [7] ghé thăm.
- Mình sẽ không cho nó biết bạn nói thế đâu.
- Còn nữa, không được hút thuốc trong nhà mình. Xịt thuốc khử mùi càng tốt. Nhớ đánh răng nữa đó.

Mark sốt ruột hỏi:

- Mình đưa nó đến được hay không?
- Được. Mình không làm khó bạn. Nhưng đảm bảo là nó cởi giày trước khi vào nhà. Không, khoan đã, mình không muốn hửi mùi bít tất của nó. Nó cứ đi giày cũng được.

Mark phì cười:

- Bye, Courtney. Tui mình sẽ tới khoảng một giờ nữa.

Đúng giờ, chuông cửa nhà Courtney reo vang. Mở cửa, cô thấy Mark và Andy đang đứng chờ. Ý nghĩ đầu tiên của cô là: *Nó chưa gội đầu.* Nhưng không muốn làm Mark ngượng, cô không nói gì.

Courtney nghĩ, hai tay này làm một cặp đôi thật kỳ cục. Mark thấp hơn Andy, tóc đen không dài lắm vì lăn quần bù rối, lúc nào trông cũng như vừa qua một cơn dông gió, kể cả sau khi cắt tóc xong. Cùng tuổi, nhưng trông Andy già hơn nhiều. Courtney nghĩ: *có thể vì Mark trông vẫn như trẻ con.* Mặt Andy đầy mụn trứng cá đỏ hồng. Courtney luôn nghĩ, nếu Andy rửa mặt gội đầu thường hơn một chút, có lẽ da nó bớt có vấn đề hơn. Mái tóc vàng dơ bẩn trông như dính bết vào nhau. Hắn cũng không là một đứa bảnh trai. Mark thuộc loại một cậu bé xinh trai. Andy thì như một nhóc già trước tuổi, rất lỗi đời.

Mark tươi tỉnh lên tiếng:

- Chào.

Andy hỏi:

- Khỏe không, Chetwynde?
- Khỏe. Gần đây có chôm được cuốn sách nào hay hay không?

Mark gằn giọng:

- Courtney!

Andy lắc đầu, khịt mũi rồn rột. Courtney muốn ói.

Mitchell bảo:

- Cậu bị bệnh thần kinh nhạy cảm đó, Chetwynde. Có ai cho cậu biết thế chưa?

- Xin lỗi. Thói quen cũ thôi. Vào đi.

Đưa cả hai vào nhà, rồi cùng tiến sang gian bếp, Courtney hỏi:

- Các cậu thích ăn mút bí còn thừa không?

Mark vui vẻ nói:

- Thích chứ.

Mitchell hỏi Courtney:

- Cậu làm?

- Cậu châm chọc tôi hả? Không.

- Vậy thì tôi ăn một chút.

Courtney lườm nó, rồi lấy mút từ tủ lạnh ra. Mark và Andy ngồi bên một quầy cao, đối diện cô. Courtney hỏi:

- Nào, có chuyện gì?

Mark không ngăn được hứng thú, vội vàng nói:

- Đề tài mình và Andy đang nghiên cứu đã được chấp thuận trưng bày trong một cuộc triển lãm khoa học lớn tại miền đông! Khiếp chưa?

- Ừ... Hay hả.

Giọng cô không tỏ ra sốt sắng lắm.

Mitchell kêu lên:

- Chà chà! Chetwynde, cô vui lên chút coi.

- Xin lỗi, mình khiếm nhã. Chỉ vì mình không biết tí gì về việc này.

Mark giải thích:

- Việc này sẽ dẫn tới cuộc tranh đua khoa học lớn nhất trong năm dành cho trường trung học. Cuộc thi địa phương sẽ là tuần tới tại Orlando. Nếu thắng, hai đứa mình sẽ thi toàn quốc vào tháng giêng.

- Oa! Nghe đã quá!

Lần này Courtney vui thật. Nhưng Mitchell nói:

- Nghe chỉ đã thôi sao? Choáng tới hết hồn luôn ấy chứ. Cậu đang chiêm ngưỡng một cặp thiên tài đó.

Courtney ngừng tay, nhìn cả hai. Chẳng tên nào trông giống thiên tài cả, nhưng nghĩ lại, cô không biết một thiên tài trông phải như thế nào. Cô có thể chấp nhận Mark đạt được những điều tốt đẹp, nhưng vẫn không thể chấp nhận được cái sự thật là thằng Andy Mitchell chỉ có thể đánh vần được cái tên nó, lại sáng tạo ra một thứ được ủy ban quốc gia vinh danh. Vì Mark, Courtney không tỏ ra nghi ngờ. Cô đặt những miếng mút trên quầy, nói:

- Đề tài lớn đó là gì?

Mark cười toét miệng cười:

- Đó là do tụi mình tới đây. Không ai, ngoài câu lạc bộ của trường và ủy ban thẩm định, được thấy cái này. Chúng mình muốn bạn là người đầu tiên được nhìn thấy.

Andy chỉnh lại:

- Mark muốn cậu là người đầu tiên.

Courtney làm lơ câu nói khiêu khích của nó. Mark thọc tay vào ba lô. Trong khi đó Andy bốc một miếng mút, cắn một nửa. Giường như nó không ngậm miệng để nhai, Courtney kinh ngạc, trừng trừng nhìn. Cô đưa cho nó cái nữa:

- Dùng cái này cũng được.

- Không... không sao.

Andy lúng túng nói, miệng đầy mút nhóp nhóp.

Mark lấy từ trong ba lô ra một hộp sắt nhỏ. Mở ra, nó đưa tay vào trong nói:

- Đây là cả một cuộc cách mạng. Thầy Pike trong câu lạc bộ khoa học nghĩ là tụi mình nên xin cấp bằng sáng chế.

- Quảng cáo đủ rồi. Cái gì vậy?

Mark lấy từ trong hộp sắt ra một thứ, đặt lên quỳ. Đó là một vật tròn, xám xịt, cỡ bằng quả banh gôn. Nó không hoàn toàn tròn trịa, mà có khía và những u sần, như được làm bằng đất sét. Courtney thấy nó giống như... Cô bật nói:

- Silly Putty[8]. Đây là phát minh cách mạng lớn của bạn hả?

Andy và Mark nhìn nhau cười. Mark nói:

- Tụi mình gọi nó là “Lò rèn”.

- Vì...

- Nhìn đi.

Mark cúi gần vật thể, nói:

- Khởi động.

Vật thể không nhúc nhích.

Courtney nhìn hai đứa bạn, tò mò hỏi:

- Nó hoạt động được sao?

Thằng Andy nói ngay:

- Đương nhiên.

Courtney gật đầu thờ ơ nói:

- Hay. Chán phèo nhưng cũng hay.

Mark giải thích:

- Máy móc hơi thô thiển, không có gì quá rắc rối. Lớp da thì Andy đã nghiên cứu từ lâu. Phần đóng góp của mình là bộ não điều khiển nó.

Courtney châm biếm:

- Oa! Hèn chi các cậu được tới Orlando! Nhớ cho mình gửi lời chào tới Mickey và Goofy nghe[9]. Đặc biệt là Goofy.

- Cậu vẫn không hiểu sao?

- Hiểu gì chứ?

Mark cúi đầu xuống, nói một cách rõ ràng dứt khoát:

- Khối lập phương.

Vật thể bắt đầu co thắt. Courtney thấy như bên trong vật đó cả đồng giun đang cùng ngo nguậy một lúc. Cô nghe tiếng kim loại lách tách. Năm giây sau, vật tròn như quả bóng đỏ chuyển thành khối lập phương. Courtney trợn trừng mắt, lom lom nhìn. Andy nhìn Mark, cười tự mãn, Mark rạng rỡ hẳn lên. Andy hỏi Courtney:

- Sao, vẫn nghĩ là tụi này nên bị treo cổ cùng Goofy chứ?

Giọng không còn chút châm biếm nào, Courtney kêu lên:

- Không thể tin nổi! Sao nó làm được như vậy?

Mark cúi xuống nói:

- Hình chóp.

Như lần trước, “Lò rèn” co thắt rồi tự chuyển thành khối hình chóp. Courtney không thể rời mắt khỏi vật đó. Rồi đến lượt Andy. Nó cúi xuống nói:

- Hình cầu.

Vật thể phồng lên, lắc mạnh, rồi trở lại hình tròn. Mắt vẫn mở lớn, Courtney cúi xuống nói:

- Orlando Bloom![\[10\]](#).

Vật thể không nhúc nhích.

Andy hỏi:

- Cậu định làm gì vậy?

Courtney nhún vai:

- Mình tưởng nó có thể biến thành bất cứ thứ gì thú vị hơn chứ.

Mark kêu lên:

- Courtney!

Andy chống chế:

- Ê, tôi đã nói tụi này là thiên tài, chứ có phải là ảo thuật gia đâu.

Courtney vội nói:

- Giỡn thôi mà. Khiếp thật, nó hoạt động như thế nào?

Mark trả lời cô:

- Như mình đã nói, lớp da là do Andy đã nghiên cứu từ lâu rồi. Nó co giãn thành bất cứ hình dạng nào và gần như không thể tiêu hủy nổi. Mình đã lập trình thiết bị khởi động bằng tiếng nói thiết bị bên trong để tạo hình dạng. Còn khá thô sơ, nhưng có nhiều phần chuyển động. Đó là lí do nó mới chỉ biến được thành ba hình khác nhau thôi.

- Ôi, nhưng không có Orlando Bloom?

- Hôm nay thì chưa. Nhưng biết đâu? Ý tưởng của công nghệ Lò rèn là để tạo ra sản phẩm có thể trở thành những hình dạng khác nhau.

Andy nói:

- Nhờ vậy, thay vì một hộp dụng cụ đầy mớ lết, người ta chỉ cần một mớ lết có thể tự đúc hình thành kích cỡ cần thiết. Hoặc thành bất cứ dụng cụ nào mà người ta cần.

Mark nói thêm:

- Hoặc hãy tưởng tượng một con đường sẽ không bị rạn nứt vì co giãn do thời tiết. Công nghệ Lò rèn sẽ làm cho những con đường hít thở, người ta sẽ không bao giờ phải sửa chữa đường xá nữa.

Andy tiếp:

- Hoặc người ta có thể có một cái ghế cho đứa con nhỏ, và cái ghế đó sẽ lớn lên cùng thằng bé. Hoặc mũ bảo hiểm túc cầu. Một cỡ vừa khít với tất cả mọi người.

Mark sôi nổi nói:

- Tưởng tượng một xe hơi có thể ép lại còn một phần ba với kích thước thật của nó khi mình ra khỏi xe. Hãy nghĩ xem, sẽ tiết kiệm được không gian đến ngần nào.

Giọng Andy đầy hãnh diện:

- Ý tưởng đó là làm những vật cứng rắn thành có thể co giãn...

- Theo đúng ý mình.

Mark vừa dứt lời, Courtney lại hỏi:

- Nhưng không tạo ra được Orlando Bloom?

Mark và Andy ngậm mặt nhìn nhau. Courtney nói ngay:

- Đùa thôi. Tất cả những điều đó có thật sự khả thi không?

Mark nhún vai:

- Bây giờ thì chưa, nhưng ai có thể biết phát minh này sẽ dẫn tới đâu? Chỉ cần một cục pin là

cái thứ này hoạt động được.

Andy cầm Lò rền lên, quăng xuống sàn. Nó nảy lên – như một quả bóng. Andy đón bắt, tuyên bố:

- Nó cũng nảy rất tốt.

Cầm Lò rền từ tay Andy, Courtney ngấm nghĩa rồi nói:

- Không biết điều nào làm mình kinh ngạc hơn, công nghệ của nó hay việc hai cậu nghĩ ra nó.

Andy nói ngay:

- Thật sự là cậu muốn nói, không thể tin là tớ đã làm được gì trong vụ này?

Courtney thú nhận:

- Ồ, đúng.

Mark hãnh diện nói:

- Mình không biết cuộc thi sẽ ra sao. Nhưng mình không tin có ai hạ được sáng chế này.

Nhìn Mark, rồi Andy, Courtney nói:

- Mình cũng không thể tin. Sáng chế này thật đáng kinh ngạc. Mình hoàn toàn bị ấn tượng.

Mark cười tươi rói, Andy chỉ nhún vai.

Mark cất Lò rền lại vào hộp rồi tắt cả cùng ăn mứt. Trong khi ăn, Mark hào hứng kể tỉ mỉ chuyện thứ tư tới nó và cha mẹ sẽ bay tới Orlando với Andy như thế nào, để tham gia cuộc thi vào ngày hôm sau. Andy không nói nhiều. Nó không là đứa có tài ăn nói. Trước khi ra về, Mark đi vào phòng vệ sinh, để Courtney với Andy một mình trong bếp. Courtney nhìn Andy vết đĩa bằng ngón tay, liếm sạch mẩu bí ngô còn sót lại. Cô cố nén để khỏi bị ói.

Andy hỏi:

- Vậy là mọi chuyện không diễn ra như cậu tưởng, đúng không?

Courtney bộp lại ngay:

- Vừa thôi nghe. Suốt đời cậu là tên đại ngốc. Muốn tôi tin thành linh cậu trở thành vĩ nhân sao?

- Tớ cóc cần cậu nghĩ gì. Tớ không là vĩ nhân, cũng không là thằng ngốc. Tớ chỉ là tớ. Tớ có thể nói gì nào?

Giọng Courtney đanh lại:

- Cậu có thể nói là đừng làm bất cứ điều gì gây rối cho Mark. Cậu ấy là một người tuyệt vời, nếu cậu làm điều gì ngu xuẩn, sẽ biết tay tôi.

Andy giả bộ rên rỉ:

- Uiii! Sợ quá! Tớ đang run nè.

- Đừng cà chớn nữa, được chưa?

Andy đứng dậy, nói:

- Tôi có thể là thằng cà chớn, nhưng không có tôi, cô vẫn nằm trong cái hốc núi đó.

Câu nói của nó làm Courtney im bật. Trong một thoáng cô nhớ lại thằng Andy Mitchell cũ. Thằng Andy Mitchell hung thần của lớp. Cô nói nhỏ:

- Cậu nói đúng. Xin lỗi. Tôi còn mắc nợ cậu.

- Không, cậu không nợ gì hết. Chỉ cần cố hơn một chút – nói sao nhỉ – cố nghĩ thoáng ra một chút. Được chứ?

Courtney không trả lời. Biết là nó nói đúng, nhưng thà chết cô cũng không thể chấp nhận.

Mark vừa chạy vào vừa hỏi:

- Vậy là thứ hai này bạn trở lại trường?

- Chính xác. Ngày trở về của Courtney.

Mitchell đùa giỡn kêu lên:

- Oa! Lùi lại, tránh đường.

Cả ba đều cười vang.

Khi Mark và Andy về rồi, Courtney cảm thấy mất thăng bằng. Cô mừng cho Mark và hãnh diện vì nó sắp tham dự cuộc thi tài địa phương. Thậm chí cô thật sự ấn tượng về Lò rèn của chúng. Nhưng chính Andy Mitchell làm cô cảm thấy kỳ quặc. Việc nó trở thành người tốt, thông minh đến bất ngờ, không giống như những gì cô nghĩ về những gì phải xảy ra trong đời. Dù đó là điều tốt đến thế nào, nó vẫn làm cô cảm thấy kỳ dị. Khi dọn dẹp mấy đĩa nát, cô nhận ra, vấn đề duy nhất về chuyện Andy là do cô. Cô đã quá cứng nhắc. Con người thay đổi, lớn lên và trưởng thành. Cô biết chứ. Vậy thì cô là ai mà dám cho rằng Andy Mitchell không thể trở thành một người như mọi người? Nếu Mark có thể chấp nhận Andy, vì sao cô không thể?

Courtney tự hứa sẽ ngưng phán xét về Andy Mitchell theo thói cũ, và nhìn hẳn theo cách Mark nhìn.

Hơn nữa, Courtney nghĩ, cô còn những khó khăn riêng phải giải quyết. Thứ hai cô sẽ trở lại trường.

TRÁI ĐẤT THỨ HAI (Tiếp theo)

Với Courtney, cảm giác chẳng khác gì ngày đi học đầu tiên. Lạ lẫm, phấn khởi, sờ sợ, tràn ngập xúc động cùng một lúc. Tóm lại, thật tuyệt vời. Mẹ cô để cô xuống xe rồi hỏi có cần bà đưa vào trong không. Câu trả lời của Courtney là cái nhìn như hỏi: “Má đùa?”. Bà Chetwymde nhún vai, hôn lên má con gái, rồi nhìn theo cô chậm rãi bước vào trường lần đầu tiên sau bảy tháng.

Bước vào trường, Courtney nhớ lại khi bước vào ống dẫn. Giống như cô đang tiến vào một không gian mới, lạ lẫm hãi hùng, không biết sẽ gặp chuyện gì. Cô biết thể lực không thành vấn đề. Cô đã cố gắng cật lực tập vật lý trị liệu, nên không phải lo về sức khoẻ. Cô cũng biết việc học hành sẽ ổn. Cô đang háo hức gặp người thầy đầy nhiệt huyết. Điều làm cô lo lắng là gặp lại bạn bè. Không biết họ sẽ đối xử với cô như thế nào.

Nhưng những gì xảy ra đã... trên cả tuyệt vời.

Courtney hoàn toàn thoải mái khi không thấy ai ép cô kể lại những gì đã xảy ra năm ngoái. Tất cả chỉ muốn biết về vụ tai nạn, và cô đã cảm thấy sao, nhưng khi tới câu hỏi vì sao cô nghĩ học thì các bạn cô tỏ ra rất tuyệt. Không phải họ né tránh vấn đề đó. Trái lại. Họ đề cập tới, nhưng chỉ nói đại loại như “Rất mừng bạn đã trở lại như xưa”, và “Tội mình nhớ cậu lắm”, hoặc “Khi nào bồ muốn nói chuyện, mình rất sẵn sàng”. Kể cả những đối thủ của cô trong đội bóng cũng chúc mừng cô khoẻ lại, và hy vọng cô đạt lại tốc độ cao càng sớm càng tốt. Họ nói, vì tất cả học sinh lớp trên đã tốt nghiệp, nên rất cần có cô. Tất cả những điều đó làm Courtney sững sốt. Không ngờ cô được đối xử một cách dễ thương dễ chịu đến thế. Chẳng ai làm ra vẻ tội nghiệp cô, dường như họ tôn trọng thời gian đầy cam go của cô, và thật tình muốn cô trở lại như xưa. Không ai phán xét, giễu cợt, cười nhạo sau lưng cô. Điều cô lo ngại là bạn bè hành động và nói năng như con nít. Trái lại, cô thấy họ – cũng như Andy Mitchell – đã trưởng thành. Điều đó làm cô nhận ra mình xa mái trường quá lâu và hơi buồn. Tuy nhiên thật không thể mơ ước một chuyến trở về nhà – hay trở lại trường – tốt đẹp hơn thế này. Courtney cảm thấy như tất cả trải nghiệm hãi hùng như ác mộng đã làm cô mạnh mẽ hơn. Cô không khỏi cười khúc khích khi nghĩ là phải cảm ơn Saint Dane đã làm cho đầu óc cô tỉnh táo lại. *Giá mà hẳn biết được nhỉ, cô nghĩ.*

Mấy ngày đầu cô không gặp Mark. Hai đứa không có giờ nào học chung. Ngoài Bobby, hai đứa cũng không có bạn bè chung. Cô muốn gặp Mark, dù chỉ để cho nó thấy là cô đã gần như trở lại

bình thường. Cho đến thứ tư hai đứa vẫn chưa gặp nhau, mà Courtney biết chiều hôm đó Mark sẽ bay tới Orlando. Vì vậy sai khi tan trường, thay vì về thẳng nhà, cô xin mẹ ghé qua nhà Mark để chúc nó may mắn trong cuộc thi.

Điều cô gặp... chẳng may mắn chút nào.

Courtney bấm chuông. Lúc đầu không có ai trả lời. Cô vừa định quay ra thì cửa mở. Bà dimond có vẻ căng thẳng. Thấy cô bà kêu lên:

- Courtney! Trông cháu khoẻ lắm!

Vòng tay ôm xiết Courtney, bà tiếp:

- Nhưng bây giờ bác không nói chuyện với cháu được đâu. Gia đình đang có chuyện rắc rối to đây.

- Chuyện gì ạ?

- Đừng hỏi bác. Vào hỏi Mark đi. Nó đang ở trong phòng khách với Andy Mitchell.

Ghé sát Courtney, bà thì thầm hỏi:

- Thằng nhỏ đó hơi... nói sao nhỉ... hơi nhóp nháp hả?

Courtney cười:

- Không hơi đâu, nó nhóp nháp *quá* ấy chứ.

- Tốt. Bác mừng là không chỉ mình bác nghĩ thế. Vào nói chuyện với hai đứa đi.

Nói xong bà vội vã lên cầu thang. Dưới chân thang, Courtney thấy hành lý của hai đứa đã sẵn sàng. Cô tiến vào phòng khách. Mark đang ngồi trên đi văng, vẻ lo lắng. Andy bước tới lui trong phòng.

Courtney hỏi:

- Ê, sẵn sàng lên đường rồi hả?

Ngược lên, thấy Courtney, Mitchell chùng vai xuống, bần chồn nói:

- Đang điên đầu đây, đừng làm mình rối lên nữa.

- Sao? Có chuyện gì?

Vừa hỏi Courtney vừa ngồi vào ghế. Cô cần phải ngồi. Dù đang khoẻ lại, nhưng ba ngày tại trường làm cô xuống sức nhiều.

Mark nói:

- Bình cứu hoả trong cửa hàng hoa của chú Andy mới bị nổ tung.

Andy vội nói:

- Nó không nổ. Chắc chắn là ổng đã hút thuốc. Tớ biết mà, chính ổng làm nổ thôi. Ngốc không chịu được!

- Andy tới, tụi mình chuẩn bị đi thì Andy nhận được điện thoại.

Andy rên rĩ:

- Đi sớm năm phút là thoát rồi.

- Chú nó bảo cửa hàng hoa tan nát hết.

Andy tức giận:

- Nước tràn ngập, và hơi nóng phì ra. May mà đêm qua trời trở lạnh. Cửa hàng đang biến thành sân trượt băng.

Courtney hỏi:

- Nhưng chuyện đó liên quan gì tới hai cậu?

Andy chua chát:

- Ồ, chẳng có gì nhiều. Chỉ có điều mấy tháng làm việc của tớ thành công cốc. Tớ không thể đi Orlando được. Thật không thể tin nổi.

- Sao cậu không thể đi chứ?

Andy kêu:

- Vì phải giúp chú dọn dẹp cái bãi rác đó. ổng mới nhận hoa giáng sinh, nếu không chuyển ngay hoa về nhà ổng, hoa sẽ chết, và cả mùa làm ăn của ổng sẽ tiêu luôn. Điều đó có nghĩa tớ bị mất việc. Tớ phải tới đó ngay bây giờ, bắt tay vào công việc.

Mark lẩm bẩm:

- Thật bất công. Tụi mình đã phải quá vất vả mới có được chuyến đi này.

Courtney hỏi:

- Còn chuyến bay sau không?

Giọng Andy thất vọng:

- Còn. Nhưng quá nhiều việc phải làm. Tớ không thể làm xong và tới phi trường kịp giờ được.

Mark nói:

- Tôi đã bảo là sẽ ở lại giúp cậu, thêm người phụ có thể chúng ta kịp chuyến bay sau.

- Lỡ không kịp, cậu cũng sẽ bị kẹt lại luôn.

Tay cầm tờ giấy, ông Dimond bước vào phòng nói:

- Ba vừa gọi hãng máy bay. Có cả tin tốt và tin xấu. Đêm nay có một chuyến bay trễ và sáng sớm mai có một chuyến. Nếu tình hình xấu nhất xảy ra, các con có thể bay chuyến bay ngày mai, như vậy vẫn còn kịp tới trung tâm hội nghị để chuẩn bị.

Andy lại có hy vọng:

- Thật ạ? Còn tin xấu là gì?

- Mất thêm hai trăm đô một vé để đổi.

Mark kêu lên:

- Ôi, tốn tiền quá!

Courtney tính toán:

- Thêm tám trăm đô cho cả nhà.

Mark gất:

- Mình biết tính mà!

Ông Dimond nói:

- Bác đề nghị thế này. Hai bác sẽ đi chuyến bay đúng như đã định. Vừa để chăm sóc Mark vừa là một chuyến đi nghỉ. Bác tới sớm để không bị lỡ bất cứ chuyện gì. Xin lỗi, Andy.

- Dạ không sao.

- Nhưng nếu Mark muốn ở lại giúp cháu dọn dẹp cửa hàng, hai đứa có thể bay chuyến sau. Nếu không kịp bác có thể đăng kí cho hai đứa chuyến sáng mai. Cháu thấy sao?

- Tốt, nhưng cháu không có hai trăm đô để đổi vé. Nếu có thì cháu đã không phải làm việc

cho ông chú gốc đó.

- Bác sẽ lo cho cả hai đứa.

- Bác nói thật chứ?

Mark cũng hỏi:

- Thật hả ba?

- Đây, ba đâu có thường thấy một cặp thiên tài làm thay đổi thế giới đâu? Sao nào?

Andy nhìn Mark. Mark nhún vai, nói:

- Chúng ta đi cứu hoa đi thôi.

Courtney bảo:

- Mình muốn giúp nhưng hình như không đủ sức ra khỏi cái ghế này.

Andy chạy lại bắt tay ông Dimond:

- Cảm ơn bác. Thật tình cháu không biết phải nói gì.

Ông Dimond ha hả cười:

- Nói là hai bác lệ lên.

Mark tán:

- Ba. Ba thật tuyệt vời.

Bà Dimond vào phòng, nói:

- Đừng nói thế với ba con. Nó sẽ in vào đầu ông ấy, má không sống nổi với ba con đâu.

Andy nói:

- Cảm ơn hai bác. Đi thôi, Chetwynde. Tội mình đưa cậu về nhà.

Courtney cố đứng dậy khỏi ghế:

- Tốt. Mừng là mình đã tới để giải quyết một vấn đề nan giải.

Andy mỉa mai:

- Phải, cậu hay quá. Đi thôi!

Nó chạy ra ngoài. Mark ôm vội cha mẹ nói:

- Gặp lại ba má ở Florida. Ba má rất tuyệt vời.

Mark chạy theo Andy, Courtney chạy ngay sau nó.

Cả ba tiến tới cái xe tải nhỏ cũ kỹ của Andy. Vì là xe thường dùng để chở hoa, nên ghế sau đã được hạ xuống. Như vậy có nghĩa là cả ba đứa phải ngồi băng trước. Andy nhảu lên sau tay lái.

Courtney nhìn Mark:

- Cậu không định để mình ngồi kế nó chứ?

Mark hô hố cười nhảy lên xe trước. Courtney theo sau ngay. Chỉ mấy phút sau, Andy ngừng xe trước cửa nhà cô, la lớn:

- OK, xuống đi. Tội này không có nhiều thời gian đâu.

Mark bỗng nói:

- Khoan. Mình phải vào toa lét nhà Courtney.

- Cái gì? Mới ra khỏi nhà cậu một phút mà.

- Biết... biết nói sao? Khi cậu... mắc mắc...

Mấy câu nói của Mark làm Courtney ngạc nhiên. Sao nó lắp bắp dữ vậy? Mark chỉ cà lăm khi có chuyện bối rối. Cô mở cửa, kéo tấm thân cứng nhắc của mình ra khỏi xe, tiến về phía nhà. Mark theo sát phía sau.

Andy gào theo:

- Mau mau lên! Chúng ta còn phải kịp chuyến bay nữa đó.

Mark rảo bước, nắm cánh tay Courtney kéo cô chạy vội về nhà. Courtney lau mồ hôi:

- Hẳn nói đúng đó. Sao lúc ở nhà cậu, cậu không đi đi?

Mark không ngừng lại:

- Lẹ lên.

Nó hấp tấp kéo cô lại cửa. Courtney lấy chìa khoá, thấy Mark nóng nảy hai chân không đứng yên, cô khúc khích cười:

- Sắp tè ra quần rồi hả?

- Mở cửa ra!

Courtney không quen kiểu ra lệnh như thế của Mark. Có chuyện gì đó không ổn, chứ không vì Mark cần vào toa lét ngay. Cửa vừa mở, Mark vượt qua cô, nhảy vào trong nhà. Nó la lên:

- Đóng cửa lại ngay!

Courtney đóng cửa, rồi hỏi:

- Bạn sao vậy?

Mark rút tay phải khỏi túi áo khoác, kêu lên:

- Đây này.

Cái nhẫn đang sống động. Nhật kí của Bobby sắp tới. Courtney nghẹn thở:

- Bạn sẽ không kịp chuyến bay đêm nay rồi.

- Không. Tụi mình sẽ bay sáng mai.

Mark vừa dứt lời, nhẫn toả sáng rực lổ vào nhà Courtney. Cả hai phải che mắt lại.

Một giọng quen thuộc vang lên:

- Courtney hả?

Đó là mẹ cô.

- Chết cha!

Vừa nói Mark vừa vội vàng cởi áo choàng, quăng lên cái nhẫn đang toả sáng, đúng lúc bà Chetwynde bước ra. Bà vui vẻ nói:

- A, chào Mark. Chúng mừng cháu. Bác đã nghe tất cả về... ừ... cái món đồ khoa học của cháu.

Mark lúng túng càm lăm:

- Cảm... cảm ơn... bác... bác Chetwynde.

Cả Mark và Courtney đều bước tới đứng trên áo choàng của cu cậu, đập các mép áo sát xuống mặt thảm, không để ánh sáng toả ra.

Bà Chetwynde hỏi:

- Tiếng gì nghe lạ thế nhỉ?

Mark và Courtney biết đó là tiếng nhạc phát ra từ nhẫn đi kèm với lá thư gửi tới.

Courtney vội nói:

- Một phần trong đề tài của Mark đó mà. Các bạn ấy thử nghiệm cả âm thanh nữa.

Bà Chetwynde nhìn xuống cái áo hai đứa đang đứng lên, nhíu mày hỏi:

- Ở trong áo?

- Ừ... dạ.

- Trong cái áo hai đứa đang đứng lên đó hả?

- Ừ... dạ. Chúng con không muốn làm dơ thảm.

- Con cần thận từ bao giờ vậy?

Courtney cảm thấy cái nhẫn đang thu hình lại dưới chân. Tiếng nhạc cũng chấm dứt. Bên ngoài, Andy Mitchell dí mặt sát cửa sổ nhỏ kế bên cửa ra vào, gào lên:

- Ê! Dimond!

Thấy nó, bà Chetwynde giật nảy mình:

- Ô! Người đó là ai thế?

Nhân cơ hội đó, Mark cúi nhặt áo cùng chiếc nhẫn và những trang giấy vừa mới tới. Nó giải thích:

- Cậu ấy cũng cộng tác với cháu trong đề tài này.

Courtney nói:

- Trông ghê vậy nhưng cậu ấy không cần đâu. Má biết các kiểu thiên tài mà.

Bà Chetwynde lắc đầu bối rối nói:

- Nếu vậy thì chúc cháu may mắn, Mark.

Và bà ra khỏi phòng.

- Cám ơn bác Chetwynde!

Andy Mitchell lại gào lên:

- Mau. Chú tở đang chờ.

Mark đưa ngón tay lên như bảo: “Một giây nữa”, rồi kéo Courtney khỏi cửa sổ, vào phòng khách, khỏi tầm nhìn của Andy. Nó rút ra từ trong áo một phong bì màu nâu. Nhật ký mới nhất của Bobby.

Courtney hỏi:

- Sao không là tập giấy vàng với ruy băng đỏ?

Mark vội xé bao thư, nhìn vào trong rồi nói:

- Đúng là nhật ký rồi. Có thể cậu ấy viết trên một lãnh địa khác.

- Bạn không đi cùng Mitchell bây giờ chứ? Chúng mình còn phải đọc mà.

- Mình không thể bỏ rơi nó được. Biết nói với nó thế nào?

- Cần gì. Bạn không nợ thằng cà chớn đó gì hết. Nhớ những gì nó gây ra cho bạn không? Mark, đây là nhật ký của Bobby.

Mark nghiêm nghị:

- Nó không còn là thằng cà chớn nữa, mà là người cộng tác với mình.

- Bạn nói đúng. Mình xin lỗi. Nhưng đêm nay bạn không bay được.

- Không đâu. Mình giúp chuyển hoa xong là trở lại đây ngay. Mình sẽ chỉ phải tìm cách kéo dài công việc đủ để lỡ chuyến bay đêm.

- Có biết là mình khó kềm lòng không đọc những trang này không?

Mark nghiêm khắc nhìn Courtney. Cô cười nói:

- Đừng lo. Mình sẽ chờ bạn.

Mark đeo lại nhẫn vào ngón tay, mặc áo khoác và đi ra cửa:

- Mình sẽ trở lại ngay khi có thể. Cất nhật ký vào nơi an toàn đi.

Vừa dậm bước đi, nó bỗng quay lại, bước tới ôm Courtney, nói:

- Mình thật sự rất vui mừng vì bạn đã trở lại.

Hai đứa ôm nhau. Suốt mấy năm qua chúng đã gần bó tới nỗi, nếu được hỏi, Courtney sẽ nói – dù có vẻ lạ lùng – người bạn thân thiết nhất của cô trong đời chính là Mark Dimond.

Mark cũng cảm thấy giống vậy.

Hai đứa ôm nhau thêm một giây, rồi không nói lời nào, Mark lặng lẽ ra đi. Courtney nhìn phong bì. Cho đến lúc này cô mới nhận ra: đây là lần đầu tiên cô được uỷ thác bảo vệ nhật ký của Bobby. Thường thì đây là việc của Mark. Bây giờ, dù biết những chương trình tiếp theo trong chuyến phiêu lưu của Bobby nằm ngay trong đó, cô phải kiên nhẫn chờ Mark. Ngồi

xuống, cô vuốt ve phong bì, chỉ muốn rút những trang giấy ra đọc ngay. Nhưng cô tự ngăn mình. Mark đã luôn chờ cô. Bây giờ cô mới hiểu điều đó khó khăn đến thế nào.

Courtney đem bao thư lên phòng riêng, thân trọng đặt dưới gối. Cô không hiểu vì sao lại làm như vậy. Chẳng phải dưới gối an toàn hơn trong tủ, hay ngăn kéo. Nhưng cô cảm thấy cần đối xử với những trang giấy này với một sự chăm sóc đặc biệt. Nó cũng làm nhật ký khuất khỏi mắt, cô sợ mình sẽ đọc vì không đủ kiên nhẫn chờ đợi.

Xuống nhà, Courtney ăn bữa tối cùng cha mẹ, rồi làm bài ngay trong phòng ăn. Mẹ cô hỏi sao không học trên phòng như mọi khi, Courtney bảo cô đã chán phải ở một mình. Đó là một trong những điều tuyệt vời nhất khi được trở lại trường. Sau thời gian tự lưu đày và đau đớn quá lâu, cô rất thèm được gần gũi mọi người. Nhưng nếu Courtney thật sự thành thật, cô phải thú nhận là cô không tự tin khi ở một mình với nhật ký của Bobby. Cô sợ, nếu ở trong tầm tay, cô sẽ vồ lấy nó. Vì vậy, để tránh bị cám dỗ, cô làm bài dưới nhà. Nhưng tâm trí cô không đặt vào chương trình tin tức đang xem, nó vờ vẫn ở cái kho tàng nằm dưới gối, trên lầu.

Courtney nhìn đồng hồ tay. Mark đi đã hơn năm tiếng rồi. Dọn dẹp hoa mắt bao lâu? Nửa tiếng nữa trôi qua. Vẫn chưa thấy Mark. Courtney không thể kiên nhẫn hơn nổi nữa. Cô vào bếp, gọi vào điện thoại di động của Mark. Chỉ có tin nhắn của Mark. Theo như cô biết thì cho tới giờ, cô là người duy nhất đã để lại một tin nhắn vào di động của Mark. Lần này, cô nhắn một tin ngắn gọn: "Bạn ở đâu? Hơn mười giờ rồi! Gọi cho mình!".

Mark đã không gọi. Mười giờ rồi mười rưỡi, rồi mười một giờ. Cậu ấy ở đâu? Hay sau cùng thì cậu ấy đã lên chuyến bay đem tới Orlando? Không, cô nghĩ, nếu thế thì cậu ấy đã gọi rồi. Việc này không giống tính cách Mark tí nào.

Sau cùng, đến mười một giờ rưỡi, cô không chịu nổi nữa. Tự thuyết phục mình là đêm nay Mark sẽ không trở lại, cô càng giận nó đã không gọi điện thoại. Thâm tâm cô coi đó là cơ để mình liếc qua những trang giấy của Bobby. Cô nói với cha:

- Ba, con lên lầu đây. Có thể Mark sẽ tới đêm nay. Bạn ấy định giúp con làm mấy bài tính.

Ông Chetwynde ngạc nhiên hỏi:

- Đêm nay? Có quá khuya không?

- Dạ, con nghĩ là cậu ấy không tới đâu. Nhưng ba đừng ngạc nhiên nếu bạn ấy tới. Mark kì cục lắm.

Ông Chetwynde chẳng bao giờ thắc mắc bất kỳ điều gì Mark làm. Nó đã cứu mạng con gái ông. Những gì nó làm, dù kỳ quặc, ông cũng chấp nhận.

- Chúc con ngủ ngon.

- Chúc ba ngủ ngon.

Courtney chạy lên cầu thang, phóng vào phòng, đóng cửa rồi khoá lại. Cô trừng trừng nhìn xuống gối. Cảm giác giằng xé giữa tò mò và mặc cảm có lỗi. Tò mò đã thắng. Cô nhảy lên giường, đưa tay xuống dưới gối, rút ra bao thư màu nâu.

Courtney tự nhủ: "*Mark sẽ thông cảm*".

Cô rút từ bao thư ra một tập giấy xám khổ nhỏ, loại giấy của sổ tay, chùng 12x15 phân. Trang nào cũng đầy kín chữ viết tay quen thuộc của Bobby. Vừa sắp đọc, cô chợt chú ý tới một điều khác nữa. Trên góc phải, cuối mỗi trang, đều in một chữ nhỏ.

BLOK.

Cô bật thành lời:

- Blok. Hy vọng cậu ấy hiểu nghĩa là gì, còn mình thì phát điên lên mất.

Đầu óc Courtney đã ở trên Quillan. Cô biết Mark sẽ thông cảm. Tới lúc phải đọc rồi.

Mình đã bị bắt cóc. Một lần nữa.

Bị lừa, bị bắt, bị tóm làm tù nhân, nói thế nào cũng được. Thật sự mình không biết phải gọi bằng từ nào. Mình chỉ biết là bị tóm cổ, bị trói, bị lôi đi, và bị quăng vào một phòng giam lạnh lẽo ẩm ướt. Lạnh và bốc mùi như cá thối.

Ít ra là không có gã hề nào.

Còn điều mình không biết là: vì sao bị bắt. Những kẻ bắt cóc mình không thể trông chờ một món tiền chuộc. Ai chi trả? Chúng đối xử với mình không tệ, trừ chuyện tống mình vào cái ngục tối tăm nồng nặc mùi cá ngừ này. Chúng cho mình ăn, thậm chí còn cho giấy trắng khi mình yêu cầu. Vì thế mình mới có thể đang viết nhật ký này đây. Thật sự mình không biết mình đang gặp nguy hiểm thế nào. Chẳng ai cho mình biết bất cứ điều gì. Chỉ một điều mình biết chắc, là mình bị kẹt trong căn phòng này. Và là một phòng tanh tưởi vô cùng. Điều duy nhất mình có thể làm là chờ đợi và viết ra nhưnxcg chuyện xảy đến kể từ lúc viết xong nhật ký trước.

Còn một điều kì quặc nữa trong vụ này: tất cả đám bắt cóc mình đều mang mặt nạ đen, vì vậy mình không thể phân biệt tên này với tên khác, trừ một tên. Một trong những kẻ bắt cóc mình là... Lữ khách! Thật mà, một Lữ khách. Hai bạn tưởng điều đó sẽ làm mình cảm thấy phấn khởi hơn, nhưng sau tất cả những gì xảy ra trên Quillan thì... đừng mơ. Mình không có ý làm ra vẻ hoang tưởng đâu, nhưng... thôi được, mình đã hoang tưởng. Sau khi hai bạn đọc về những gì đang xảy ra, hai bạn sẽ hiểu vì sao. Đó là lý do mình muốn viết ngay lúc này. Nếu mọi việc trở nên khắc nghiệt, và những kẻ kia có ý định làm mình đau đớn, mình muốn có một hồ sơ về tất cả những gì đã dẫn dắt mình tới đây. Nhưng đừng lo, nếu chúng định làm tổn thương mình, chúng sẽ nhận được một bất ngờ lắm. Chúng chọn lầm người rồi.

Mình kết thúc nhật ký từ lâu rồi. Trên Quillan này không biết phải tính thời gian ra sao, nhưng đồng hồ sinh học của Trái Đất Thứ Hai bên trong mình cho biết, kể từ khi chấm dứt nhật ký #24 tới nay, ít nhất cũng đã là mấy tuần rồi. Lần cuối mình viết từ căn phòng như rạp xiếc của Veego và LaBerge. Viết hai nhật ký đó trong một thời gian quá gần nhau làm mình mệt nhoài. Mình cho rằng bị rượt đuổi, bị cắn, bị rượt đuổi, rượt đuổi, và bị bắn trúng lưng bằng súng bắn thuốc mê có chút liên quan đến cái mệt này. Mình nằm trên cái giường bông bênh giữa căn phòng quái dị đó, nhắm mắt cố nghỉ ngơi một chút. Nhưng kiệt sức đến thế mà mình không thể nhắm mắt lâu được lâu. Đầu óc mình quay cuồng quá nhiều chuyện. Mình không ngừng nghĩ tới Đấu thủ Vàng và trận thi đấu Tato, và vì sao bộ quần áo đấu thủ lại để tại ống dẫn cho mình, và những chọn nhện robot và... ôi, đủ thứ. Mình cũng không thể nhắm mắt, vì hàng trăm con mắt của những con búp bê hề lom lom ngó xuống mình. Mình nghĩ, LaBerge hẳn là một loại người quái dị mới trang trí căn phòng như một hội hoá trang hề. OK, dù mắc cỡ, cũng phải thú nhận là, mình tưởng như những con búp bê này sắp sống dậy, thọc lét mình cho tới chết hay... gì gì đó.

Đã nói là mình ghét hề đến thế nào rồi mà, đúng không?

Lăn lộn trên giường chán, mình đi quanh phòng. Đi khá lâu. Mình muốn biết chuyện gì đang dành cho mình đây. Mình là một tù nhân? Một người khách? Veego và LaBerge là ai và muốn gì ở mình? Chờ đợi và thắc mắc làm mình như phát điên. Mình đã quá mệt mỏi lệ thuộc vào bài bản của họ. Mình muốn có câu trả lời. Vì vậy, mình tiến tới cửa. Vừa tính sẵn sàng đập rầm rầm và gào tên gọi cái gã có tên là Mười Bốn, thì mình chợt có một ý nghĩ. Mình thử vận quả nậm. Cửa mở. Ngay từ khi bị đưa vào phòng, mình tưởng chúng khoá cửa để giam mình. Ngốc thật. Nếu muốn, mình có thể ra khỏi phòng bất cứ lúc nào. Cảm giác vừa ngốc vừa tò mò, mình tự hỏi: Sao chúng không khoá cửa? Mình có thể ra không? Có lẽ mình thật sự là khách. Với nhiều thắc mắc hơn trước, mình mở cửa, bước ra hành lang.

Mình ngạc nhiên thấy một tấm bảng dựng đứng ngay trước cửa. Đó là một bảng vuông chừng hơn nửa mét, màu vàng với chữ viết tay màu tía, đặt trên một giá ba chân, đúng bị trí mà khi bước ra là mình nhìn thấy liền. Tấm bảng viết: **ĐẤU THỦ ĐỎ ĐÃ RA KHỎI GIƯỜNG**. Dưới dòng

chữ là một mũi tên chỉ sang bên phải. Không biết làm gì khác, mình rẽ phải bước dọc hành lang. Chúng đang chơi trò gì đây? Tới cuối hành lang, mình thấy một hành lang khác trải dài sang hai phía. Lưng lẳng trên một sợi dây thả xuống từ trần là một tấm bảng nữa: VÀ TIẾN TỚI ĐỂ NHÌN. Dưới bảng chữ là mũi tên chỉ sang trái. Mình đi theo chỉ dẫn đó. Hành lang này dài mút tầm nhìn của mình. Trời, lau đài này quá rộng! Đi thêm chừng hai mươi mét, lại một tấm bảng màu vàng treo từ trần: ANH TA THẤY MỘT CÁNҺ CỬA VÀ BƯỚC VÀO THAM THỬ. Mũi tên tại đây lại chỉ bên trái. Mình quay nhìn, đúng vậy, có một cửa hai cánh với một tấm bảng. Mình có cảm giác sắp tới cuối cuộc săn kho tàng bí mật. Cửa rất lớn, nhưng chữ viết trên bảng quá nhỏ. Đúng cách xa chỉ vài bước mình cũng không thể nhìn rõ gì. Tiến lại, mình cúi xuống, mũi gần dí sát tấm bảng. Dòng chữ nhỏ li ti viết: VÀ CHƠI MỘT TRÒ GỌI LÀ LƯỠI HÁI.

Lưỡi hái. Lưỡi hái là gì? Mình tự hỏi.

Ngay lúc đó, cánh cửa xoay tròn, mở ra. Đúng, mình đã nói là “xoay”. Cửa xoay trên một trục trung tâm, như một cửa quay. Mình bất ngờ đến không kịp phản ứng, đã bị cuống vào trong. Loại nhà vui nhộn tinh quái này là gì vậy? Mình bị đẩy vào một phòng tối om. Tối như luyện ngục. Mọi giác quan của mình lập tức đề phòng. Khom người xuống và nhắm mắt lại, mình cố cảm nhận xem trong phòng có người hay bất cứ thứ gì không. Mình không sợ. Mình đã từng trải qua vụ này. Giống như khi mình bị Loor và Alder thử thách trên Zadaa. Mình biết chiến đấu trong bóng tối. Chỉ có điều, trên Zadaa là huấn luyện, còn ở đây là đánh thật. Mình không nhúc nhích. Dù chuyện gì sắp xảy ra, mình đã sẵn sàng.

Mình nghe một tiếng chuông chòm. Xa xa, xuất hiện nguồn sáng trắng có hình dạng một khung cửa. Vì phòng quá tối, mình không đoán được chiều sâu của phòng và cửa đó còn cách bao xa. Có thể là một hình chữ nhật nhỏ cách vài mét, cũng có thể là một cửa lớn cuối một phòng dài. Nó như được treo lơ lửng trong không gian, toả sáng, vẫy gọi mình. Mình không di động. Quá nhiều bí ẩn giữa vị trí của mình và nơi đó. Một lúc sau, thêm một hồi chuông chòm nữa, và một con số sáng lên trên hình chữ nhật: 70. Hả? Là gì?

Một hồi chuông chòm nữa. Mình nhẹ lòng khi thấy một loạt đèn bật lên rọi sáng phòng. Có những đèn từ trần toả xuống sàn, những đèn khác từ dưới sàn rọi thẳng lên. Từ cả hai phía phải có đến hàng trăm đèn. Căn phòng này lớn. Rất lớn. Trần cao gần mười mét. Không gian hẹp, dài như hành lang có căn phòng hề của mình. Bây giờ mình đã có thể thấy hình chữ nhật có số 70 đúng thật là một cái cửa. Mình đoán nó cách xa chừng năm mươi mét. Năm mươi mét chiều dài. Dù đèn chiếu cho mình một cảm nhận về căn phòng, nhưng đồng thời cũng tạo ra những vùng tối xen giữa những chùm sáng rực của chúng. Nguy hiểm có thể đang ẩn trong vùng tối đó.

Một tiếng chuông vang lên. Mình nháy dưng. Nhìn con số, mình thấy nó đang đếm ngược: 70... 69... 68... Mỗi tích tắc, lại tiếp theo một tiếng bíp. Thời gian có một giới hạn. Để làm gì? Mình phải làm gì đây? Tiến tới cửa đó? Nếu mình không tiến tới thì sao? Chuyện gì xảy ra nếu con số xuống tới số không mà mình vẫn lom khom bên cánh cửa quay? Mình sẽ chạy về căn phòng hề đó mà không có bữa ăn tối? Và nếu đây là một kiểu trò chơi, vì sao lại được gọi là “Lưỡi hái”.

Chỉ một lát sau lời đáp cho câu hỏi cuối cùng tới ngay, và... rất đau.

Cảm giác đau nhói từ lưng tới vai, rồi chỉ một giây sau mình quay mòng mòng như một con vụ tuột dây. Động lực nhanh và mạnh tới nỗi mình lao đảo đổ rầm xuống, vai chạm sàn. Vội đứng phắt dậy, mình xoay người lại nhìn kẻ nào đã tấn công mình.

Mình đang đối mặt với một dado. Hắn đứng dạng hai chân trên một đèn chiếu lật ngửa. Ánh sáng chói loà rọi từ dưới lên khiến hắn trông càng thêm oai vệ. Hắn cao tới hơn hai mét, vai rộng, cánh tay lực lưỡng trông như sắp làm bục đường may trên tay áo. Hắn mặc đồng phục đen như những gã dado khác, nhưng không đội mũ sắt hay đeo súng. Vũ khí của hắn là một cây gậy cong dài gần hai mét, với một quả bóng ở đầu gậy. Mình đoán đó là “Lưỡi hái”. Nó không quá rỗng, trông như được làm bằng nhựa dẻo. Không dài như roi da, nhưng hắn sử dụng như một cái roi. Mình biết đó chính là thứ hắn đã dùng để quất mình. Không là một vũ khí giết người, nhưng nếu biết cách sử dụng, hắn có thể chế ngự mình.

Và... mình tin là hẳn biết sử dụng.

Để sợ nhất là gương mặt hẳn. Giống như mặt nạ, cầm bạnh và đôi mắt vô hồn. Đầu hẳn cũng sót lại. Sau cùng thì, lúc đó, mình nhớ ra là trước đây đã nhìn thấy những gã dado này ở đâu. Mình không nói tới khu giải trí hay ngoài đường phố đâu. Mình muốn nói tới ống dẫn. Còn nhớ những hình ảnh bông bênh mình đã tả không? Một trong những hình ảnh đó là những gã cao lớn, lực lưỡng đang chạy. Dado. Khi đó trông chúng thật oai vệ, nhưng ở ngoài chúng càng oai vệ đồ sộ hơn.

Con số nhảy xuống 64... 63... 62...

Mình nhảy tới cửa quay. Dù trò này là gì, mình không khoái chơi. Mình xô mạnh cửa. Nó không chuyển động. Đâu có gì phải ngạc nhiên. Nếu muốn ra khỏi đây, mình phải vượt qua gã dado quý nhập tràng, chạy tới cuối phòng. Không lưỡng lự một giây, mình phóng tới hình chữ nhật sáng. Mình nghĩ, nếu đủ nhanh mình sẽ làm thẳng góc này bất ngờ và nện nó ngay trước khi nó kịp đập mình.

Mình lăm. Mình vừa mới chạy, con số xuống 60. Số loé lên màu đỏ rực trên cửa và một tiếng còi chói lói rít lên. Đó là còi cảnh báo. Khi tiếng còi vang lên, nhiều cây trụ cỡ cột điện thoại từ trần phóng xuống, nện rầm rầm trên sàn như cả đồng máy đóng cọc ma quái. Mình suýt bị một trụ đè bẹp khi dĩ chúng nện lên sàn quá mạnh, sự rung chuyển gần làm mình bất ngã.

Ôi trời, căn phòng này là một bãi mìn. Những cột trụ rút lại lên trần ngay. Chắc chắn chúng còn trở lại. Chưa kịp suy nghĩ gì thêm, mình bị một cú vỗ đau rất bằng lưỡi hái quanh mắt cá. Gã dado kéo mạnh. Mông mình nện xuống sàn, chân chống gọng lên không. Kiểu trò chơi gì kì vậy? Mình chẳng biết luật chơi hay bất cứ cách thức nào để tự vệ hết. Rõ ràng việc của mình là chạy qua cửa cuối ohòng đó trước khi con số hạ xuống, và trước khi bị một cây trụ khổng lồ đè bẹp. Nhưng việc của tên dado là ngăn chặn mình... 57... 56... 55...

Mình lăn sang một bên tường. Mình không đấu với gã dado đâu. Hẳn có vũ khí và nặng hơn mình cả tạ. Mình lo những cột trụ hơn... 54... 53... 52...

Mình lăn cho đến khi đụng tường, hy vọng cột trụ nhắm vào giữa phòng nhiều hơn. Kế hoạch của mình đã bám theo tường, nhích dần...

Kế hoạch tồi... 51... 50...

Chữ số loé đỏ, tiếng còi vang lên. Nhưng những cột trụ không phóng xuống. Thay đó một loạt trụ phóng lên từ sàn. Mình lù lù ngay trên đỉnh một trụ. Nó nâng mình lên không! Mình phải lăn gấp, nếu không nó sẽ tông mình qua mái trần. Mình lóng ngóng rơi xuống sàn, may là không gãy xương hay trật chân tay. Những cột trụ bạc tiếp tục phóng lên, nện rầm rầm vào trần, rồi mau lẹ rút xuống. Trên sàn, gã dado đang chờ mình. Hẳn vút lưỡi hái quanh cổ mình, kéo mạnh, làm mình nghẹt thở. Mình kéo lại, nhưng chỉ làm lưỡi hái siết chặt hơn. Trong cơn tuyệt vọng, mình xoay ngược chiều, gỡ khỏi vũ khí của hẳn. Những cột trụ đã rút lại vào sàn. Mình nằm thở hồng hộc... 44... 43... 42...

Mỗi mười giây cột trụ lại phóng lên. Mình nhìn quanh tìm, nhưng không thấy gã dado đâu. Sau mỗi lần tấn công, hẳn lại ẩn mình trong bóng tối, nhường chỗ cho những cột trụ tấn công mình. Trước đây, hẳn từng chơi trò này rồi. Mình thì chưa... 41... 40...

Tiếng còi vang lên khi những cột trụ từ trần lại phóng xuống. Không biết chính xác chúng đổ xuống từ đâu, nên mình không biết đường nào mà nhảy tránh. Một trụ lướt qua vai mình. Quá gần. Chúng nện xuống sàn, ngói nhà rung lên bần bật, rồi lại rút lên. Mình nhìn về phía cửa, và thấy chưa tiến gần được bao nhiêu. Còn mười tiếng bíp nữa là những cột trụ lại bổ xuống sàn. Nếu phóng kịp tới cửa, mình sẽ thành công.

Chắc gã dado cảm thấy điều đó. Mình tự hỏi hẳn đã chơi trò này đủ lâu để đoán trước hành động của nạn nhân không. Mình vừa dậm chân chạy, cái vào của lưỡi hái đã cuốn quanh bụng mình. Lần này. Hẳn không kéo mình ngã xuống, chỉ giật mình lùi lại chừng một mét, rồi giữ mình tại chỗ. Mình vẫn đứng thẳng. Hẳn đang chơi trò gì vậy? Mình lùi lại, nhưng hẳn giữ chặt... 34... 33... 32... 31...

Còi vang lên. Những cột trụ bổ xuống. Mình đứng ngay dưới một trụ. Gã dado đã đặt mình

đúng vị trí để bị... nghiền nát. Không còn chỗ nào để đi, chỉ còn cách lao thẳng vào lên dado. Mình nhảy tới hấn, cảm thấy cột trụ lướt qua lưng. Mình đâm sầm vào giữa ngực hấn. Hầu như hấn không nhúc nhích. Chẳng khác nào mình bổ phải một thân cây. Hấn nhắc mình lên như một con búp bê, quăng qua sàn. Mình ca mạnh vào một cột trụ còn chưa rút lại lên trần. Quay vòng vòng, nhưng mình cố lấy lại thăng bằng, tỉnh táo chạy tới cánh cửa... 27... 26... 25...

Còi vang lên. Sao vậy? Mới năm giây mà. Càng gần tới số không, nhịp điệu càng tăng. Nguy hơn nữa, khi mình nhảy tránh được một trong những trụ phóng từ dưới lên thì những trụ từ trên trần lao xuống cùng một lúc. Bây giờ chúng tiến tới từ cả hai hướng. Sự chọn lựa của mình phải chia hai. Chỉ một sơ xẩy mình cũng sẽ bị cắt làm hai luôn. Nhìn những trụ cột đang rút lên và hạ xuống, mình phát hiện ra một điều quý giá. Mỗi tụ đều ở ngay bên một đèn chiếu., lúc đầu mình không nhận ra có lẽ vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Bây giờ mình đã hiểu phải làm gì. Hiểu không nên đứng đâu khi những trụ cột phóng ra. Mình phải giữ vị trí ngay chính giữa nhưng cái đèn. Kế hoạch tốt, trừ một điều: gã dado cũng có những kế hoạch khác.

Chết cha! Mình đang đứng một chỗ quá lâu. Mình là một mục tiêu. Gã dado lao ngang để chặn mình di chuyển. Cảm giác như bị một xe buýt đâm trúng. Mình đổ nhào, lăn đi... 22... 21... 20... Còi.

Trụ phóng lên, bổ xuống. Mình đang nằm ngay trên một đầu trụ. Nó thúc ngang hôn mình, nâng mình lên. Mình lăn khỏi, trườn vội tới giữa những cây đèn, trong khi xung quanh những cột trụ từ sàn phóng lên, từ trần lao xuống. Mình mắc kẹt trong một bộ máy tự động quỷ quái. Không còn thời gian để tính toán chi li nữa. Mình phải tới được cuối phòng. Thậm chí mình cũng không muốn tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra, nếu mình để thời gian tiến tới số không. Trước khi những trụ cột hoàn toàn rút hết, mình lại bắt đầu chạy.

Còi!

Không. Lần này thậm chí chưa tới năm giây. Các trụ phóng lên, lao xuống. Bây giờ lại chơi trò ngẫu hứng nữa chứ. Trụ ở dưới phóng lên, một giây sau trụ từ trên lao xuống. Mình còn cách hình chữ nhật sáng chừng hai mươi mét mà như cả dặm. Quay lại mình tìm gã dado. Hấn đang lù lù tiến tới, thận trọng nhưng quả quyết. Dường như hấn biết rõ thiết kế của các cột trụ. Hấn nhảy tới, rồi đứng im khi những cột trụ phóng lên lao xuống xung quanh. Rồi lại nhảy tới, chờ cột trụ phóng qua. Hấn biết chính xác phải làm gì, và không tỏ ra vội vàng... 18... 17... 16...

Mình biết, nếu nhào tới cửa, mình sẽ bị hấn tấn công ngay. Nếu muốn có chút hy vọng sống sót vượt qua trò chơi này, mình phải hành động quyết liệt.

Mình tấn công gã dado.

Mình đoán, trước đây chưa ai hành động như thế, vì hấn không kịp chuẩn bị. Mình nhào tới, nắm ngực áo hấn. Mình hành động quá nhanh và quá gần, hấn không thể dùng lưới hái chống lại mình. Nắm chặt ngực áo hấn, mình quăng người lùi lại, kéo hấn về phía mình. Chắc chắn đó là một việc hoàn toàn bất ngờ, vì thằng cha này quá to lớn, nếu hấn kịp chuẩn bị thì chẳng khác nào mình kéo một thân cây. Nhưng hấn đổ xuống theo đà của mình. Khi ngã ra sau, mình kẹp hai chân vào ngực hấn. Hấn cố kéo lại, nhưng quá muộn. Nhờ trọng lực, mình nắm quyền kiểm soát. Mình lăn ngửa, thúc mạnh chân vào hấn, kéo hấn qua đầu mình. Hấn nặng, nhưng mình có thể của mình. Thành linh mình giật hấn lộn ngược ra sau. Hấn nện lưng xuống sàn. Ngay lúc đó, một cột trụ lao từ trần xuống. Gã dado hạ cánh lằm chồ. Với mình đó là một điểm chính xác.

Cây trụ đèn nát chân hấn. Mình nghe trước khi nhìn thấy. Tiếng rã rã đó không thể làm được. Mất một giây mình mới nhận ra, dù bị nghiền nát chân, hấn không bật lên tiếng gào thét. Hầu như không chút phản ứng nào. Nhìn xuống kẻ thù vừa ngã xuống, mình đã hiểu vì sao.

Chân hấn bị cắt lìa tới trên đầu gối. Ghế quá hả? Không đâu. Không máu, không xương đập vỡ. Ló ra khỏi vết thương là một mối kim loại hư hỏng, chẳng khác gì mình thấy trong mấy con nhện nát bầy gần ống dẫn. Bao nghi hoặc trong mình tiêu tan hết. Vậy là rõ rồi. Dado là robot.

Và... nó chưa hoàn toàn mất khả năng. Nó rút những mảnh chân tan nát, ném đi, rồi... đứng dậy... 12... 11... 10...

Dù là robot hay không, nó cũng không thể bắt mình với một chân. Mình lao tới cửa. Trụ cột vèo vèo lên xuống một cách ngẫu nhiên. Mình chạy, né tránh, ngừng lại, nhảy, lách đường tới cửa. Suýt trượt phải ống trụ phóng lên. Chỉ một li là mình nát bấy như thịt bằm.

Đồng hồ tích tắc xuống năm giây. Mình chờ trụ cuối cùng giữa mình và cửa rút lên... và nhảy vào hình chữ nhật sáng.

Mình đâm sầm vào cửa quay giống như cái cửa mình đã vượt qua đầu phòng bên kia. Cánh cửa xoay, mình bị ngã vào trong, nhưng còn nguyên vẹn. Quý gối một giây, mình cố hít thở cho tim bớt đập. Thậm chí mình cũng chẳng thiết nhìn lên vì sợ lại lọt vào một trog chơi khác.

Một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Hoan hô Đấu thủ Đỏ!

Một giọng khác có vẻ khắc nghiệt:

- Anh suýt bị thua cuộc.

Giọng thứ nhất vừa nhai vừa nói:

- Chưa bao giờ tôi nghi ngờ khả năng anh ta.

Mình hít sâu một hơi, nhìn xem bây giờ đang phải đối đầu với chuyện gì. Mình đang ở trong một phòng lớn, hẹp ngang, nhưng nhỏ hơn phòng trước nhiều. Ánh sáng ban ngày tràn vào phòng qua những cửa sổ trên đầu. Những lá cờ vàng và tía viền trên tường, gần mái trần cao. Trên sàn là một bàn gỗ dài, với những ghế dựa có lưng cao bao quanh. Trông như một phòng tiệc thời trung cổ, với thảm thêu to lớn trên tường, miêu tả những đấu thủ trong nhiều môn đấu khác nhau. Trên bàn, những đĩa bạc đầy món ăn và những ly cối bạc đầy thức uống.

Ngồi hai đầu bàn dài, nhâm nhi uống, là Veego và LaBerge.

Veego lạnh nhạt nhìn mình nói:

- Anh chậm chạp hơn nhiều so với những người khác vốn kém tài anh.

LaBerge vội vàng nói:

- Đừng nghe bà ấy! Anh thật phi thường! Hãy để tôi là người đầu tiên tuyên bố: bây giờ anh chính thức là một đấu thủ.

Hắn nâng cốc bạc lên như để chúc mừng.

Mình hỏi:

- Nhưng nếu tôi thua trong thử thách của các người thì sao?

LaBerge cúi nhìn xuống đĩa. Veego mỉm cười, nói:

- Đương nhiên là anh sẽ chết. Nào, bây giờ xin mời cùng tham dự với chúng tôi. Bảo đảm là anh sẽ cảm thấy vô cùng ngon miệng.

Mụ lằm. Cảm giác ngon miệng trong mình đã tiêu tan từ lâu rồi.

Nhật kí #25 (Tiếp theo)

QUILLAN

Bản năng thúc đẩy mình. Mình nghĩ, bất cứ ai suýt bị nghiền nát đều phải phần nộ. Mình đứng phắt dậy, xông tới LaBerge. Đáng lẽ mình nhào lại Veego, nhưng mụ làm mình ơn ớn. Thấy mình lao tới, LaBerge trợn tròn mắt, làm rơi cốc, chất lỏng xanh tung toé khắp bàn. Hắn rúm người trên ghế, kêu lên:

- Đừng dại dột! Thử thách xong rồi. Anh đã vượt qua.

Mình nắm ngực áo choàng của hắn, kéo hắn đứng dậy về phía mình. Bình thường mình không dám làm thế này đâu. Mình không đủ gan. Nhưng vừa thoát khỏi bị những cái trụ kia cán nát thành bột, mình có thừa gan da. Nếu muốn có được chút hy vọng kiểm soát tương lai của chính mình tại nơi này, cần phải chứng tỏ cho chúng thấy chút nghị lực của mình. Hơn nữa, mình biết gã LaBerge khò khè này sẽ đánh không lại ai.

Mình rít lên:

- Nghe đây, tôi không là một đấu thủ, và tôi sẽ không chơi cái trò tàn ác của các người.

Mình nhìn thẳng mắt hắn để chứng tỏ mình nghiêm túc đến thế nào. Hắn ngó sang phía khác, liên tục liếm môi. Nhu nhược thấy rõ.

Sau cùng hắn lắp bắp:

- Tôi biết... biết... cảm giác của cậu... Nhưng tôi e là cậu không còn chọn lựa nào khác nữa...

Như một ám hiệu, hai dado xuất hiện sau ghế hắn. Chúng đứng sừng sững, ngó xuống mình bằng những con mắt vô hồn. Mình hết ráo dũng khí. LaBerge nhìn mình cười tự mãn. Mình buồn hắn ra, lùi lại. Không thể giỡn mặt với hai robot này được. Kể cả nếu mình không bị kiệt sức, hai chọi một là không công bằng. Nhưng... chưa chắc một chọi một là công bằng.

Cố làm ra vẻ còn hung hăng, mình hỏi:

- Ông nói tôi không còn chọn lựa nào khác là sao?

Veego đứng dậy, bước tới hai dado, ra lệnh:

- Đi.

Lập tức hai robot lùi lại vài bước, nhưng vẫn giữ một khoảng cách để có thể sẵn sàng tấn công. Veego quát lên:

- Ta bảo: đi ngay. Đây là khách của chúng ta. Không có gì rắc rối nữa đâu.

Hai dado rút ra khỏi cửa, nhưng mình tin chắc chính đứng bên ngoài chờ xem thật sự còn rắc rối nữa hay không. Đồ robot hèn hạ. Ghi nhớ: đừng bao giờ hùng hổ trước đám dado.

Đứng kế bên LaBerge, nhưng Veego không thèm nhìn hắn, khinh bỉ nói:

- Ngốc, tự giữ sĩ diện đi.

Mình có cảm giác, Veego chẳng coi LaBerge là gì. Trông họ trạc tuổi nhau, nhưng mục cơ xử với hắn như một đứa con trai nhỏ quấy rầy cha mẹ. Mặc dù má mình chưa bao giờ nói với mình kiểu đó. Nhưng nghĩ lại, mình có quấy rầy bao giờ đâu. LaBerge vuốt thẳng nếp áo choàng, uống chất lỏng xanh còn lại trong cốc, cố bình tĩnh. Trái lại, Veego hoàn toàn bình tĩnh. Mình có cảm giác, nếu mình xông tới mục thay vì nhào tới LaBerge, thì mục cũng sẽ vẫn tỉnh bơ như thế này. Veego làm mình lo ngại.

LaBerge làu bàu:

- Tôi quá già với chuyện này rồi.

Veego nạt lại ngay:

- Nếu muốn, cậu có thể về nhà bất cứ khi nào.

Thú vị thật. Cặp này cộng tác với nhau, nhưng không hợp nhau. Phải ghi nhớ vụ này. Nó có thể hữu ích cho mình.

Veego mỉm cười, dù nụ cười làm mặt mục như bị nứt rạn. Mục nói:

- Tha lỗi cho chúng tôi. Chúng tôi biết cậu không đến từ thành phố Rune, nên không biết tới chúng tôi và việc làm của chúng tôi.

LaBerge líu ríu nói:

- Ngớ ngẩn! Dù đến từ đâu, mọi người đều biết chúng ta là ai.

Mình nói ngay:

- Tôi không biết.

LaBerge nhìn mình khó chịu, không biết vì hắn không tin, hay tự ái vì sao mình có thể không biết hắn là ai. Hắn hỏi:

- Cậu đến từ đâu?

Chà chà! Không phải thời điểm tốt để nói ra sự thật. Nhưng mình không biết đủ về Quillan để bịa chuyện. Mình nói:

- Các người bắt cóc tôi, tống tôi vào căn phòng đầy những con búp bê hề phát khiếp, rồi ném tôi vào một trò chơi làm tôi xém chết. Giờ tới lượt tôi hỏi các người mới đúng chứ.

LaBerge nhìn Veego dò hỏi. Mụ tỉnh queo. Hắn nhìn lại mình nói:

- Đấu thủ Đỏ, cậu rất... rất lắm. Mấy con búp bê đó chẳng có gì đáng sợ cả.

Veego nạt hắn:

- Ôi, im đi. Nếu cậu ta không hiểu vì sao lại có mặt tại đây, chúng ta phải giải thích chứ.

Đưa tay chỉ bàn tiệc dài, mụ tiếp:

- Mời, chúng tối sẽ trả lời tất cả những câu hỏi của cậu.

Mình bị giăng xé. Mình cần biết hai kẻ này là ai và mối quan hệ của chúng với Saint Dane là gì, nhưng chính chúng đã góp tay trong việc giết Lữ khách của Quillan. Một phần trong mình muốn tóm lấy chúng, quăng vào cái phòng quái quỷ mình vừa thoát ra. Nhưng làm vậy mình sẽ không tiến gần được Saint Dane. Phải nuốt giận, chơi theo cách của chúng. Mình nói:

- Được. Tôi ngồi đâu?

LaBerge vui vẻ nói, cứ như thành linh mình và hắn là bạn thân thiết của nhau:

- Tất nhiên là chỗ ngồi danh dự rồi! Đây là ghế dành cho tất cả các đấu sĩ lần đầu tới đây.

Hắn chỉ một ghế có lưng dựa cao, kê giữa bàn. Mình bước qua ghế đó, liếc LaBerge, rồi ngồi xuống một ghế gần đầu bàn. Chẳng hiểu sao mình làm thế, có lẽ để chọc tức LaBerge. Hắn đứng cả giây, khịt khịt mũi, rồi trở lại ghế của hắn ở đầu bàn, bực bội nói:

- Tùy cậu.

Ngay khi mình vừa ngồi xuống, một tên phục vụ không biết xuất hiện từ đâu. Vẫn là gã nhỏ con, đầu sói, mặc đồ trắng với váy hai màu đã đưa mình lên phòng ngủ. Hắn đặt trước mặt mình một đĩa bằng bạc và muống nĩa.

Mình nói:

- Cảm ơn, Mươi Bốn.

LaBerge cười:

- Đó là Mươi Ba.

- Mình nhìn gã phục vụ đầu sói lợi. Trong hắn y chang Mươi Bốn. Hoặc là sinh đôi hoặc là...

Mình hỏi Veego:

- Anh ta là một dado?

Veego ngồi xuống ghế ở đầu bàn bên kia, đáp:

- Cậu không nghĩ là chúng hữu ích lắm sao? Chúng luôn làm những gì được sai bảo và...

LaBerge mỉa mai:

- Và chúng không đặt ra những câu hỏi.

Mình không thêm quan tâm, vì tâm trí vẫn bận rộn với ý nghĩ Quillan đầy rẫy robot giống như người thật. Từ những gì mình thấy cho tới lúc này, chúng được sử dụng làm người phục vụ và cảnh sát. Và nhện. Đừng quên nhện. Mình hỏi:

- Có đấu thủ dado không?

LaBerge hô hố cười. Kể cả Veego cũng khúc khích. Mình mừng vì đã làm họ vui vẻ. LaBerge nói:

- Tất nhiên là không. Danh tiếng chúng tôi sẽ ra sao, nếu để cho những gã dado đã được lập trình thi đấu với nhau? Như vậy thì làm gì còn thách thức và kịch tính nữa.

- Vậy là hai người tổ chức các trận đấu Tato?

Veego trả lời:

- Cùng một số người khác nữa. Tato là một trong những cuộc thi đấu được hâm mộ của chúng tôi. Được hâm mộ nhất trên Quillan, có lẽ tôi hơi khoa trương chăng. Nhưng còn rất nhiều cuộc đấu độc đáo nữa. Không ai tạo ra được những trò chơi thú vị và thành công như những trò chơi của chúng tôi. Rồi cậu sẽ thấy.

Mình không muốn thấy.

LaBerge hãnh diện nói:

- Chính tôi phát minh ra những trò chơi. Tất cả. Từ lớn tới nhỏ.

Hắn lấy áo choàng ra một món đồ chơi cầm tay nhỏ. Trông giống như một chuỗi gỗ của sợi dây nhảy, với một nút trên đầu. Hắn cần thẳng lên, rồi ấn nút. Ngay lập tức từ đầu quả nắm vang lên tiếng còi to to và một chong chóng đỏ bật ra khỏi chuỗi gỗ, lao vọt lên không chừng mét rưỡi, rồi hết năng lượng, nhẹ nhàng hạ xuống, LaBerge chăm chú nhìn, khéo léo đón chong chóng trở lại đầu rỗng của máy phóng với một tiếng tách. Hắn nhìn mình, cười như một đứa trẻ tự đắc vừa hoàn thành một chuyện khó tin, hỏi:

- Cậu không thích chơi Runkle sao?

Mình thản nhiên đáp:

- Chưa từng nghe nói.

LaBerge trợn mắt, kêu lên:

- Sao lại có thể không biết Runkle chứ? Đứa trẻ nào trên Quillan cũng có một Runkle.

- Rất tiếc, tôi không biết.

Bỏ món đồ chơi xuống bàn, LaBerge nâng cốc uống một ngụm, phụng phịu nói:

- Đấu thủ Đỏ, cậu là người kì cục.

Veego bảo mình:

- Lờ đi. Anh ta cứ như hề, nhưng rất thông minh. Phải có chút tính trẻ con mới nghĩ ra được những trò chơi độc đáo thế.

Mình nhìn thẳng Veego, nói thêm:

- Những trò chơi độc đáo giết người.

Mụ trừng trừng nhìn lại mình:

- Chúng tôi cung cấp dịch vụ, không tạo ra nhu cầu.

Mình và mụ không rời mắt nhau một lúc. Trời đất. Mụ lạnh lùng như băng. Mình hỏi:

- Nếu ông ta sáng tạo trò chơi, thì việc của bà là gì?

- Tôi giữ phần thực hiện. LaBerge tưởng tượng, tôi làm điều đó thành hiện thực. Một phần trong công việc đó là tìm ra người thi đấu có khả năng. Đấu thủ Đỏ, đó là lý do cậu có mặt tại đây.

- Vậy đưa tôi tới đây chính là ý kiến của bà?

Trước khi mụ trả lời, ba phục vụ dado giống hệt nhau bước vào với những khay đồ ăn. Chúng đặt khay trước mặt mỗi người, rồi lui ra. Mình thấy trái cây, thịt lát, và một thứ rau củ màu cam giống như cà rốt, khoai tây hoặc một thứ gì tương tự khác, đã được tán nhuyễn.

LaBerge múc lên một miếng lớn, vừa nhai rau rầu vừa ngạo mạn nói:

- Còn ý kiến của tôi là, chỉ *khoái* món tribbun.

Đó là câu trả lời cho câu hỏi của mình. Mình vẫn không khỏi nghĩ trong món ăn này có thuốc độc, nhưng phải ăn. Vì mình cần duy trì sức khoẻ, và chưa biết tới khi nào mới lại được ăn.

Ngoài ra, mình nghĩ, nếu muốn mình thi đấu trong mấy trò chơi của họ, họ sẽ không giết mình. Ít ra là chưa. Mình ăn một miếng tribbun. Phải nói là rất ngon. Giòn như cà rốt nhưng ngọt như dưa tây. Bắt đầu ăn mình mới nhận ra là đang đói đến thế nào. Mình vét sạch đĩa, và ngay lập tức Mười Bốn – hay Mười Ba, Mười Hai... xuất hiện, tiếp đồ ăn đầy đĩa.

Veego nói:

- Cậu thấy đó. Các đấu thủ được tiếp đãi rất nồng hậu.

Mình nói ngay:

- Cho đến khi họ phải chết.

LaBerge la lên:

- Lải nhải hoài chuyện đó! Không hiểu gì sao? Chúng tôi cho cậu một cuộc sống tốt đẹp hơn. Cậu biết ngoài kia như thế nào rồi đó. Đời sống vô cùng khốn khổ và khắc nghiệt. ở đây, đấu thủ được chiều chuộng, ăn uống thoải thuê, họ chưa bao giờ được hưởng như thế khi ở ngoài kia. Ở đây có âm nhạc, tranh ảnh, có kẻ hầu người hạ. Không thấy cuộc sống tuyệt vời đến ngần nào sao? Đúng, thỉnh thoảng chúng tôi chỉ yêu cầu cậu thi đấu trong một vài trò chơi của chúng tôi. Cũng có vài trò nguy hiểm. Nhưng như vậy đâu có quá nhiều để đáp lại một cuộc sống đế vương?

- À, nhưng... tôi đã nói là không tham gia trò chơi của các người.

LaBerge đấm tay xuống bàn, la lớn:

- Cậu sẽ phải tham gia.

Veego quát:

- Ngồi xuống!

LaBerge quát lại:

- Hẳn làm tôi bực quá!

Mình giễu cợt:

- Tập cho quen đi!

LaBerge tức giận nhìn mình, nhưng hẳn chưa kịp nói gì thêm, cửa cuối phòng bật mở. Mình nhìn lên, tưởng sẽ nhìn thấy Mười Hai, Mười Ba hoặc Mười-lăm-rưỡi, hay có thể bất kì dardo cảnh sát nào khác phóng vào phòng vì nghe những tiếng la hét. Nhưng không. Vội vã bước vào với một chồng giấy tờ trên tay là một cô gái trẻ. Cô ta mặc quần áo tương tự Veego. Quần dài, áo có tay, áo khoác dài đến eo, cùng một màu xanh dương sậm. Quần áo cô ta không khác những người mình đã gặp ngoài đường phố, nhưng hơi thanh lịch hơn. Hay cắt may khéo hơn. Có thể là vì bộ đồ vừa vặn với cô. Đúng, đó là cách tốt nhất mình có thể diễn tả về trang phục và cô ta. Cắt may hoàn hảo. Không một nếp nhăn. Máu tóc nâu chải sang một bên, chỉ rũ xuống tới tai. Không một cọng tóc loà xoà. Cô ta khá xinh. Đôi mắt lớn màu nâu, mình không biết phải tả sao nhưng đôi mắt đó... sinh động. Không giống những người mình đã thấy ngoài kia, trong thành phố Rune, cô gái này có vẻ linh hoạt. Mình đoán cô ta chỉ hơn mình vài tuổi. Mười tám? Hay mười chín? Mình cũng không biết chắc mình bao nhiêu tuổi rồi! Bước vào phòng, cô ta vội vã tiến lại bàn, như đang làm nhiệm vụ. Cô ta nói nhanh, cách thức rất chuyên nghiệp:

- Veego, LaBerge, xin chào. Đây là bảng ước lượng ngân sách từ ban quản trị.

Vừa nói cô ta vừa đi qua LaBerge, không nhìn lại hẳn lần thứ hai. Cô gái này tất bật với công việc, không có thời gian dành cho gã ngốc kia. Cô ta cũng không ngó tới mình mà tiến thẳng lại bộ não của công việc, Veego. Đứng bên Veego, cô ta trình ra chồng giấy, nói:

- Tôi tin là sẽ được bà chấp thuận.

Chà! Cứng cỏi ghê chưa!

Veego ngược nhìn cô gái một lúc lâu, không nói một lời. Cô ta có vẻ bối rối vì Veego không nhận chồng giấy.

Sau cùng, vẻ bình tĩnh nhưng giọng lạnh lùng, Veego nói:

- Không thấy là chúng tôi đang ăn sao? Không được mời, không báo trước, cô vào nhà tôi làm phiền với những mối quan tâm của riêng cô. Cô không biết phép lịch sự sao?

Cô gái chớp mắt. Về ngoài chuyên nghiệp, đầy năng nổ của cô xao động. Cô bối rối nói:

- Tôi... tôi xin lỗi. Tôi được bảo đưa giấy tờ này đến cho bà vì đây là việc hệ trọng. Đáng lẽ tôi phải biết là bà đang...

Veego giật xấp giấy khỏi tay cô gái, quát lên:

- Ồ, im đi!

Khi Veego nhìn qua mấy trang giấy, cô gái lùi lại. Veego ra lệnh:

- Đứng im!

Cô gái đờ người vì sợ. Mình cảm thấy tội nghiệp cô. Chẳng thể trách được, cô ta bị hăm dọa kinh thế kia mà! Trong khi Veego đọc và LaBerge loay hoay với món đồ chơi Runkle, cô ta lóng ngóng đứng. Mình nhìn mắt cô đang đảo quanh phòng. Sau cùng, nhìn thấy mình, cô ta nhảy bật ra sau, miệng há hốc, cứ như mình vừa la lớn "Hù!".

Veego không rời mắt khỏi trang giấy khi lên tiếng:

- Cô Winter, đây là Đấu thủ Đỏ mới của chúng tôi. Đấu thủ Đỏ, đây là Nevva Winter.

Nevva Winter^[11]. Tên thật thú vị. Cô ta vẫn mở miệng như để nói với mình một điều gì, nhưng không thể thốt thành lời. Kỳ lạ. Mình biết câu "không nói nên lời", nhưng chưa bao giờ thực sự thấy cảnh đó. Mình nói:

- Chào.

Cô ta không trả lời, cũng không ngậm miệng lại.

LaBerge ê a như hát:

- Nevva, Nevva, làm cả ngày, chẳng có giờ chơi.

Veego nói mà không nhìn cô:

- Ngậm miệng lại, cô Winter.

Nevva Winter chớp mắt. Không hiểu vì nguyên nhân gì, thấy mình cô ta hoàn toàn lúng túng. Cố lấy lại vẻ năng nổ, cô ta nói:

- Tôi... tôi biết đấu thủ mới sẽ đến theo kế hoạch, nhưng không ngờ sớm thế. Thật ra, anh ta đã được nhắc tới trong trang bốn của hồ sơ tôi vừa đưa tới và...

Veego ném tung sấp giấy, tuyên bố:

- Không thể chấp nhận được.

Những trang giấy bay lả tả khắp mặt sàn. LaBerge vỗ tay cười hô hố. Đúng là đồ dở hơi. Nevva Winter cố bắt những tờ giấy đang bay, nhưng chỉ nắm được vài tờ trước khi chúng rơi xuống sàn. Cô năn nỉ:

- Làm ơn đi, Veego! Những tờ giấy này được xếp theo thứ tự đặc biệt rồi.

Veego rít qua kẽ răng:

- Chúng tôi đã tăng hai mươi phần trăm lợi nhuận trong mười bảy trận quý cuối cùng. Một con số chưa từng có. Nếu ban quản trị ngu ngốc của cô không nhận thức được điều đó, tôi và LaBerge rất vui mừng trở về nhà, để cho những đối thủ thấp kém hơn nhận thách thức theo đuổi những thành công vượt bậc của chúng tôi.

- Nevva Winter nhặt nhanh giấy tờ, cố vuốt cho phẳng phiu đồng thời xếp lại theo thứ tự:

LaBerge nói thêm:

- Đúng. Để xem không có chúng ta lợi nhuận quý giá của họ sẽ ra sao.

Nevva nói:

- Khả năng đó rất có thể xảy ra.

LaBerge kinh ngạc kêu lên:

- Hả?

Vừa xếp lại giấy, Nevva Winter vừa nói:

- Duy trì hoạt động này chúng tỏ là rất hao tốn. Tôi e là ban quản trị đang thử tìm cách điều chỉnh lại mối liên kết với ông bà.

Hết vẻ màu mè, LaBerge khiếp đảm la lên:

- Cái gì? Họ định tống chúng tôi ra khỏi lâu đài à?

Veego từ từ đứng dậy:

- Đó có phải là một lời hăm dọa không, cô Winter?

Chưa bao giờ mình nghe giọng mụ lạnh lùng đến thế.

Nevva Winter xếp tờ cuối cùng lên chồng giấy, đứng dậy. Cô sợ đến không dám nhìn thẳng mắt Veego. Giọng cô như vỡ ra:

- Tôi chỉ nói những gì ban quản trị bàn bạc thôi. Chỉ là một trợ lí, tôi không có quyền thảo chính sách. Nhưng tôi có thể cho ông bà biết, có những thành viên trong ban quản trị ủng hộ ông bà, thì cũng có những thành viên khác nghĩ là ông bà nên làm việc tốt hơn.

LaBerge kêu lên:

- Vô lý! Chúng tôi đã làm việc tốt hơn cả sự hoàn hảo rồi.

Lần đầu tiên Nevva Winter nhìn thẳng Veego. Dù run sợ, nhưng cô không chớp mắt:

- Tôi chỉ truyền đạt thông tin. Có lẽ bà nên nói chuyện thẳng với ban quản trị.

Veego trừng mắt nhìn cô một lúc, rồi quay đi, tiến lại gần mình. Mụ như đang cố nén giận khi nói:

- Hoạt động trò chơi này kéo dài hơn và thành công hơn bất cứ trò nào khác trên Quillan. Đó là vì tôi biết mình đang làm gì, tôi có kinh nghiệm, tôi có nguồn lực, và nhất là, tôi biết người có tài. Tôi rất muốn gặp ban quản trị, để hỏi vì sao họ quyết định can thiệp bằng cách bảo tôi phải sử dụng ai trong những cuộc thi đấu của tôi.

- Họ không định can thiệp...

- Có. Ban quản trị muốn trò chơi phải được cạnh tranh, vậy mà họ thúc ép tôi dùng những đấu thủ chưa hề được chuẩn bị. Cô thấy cuộc đấu Tato mới nhất rồi chứ. Đúng là một trò hề. Đấu thủ Vàng không tương xứng với Đấu thủ Xanh Lục. Anh ta chưa chuẩn bị, vậy mà ban quản trị ép tôi sử dụng!

Đấu thủ Vàng. Mụ đang nói tới Lữ khách của Quillan... một người mình chưa hề gặp, chưa biết tên. Mình cố kiềm chế không nhảy lên gào吼: "Vì sao các người giết một Lữ khách". Nhưng làm vậy chẳng được gì. Mình cắn môi, nắm chặt ghế, cố hết sức để khỏi bị nổ tung ta. Căng hơn nữa, Veego bỗng đặt tay lên vai mình. Mình nổi da gà.

Mụ nói:

- Bây giờ lại gửi cho tôi một đấu thủ mới. Đấu thủ Đỏ. Cô có biết là anh ta suýt bị giết chết trong trò thách đấu Lưỡi-hái không? Hừ! Suýt thất bại trong một thử thách đơn giản nhất. Trẻ con chơi hay hơn. Bây giờ ban quản trị của cô trông chờ tôi tổ chức Đại Hội X với anh chàng này?

Mụ đang nổi giận. Mình cũng vậy. Đại Hội X là gì? Quan trọng hơn, vì sao những kẻ trong ban quản trị này biết mình? Họ là ai?

Veego tiếp:

- Vui lòng nói với các chủ nhân ôi-quá-khôn-ngoan của cô một điều: tôi sẽ không làm ô danh mình bằng một sản phẩm kém chất lượng đâu.

- Không ai yêu cầu bà phải...

- Nếu họ muốn tôi sử dụng Đấu thủ Đỏ, được thôi. Nhưng trước hết anh ta phải tự chứng tỏ trong một thử thách nữa.

Mụ gật đầu với LaBerge. Tí tởn như đứa trẻ, LaBerge vỗ tay rồi chạy tới một bên tường treo tấm thảm thêu khổng lồ. Nắm sợi dây nhưng thả từ trần xuống, hẳn quay lại mình, nói:

- Cậu vinh hạnh lắm đó. Thường thường các đấu thủ phải được huấn luyện lâu dài mới được vào đấu trường Tock.

Mình nhìn Veego, hỏi:

- Trò này là gì?

Trở lại ghế đầu bàn, mụ nói:

- Tài năng cậu đã được đề cao, Đấu thủ Đỏ. Tôi chưa biết vì sao.

- Ai đề cao tôi?

Veego không trả lời. Không cần. Mình biết khá rõ câu trả lời. Mình đã đánh hơi thấy Saint Dane trong đồng tạp nham này.

Nevva Winter lo lắng nói:

- Xin thôi đi, Veego. Chuyện này không cần thiết. Đấu thủ Đỏ sẽ được cho đủ thời gian để chuẩn bị tại Đại Hội X.

Veego nạt:

- Ai bảo đảm với tôi điều đó? Cô hả? Xin lỗi, tôi không tin cô và tôi không tin ban quản trị của cô. Tôi không còn chọn lựa nào khác. Hoặc anh ta chứng tỏ tài năng ngay tại đây, hoặc anh ta chết vì cố gắng.

Uiii da!

LaBerge giật dây nhung. Tấm thảm thêu cuộn lên trần như một cửa sổ tự động, để lộ ra phía sau là lối vào. Cuối lối vào là một đấu trường khác. Đứng giữa đấu trường là ba gã mặc đồ dẹt len khác màu nhau. Đấu thủ Xanh Dương, Trắng và Đen. Mỗi gã cầm một roi kim loại dài hơn hai mét. Vũ khí. Mình lại sắp phải chơi một trò chơi khác. Lần này mình sẽ không đụng độ với những gã dado vô hồn.

Nevva Winter năn nỉ:

- Làm ơn đi, Veego. Vụ này hoàn toàn sai luật.

Mình hỏi:

- Nếu tôi không muốn chơi thì sao?

Veego nói ngay:

- Không gì làm tôi vui mừng hơn. Điều đó chứng tỏ với ban quản trị là cậu không xứng đáng, và... cậu sẽ bị hành quyết.

Ồ!

- Còn nếu tôi chơi và bị thua?

Veego mỉm cười:

- Điều đó cũng làm tôi vui, vì tình huống sẽ được giải quyết.

Nevva Winter cảnh giác mình:

- Không ai muốn bị thua trong Tock đâu.

Nghe như một điểm gở. Mình nghĩ, làm Veego vui cũng có nghĩa là làm mình chết. Không có nhiều chọn lựa. Như mình đã viết cho hai bạn trên Quillan người ta phải chơi. Thắng hoặc trả giá.

Có vẻ như Đấu thủ Đỏ sắp trình diện rồi.

(Tiếp theo)

QUILLAN

Mình nói với Veego:

- Tôi nghĩ mình đã vượt qua thử thách. Sao còn đặt tôi vào vụ này?

- Vì tôi không muốn ai bảo tôi phải điều hành công việc của mình như thế nào. Không hiểu sao ban quản trị ép tôi phải dùng cậu trong các cuộc thi đấu. Sự can thiệp của họ sẽ làm hỏng các trò chơi của tôi.

LaBerge lên tiếng:

- Của tôi nữa!

Mình hỏi:

- Bà muốn tôi bị đập trước khi làm hỏng các trò chơi của bà, đúng không?

- Có thể. Nhưng tôi là người không bỏ qua một cơ hội nào hết. Nếu kết quả cậu thật sự có chút khả năng, trò giải trí nhỏ nhỏ này sẽ bắt đầu tạo ra chút hào hứng quanh cậu.

- Ừ... Là sao?

- Nếu cậu thi đấu, tôi muốn cá cược phải mạnh. Điều đó sẽ không xảy ra, trừ khi cậu được yêu thích hay bị... ghét.

- Bà sẽ làm như thế nào ?

- Rồi sẽ biết.

Mụ cười lạnh như băng, chỉ tay bảo mình vào đấu trường.

Nevva Winter phản đối:

- Veego. Trò này không có trong chương trình. Đi ngược lại mọi qui tắc mà tôi có thể nghĩ ra...

- Thì đừng nghĩ nữa, cô Winter.

Cả triệu câu hỏi lóe lên trong đầu mình. Ban quản trị là ai? Trên một phương diện nào đó, mình đoán họ là sếp của Veego và LaBerge. Nhưng công việc làm ăn liên quan tới những trò chơi chết người này của họ là gì ? Dù là gì, bằng cách nào đó, phải liên quan tới Saint Dane. Chắc chắn. Còn ai khác biết về mình chứ ?

Câu hỏi bí ẩn đó đành phải chờ. Trước hết, mình cần phải sống sót trong thử thách mới nhất Veego đẩy mình vào này.

Đưa tay vào đấu trường, LaBerge nói:

- Lối này, Đấu thủ Đỏ.

Mình định chạy, nhưng hai dado thành linh xuất hiện ngay sau lưng, làm mình dẹp ngay ý nghĩ đó. Bị kẹt rồi. Mình đứng dậy khỏi ghế, bước tới lối vào đấu trường. Nevva Winter đứng, tay khoanh chặt trước ngực. Cô có vẻ lo lắng thật sự về những gì sắp xảy ra. Gia nhập câu lạc bộ. Không biết cô ta lo cho mình, hay lo bị các sếp khiển trách nếu có chuyện không hay xảy ra cho mình.

Mình đứng lại trước mặt cô ta, hỏi:

- Cô ngăn vụ này lại được không ?

Cô ta nhìn quanh, tránh ánh mắt mình:

- Tôi... tôi rất tiếc. Tôi không muốn chuyện này xảy ra.

- Được, nói vậy là cô mắc nợ tôi rồi đó.

Chết tiệt! Nếu cô ta không xuất hiện, có lẽ mình sẽ không phải trải nghiệm khả năng thêm lần nữa. Cô ta cũng có phần lỗi trong vụ này. Nếu cô ta cảm thấy có trách nhiệm, rất có thể

mình nhờ vả được sau này. Nếu mình còn có *sau này*.

LaBerge the thé nói:

- Trò này vô cùng hấp dẫn.

Đúng là một gã quấy rầy.

Khi bước lên, mình thử co giãn cơ bắp. Dù không biết trong đấu trường kia là gì, nhưng mình cần phải sẵn sàng. Mình bước qua cửa, tiến vào một nơi trông giống như một nhà tập thể dục lớn. Ít nhất cũng phải lớn gấp đôi phòng thể dục trong trường. Trung học cơ sở Davis Gregory, cỡ bốn sân bóng rổ. Nền sàn đen như bằng cao su cứng, cảm giác nếu ép xuống nó sẽ nảy lên một chút. Nhìn lên, mình thấy trần vươn cao nhiều tầng. Trông có vẻ như có những thiết bị để hạ xuống khi cần, giống như trong một phòng tập thể dục. Trên một bức tường cao, mình thấy một màn hình lớn màu đen, giống hết những màn hình mình thấy trên đỉnh các tòa nhà trong thành phố. Nhưng màn hình này không chiếu lên hình ảnh hoặc mẫu hình học nào. Thay vào đó, là một cột dọc những con số màu rực rỡ. Mình không hiểu mấy con số đó có nghĩa gì, ngoài ba chữ nằm bên trên cột số: ĐẤU THỦ ĐỎ.

Mình hỏi Veego:

- Tất cả những cái này là gì?

- Cái đó cho chúng tôi biết diễn tiến cá cược. Với một số cuộc thi đấu khác, người đặt cược có thể đặt vào bất cứ đấu thủ nào khi họ đang tỉ thí với nhau. Nhưng với Tock, họ chỉ có thể đặt một cửa - thắng hay thua - lên một đấu thủ duy nhất.

Mình bàng hoàng hỏi:

- Bà định nói là tất cả mọi người sẽ đặt cược vào tôi?

- Không.

Hú hồn!

- Hầu hết sẽ đặt cược *chống lại* cậu.

Ôi! Tuyệt vời.

Ba đấu thủ kia đứng trong một vòng tròn lớn vach trên sàn, đường kính khoảng hai mươi mét. Các đấu thủ giữ khoảng cách đều nhau và cách vành đai tròn chừng năm mét. Mỗi người đứng trong một hình vuông kẻ trên sàn, tay cầm một vũ khí kim loại dài. Chính giữa khoảng cách của mỗi người là một cái bệ cao chừng mét sáu. Trên bệ là một lá cờ với hai màu vàng và tía. Đấu thủ và những cái bệ tạo thành hình trong trong một vòng tròn.

Mình lại hỏi Veego:

- Trò này chơi như thế nào?

LaBerge trả lời:

- Rất đơn giản!

Hắn nhảy vào vòng tròn. Ngay chính giữa là một vòng tròn khác đường kính chừng gần một mét. Nhảy vào vòng tròn nhỏ đó, LaBerge nói:

- Cậu bắt đầu tại đây. Ngay chính giữa. Khi máy đếm bắt đầu...

Hắn nhìn lên tường đối diện bảng điểm cá cược. Nhìn theo, mình thấy một màn hình nữa, nhỏ hơn. Như có ám hiệu, số "120" xuất hiện.

- Cậu sẽ có một trăm hai mươi tích tắc để gom mỗi lá cờ và trở lại đây. Không gì có thể dễ hơn!

Để chứng minh, hắn chạy tới một bệ, chộp lá cờ, rồi chạy trở lại giữa vòng tròn.

Hắn nói đúng. Không gì dễ hơn. Nhưng không một thoáng giây nào mình nghĩ là... dễ. Ba gã đấu thủ lăm lăm vũ khí chứng thực là mình đúng. Mình không mơ chúng đứng đó làm cổ động viên. Xanh Dương, Trắng và Đen. Dù thân hình rất ngon lành, chúng chẳng có vẻ gì độc đáo. Chỉ khoảng tuổi mình, hay hơn một chút. Không có gì để có thể cho là "Đã được trui rèn, và là những đấu thủ đáng gờm". Tốt. Có thể đây là một bài chơi cùng đẳng cấp. Hay sân chơi. Hay

phòng thể dục. Hay bất kỳ là thứ chết tiệt gì.

Điểm nổi bật ở chúng là thái độ. Cả ba đứng ngay đơ như những người lính, mắt nhìn thẳng ra trước, không biểu lộ chút cảm xúc nào. Những tên này rõ ràng là đang chơi trò chơi của chúng.

Mình hỏi:

- Họ làm gì?

LaBerge đưa cao bàn tay lên không, nói:

- Các đấu thủ đó là điều khiến cho Tock thú vị.

A, mình hiểu rồi.

Trong khi LaBerge vẫn đứng với bàn tay đưa cao, mình thấy một thứ từ trên trần hạ xuống. Đó là ba quả bóng lớn màu bạc cột trên đầu những sợi dây. Chúng lớn bằng trái bóng bãi biển và được buộc vào nhau. Chùm bóng hạ xuống LaBerge. Hắn với tay tháo dây buộc. Lập tức ba quả bóng tách rời nhau ra. Ba sợi dây cột bóng dường như được định vị ngay bên trên vành ngoài của vòng tròn, vì vậy bóng đong đưa ra ngoài. Cả ba quả bóng đu đưa thẳng tới một đấu thủ. Các đấu thủ đặt vũ khí xuống sàn, đón bắt khi bóng tiến tới.

LaBerge giải thích:

- Họ sẽ cố chặn cậu, tất nhiên. Họ đong đưa những tảng đá Tock để cậu va chạm và mất thăng bằng. Báo cho cậu biết, chúng nặng lắm đó. Bị đập trúng là... hơi bị đau.

Bất ngờ lớn!

- Đương nhiên là các đấu thủ khác không được phép bước ra khỏi hình vuông. Như thế sẽ không công bằng.

Mình mỉa mai nói:

- Sẽ không muốn không công bằng chứ gì.

Nhìn lên khung cảnh này, mình có cảm giác quen quen, nhưng không nhớ vì sao. Chắc chắn mình chưa từng nhìn thấy bất kỳ thứ gì giống thế này trên Trái Đất Thứ Hai, tuy nhiên mình vẫn có cảm giác đã từng thấy trước đây. Nhưng thôi, không thắc mắc lâu nữa, còn nhiều chuyện khác phải toát mồ hôi đây này. Dù vậy, bị một quả bóng đập trúng có vẻ cũng không đến nỗi tệ lắm. Thậm chí nếu có bị đập trúng vài cú, tệ nhất thì cũng chỉ bị bầm tím thôi. Giống như chơi trò né bóng ở nhà, chỉ có điều những quả bóng này rắn hơn một tí và phải né tránh khéo hơn. Có gì ghê gớm lắm đâu.

LaBerge giải thích chính xác nó ghê gớm như thế nào:

- Ồ, còn một điều nhỏ xíu nữa. Đó là cậu phải gom cò thật nhanh. Vì sau sáu mươi tích tắc...

Hắn thấy tay không nhắm vào cá nhân nào. Cả ba đấu thủ đều buông tay, thả mấy quả bóng bạc tự do đong đưa. Khéo thật, vì ngay sau đó mình nghe tiếng xoèn xoẹt như mài một con dao. Ba con dao mới đúng. Ruột mình thắt lại khi thấy ba quả bóng bạc đã đổi thay. Mỗi quả xuất hiện một vành đai chung quanh, làm chúng trông giống như hành tinh Sao Thổ. Vành đai nhô khỏi quả cầu chừng mười lăm phân.

LaBerge giải thích:

- Sắc như dao cạo.

Rồi mình nghe âm thanh *rì rì*. Mấy lưỡi dao tròn bắt đầu quay. Mấy khối đá Tock đã thành mấy cái cưa máy.

- Cắt chân tay và những phần cơ thể khác... rất hiệu quả.

Ná thở luôn!

LaBerge nói tiếp.

- Ngay khi lưỡi dao xuất hiện, các đấu thủ sử dụng roi sắt để điều khiển đá Tock. Chúng không muốn bị mất một cánh tay. Trò chơi này là dành cho cậu, không phải dành cho chúng.

Mình bảo hẳn:

- Biết không? Ông là một kẻ bệnh hoạn.

Hắn cười khi:

- Mấy lưỡi dao làm cuộc đấu hấp dẫn đó.

Hấp dẫn? Mình có thể nghĩ ra từ khác miêu tả còn chính xác hơn. LaBerge vẩy tay. Lưỡi dao ngừng quay và thu lại vào trong mấy quả bóng bạc. Mỗi đấu thủ thu hồi một quả, rồi lui về vị trí. Mình tự hỏi, ai điều khiển tất cả thiết bị này? Chắc chắn có dado đứng sau hậu trường.

- Điều gì xảy ra, nếu suốt thời gian đó tôi chỉ lo né tránh những vật này, không lấy được cờ?

Tiến đến bên mình, Veego nói:

- Thì sẽ phải bắt đầu lại. Chỉ vòng hai những lưỡi dao mới xuất hiện. Cậu sẽ chơi cho tới khi lấy được hết cờ, hoặc... sẽ bị chảy máu cho tới chết.

Mình ghét Quillan.

Ngó lại thấy Nevva Winter đứng trong lối vào phòng-thể-dục-địa-ngục. Cô ta nhún vai vô vọng. Trông cô ta có vẻ như cảm thấy thật sự tiếc cho mình. Thế cũng chẳng ích gì cho mình.

Veego tuyên bố:

- Bắt đầu!

Mụ tăng hăng rồi rảo bước tới giữa vòng tròn. LaBerge vội vàng trả lá cờ lên bệ, rồi đi theo mụ. Với một vẩy tay của Veego, đèn phụt tắt. Tất cả trở thành tối đen như mực. Từ những loa vô hình, tiếng nhạc bùng lên. Vẫn là âm thanh rầm rầm như mình đã nghe trước trận đấu Tato. Màn trình diễn đã bắt đầu. Một lúc sau, những tia sáng đủ màu sắc quét khắp đấu trường. Ba gã đấu thủ kia không nhúc nhích. Mắt chúng nhìn thẳng. Sáu mươi tích tắc các lưỡi dao sẽ xuất hiện. Mình phải gom hết những lá cờ trong sáu mươi tích tắc đó. Một tích tắc là bao lâu? Một giây? Hai giây? Nửa giây? Dù là bao nhiêu, sau sáu mươi nhịp của chúng, mình sẽ là cá trên thớt.

Một luồng sáng rọi tới Veego và LaBerge.

LaBerge ngân nga hát:

- Tích tắc tích tắc... tới lúc chọn lựa. Mắt ngó đồng hồ, quan sát đá lắc. Tới giờ chơi Tock.

Veego lên tiếng như một bầu xiếc

- Xin gửi lời chào nồng nhiệt tới các bạn tại thành phố Rune này và toàn thể Quillan. Đêm nay chúng tôi xin giới thiệu với quý vị một sự kiện độc đáo. Một đấu thủ mới sẽ tham gia cùng chúng ta, và đã yêu cầu được trao cơ hội thi đấu ngay lập tức.

Láo toét.

- LaBerge và tôi rất vui mừng giúp anh ta toại nguyện, và gửi tới các bạn một cuộc thi tài đặc biệt trong chương trình hôm nay. Chúng tôi rất kì vọng vào đấu thủ này, dù anh ta chưa được thử thách. Liệu anh ta có thoát chết khỏi những nguy hiểm của trò chơi Tock không? Hay anh ta chỉ là kẻ háo danh sẽ gục ngã trước những lưỡi dao?

Trời đất, mụ thực rành nghề bán trò chơi này. Hay bán mình?

- Đương nhiên, đặt cược vào một đấu thủ vô danh là một sự mạo hiểm. Nhưng nếu đấu thủ mới toanh này thành công, gom được hết cờ, bạn sẽ thắng cược một số thực phẩm đủ nuôi mình – và một người nữa tùy bạn chọn – trong một thời hạn chưa từng có là bốn quý.

Cái gì? Người dân ở đây đánh bạc đổi lấy lương thực? Một quý là bao lâu? Một ngày? Một tuần? Một năm? Khung thời gian không quan trọng bằng vật chi trả. Tình trạng trên Quillan thì thảm đến thế nào, nếu con người phải cờ bạc để kiếm miếng ăn?

LaBerge nói thêm:

- Tất nhiên, bạn không phải đặt cược toàn phần. Có thể, bạn đoán đấu thủ này sẽ nhặt được một lá hoặc hai. Hoặc có thể bị hết giờ và phải cố gắng trong lần thứ hai. Cũng có thể bạn đoán anh ta sẽ mất một cánh tay! Có rất nhiều cách để đặt cược. Nhưng các bạn phải tính toán gấp

rút, vì trận đấu sắp bắt đầu rồi.

Chuyện này bậy bạ hết sức.

Veego tiếp:

- Lần đầu tiên hân hạnh giới thiệu với thành phố Rune và toàn thể Quillan: đấu thủ mới của chúng ta. Anh ta sẽ thành công? Sẽ thất bại? Trở thành một sức mạnh được tung hô? Hay sẽ chết khi mới bắt đầu khởi nghiệp?

Câu hỏi hơi bị hay.

Veego cao giọng tiếp:

- Tôi vui mừng giới thiệu cùng các bạn... *Đấu thủ Đỏ!*

Nhạc cuồng nhiệt hơn khi đèn pha rơi thẳng vào mình. Mình cố gắng hết sức không đưa tay lên che mắt. Làm thế trông mình sẽ như thằng ngố. Không phải mình quan tâm chuyện mình có ngố hay không, mà đó là một cảm giác kì quặc. Dù không thấy máy thu hình, mình biết hình ảnh tại đây đang được phát khắp Quillan, giống như trận đấu đã giết chết Lữ khách của Quillan. Nhưng tại đây, trong phòng thể dục vắng vẻ này, không có đám đông. Không tiếng hoan hô cổ vũ. Chỉ có tiếng nhạc. Mình tự hỏi: Saint Dane có đang xem không?

Chậm rãi bước vào vòng tròn, mình tiến tới Veego và LaBerge. Những con số trên bảng điểm bắt đầu nhấp nháy. Giống màn hình máy tính với những con số liên tục lên xuống. Mình không biết diễn tiến cá cược như thế nào. Nhìn mình, người ta nghĩ mình có cơ hội thắng? Hay người ta tội nghiệp mình và nghĩ mình sắp bơi trong máu của chính mình? Nói thật, mình bất cần họ nghĩ gì. Mình không chiến đấu vì miếng ăn, mình chiến đấu để sống còn. Veego và LaBerge ngược nhìn những con số lóe sáng. Cả hai nhíu mày, trao đổi với nhau ánh nhìn hiểu biết.

Mình hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Veego trả lời:

- Cậu không tạo được tin tưởng. Điểm đặt cược trên cậu từ hai mươi tụt xuống một.

Tuyệt vời. Mọi người đã nghĩ mình sắp thành thịt bằm.

- Chúc may mắn

Veego nói rồi rảo bước đi. LaBerge bóp vai mình nói:

- Chơi vui vẻ nhé!

Vui vẻ? Câu nói đó dành cho một người trước khi bước vào sân bóng rổ, không phải cho một cuộc gặp gỡ ba cái máy chém đồng đưa. LaBerge nhảy ra khỏi vòng. Mình còn lại một mình. Những tia đèn vẫn chớp nháy và đèn pha quét khắp sàn. Mỗi khi luồng sáng quét qua mình, mắt mình như bị lòa. Mình hỏi:

- Bao giờ mới tắt đèn?

- Không tắt. Tất cả sự vui vẻ là ở đó.

Đúng. Như thế càng vui.

Trên đầu mình, những con số trên bảng liên tục di động. Không biết còn chờ bao lâu mới khóa số cá cược. Mình tranh thủ nhìn quanh và tính toán một chiến lược. Một ý tưởng dường như quá tốt đến không ngờ chợt nảy trong đầu mình. Nhìn lên, mình thầm tính xem những quả lắc tròn sát nhân kia đồng đưa ra khỏi vành đai tròn bao xa, và ước đoán rằng sẽ không thể xa lắm. Không ai bảo mình không được ra khỏi vành đai. Mình đoán, tất cả những gì phải làm chỉ là chạy khỏi tầm đu đưa của mấy quả bóng đó, rồi nhào vào đoạt cờ. Dễ vậy sao?

Không thể nào. Chỉ một giây sau khi mình lên kế hoạch đó, một âm thanh *ri ri* chậm chậm vang lên. Vòng tròn mình đang đứng không phải là đã được vẽ trên sàn. Nó nằm trên nóc một cái lồng sắt. Thành lồng vươn lên khỏi mặt sàn cho đến khi thành một tấm màn thép chung quanh mình. Hèn chi họ không thềm bảo mình không được ra khỏi vòng tròn.

Mình kêu lên:

- Còn những gì khác mà các người chưa cho tôi biết không?

LaBerge cười khùng khục:

- Không, chỉ có thể thôi. Sẵn sàng chưa?

Mình gào lại:

- Chưa.

Những con số trên bảng ngừng lại và lóe lên màu đỏ.

Veego tuyên bố:

- Khóa sổ cá cược. Cuộc thi đấu Tock bắt đầu.

Những đèn chớp và đèn pha nhanh hơn, chói lọi hơn. Nhìn quanh, mình cố tìm mấy đấu thủ kia. Chúng đang đứng trong hình vuông, sẵn sàng khện mình.

LaBerge gào lên đếm:

- Bốn... ba... hai... một... TOCK!

Tiếng kèn vang lên. Con số bắt đầu tích tắc xuống từ 120. Không cách nào để biết mình có bao nhiêu thời gian khi nó tụt xuống tới 60 và mình bắt đầu đổ máu. Hoặc thân thể bị cắt thành từng mảnh. Mình phóng xuống sàn, về hướng đại khái của một trong mấy cái kệ. Lộn một vòng, mình đứng bật dậy, nhào tới lá cờ, và bị đập một phát bay tới... tuần sau luôn. Quả bóng bạc húc mình như một xe hơi đang phóng vù vù. Không đau, chỉ... tàn bạo. Quả bóng phang ngay sườn. E là mình bị gãy một - hoặc ba - xương sườn rồi. Cú đập mạnh tới nỗi xô mình ngã nhào xuống, lăn lông lốc, va mạnh vào thành lồng thép, dữ dội không kém quả bóng đã nện mình. May là mình không bị quả bóng đập trúng đầu.

Nằm dưới chân thành lồng, mình cố hít chút không khí vào buồng phổi. Mình ở tại một điểm mấy quả bóng không thể vươn tới. Tốt. Nhưng đồng hồ vẫn tiếp tục tích tắc. Rất nhanh. Nằm ỉ ra đó không là một chọn lựa hay. Nhìn ra, mình thấy ba gã đấu thủ kia đã sẵn sàng mấy quả bóng Tock trong tay, chờ mình chuyển động. Mình vội lăn tới một kệ gần nhất, nhưng một đấu thủ thiện nghệ đã tung quả bóng lượn theo hình cung, bổ xuống kệ ngay khi mình đứng dậy để giật lá cờ. Những tia chớp nháy làm mình xém không thấy nó, nhưng giây cuối cùng chợt cảm thấy một bóng đen bay qua đầu, mình nhào vội xuống sàn. Không khí vù vù sát đầu mình. Mình bật đứng dậy ngay, vì đoán sẽ có được vài giây giữa hai cú phóng. Mình lầm. Quả bóng thứ hai bay tới từ hướng khác, quất ngay tróc sống lưng mình. Đầu bật ngửa ra sau, mình ngã sóng soài. Chỉ còn cách lăn trở lại chân lồng thép.

Mình đã bị đau và trận đấu mới chỉ bắt đầu. Ba đấu thủ kia là các tài năng hoàn hảo trong việc nhắm phóng những quả lắc. Mình khó có được một cơ hội. Ngược lên mình thấy đồng hồ xuống tới 105. Nếu không nghĩ ra một kế hoạch khác, mình sẽ tiêu.

Thật đáng ngạc nhiên, không hiểu sao trong những khoảnh khắc vô cùng căng thẳng, đầu óc mình lại sáng suốt thế. Trước đây điều này đã từng xảy ra với mình. Không biết nhờ xung lực, sợ hãi hay máu huyết lưu thông, hoặc bất cứ vì điều gì. Nhưng khi áp lực căng nhất, mình lại suy nghĩ minh mẫn nhất. Trong những trường hợp không còn thời gian để cân nhắc lựa chọn thế này, mình làm theo bản năng. Khả năng đó đã cứu mạng mình nhiều lần rồi. Mình nhìn ba gã đấu thủ đang sẵn sàng lại đập đầu mình. Rồi mình nhìn đồng hồ. Nhìn toàn cảnh đấu trường. Mình bỗng có lời giải đáp. Mình biết cách hạ trò chơi này. Ít ra, mình biết cơ hội duy nhất của mình là gì. Phải chỉ mình nghĩ ra điều này sớm hơn. Khi mấy lưỡi dao xoay tít xuất hiện là kế hoạch của mình sẽ hoàn tất rồi. Không còn thời gian để trù trù, phải liều thôi.

Mình bò trở lại kệ có lá cờ, dù biết quả bóng bạc sẽ phóng về hướng mình. Vấn đề bây giờ chỉ là nó tới từ đâu? Lần này mình không tập trung vào kệ, mình tập trung vào mấy quả bóng Tock. Quả đúng, mình thấy một bóng đen phóng tới phía mình. Mình tính toán hướng và tốc độ của nó. Canh thời gian sẽ là tất cả. Ngay khi quả bóng sắp đập trúng đầu mình, thay vì né tránh, mình chỉ vội lùi một bước và... nắm lấy nó. Mình phải cố hết sức bình sinh, vì quả bóng vừa nặng vừa di chuyển rất nhanh. Nhưng mình không chịu thua. Nó kéo lê chân mình qua mặt sàn. Mình cần phải kiểm soát được nó, giữ nó cách xa mấy đấu thủ kia. Mình không cố ghì lại, mà chuyển hướng nó bằng cách đập hai chân lên sàn.

Mình nhìn lên đồng hồ: 74... 73...

Mình kiểm soát được quả bóng đúng khi một quả khác phóng tới. Mình né tránh và nó bay vù qua. Ôm khối đá Tock, mình liếc tìm lá cờ hay mấy gã đấu thủ, mà mình chạy cùng nó, rồi phóng lên không như đánh đu trên một vỏ xe treo. Quả bóng vọt đi, nâng mình lên không, tới thẳng lá cờ. Mình chộp lá cờ khi bay lướt qua. Oa! Mình có được một lá rồi!

Đồng hồ xuống 70. Còn mười tích tắc nữa. Mình theo đà bay vượt qua cái kệ đó, tới cuối vòng cung, chân mình chạm lồng sắt. Khom gối, mình liếc tìm lá cờ khác. Đạp chân vào thành lồng, mình đẩy người tới mục tiêu mới. Dang chân hai bên sợi dây, mình ngồi lên quả bóng thép. Cúi tới trước, mình cố sức điều khiển vòng cung, tiếp tục tới lá cờ thì... keng!

Một quả bóng khác đã va mạnh vào phía sau quả bóng của mình, làm mình suýt bị đánh văng đi, rằng mình bập vào nhau. Cố trụ vững, nhưng mình đã rời xa lá cờ. Vội nhả khỏi quả bóng, nhắm hướng, một tay nắm sợi dây và lá cờ thứ nhất, mình phóng tới. Mình né tránh một quả bóng đồng đưa nữa, rồi vọt lại lên không. Một tay vẫn nắm dây lá cờ, tay kia cố vươn càng xa càng tốt. Mình chộp được lá cờ thứ hai... 67... 66... 65...

Mấy gã đấu thủ kia nhặt roi sắt lên, dự định cho các lưỡi dao hoạt động. Đu vượt qua kệ, mình quay vòng vòng tìm lá cờ cuối cùng. Mình ngồi trên quả bóng, hai chân thả đồng đưa... ngay chỗ lưỡi dao sẽ xuất hiện trong vài giây nữa. Hy vọng LaBerge tính toán chính xác giờ giắc lưỡi dao ló ra. Nếu dao xuất hiện sớm thì...

Khi lên tới đỉnh vòng cung và bắt đầu hạ xuống, mình mới nhận ra là đang bị sai hướng. Không có sức kéo, cũng không có trọng lực đưa mình tới đó. Cũng không còn đủ thời gian để mình đu lại... 63... 62...

Mình đu xuống giữa vòng tròn cùng hai khối đá Tock kia. Theo bản năng, mình nhận ra sẽ có một cú va đập từ ba phía. Mình lọt thỏm ngay chính giữa. Cách duy nhất là vọt lẹ. Búng người khỏi quả bóng đồng đưa vừa đúng vài giây trước khi ba quả bóng va đập vào nhau, mình rơi xuống sàn, lăn cả về phía mình hy vọng có lá cờ quyết định... 60.

Ngay trước khi ba quả bóng đâm sầm vào nhau, mình nghe âm thanh chói tai của những lưỡi dao quay vù vù. Ba quả bóng va đập. Ba lưỡi dao chém vào nhau, toé lửa, mảnh thép vụn rào rào đổ xuống như mưa. Mình thấy một gã đấu thủ hốt hoảng né tránh. Chung quanh mình mảnh dao vỡ bay vù vù. Nhưng mình không ngừng lại, lăn thêm vòng nữa, và đập người vào một vật rất cứng. Ui da! Nhưng cái đau chỉ là một giá quá rẻ, vì mình nhận ra là đã va đập vào cái kệ có lá cờ thứ ba. Nhảy lên, mình chộp lá cờ, rồi bò trở lại giữa vòng tròn. Mấy quả bóng Tock bằng đá đồng đưa tự do. Ba gã đấu thủ kia bó tay, không thể điều khiển nổi nữa, kể cả bằng roi thép. Chúng thoả mái nện vào nhau, bật ra đủ mọi hướng trong khi những mảnh dao vỡ bay quanh như bầy ong hoá dại. Mình bò thật thấp, hy vọng không tiến tới lúc này để chỉ bị một mảnh thép nóng hổi chém trúng người.

Tới giữa vành đai, mình ném mạnh ba lá cờ vào vòng tròn. Một tiếng kèn lớn vang lên, đèn trong đấu trường bật sáng. Những tia sáng ngừng nhấp nháy, nhạc im bật. Tiếng vù vù của những mảnh dao vỡ cũng ngừng, ba khối đá Tock rút lại trên trần. Sau cùng, cái lồng giam hãm mình trong địa ngục tròn nhỏ này lặn trở lại xuống sàn. Trò chơi kết thúc. Nằm đó kiệt sức, mình là kẻ chiến thắng. Hay có lẽ nên gọi là kẻ sống sót. Một bên má mình áp sàn, kể bên một mảnh dao vỡ cắm ngập xuống đó. Mình rũ rượi, nhưng mình nghĩ đó là vụ xung lực đang giảm, không mệt do thể lực đã quá rỗng sức. Thậm chí mình không cảm thấy bị bầm tím, chỉ đến khi bình tĩnh lại mới biết. Chống khuỷu tay, nhìn quanh, mình thấy mảnh dao khắp nơi cùng một khối đá Tock lia khỏi sợi dây.

Bảng điểm loé lên hàng chữ đỏ: NGƯỜI CHIẾN THẮNG – ĐẤU THỦ ĐỎ! Ý nghĩ vài người cảm gan dám đặt cược lên mình sẽ có thực phẩm trong một thời gian làm mình thích thú. It ra điều đó cũng đem lại chút ý nghĩa cho trò ngu xuẩn này. Hai đấu thủ kia không sao, nhưng Đấu thủ Trắng bị một vết cắt dài trên cánh tay, máu chảy ròng ròng. Chắc vì mảnh dao bay. Anh ta đứng dậy, và lần đầu tiên nhìn mình. Mình tưởng sẽ gặp một ánh mắt trừng trừng lạnh lẽo của một địch thủ bị thương chờ phục hận. Nhưng không như mình nghĩ, trái lại, anh ta gật đầu với mình. Chỉ là một cử chỉ thoáng qua thôi, nhưng mình cảm thấy đó là sự thừa nhận hoàn cảnh

của chúng mình đều khó khăn như nhau. Nhìn hai đấu thủ kia, khi họ rút lui cũng nhẹ gật đầu với mình như vậy. Trước lúc đó, mình vẫn nghĩ về họ hư những kẻ thù vô danh, có bốn phận phải hạ gục mình. Với luật lệ của trò chơi này, hạ gục cũng có nghĩa là giết chết mình. Mình không hề nghĩ họ là người, mà chỉ là những robot dado. Những gì mình nhận ra lúc này, là tất cả tội mình đều là đấu thủ ngồi chung một con thuyền. Có thể, cũng như mình, họ không muốn phải thi đấu nữa.

Mình bất ngờ thấy người đầu tiên đến với mình là Nevva Winter. Cô chạy vào vòng tròn, rồi quì trước mặt mình, hỏi:

- Anh không sao chứ?
- Tất nhiên. Nhưng cô vẫn còn nợ tôi đó.
- Đúng thế. Nhưng tôi biết là anh sẽ thắng.
- Cô biết? Bằng cách nào?

Nevva Winter liếc nhanh để thấy LaBerge và Veego đang không chú ý đến tội mình. Cặp đó đang bàn tán sôi nổi về... Mặc xác chúng! Cô ta đưa tay lên ngực, giữa hàng nút áo.

- Vì tôi kỳ vọng nhiều hơn thế...

Cô kéo ra chuỗi hạt đen đeo trên cổ, sau làn áo. Tròng vào chuỗi hạt là một cái nhẫn

-... từ một thủ lĩnh Lữ khách.

Đó là nhẫn Lữ khách.

Nhật kí #25 (Tiếp theo)

QUILLAN

Mọi chuyện xảy ra hơi quá nhanh. Thậm chí mình chưa lấy lại được hơi thở sau vụ xem bị xẻo thịt làm món sushi, thì Nevva Winter tiết lộ cho mình biết cô ta có một cái nhẫn Lữ khách. Bằng hoàng nhìn cái nhẫn, mình tưởng như đầu óc đông cứng trong một lúc. Chuyện này là sao? Cô ta đã lấy nhẫn của Đấu thủ Vàng sau khi anh ta chết trong trận đấu Tato? Chắc vậy, vì nếu không làm sao cô có được nhẫn này. Trừ khi đó là nhẫn của chính cô, và cô là phụ tá cho Lữ khách. Hay Đấu thủ Vàng mới là phụ tá, còn Nevva Winter chính là Lữ khách của Quillan? Hoặc có thể cả hai điều đó đều không đúng. Còn nhớ mình đã viết là mình tự vượt qua những áp lực căng thẳng rất tuyệt không? Quên đi. Mình đang bàng hoàng như nửa mê nửa tỉnh.

May là Nevva Winter tỉnh táo hơn. Cô ngoái lại nhìn Veego và LaBerge đang tiến lại, rồi thì thầm với mình:

- Gặp lại tôi sau, trong khu bát giác.
- Trong cái gì?

Mình ngớ ngẩn hời. Chắc trông mình rất ngố, vì lúc đó mình đúng là một thằng ngố.

LaBerge lên tiếng:

- Chúc mừng! Trong lịch sử Tock, chưa đấu thủ nào có khả năng tìm ra cách giải quyết trò chơi này nhanh đến thế. Tin tôi đi, cả mấy chục người đã thử rồi. Chúng tôi đã mất khá nhiều đấu thủ vì những lưỡi dao. Hoan hô!

Hắn định giúp mình đứng dậy, nhưng mình giật tay lại. Veego khoanh tay đứng nhìn, tán thưởng với nụ cười giả dối vẻ bề trên. Mình nổi sùng hỏi:

- Sao? Với bà, tôi không đủ tài sao?

-Ồ không. Tôi rất ấn tượng. Rõ ràng là cậu đã được huấn luyện. Chúng tôi không thường gặp đấu thủ nhiều... kinh nghiệm thế.

- Đẹp. Việc của tôi hôm này đã xong rồi.

Vẫn nhìn mình, nhưng mẹ nói với Nevva:

- Cô Winter, xin cô thông báo với ban quản trị là tôi có ý định nâng số lợi nhuận theo yêu cầu của họ quý này. Và nhớ cảm ơn họ là đã đưa đến một đấu thủ tài năng. Đấu thủ Đỏ sẽ trở thành một thành viên trong gia đình Blok.

Blok. Lại cái tên đó.

Nevva lịch sự nói:

- Cảm ơn bà, Veego. Tôi tin là ban quản trị sẽ rất vui khi được biết nhiệt tình của bà.

Cô đưa ra chồng giấy, nói tiếp:

- Bây giờ xin bà vui lòng ký cho những giấy tờ này. Tôi sẽ đưa vào hồ sơ cùng với...

Veego rít lên:

- Đừng thúc hối, trừ khi cô thích tự mình tìm may mắn với trò chơi Tock.

Nevva sững người, tăng hắng, và rút xấp giấy lại:

- Không, cảm ơn bà, tôi không muốn thử. Tôi sẽ báo cáo lại với ban quản trị ngay bây giờ.

- Làm đi.

- Cảm ơn thời gian bà đã dành cho tôi, và ư... cảm ơn lời phát biểu của bà.

LaBerge nói:

- Tất cả chúng ta đều vui lòng.

Nevva Winter nhìn mình:

- Chúc mừng Đấu thủ Đỏ. Tôi sẽ rất hứng thú theo dõi sự nghiệp của anh.

Nhìn thẳng mình, mắt cô thoáng mở lớn hơn. Đó là tín hiệu: chúng ta sẽ nói chuyện với nhau sau. Cô ta ôm chặt chồng giấy, hấp tấp quay ra. Không thể nói với hai bạn là mình muốn đi theo cô ta đến gần nào, dù là đi đâu. Bất cứ nơi nào cũng vẫn hơn lâu đài này. Mình đang nằm trong tay hai kẻ tâm thần bệnh hoạn. Hai kẻ tìm niềm vui trong cách tạo ra những trò chơi chết người. Mình cần có ai đó ở bên. Mình cần giúp đỡ.

Mình cố làm ra vẻ vô cùng mệt mỏi, hỏi Veego:

- Các người hành hạ tôi xong chưa? Nếu phải chơi thêm một trò ngu xuẩn của hai người nữa, thì giết tôi chết ngay bây giờ đi.

Veego vui vẻ nói, hay ít ra nghe có vẻ vui vẻ. Không thể đoán nổi thái độ của mẹ:

- Chúng tôi sẽ không làm thế đâu! Không phải bây giờ. Giá trị của cậu vừa tăng lên một cách thật ấn tượng. Thêm vài trận đấu nữa như thế, cậu sẽ sẵn sàng thi đấu trong Đại Hội X.

- Chính xác thì Đại Hội X là gì?

Mình bắt cần chuyện mình nói năng có giống người của lãnh địa này không. Một tới không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì, mình chỉ muốn được nằm xuống nghỉ ngơi.

Veego và LaBerge ngạc nhiên nhìn nhau. Mình đoán, tất cả mọi người đều biết Đại Hội X là gì. Tất cả, trừ mình.

LaBerge nói:

- Cậu mệt rồi. Để Mười Bốn đưa cậu về phòng.

Mình quát lên:

- Không! Tôi sẽ không ngủ trong cái phòng hề đó nữa.

Veego nói:

- Cậu không phải ngủ ở đó. Như chúng tôi đã nói, trong thời gian các đấu thủ ở với chúng tôi,

họ được tiếp đãi như những ông hoàng. Bây giờ đã chứng tỏ giá trị của mình, cậu sẽ được ở trong một nơi tiện nghi xứng đáng hơn rất nhiều.

Có vẻ bị chạm tự ái, LaBerge làu bàu:

- Tôi thích phòng hề.

Mình nói ngay:

- Thích thì vào đó mà ngủ.

Nhìn thấy Mười Bốn đứng trên lối vào đấu trường, mình không nói thêm một lời với Veego và LaBerge, tiến tới tên dado, hỏi:

- Anh là Mười Bốn thật không? Không là Mười Ba thứ bịp thôi chứ.

Mười Bốn không cười. Robot không có tinh thần khôi hài. Mình nói:

- Đi thôi robot. Chúng ta đi khỏi đây ngay.

Vượt qua hẳn, mình ra khỏi phòng thể dục, trở lại phòng tiệc. LaBerge nói theo:

- Nghỉ ngơi đi! Mai sẽ là một ngày trọng đại. Một ngày tuyệt vời hơn bao giờ hết.

Mình làm ngơ. Khi qua bàn tiệc, mình quơ một ít tribbun. Biết khi nào mình mới lại được ăn. Mình nhai ngấu nghiến. Mười Bốn theo kịp mình và đưa mình qua lối đi ngoằn ngoèo trong lâu đài. Qua cửa sổ, mình thấy đêm đã xuống. Tốt. Mình cần ngủ vô cùng. Tội mình lên cầu thang tầng hai, nhưng mình vui mừng báo với hai bạn, không tiến vào hành lang có phòng hề. Mình hỏi:

- Đó là nơi dành cho các đấu thủ?

Mười Bốn nói với giọng đều đều, nhưng không trầm và nghiêm trọng như đám dado cảnh sát. Mười Bốn có vẻ người hơn.

- Chỉ khi họ mới tới. Khi giá trị tăng lên, họ được ở trong những nơi tiện nghi hơn.

Mình gọi Mười Bốn là “anh ta”. Thật sự robot có thể là “anh ta” không? Hay là cô ta? Trông hẳn giống một anh chàng, nhưng là một bộ máy. Mình không thắc mắc đến độ tiến thêm một bước, yêu cầu cho mình được kiểm tra các bộ phận của hắn. Dù là máy hay không, yêu cầu đó cũng hơi bị... thiếu lịch sự. Mình chỉ hỏi:

- Anh biết Đấu thủ Vàng không?

- Biết.

- Công việc của anh ta là gì?

Mình hy vọng tìm ra vài manh mối vì sao mình và anh ta cuối cùng đều trở thành đấu thủ. Mình phỏng chừng câu trả lời có thể chỉ đường cho mình tới Saint Dane.

Mười Bốn hỏi lại:

- Công việc của anh ta?

- Ừ, sao anh ta tới đây? Ý tôi là sao anh ta tới đây như một đấu thủ?

- Tôi không liên quan đến những vấn đề được quyết định với các đấu thủ. Tôi phải tin rằng anh ta đến đây cũng cùng cách như tất cả các đấu thủ khác.

- Cách nào? Anh ta đã nhận được thiệp mời?

- Tôi không hiểu câu hỏi đó. Một thiệp mời có nghĩa là được chọn lựa. Không đấu thủ nào có mặt tại đây vì đã được chọn lựa. Tôi không tin bất kỳ ai chấp nhận một thiệp mời đấu trong những trò chơi.

Trừ mình, đương nhiên. Nhưng mình không muốn giải thích với anh ta chuyện đó. Mình lại hỏi:

- Không đấu thủ nào có mặt tại đây vì họ muốn thế sao? LaBerge và Veego nói đây là một đời sống tuyệt vời. Tuyệt hơn ngoài kia nhiều.

Mười Bốn trơ trơ nhìn mình. Dĩ nhiên, có lẽ hẳn chỉ có một cách nhìn đó.

- Tôi chỉ là một dado. Tôi không có những mối quan tâm như anh. Nhưng tôi không tin một ai lại chọn đến đây, cho dù đầy đủ tiện nghi đến thế nào, khi biết cái giá phải trả cho những tiện nghi đó.

- Tôi biết đó là sự nguy hiểm. Nhưng có những người làm tốt chứ? Nghĩa là có những nhà vô địch ở lại đây một thời gian, rồi, nói sao nhỉ... về hưu chẳng hạn?

Mười Bốn dừng bước. Mình nghĩ chắc đó là cách hấn tỏ ra bối rối theo kiểu dado. Hấn nói:

- Đấu thủ Đỏ, rất tiếc phải báo cho anh điều này. Các đấu thủ chết. Tất cả đều chết. Vấn đề chỉ là tránh được bao lâu. Phòng của anh đây.

Hấn đã dừng chân trước một cánh cửa có tấm bảng với hàng chữ: ĐẤU THỦ ĐỎ. Mình đứng đó thăm thía câu nói sau cùng của hấn. Sau cùng mình hỏi:

- Họ chết? Tất cả đều chết?

Mười Bốn không trả lời. Hấn không cần phải trả lời. Hấn nói:

- Chúc ngủ ngon, Đấu thủ Đỏ. Mong anh có một tối thư thái.

Thư thái? Sau khi nhận bản án tử rơi xuống đầu? Áo ngủ đêm! Ngủ say mèm! Đúng rồi em! Mình hỏi:

- À này, anh biết... khu bát giác ở đâu không?

- Biết. Đó là một vườn nhỏ. Từ cổng trước qua sân tới lâu đài.

Oa! Quá dễ.

- Cảm ơn nhiều. Chúc ngủ ngon.

Nói xong mình vừa định mở cửa, Mười Bốn bỗng nói:

- Remudi.

- Hả?

- Remudi. Tôi tin đó là tên của Đấu thủ Vàng.

Remudi. Một cái tên hoàn toàn vô nghĩa với mình.

Mười Bốn nói thêm:

- Anh ta chứng tỏ là một chiến sĩ tài ba, nhưng hiền lành đến lạ lùng. Tất cả các đấu thủ khác không giống thế đâu.

Mình gật. Biết anh ta định nói gì. Có vài Lữ khách thích hợp với lời diễn tả đó.

- Remudi.

Mình nói lớn. Mình đã có một cái tên cho một khuôn mặt.

Mười Bốn tiếp:

- Tôi không biết nhiều tên đấu thủ, vì được lệnh gọi họ bằng biệt danh thôi. Nhưng anh ta có cái gì đó khác. Rất giống... anh.

Robot cảm thấy sự khác biệt về tội mình. Về Lữ khách. Mình bắt đầu nghi ngờ gã dado này thật sự có một số cảm nhận. Có thể thế không? Nghĩa là robot không vô cảm như những lò điện biết đi? Ít ra đó là cách chúng hành động trong những phim khoa học giả tưởng. Mình không biết, vì trước khi tới Quillan, mình chưa chạm trán một robot thật sự nào. Mình hỏi:

- Anh mền Remudi?

- Mền là một điều gì đó xa lạ với tôi, dù tôi hiểu nó là gì. Tôi tiếc vì anh ta chết.

- Còn xác anh ta?

- Thiêu, rồi đem tro đi rải. Tất cả đều được làm như thế.

Mình gật. Lại một Lữ khách nữa thành tro bụi. Mười Bốn nói tiếp:

- Nếu cần bất cứ chuyện gì, hãy chạm tay vào đèn gọi sau cửa. Tôi được chỉ định phục vụ anh và sẽ làm tất cả để thời gian anh ở đây được thoải mái. Muốn tôi đem chút món ăn hay nước

uống không?

- Không, tôi chỉ muốn ngủ thôi.
- Thôi được. Chúc ngủ ngon, Đấu thủ Đỏ.
- Pendragon. Tên tôi là Pendragon.
- Pendragon.

Mười Bốn lặp lại, gạt đầu rồi bước đi. Vừa định bước vào phòng, mình ngừng lại, nhìn quanh. Hành lang rộng, với những cửa sổ nhìn ra ngoài bầu trời đầy sao. Thảm dày, lông lầy, trải suốt chiều dài hành lang. Tượng điêu khắc và đèn trang trí dọc hai bên tường. Thật lạ lùng. Mình đang bị cầm tù. Nếu theo vết chân của những đấu thủ khác, mình sẽ chết. Nơi này trông như một khách sạn lông lầy, nhưng là một cửa tử. Tuy nhiên cửa lại không khoá. Mình tin nếu cố ra khỏi lâu đài, lập tức sẽ có vài gã dado theo sát nút, bắn mình bằng mắt khẩu súng bắn thuốc mê bằng vàng đáng ghét của chúng. Nhưng có thể đi bất cứ nơi nào mình muốn trong lâu đài này không? Dù chỉ muốn lăn đùng ra ngủ cả tuần, nhưng công việc của mình không là trở thành một câu bé đấu thủ ngoan ngoãn và nghỉ ngơi để rồi trình diễn cho hay như con khỉ trong sở thú. Việc của mình là tìm ra Saint Dane. Để làm được điều đó, trước hết là phải tìm ra Nevva Winter.

Mình theo dõi Mười Bốn cho tới khi hắt khuất dạng sau một góc rẽ cuối hành lang. Mình thật sự mến gã robot đầu hói này. Chủ yếu là vì hắt đã nói vài điều tốt đẹp về Lữ khách Remudi. Nhưng hắt cũng đối xử với mình như một con người, thay vì là một món hàng. Tuy nhiên hắt làm việc cho Veego và LaBerge. Mình không muốn tin tưởng hắt, để niềm tin đó có thể thành mối hoạ cho mình.

Mình đi ngược chiều với Mười Bốn. Với ý nghĩ tìm đường xuống sân mà không chạm trán một dado ác ôn. Một Veego, một LaBerge ngu ngốc nào, mình lặng lẽ rón rén dọc hành lang lờ mờ sáng, lắng nghe từng dấu hiệu của sự sống.

Rẽ sang một hành lang khác, mình nghe âm thanh mơ hồ xa xa. Đứng lại, lắng nghe một lúc, mình ngạc nhiên nhận ra những gì mình nghe có vẻ như một đám tiệc. Âm thanh được cách âm, nhưng rõ ràng mình nghe tiếng nhạc. Tiếng người cười nói. Một bữa tiệc thì chẳng có gì lạ, nhưng trong cái lâu đài chết chóc quái đản này, lại có người tiệc tùng quả là chuyện không ngờ. Mình lần theo âm thanh đó. Càng đến gần càng lớn hơn. Chắc chắn là một đám tiệc rồi. Có thể là LaBerge đang hoá rồ. Với hắt, nói thế cũng chẳng quá lời. Dù không muốn biết hắt tiệc tùng với loại người nào. Có thể là đám hề. Còn ai khác bám theo kẻ thua cuộc? Ý nghĩ đó làm mình nổi da gà.

Mình tới gần một cửa mở, lén nhìn vào trong. Không là LaBerge và đám hề. Mừng ghê. Đó là bữa tiệc của toàn những đấu thủ từng trải, giọng ồm ồm. Căn phòng trông như một sảnh ăn, với những bàn gỗ dài, ghế đệm, cây cảnh, tranh vẽ, và những ngọn đèn toả sáng một không khí ấm áp vui vẻ. Trên bàn ngồn ngộn đồ ăn thức uống. Một đại tiệc! Những tên dado phục vụ lẳng xẵng, luôn tiếp thêm vào các đĩa những món ngon lành bốc hơi nóng, những cốc uống tràn trề. Tất cả đám phục vụ đều trong giống hệt Mười Bốn. Ít ra chúng phải đeo số mới có thể phân biệt được.

Những gì mình vừa tả lại đều không đáng chú ý bằng chính các đấu thủ. Họ khoảng hai chục người. Tất cả đều trẻ, tất cả đều lực lưỡng. Không toàn là nam. Nữ cũng nhiều. Mình biết họ là đấu thủ, vì đa số mặc áo len dệt sọc. Nhưng cũng có người đã cởi áo, chỉ mặc áo thun cùng màu. Họ cười nói, vỗ lưng nhau và nói quá lớn chủ yếu là vui đùa. Một anh chàng cầm cốc đồ lên đầu anh chàng khác. Mọi người vui vẻ hoan hô cổ vũ như một bữa tiệc giữa anh em một nhà.

Tiếng nhạc đến từ một nhóm nhạc công nơi góc phòng. Thêm nhiều Mười Bốn vô tính nữa. Dado. Chúng chơi một âm điệu kỳ quặc, hơi giống nhạc rock, nhưng trầm trầm ma quái. Nhạc cụ là những bàn phím điện tử. Ban nhạc đứng và chơi như một ban nhạc bình thường, nhưng trông chúng như đang đứng bên những máy vi tính. Kể cả tay trống cũng sử dụng máy tính. Hắt chơi rất hay. Chúng chơi một điệu nhạc nhảy với nhịp dồn dập. Có thể chúng là robot, nhưng chúng biết chơi nhạc. Có cả nhảy múa nữa. Trông không giống khiêu vũ từng cặp, mà giống những thân thể dầm mồ hôi xoay tròn hơn. Cực kỳ sôi động.

Lúc đầu mình không hiểu. Trong hoàn cảnh u ám thế, sao những gã này có thể tiệc tùng như một đám học sinh trung học? Thậm chí mình còn nhận ra ba gã đã cố chém đầu mình trong trò chơi Tock ác mớ. Chúng nhảy và la hét giống như những người khác. Dấu hiệu duy nhất cho thấy chút thương tích là đốm máu trên tay áo Đấu thủ Trắng.

Một đấu thủ vọt khỏi sàn nhảy, rồi nhảy lên mặt bàn, nâng cao cốc, gào lên:

- Uống mừng ông Pop.

Tất cả đều nâng cốc chúc mừng, rồi cất tiếng hát:

- Pop, Pop, Pop, Pop...

Họ nện bàn, vỗ tay cho đến khi bài hát lên cao tới cực điểm, mọi người hoan hô và bữa tiệc lại tiếp tục.

Ông Pop. Ông ta là ai? Với các đấu thủ, rõ ràng ông ta là một người hùng. Ông ta cũng là một đấu thủ? Không thể, vì ông ta không có mặt tại đây, ông ta ở đâu đó trong thành phố, ẩn mình. Những người đã giải thoát mình khỏi cảnh sát dado đã cố bảo vệ ông ta. Ý nghĩ mình có thể dẫn đường cảnh sát tới nơi trú ẩn bí mật của ông Pop, làm họ khiếp đảm. Dù là ai, ông đang được những người cùng phe với dado bảo vệ. Điều đó cũng có nghĩa là họ không cùng phe với Veego, LaBerge và Blok bí ẩn được điều khiển bởi một nhóm người trong ban quản trị. Bối rối hả? Mình cũng vậy. Thật sự mình hy vọng Nevva Winter sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện... sau khi cô ta làm sáng tỏ cô ta là ai.

Đứng nhìn cuộc vui, mình bắt đầu hiểu bữa tiệc đó có ý nghĩa gì. Những con người này đã lãnh án tử hình. Không ai biết còn sống được bao lâu nữa. Mình đoán, họ cần giải toả bớt căng thẳng và cố vui hưởng chút thời gian còn lại. Bữa tiệc như tiệc mừng chiến thắng. Có thể họ mừng vì ba đấu thủ đã còn sống trở lại từ trò chơi Tock. Bốn, nếu tính cả mình. Không ai tỏ ra thương tiếc một đấu thủ vừa mới chết. Đấu thủ Vàng. Remudi. Có thể vì anh ta ở đây không đủ lâu để quen biết mọi người. Hoặc có thể họ đã quá quen với cái chết, sự tiếc thương không là một phần trong chương trình.

Veego và LaBerge nói các đấu thủ được tiếp đãi như các ông hoàng. Xét từ bữa tiệc này, thì rõ ràng họ được tạo cơ hội để vui chơi. Những con người này tận dụng từng giây còn lại trên đời, vì không ai biết còn sống được bao lâu nữa.

Mình không có tâm trạng tiệc tùng, vì còn việc khác phải làm. Vừa định quay đi, mình chợt thấy một điều. Một đấu thủ ngồi tách biệt khỏi mọi người. Anh ta không nhảy, không cười nói. Anh ta ngồi một mình cuối bàn... nhìn mình. Anh ta là người độc nhất trong phòng biết mình đứng đó.

Mình nín thở. Vì sao mình biết người này? Chỉ một giây, mình nhớ lại... Đấu thủ Xanh Lục. Nhà vô địch. Người phá kỷ lục. Kẻ đã giết Remudi. Đấu thủ Xanh Lục lom lom nhìn mình, nâng ly như để mình uống mừng... bằng mắt. Ngay lúc đó, mọi chuyện chợt rõ ràng với mình. Mình đã được sắp đặt. Dù Đại Hội X là gì, nếu đó là một sự kiện lớn như chúng nói, chuyện này sẽ phải liên quan tới Đấu thủ Xanh Lục. Nhà vô địch của chúng. Nếu tham gia, mình sẽ phải thi đấu với gã này. Chưa ai hạ nổi hắn. Sao mình có thể đương đầu nổi?

Mình phải sợ chứ, nhưng hai bạn biết sao không? Mình không sợ. Mà ngược lại. Nhận ra hắn, thật sự cho mình một cảm giác hy vọng. Mình sẽ đương đầu với kẻ đã giết một Lữ khách. Mình sẽ nắm lấy cơ hội đó để trả thù cho cái chết của anh ta. Mình thoáng chào hắn. Hắn nâng cốc lên uống và mình tiếp tục bước đi. Mình biết sẽ còn gặp lại nhau.

Trong khi thận trọng đi xuống sàn, mình thấy lâu đài vắng vẻ đến lạ lùng. Khi đã ra khỏi bữa tiệc linh đình của các đấu thủ, chung quanh trở nên lặng lẽ một cách kỳ lạ. Mình thắc mắc không biết Veego và LaBerge sống tại đâu, nhưng không quá tò mò để thử tìm kiếm. Tìm đường qua mấy chục hành lang lắt léo và những ngã tư để xuống sân đã đủ căng thẳng rồi. Mình đi rất chậm, vì không muốn liêu lĩnh để bị bắt gặp. Vì vậy, mình lặng lẽ đi sát vào những vùng tối.

Sau hai mươi phút rẽ lăm và gặp đường cắt, mình tìm được một cửa hông dẫn ra sân. Phần tiếp theo là phải khéo léo và thận trọng. Nhìn quanh không gian rộng lớn, mình tìm phương

hướng ra cửa trước, nơi mình đã bước vào lâu đài lần đầu. Từ cửa đó, nhìn thẳng ra, mình thấy một lối đi có mái vòm, hình như dẫn ra khu vườn nhỏ mà Mười Bốn bảo là khu bát giác. Phải làm sao vượt qua khoảng trống rộng đó mà không bị nhìn thấy. Nín thở, mình di chuyển dọc theo một bức tường, thật lẹ. Không hiểu sao mình nín thở. Nín thở đâu làm mình thành vô hình. Hình như đó chỉ là việc phải làm. Ba mươi giây sau, mình ra khỏi mái vòm, bước vào vườn bát giác.

Đó là một khu vườn xinh xắn, bao quanh – đoán thử xem – mà một bức tường tám cạnh. Ba cạnh là tường ngoài của lâu đài. Năm cạnh kia xây từ lâu đài ra và cao đến chừng mơ leo qua nổi. Có lẽ chiều ngang về mọi hướng khoảng ba mươi mét... đủ lớn để trốn sau cây cối và bụi rậm. Rất nhiều hoa, một dòng suối nhỏ, những cái cây đang ra hoa, và mấy băng ghế đá. Giống như một nơi nuôi vịt của người già. Bầu trời đầy sao, tỏa sáng xuống khắp cảnh vật. Mình thoáng tự hỏi, liệu một trong những ngôi sao đó có thể là Trái Đất Thứ Hai không. Mình chợt có cảm giác nhớ nhà, nhưng cố nghĩ sang chuyện khác. Ngay lúc này, không nhất thiết phải tự thương thân.

Nevva bảo gặp lại cô “sau”. Sau là khi nào? Một tiếng? Ba tiếng? Một quý? Một tích tắc? Thấy một băng ghế ẩn giữa hai bụi hoa, mình ngồi xuống vì không biết sẽ phải chờ cô trong bao lâu.

- Chào Pendragon. Cảm ơn đã tới nhanh thế.

Quay phắt lại, mình thấy Nevva đứng ngay sau băng ghế. Mình thở phào. “Sau” có nghĩa là bây giờ. Tốt. Mình không muốn bị ngồi lâu trên một băng ghế cứng. Mình quá mệt rồi.

Nevva nói:

- Tôi không thể ở lại lâu, vì sẽ không biết giải thích sao với Veego và LaBerge lý do tôi vẫn còn có mặt tại đây.

Nevva có cái vẻ của một người siêu năng nổ nhưng kín tiếng.

Mình không ngạc nhiên nếu cô có đủ thứ việc “phải làm”. Mình chúa ghét điều đó. Mình là loại “ngẫu hứng” nhiều hơn.

- Anh rất giống những gì cậu Press đã nói.

- Cô biết cậu tôi?

Mình vẫn không khỏi kinh ngạc về chuyện cậu Press đã đi khắp các lãnh địa trước khi mình biết ông là một Lữ khách. Trời ạ, mình nhớ ông quá.

Nevva trả lời:

- Tất nhiên. Trước đây từ lâu, ông đã tới Quillan để cho tôi biết số phận thật của mình. Và cho tôi vật này.

Cô rút ra chiếc nhẫn đeo trên sợi dây chuyền hạt đen. Cô nói nhanh và rành mạch, như biết chính xác những gì đang xảy ra. Trái lại, mình thật sự lúng túng.

- Số phận thật của cô. Chính xác là gì? Cô là ai?

- Tất nhiên tôi là Lữ khách của Quillan.

Cô nói như không hiểu vì sao mình lại không biết điều đó. Mình lom lom nhìn cô. Có lẽ đầu óc mình trở lại tình trạng đóng băng nữa rồi. Nevva là Lữ khách của Quillan. Vậy thì Remudi là ai? Mình tới đây để mong có câu trả lời, nhưng tất cả những gì cô ta nói chỉ dẫn tới thêm nhiều câu hỏi hơn. Nevva nói tiếp:

- Tôi vẫn nhận được nhật ký từ các phụ tá trên khắp Halla, đầy đủ chi tiết về các cuộc đụng độ của anh với Saint Dane.

Mình ngờ ngờ hỏi, cố động não tìm hiểu sự việc:

- Các phụ tá gửi nhật ký cho cô?

- Đúng. Tôi được chia sẻ nhiều thông tin, dù chưa nhận được tin nào từ phụ tá của anh – Mark Dimond và Courtney Chetwynde.

- Tôi nghĩ, họ không biết là cần phải viết.

Hai bạn có viết nhật ký không? Có trao đổi thông tin với những phụ tá khác không? Mình không biết.

Nevva nói:

- Tôi chưa tuyển phụ tá cho mình. Đơn giản là vì không có thời gian. Thật ra, có lẽ tôi sẽ không tuyển. Hoạt động một mình hiệu quả hơn.

- Ôi, khoan, khoan, nói chậm lại một chút. Nếu cô là Lữ khách của Quillan, không phải Remudi là phụ tá của cô sao? Anh ta có một cái nhẫn, đúng không?

Nevva nhăn mặt:

- Đáng lẽ chuyện đó đã không bao giờ xảy ra. Tôi đã cố ngăn anh ta thi đấu, nhưng tôi không có quyền. Anh thấy Veego và LaBerge cư xử với tôi như thế nào rồi đó. Tôi chỉ là một trợ lý của ban quản trị. Remudi là một chiến sĩ tài năng, dũng cảm, nhưng chưa sẵn sàng để thi đấu. Tôi rất đau lòng vì chúng ta lại bị mất thêm một Lữ khách. Có lẽ nếu anh ấy có thêm thời gian thì...

- Cái gì? Cô vừa nói cô là Lữ khách của Quillan! Remudi là Lữ khách trước cô sao?

- Không!

Cô ta trả lời như quát, hình như bực mình vì mình mù tịt mọi chuyện, nhưng dịu lại ngay. Mình nghĩ, có lẽ cô đã nhận ra mình không có cách nào để biết hết những chuyện này.

- Xin lỗi, tôi tưởng anh biết rồi.

- Biết gì?

- Remudi là Lữ khách tới từ Ibara.

Lần thứ ba trong ngày hôm đó mình lom lom nhìn Nevva Winter cứ như đầu óc mình đang du lịch đâu đâu. Cô ta trút ra một cái xe tải đầy những thông tin mà mình không bao giờ ngờ tới.

- Ibara? Đó là một lãnh địa khác?

- Ôi, tất nhiên rồi.

Nevva ngạc nhiên nói, cứ như mình vừa mở miệng hỏi: “Mỹ hả? Đó có phải là một quốc gia không?”

- Sao một Lữ khách từ lãnh địa khác cuối cùng lại đến đây? Không, sao một Lữ khách từ lãnh địa khác cuối cùng lại *chết* tại Quillan này?

Trước khi Nevva kịp trả lời, chúng mình nghe có tiếng xe ngừng lại ngoài sân. Cô ta kéo mình vào trong bụi cây, thì thào:

- Remudi chỉ là một chuyện nhỏ. Quá nhiều chuyện cần nói. Anh cần phải biết tất cả. Hỏi lên.

Đúng, mình phải hỏi thật lạ:

- Ông Pop là ai? Ban quản trị là ai? Blok là gì?

Có tiếng nói ngoài sân vọng lại. Giọng Veego. Mụ đang quát nạt ai đó.

Nevva nói:

- Ngày mai. Ngày mai anh sẽ biết tất cả. Đó là lý do tôi cần gặp anh đêm nay, để đưa cho anh cái này...

Cô ta đưa cho mình một cái ghim bạc giống như một cái kẹp giấy. Mình hỏi:

- Đây là...?

- Thiết bị chặn sóng. Giữ lấy và đừng để ai biết. Chỉ sử dụng khi tuyệt đối cần thiết và chỉ dùng được một lần. Vì sau đó, chúng sẽ biết là anh có vật này.

Mình nghi hoặc nói:

- Ô... kê. Nếu biết thêm công dụng của nó thì tốt hơn.

- Kẹp nó vào thòng lọng của anh. Nó sẽ chặn tín hiệu. Chúng sẽ không thể lần theo dấu vết

của anh.

Ồ, quá tuyệt.

- Tôi thích tháo thòng lọng ra hơn.

- Đừng. Tháo ra chúng biết ngay.

- Sao cô không có thòng lọng nào?

- Vì tôi không cá cược và không là một đấu thủ.

Bên ngoài, mình nghe có tiếng nói của dado. Thêm nhiều tên đang tới.

Nevva nói:

- Tôi phải đi rồi. Đừng làm mất, nó có thể cứu mạng anh đó.

Cô ta vừa quay đi, mình níu lại:

- Cô không đi được! Tôi cần được biết chuyện gì đang xảy ra. Một Lữ khách đã bị chết rồi!

- Anh sẽ biết, nhưng chuyện quá dài không thể giải thích ngay lúc này. Nếu tôi bị bắt, sẽ có hai Lữ khách nữa theo anh ta.

Không thể cãi được, mình đành nói:

- Thôi được. Hy vọng tôi không bị giết trước khi cô giải thích.

- Anh sẽ không bị giết. Cứ làm theo lời chúng, anh sẽ không sao.

Nevva dợm bước đi, mình nói:

- Khoan, cô phải cho tôi biết một điều. Cô đã tìm ra Saint Dane chưa? Vì sao hắn đặt bộ đồ đấu thú này tại ống dẫn?

- Không phải hắn, mà là tôi.

Dứt lời cô ta bỏ đi ngay.

Nhật kí #25

(Tiếp theo)

QUILLAN

Biết là đã nói điều này rồi, nhưng chưa bao giờ mình cảm thấy cô đơn như lúc này. Thêm một Lữ khách nữa chết, một người mình chưa có cơ hội gặp gỡ. Dù lãnh địa Ibara là gì, nơi đó không còn Lữ khách nữa. Tất nhiên, trừ khi có người khác thay thế Remudi. Nhưng mình không có cách nào biết được điều đó. Mình cũng không thể làm gì được, vì còn đầy công việc trên Quillan. Một người có thể giúp mình tìm hiểu tất cả, là Nevva Winter, lại ngoài tầm liên lạc của mình, vì mình bị kẹt trong cái lâu đài quái quỷ này và bị ép chơi những trò ngu xuẩn chết người.

Tệ hơn nữa, chính Nevva sắp đặt để mình chơi những trò đó, bằng cách đặt bộ quần áo đấu thủ tại ống dẫn! Vì sao cô ta làm thế? Mình cứ nghĩ là Saint Dane chứ, vì thấy mình bị đập te tua là điều hắn rất khoái. Nhưng lại do một Lữ khách? Là phe mình, sao cô lại đặt mình vào vị trí này? Câu trả lời có thể là vì cô ta ngốc? Không, không đúng. Nếu phải nói một điều về Nevva, mình sẽ bảo: cô ta thông minh. Và có năng lực. Cô ta không thể mắc sai lầm ngốc nghếch như vậy. Có điều gì đó mình chưa hiểu. Nevva hứa sẽ trả lời những câu hỏi của mình vào hôm sau. Nhưng vấn đề là...

Hôm sau cô ta không trở lại. Cả hôm sau nữa. Mình chờ đợi cô đến lời mình ra khỏi cái địa ngục này, nhưng cô không xuất hiện. Cô ta đang làm gì? Chuyện gì đã xảy ra? Mình muốn phát điên lên được. Mình vẫn mù mờ về Quillan như khi mới tới, và một người có thể giúp mình tìm

hiếu – Lữ khách của Quillan – thì bỏ rơi mình.

Ít ra, có một điều mình có thể nói: trong thời gian ở đây, mình được thoải mái. Veego và LaBerge không đùa. Mình được đối xử như một ông hoàng. Món ăn rất tuyệt, phòng mới tiện nghi và... không có lũ hề, mình được tự do sử dụng tòa lâu đài, thậm chí còn có một phục vụ – Mười Bốn. Hắn luôn có mặt để làm theo những gì mình muốn. Chỉ có thiếu tự do thôi. Có vẻ không đến nỗi quá khó chịu, đúng không?

Ồ, có đấy. Mình luôn có cảm giác như bất kỳ lúc nào cũng sắp bị quăng vào một trò chơi tình quái khác. Giống như trò Lưỡi hái, mỗi khi rẽ qua một góc đường, hay đi qua một cửa phòng khép kín, mình lại sợ bị hút vào một cách thô bạo, và mạng sống của mình sẽ nguy to. Sống như thế làm sao sung sướng được. Bữa tiệc của các đấu thủ làm mình hiểu ra tất cả. Họ đang cố xả hơi mà – hãy tin mình – cho dù nơi này vui vẻ đến thế nào, “hơi” vẫn ứ đầy. Như một nhà tù của tử tội, không biết lúc nào đao phủ xuất hiện gõ cửa phòng.

Mình nghĩ, với mình, đáng lẽ không nên cảm thấy quá bất thường. Vì trên nhiều phương diện thì cũng giống hệt như những gì mình đã trải qua gần ba năm nay. Từ khi ra khỏi nhà cùng cậu Press, mình đã sống với ý nghĩ bất cứ lúc nào cũng đều có thể là giây phút cuối của mình. Thường thường có quá nhiều chuyện xảy ra đến nỗi mình không còn bận tâm, mà thế lại hay. Từ lâu rồi mình đã không còn bận tâm.

Nhưng loanh quanh trong cái lâu đài chán ngắt này, thắc mắc Nevva đang ở đâu, chờ đợi điều gì đó xảy ra – ôi trời, dần dần nó làm mình hóa rồ. Buồn chán và sợ hãi không là một sự kết hợp hay ho. Khi buồn chán người ta lại hay nghĩ lan man. Kết quả là mình lại nghĩ ngợi đến những điều thường làm mình căng thẳng. Đứng đầu danh sách của những điều đó, là câu hỏi vì sao mình có mặt tại đây. Mình không nói về Quillan đâu. Mình muốn nói tới toàn thể vụ Lữ khách. Vì sao là mình? Sao mình lại là kẻ may mắn trở thành thủ lĩnh Lữ khách và đấu trí với Saint Dane? Thú thật điều này mình chẳng có chút tự hào, nhưng gần đây mỗi khi nghĩ tới điều đó, mình tức giận. Trước kia mình chỉ bối rối, thất vọng, sợ hãi. Bây giờ phải cộng tức giận thêm vào cái danh sách đó. Nhưng không biết phải tức giận ai càng làm mình tức giận hơn. Ai đưa mình vào vị trí này? Cậu Press ư? Đúng, ông là người khởi sự đưa mình vào cuộc hành trình này, nhưng có phải ông đã chọn mình làm thủ lĩnh Lữ khách không? Hay ông cũng chỉ làm theo lệnh? Đó là một câu hỏi quan trọng. Ai khởi xướng toàn bộ vụ này? Theo suy luận của ông Gunny, ngoài kia có một đảng quyền uy, đó là người tuyển chọn Lữ khách và điều hành toàn bộ chương trình. Mình đoán có thể là như vậy, nhưng mình không biết người đó là ai hoặc điều hành bằng cách nào.

Tất nhiên là mình đã thắc mắc về tất cả chuyện này suốt một thời gian dài, nhưng như đã nói, gần đây những suy nghĩ đó làm mình phát điên. Đúng, mình biết ngăn chặn Saint Dane là đại sự. Đó là chuyện đương nhiên. Nhưng hắn là quái quỷ gì? Sao hắn có được những quyền năng đó? Hắn từ đâu tới? Vì nhiệm vụ của mình là ngăn chặn hắn, mình xứng đáng có được vài câu trả lời chứ. Đúng không? Mình đòi hỏi quá đáng sao? Mình đặt mạng sống vào nguy hiểm từng ngày, nhưng không ai giải thích bất cứ điều gì cho mình. Như thế là bất công, và mình bắt đầu cảm thấy tức giận.

Nếu mình quyết định bỏ cuộc thì sao? Hai bạn biết là mình có thể làm thế mà. Chỉ việc nhảy vào ống dẫn, về thẳng nhà trên Trái Đất Thứ Hai, không bao giờ ngó lại nữa. Mình có thể bắt đầu một cuộc đời mới. Mình đã đủ hiểu biết để làm điều đó. Chuyện gì xảy ra nếu mình quyết định làm vậy? Nếu mình thật sự quan trọng như mọi người nghĩ, có thể mình bắt buộc ai đó phải tiến ra, trả lời vài câu hỏi của mình. Mình đã nghĩ rất nhiều về việc này. Mình đang bắt đầu cho rằng đã tới lúc phải hơi cứng rắn hơn, buộc họ phải phun ra.

Đó là những ý nghĩ luôn lẩn quẩn trong đầu khi mình lang thang trong lâu đài, chờ đợi... một điều gì đó. Càng nghĩ mình càng tức giận, nên phải cố bình tĩnh tập trung vào thực tế. Thực tế là: dù vô cùng muốn muốn, nhưng mình không thể về nhà. Không thể để Saint Dane tự tung tự tác, dù mình cảm thấy bất công và giận dữ đến thế nào. Điều duy nhất cần làm là đừng để cơn giận lấn át lý trí. Giận dữ không giúp được gì, chỉ làm mình cảm thấy khổ sở. Phải gạt cảm giác đó sang một bên, bây giờ và mãi mãi. Đúng kiểu... chuyện phải thế thôi, dù mình có thích hay không.

Dù sao cũng cảm ơn hai bạn đã cho mình trút rác.

Để khởi nghị ngoại trong khi chờ đợi Nevva trở lại, mình hoạt động ngoài trời thật nhiều. Đó là cách tốt nhất để đốt năng lượng và... sự giận dữ. Mình chạy bộ qua những khu rừng rậm quanh lâu đài. Thỉnh thoảng mình chạy xa tới bức tường cao bao quanh khu vực. Nhưng mỗi khi mình tới quá gần, một cặp dado không biết từ đâu xuất hiện tức thì, trừng trừng nhìn mình như nói: “Đừng mơ tới chuyện đó, nhóc đở”.

Lâu đài cũng có một phòng tập thể dục rất tuyệt. Mình tập tạ, tập căng duỗi cơ bắp, thậm chí mình tập cả với hai cái máy kỳ cục có để di động và những cánh tay cao su vung ra đánh mình. Đó là một thiết bị giúp tạo ra sự nhanh nhạy và phản xạ. Ngay khi mình nắm bắt được cách vận chuyển của nó và không bị khện trúng đầu nữa, trò này rất vui. Mình cũng rất sung sức. Bài huấn luyện của Loor và Alder trên Zadaa vẫn còn hiệu quả. Không, đúng hơn là, mình đã căn cứ vào đó để phát triển. Mình không có ý tỏ ra tự phụ đâu, nhưng mình đang rất tin vào khả năng của một chiến binh. Chiến binh. Nghe có vẻ to chuyện quá. Mình vẫn là Bobby, và nếu được chọn lựa mình sẽ chẳng bao giờ giơ vũ khí lần nữa. Nhưng cho đến khi nào còn là một Lữ khách, mình biết mình vẫn phải làm. Trong hoàn cảnh đó, mình rất tự tin là có thể tự xoay trở trong bất cứ hoàn cảnh nào. Dù vẫn còn cảm giác ớn lạnh, khi nhận ra lý do của tất cả những thiết bị thể dục này chỉ là để giữ thể lực của các đấu thủ trên đỉnh cao nhất, để họ có thể được đưa vào một màn trình diễn cố giết lẫn nhau. Điều đó phần nào đã làm giảm phần “vui vẻ”.

Mình cố thử gặp những đấu thủ khác nhưng không dễ. Gần như họ không thích giao du. Trong hành lang lâu đài, đi qua một đấu thủ, mình cố bắt chuyện, nhưng họ chỉ gật đầu, vẫn tiếp tục đi. Mình đoán hai bạn gọi đó là kiểu xưa người ta đi một cách lịch sự. Mình đã hỏi Mười Bốn. Nhân cơ hội một hôm hắn cùng chạy với mình, mình nói:

- Tôi không hiểu nổi các đấu thủ kia.

- Ý anh là sao?

Hắn không hề hự hơi – cho dù đã chạy cả mấy dặm – làm mình phát cáu. Mình thì ráng sức, tim đập thình thịch, mồ hôi vã ra như tắm. Hắn chạy tỉnh bơ như chẳng biết mệt là gì. Hắn là robot mà. A, tuy nhiên mình vẫn cáu. Mình nói:

- Chúng tôi cùng ở đây với nhau. Sao họ chẳng nói năng gì, cho dù chỉ là phàn nàn một tiếng.

- Tôi không thể nói chắc, nhưng từ những gì tôi nghe được thì họ không muốn quen biết đối thủ khác. Họ sợ sẽ khó khăn nếu nảy sinh tình bạn với người họ có thể phải giết.

Ồ, mình nghĩ là đã hiểu. Nghe thấy sợ, nhưng có lý.

- Họ từ đâu tới? Từ thành phố? Gọi là gì? Rune phải không?

- Một số thôi. Veego giăng lưới rộng khắp để tìm đấu thủ tài năng xứng đáng.

- Sao bà ta có thể đem họ tới đây, nếu họ biết đến đây là chết?

- Họ không có được một sự chọn lựa nào. Ngay khi một ứng viên được phát hiện, dado được gửi đi gom về.

- Gom về. Như gom dê bò về giết thịt.

- Tôi không hiểu câu đó nghĩa là gì.

Mình vội nói:

- Không sao. Vậy là tới đây, huấn luyện, được tuyển cho những sự kiện, và cho đến khi nào họ thắng, họ vẫn sẽ còn sống.

- Mô tả chính xác! Chúng tôi cố làm cho họ càng thoải mái càng tốt trong những ngày cuối cùng của họ.

- Ngoài cái chết, các đấu thủ được đáp trả gì?

- Nếu thắng, gia đình họ sẽ được trả một khoản hậu hĩ.

- Còn nếu thua?

Mười Bốn ngập ngừng, rồi nói nhỏ:

- Gia đình họ sẽ được nhận lại tro cốt.

Đời sống trên Quillan đang hé lộ sự tàn bạo. Mình hỏi:

- Vậy thì bữa tiệc là sao? Nếu các đấu thủ không giao du với nhau, bữa tiệc tôi thấy đêm trước là gì?

- Đó là một ngoại lệ. Sau một cuộc thi đấu luôn có tiệc mừng. Giống như phần thưởng. Đó là lần duy nhất các đấu thủ giao thiệp với nhau, tuy nhiên không bao giờ bàn cãi về những trò chơi. Họ chỉ nói về cuộc sống trước kia, gia đình, vợ con, nhưng không bao giờ nhắc tới trò chơi. Vì đó là thời gian quá ngắn ngủi để họ được trở lại... anh gọi là gì? Bình thường.

Bình thường. Ôi trời. Chẳng có gì là bình thường trong cách đối xử với những đấu thủ này. Họ được trông chờ để biểu diễn như những con chó được huấn luyện, đặt mạng sống treo trên dây và để được gì? Mấy đồng bạc cho gia đình? Một bữa tiệc? Sao có thể phản đạo đức đến thế chứ? Mình bắt đầu hình dung ra Quillan là một nơi tồi bại. Một nơi quá nhiều mảng rối ren, xáo trộn. Mình cần phải kết nối chúng lại với nhau.

Buổi chạy bộ của mình với Mười Bốn kết thúc tại một nơi gọi là “vườn”, nằm ở bìa xa khu rừng, có cây cối bao quanh. Chạy vào bãi trống, mình thấy một hình ảnh quen quen: đài bát giác – nơi đã diễn ra cuộc thi đấu Tato. Cuộc đấu đã giết chết Remudi. Đây là “vườn” mà một gã ngoài đường phố đã nói với mình.

Một nơi hiu quạnh lạ lùng, nhất là lúc đó không một bóng người. Mình ngừng chạy, bước lên đài. Có vẻ rộng lớn, nhưng mình biết nó sẽ gây cảm giác nhỏ bé hơn nhiều, khi được nâng cao lên không. Mình thử tưởng tượng, đứng trên cái đài nghiêng ngả này, cố gắng một cách tuyệt vọng để giữ thăng bằng, cảm giác sẽ ra sao. Nhìn qua đài, mình tự hỏi, Remudi đã ngã xuống chỗ nào. Mình nghe có vẻ lạ lùng, nhưng cho dù mình không thấy trận đấu đi nữa, mình vẫn biết có một thảm kịch đã xảy ra cho một Lữ khách tại đây. Thật sự mình không biết diễn tả như thế nào; mình cũng cảm thấy quái lạ như hai bạn khi đọc những dòng này; nhưng hình như mình có thể cảm nhận được sự mất mát của một mạng người. Biết là đang làm hai bạn thêm rối trí, có lẽ đúng thế, nhưng mình thề là mình cảm giác như một bàn tay giá lạnh đã nắm lấy tim mình.

Mình hỏi Mười Bốn:

- Sao đưa tôi tới đây?

- Xin lỗi. Đây là đường dẫn tới nơi có một trò chơi đang diễn ra.

- Vậy thì chúng ta đi.

Mình nhảy xuống đài, không muốn ở lại và hy vọng sẽ không bao giờ phải đặt chân lên đó nữa.

Hai đứa mình chạy lại vào rừng, tránh xa đài bát giác và cái cảm giác lạnh lẽo của cái chết bao phủ lấy mình. Mấy phút sau chúng mình ra khỏi rừng và thấy một sân chơi lớn phủ cỏ. Rất có thể đây từng là sân chơi bóng bầu dục hay bóng đá. Đang diễn ra một trò chơi không chỉ liên quan tới đấu thủ, nhưng còn có cả ngựa.

Chúng mình vội vã leo lên một cái tháp được dùng làm đài quan sát. Nhìn xuống sân, mình thấy hai đội đối thủ ngồi trên ngựa. Mỗi đội có hai nam hai nữ. Họ không mặc áo riêng của đấu thủ, mà mặc theo màu của đội. Đội trắng và đội đen. Trên ngực áo vẫn có những sọc xéo quen thuộc. Sân chơi rộng cỡ một sân bóng bầu dục. Hai đầu sân có lưới giống như cầu môn. Mình hiểu cách chơi khá nhanh. Mỗi kỵ sĩ có một cây gậy dài, một đầu có lưới. Họ cố vót một quả bóng đỏ to bằng quả bóng đá, rồi chuyền qua đồng đội, để anh này ném vào lưới đội đối phương. Giống như môn ném bóng trên lưng ngựa. Một phần thôi, vì còn nữa.

Mỗi đội có thêm ba cầu thủ, nhưng họ ở dưới sân. Họ chạy theo bóng hay đá như trong môn bóng đá. Đây là một vị trí nguy hiểm. Mình thấy một người bị đập mạnh bằng gậy. Không là một tai nạn. Anh ta đang chạy cùng quả bóng, bị nện một cú quá mạnh, phải buông rơi quả bóng, ngã lộn cổ xuống sân. Nếu không kịp lăn ra ngoài, anh ta đã bị ngựa giẫm nát rồi. Đây cũng không là một tai nạn. Gã suýt đè bẹp dí anh ra, đang cố tình giết anh ta.

Mình nói với Mười Bốn:

- Quá sức điên rồ.

Hắn nói với giọng đều đều vô cảm:

- Những đối thủ chạy bộ là những người kém tài.

- Đó là những người vẫn còn đang ở gần phòng hè?

- Phải. Họ sẽ không bao giờ được thi đấu trong những cuộc đối kháng cá nhân. Họ không xứng đáng.

Mình khiếp đảm hỏi:

- Vậy là trong trò chơi này họ thoải mái bị giẫm đạp?

- Điều đó được khuyến khích. LaBerge cho rằng như thế càng tăng phần sôi nổi.

Mình ngược nhìn lên bảng điểm trên một cầu môn. Những con số đang nhấp nháy sáng. Đây là một trò chơi được truyền hình khắp Quillan. Xem trò này khác nào một cực hình. Không thể vừa cắn móng tay vừa tự hỏi ai sẽ ghi điểm, ai sẽ bị đập hay bị giẫm đạp. Mình không thể nào xem nổi. Tiếng vó ngựa luôn bị lấn át bởi tiếng đánh đập. Vô cùng man rợ mà... lại quen đến lạ lùng. Mình có cảm giác như đã biết trò chơi này, nhưng vô lý, vì chắc chắn mình chưa bao giờ thấy bất cứ trò nào như thế. Giống như chơi bóng trên lưng ngựa, nhưng cảm giác quen thuộc hơn. Mình không hiểu, cho đến khi hỏi Mười Bốn:

- Họ gọi trò này là gì?

- Là Wippen.

Wippen! Mình đã biết trò này. Wippen là một trò chơi trên Eelong. Con klee giống như mèo, cưỡi trên những con zenzen. Mình biết các bạn còn nhớ zenzen là những con ngựa có thêm lông chân, làm chúng cao lênh khênh. Dưới đất là những gar khốn khổ – những con người – thường không thoát chết trong trò chơi. Đây đúng là trò chơi trên Eelong, kể cả cái tên! Nhưng sao có thể như thế được chứ?

Mình hỏi Mười Bốn:

- Anh biết gì về Wippen? Đây lcos phải là một trò truyền thống trên Quillan không?

- Tôi không biết. Anh có thể hỏi LaBerge. Ông ta thiết kế các trò chơi.

Càng nghĩ, mình càng thấy đây không thể hoàn toàn là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Cũng có thể hai trò chơi phát triển trên hai lãnh địa khác nhau lại giống hệt nhau, nhưng cả hai đều được gọi là “Wippen” sao? Không thể. Thế là lại thêm một chuyện bất thường kỳ lạ nữa.

- Tôi không muốn xem nữa.

Mình bảo Mười Bốn, rồi leo xuống đài.

Khi đang chạy về lầu đài, chợt lóe lên một ý nghĩ, mình hỏi Mười Bốn:

- Ngày, có nghĩa là đêm nay sẽ có tiệc?

- Đúng. Anh muốn dự không?

- Quá muốn.

Đây sẽ là cơ hội thật sự đầu tiên để mình giao tiếp với các đấu thủ khác, hơn là cố gắng họ giết mình trong một trò chơi. Không muốn lỡ bữa tiệc, mình chạy về phòng, tắm rửa thay bộ đồ Đấu thủ Đỏ sạch sẽ. Mười Bốn đem cho mình một bữa ăn ngon lành với thịt nướng, rau, và một món có bơ làm mình nhớ lại món khoai tây nghiền, nhưng mình được cho biết, đó là tribbun nghiền. Ai ngờ mình cảm thấy ngon miệng với loại trái cây, hay rau, hay khoai tây kỳ lạ như thế này?

Ăn xong, mình nằm nhắm mắt nghỉ ngơi và suy nghĩ những gì sẽ nói với các đấu thủ. Mình cần thông tin về Quillan. Đó là cách duy nhất để ghép nối kế hoạch của Saint Dane trên lãnh địa này. Vì Nevva Winter không giúp được gì nhiều... hay chẳng giúp được gì hết. Mình sợ đã có chuyện xảy đến cho cô. Mình không biết gì về cuộc sống của cô ta tại Quillan này, ngoài chuyện cô là một nhân viên thấp kém trong ban quản trị. Dù mình chẳng biết họ là ai. Veego và LaBerge chịu trách nhiệm với họ, như vậy họ phải là một nhóm đầy quyền lực. Mình quyết

định sẽ đợi cô cho đến khi phải bước vào một trận đấu khác. Mình không thể chết để làm trò giải trí cho hai kẻ đã bị thua cuộc kia. Nếu phải chơi lại, mình sẽ dùng thiết bị chặn sóng của Nevva đã cho, và chuồn gấp ra khỏi đó.

Như thường lệ, tất cả những suy nghĩ này làm mình chẳng nghĩ ngợi được bao nhiêu trước khi Mười Bốn trở lại. Ô, khi đi dọc hành lang tới phòng tiệc, mình háo hức như đang tới buổi khiêu vũ đầu tiên giữa niên học. Chỉ khác một điều, mình không lo lắng phải mời ai cùng nhảy, mình quan tâm hơn tới chuyện được các đấu thủ kia chấp nhận đủ để bắt đầu tìm hiểu thêm về hoạt động của Quillan.

Khi chúng mình tới nơi, bữa tiệc đã chật cứng người. Đông và ồn ào hơn bữa tiệc mình thấy lần trước. Chắc Mười Bốn nhận ra sự ngạc nhiên của mình, hân nói:

- Hôm nay không ai chết. Nhờ thế hôm nay đúng kiểu một buổi liên hoan hơn.

- Cám ơn nhiều. Đừng chờ tôi.

Dứt lời, mình tiến bước vào cuộc. Không biết phản ứng của họ sẽ ra sao, vì mình là một người lạ. Kết quả làm mình hết lo ngại. Ngay khi vừa đặt chân vào phòng, mình được chào đón như một người bạn vắng mặt từ lâu.

- Ê khỏe không?

- Đỏ

- Rất mừng gặp cậu.

Cứ như đang tới một bữa tiệc tại nhà Courtney. Tụi con trai đập lưng mình bồm bộp, tụi con gái ôm chầm lấy mình, chung quanh toàn những nụ cười hớn hở. Mình được đưa cho một cốc đầy nước màu xanh lục. Một món tất cả đều rất thích. Nó có mùi vị giống Gatorade^[12]. Mình thích Gatorade. Vẫn là ban nhạc của Mười Bốn nhân bản vô tính đang chơi một âm điệu vui nhộn trong góc phòng. Một cô gái kéo mình ra sân nhảy. Mình lọt ngay vào một đám vừa nhảy tung tung vừa va đập vào nhau. Lúc đầu mình hơi choáng. Thật sự mình không định tới đây để tham gia tiệc tùng, nhưng khó cưỡng lại được. Chẳng bao lâu sau, lần đầu tiên mình nhảy kể từ buổi khiêu vũ mùa đông tại trường trung học cơ sở Stony Brook. Sự khác biệt duy nhất là mình không biết một giai điệu nào. Nhưng không sao. Một tình huống có lẽ kỳ quặc, nhưng vui.

Mình cũng không là người duy nhất được đón tiếp nồng hậu. Khi xuất hiện, mọi người đều nhận được những phản ứng giống thế. Giống như một cái đập giam giữ cảm xúc bị vỡ òa. Giữa những bữa tiệc mọi người làm như không biết nhau. Nhưng tại đây, tất cả chúng mình là bạn bè thân thiết. Mình hòa theo dòng chảy đó. Tại sao không? Mình cũng đáng được hưởng chút thư giãn chứ. Nhạc kỳ cục nhưng vui và mình thích nhảy. Tới thời điểm say khướt, mọi người rưới nước uống màu xanh lục lên nhau. Mình ướt sũng và dính dính như keo, nhưng mình cóc cần. Cóc cần biết những con người này là ai. Nhưng trên phương diện kỳ lạ nào đó, tất cả chúng mình có mối quan hệ với nhau. Mình cố không nghĩ, vì sao có thể nhảy với những người mà rất có thể mình bị yêu cầu phải đấu với họ tới chết vào hôm sau. Điều đó làm mình hiểu vì sao họ đã né tránh nhau.

Trong không khí cuồng nhiệt đó, mình vẫn phải cố nhớ là không tới đây để vui chơi. Mình đang làm nhiệm vụ. Mình hy vọng khám phá ra ông Pop bí ẩn là ai, đóng vai trò gì trong kịch bản này. Mình cần biết tất cả. Mon men lại gần vài đấu thủ, nói lời chào. Và được đáp lại những lời chào thân mật y chang nhau: “Ê, khỏe không”. Nhưng khi mình cố gợi chuyện riêng của họ, hoặc vì sao họ bị bắt tới đây làm đấu thủ, mình đều nhận được phản ứng giống nhau. Họ chỉ lom lom ngó mình rồi: “Ừ hứ”. Thậm chí có người không thèm ừ hứ một câu. Họ chỉ cau mày, lắc đầu, lảng đi chỗ khác. Không ai muốn đả động tới bất cứ điều gì mang hơi hướng nghiêm chỉnh.

Ngay khi mình nhận ra điều này, bữa tiệc có một cảm giác ghê rợn. Mình nhận ra rằng tất cả những lời chào hỏi vui vẻ thân mật chẳng căn cứ trên bất cứ điều gì. Không ai thật sự quen biết ai. Tất cả biết họ đều là đấu thủ, cùng đối diện với những khó khăn như nhau. Mình đi quanh phòng, cố nghe trộm những cuộc chuyện trò, và nhận ra ngay toàn là những lời trống rỗng khùng khiếp. Không ai nói một lời có bất cứ ý nghĩa gì. Dạt dào cảm xúc, nhưng sau những lời

đó chẳng là gì. Vì vậy họ đã có thể chào hỏi mình như một người bạn lâu năm không gặp. Không ai thật sự biết ai, nhưng đều biểu lộ tình cảm như thể đã biết nhau. Tất cả đều tự dối lừa để tin là đang sống giữa bạn bè. Nhưng trái lại. Có thể chung một con thuyền chở đầy kẻ thù tiềm năng. Để giải trí, họ giả bộ như quan tâm tới nhau. Đó là lý do họ không muốn nói. Nếu có ai nói một điều thực tế, ảo ảnh sẽ tan tành.

Mình cảm thấy buồn kinh khủng. Những gì trông như một tiệc mừng, thật sự chỉ là một cố gắng tuyệt vọng để làm như tất cả đều tốt đẹp. Mình nhìn quanh một biển nụ cười hớn hở và những con mắt tươi vui cuồng nhiệt. Đây có thể là một đại tiệc trên Trái Đất Thứ Hai. Không đúng. Đây là một đám tang. Mình muốn ra khỏi nơi này. Lùi lại, mình quay ra cửa, đụng đầu ngay một người mà mình gần như đã quên.

Đấu thủ Xanh Lục đã tới. Hắn đứng cầm ly nước màu xanh lục, trừng trừng nhìn mình. Trông hắn không có vẻ cuồng nhiệt theo đám tiệc. Hắn có vẻ bình tĩnh hơn. Hắn to lớn. To lớn hơn mình thấy trên màn hình trong trận thi đấu Tato. Lom lom nhìn mình, hắn nở nụ cười hiểu biết. Khhông là cái cười hớn hở giả tạo như những người khác. Trông hắn như một con mèo đối tình cờ bắt gặp con chuột nhắt nhút nhát. Đây là kẻ đã giết một Lữ khách. Dù mình biết đó là một phần của trò chơi. Nhưng dù sao, hắn cũng đã giết một Lữ khách. Mình không thể bày trò cười cợt, vỗ lưng hắn mà hớn hở hỏi: “Ê, khỏe không?”. Mình đứng đó, trừng mắt nhìn lại.

Hắn nói:

- Thì ra cậu là món hàng lớn trong trận sau.

Mình kinh ngạc, vì gã này đã nói tới một chuyện thật sự có liên quan. Mình nói:

- Đó là những gì họ nói với tôi. Dù tôi không muốn.

Hắn cười tự mãn:

- Có ai trong chúng ta muốn đâu?

Hắn uống cạn cốc, rồi lau miệng bằng tay áo. Mái tóc đỏ chải ngược ra sau. Da nhợt nhạt lốm đốm tàn nhang. Bàn tay hắn to đùng. Mình cá là hắn có thể ôm gọn quả bóng rổ trong lòng bàn tay. Toàn thể con người hắn đều toát lên một vẻ đầy đe dọa. Hắn là nhân vật chính. Nếu ai có thể giúp mình hiểu về hoạt động của những trò chơi, thì chính là hắn. Mình nói:

- Xin chúc mừng. Phá kỷ lục đó phải là...

Hắn quát lên:

- Im đi

Hắn la quá bất ngờ và quá giận dữ, làm mình bật lùi lại một bước.

- Đừng nói chuyện với tôi, trừ khi cậu muốn bị đau đớn khi tôi giết cậu.

Nói xong, hắn vượt qua mình, tiến vào đám tiệc. Mình vui vẻ nói theo:

- Rất hân hạnh được gặp anh.

Hú hồn! Tay này nóng tính thật. Không biết đối với những người khác hắn có thể không, hay hắn chỉ nổi sùng với mình, vì mình được chăm sóc đặc biệt để tham gia Đại hội X. Kiểu gì thì rõ ràng một cách đau đớn là, nếu Veego và LaBerge thực hiện được kế hoạch của chúng, thì hắn và mình sẽ đối đầu trong một trò chơi. Mình toát mồ hôi. Mình đang tiến gần màn trình diễn vui tay vô địch, nhưng không tiến thêm trong việc tìm kiếm Saint Dane. Có việc cần xảy ra, và bắt đầu có vẻ như chính mình là người phải làm cho việc đó xảy ra. Đây là lúc để hành động. Mình quyết định trở lại phòng gấp, nhặt thiết bị chặn sóng, rồi chuồn khỏi nơi này. Nhưng vừa bước và cửa, mình thấy Mười Bốn đang đứng chờ. Vượt qua hắn, mình vừa nói vừa rảo bước xuôi hành lang:

- Tôi về phòng.

Mười Bốn vội đi theo mình:

- Nếu anh không về, tôi cũng đến đón.

- Vì sao? Tôi bị giới nghiêm à?

- Không. Nhưng anh cần một đêm ngủ ngon lành. Ngày mai là một ngày rất quan trọng với anh.

Mình không ưa mấy câu nói đó chút nào.

- Vì sao? Tôi có một cuộc thi đấu?

- Không. Sáng sớm mai cô Nevva Winter sẽ đến đón anh vào thành phố.

Tim đập rộn lên, nhưng có kèm cảm xúc, mình hỏi:

- Để làm gì?

Mười Bốn thông báo với sự hăng hái và rộn ràng hết mức mà một con robot có thể thể hiện:

- Anh sẽ được giới thiệu với ban quản trị Blok. Đó là một vinh dự lớn. Anh cần phải có một tình trạng sức khỏe tốt nhất

Đứng lại, mình nhìn Mười Bốn, hỏi:

- Anh nghiêm túc đấy chứ? Nevva sẽ đưa tôi tới gặp các sếp lớn?

- Đúng. Chắc họ đang trông chờ những điều hứng thú từ anh.

Mình bật cười ha hả. Hấn hỏi:

- Vì sao chuyện đó làm anh vui thế?

- Vì họ không biết là họ nghĩ đúng đến thế nào.

Bữa tiệc kết thúc. Hay có lẽ mới chỉ đang bắt đầu.

Nhật kí #25

(Tiếp theo)

QUILLAN

Cả đêm mình không ngủ được. Hai bạn biết cảm giác không thể ngủ trong đêm Giáng Sinh, hồi hộp chờ đợi tất cả những gì tuyệt vời nhất vào sáng hôm sau, đúng không?

Cảm giác của mình chẳng giống thế tí nào.

Trừ phần mất ngủ. Mình hồi hộp, nhưng không vì nóng lòng chờ những món quà bất ngờ của ông già Noel. Mình nóng lòng khám phá Saint Dane đang nấu nướng gì trong cái lò ma quái của hắn hơn. Tất cả những gì xảy ra từ khi tới Quillan quay cuồng trong đầu mình. Không may là, chẳng điều nào mình nghĩ tới có thể giúp mình đoán ra âm mưu của Saint Dane là gì. Manh mối duy nhất mình có được là tấm thiệp mời của Veego và LaBerge mà Saint Dane đã gửi cho mình qua ống dẫn. Dù Saint Dane và mình là kẻ thù, nhưng chưa bao giờ hắn ráo riết truy đuổi mình. Trái lại, hắn *muốn* mình theo dõi hắn. Đáng lẽ mình phải mừng, nhưng thật ra điều ấy lại làm mình bối rối. Nếu mục đích của Saint Dane là làm cho từng lãnh địa lâm vào tình trạng hỗn mang, vì sao hắn luôn cho mình biết nơi hắn sắp tới?

Cách giải thích duy nhất mình có thể nghĩ ra lại là một điều kém vui. Trước đây mình đã nói điều này rồi, nhưng với mỗi chuyến phiêu lưu mới, mình càng lúc càng tin ý nghĩ của mình là đúng. Saint Dane không chỉ muốn xô đẩy các lãnh địa vào hỗn mang và cai trị Halla. Phải, mình nghĩ đó là mục đích sau cùng của hắn, nhưng xét từ tất cả những gì đã xảy ra, mình tin hắn còn muốn hơn thế nữa. Đúng là hắn muốn cai trị Halla, nhưng theo mình, hắn cũng muốn đập toi bời các Lữ khách và... mình. Còn lý do nào khác nữa để giải thích việc hắn luôn cho mình biết hắn sẽ đi đâu tiếp theo? Hắn có thể dễ dàng lên vào một lãnh địa và gây khó khăn hơn cho việc truy lùng hắn. Nhưng hắn không làm thế. Cứ như hắn muốn bày một trò chơi. Vì sao? Chúng mình đã ngăn chặn hắn trên năm lãnh địa. Rõ ràng chúng mình đang thắng thế. Đúng, chúng mình đã phải trả bằng một giá quá đắt và bị mất nhiều Lữ khách, nhưng điểm mấu chốt là

chúng mình đang thắng. Tuy nhiên với Saint Dane, mọi chuyện không bao giờ đơn thuần như vẻ ngoài của nó. Hắn đặt ra luật chơi. Tất cả những gì chúng mình có thể làm chỉ là phản ứng. Vì vậy, mặc dù chúng mình đã ngăn chặn hắn năm lần, hắn vẫn nắm thế chủ động. Điều đó làm mình tự hỏi: thật sự chúng mình có đang thắng không? Hay tất cả những gì đang xảy ra chỉ là một mảnh nhỏ trong mưu đồ lớn của Saint Dane? Muốn vui mừng vì thành công của chúng mình, nhưng mình không khỏi nghĩ, bằng cách nào đó chúng mình đang bị hắn đùa cợt.

Mình tin, câu hỏi đó sẽ được trả lời đúng lúc, nhưng mình vẫn không ngừng thắc mắc. Đó là lý do mình không ngủ được. Mình phấn khích và sợ. Phấn khích vì sẽ không rảnh rỗi nữa, sợ vì... ừm... vì có lẽ... chuyện đó quá hiển nhiên. Dù ngày mai xảy ra chuyện gì, mình tin chuyện đó sẽ đưa mình đến gần Saint Dane hơn.

Sau cùng, không thể chịu đựng hơn được nữa, mình ra khỏi giường trước khi mặt trời lên. Tắm rửa xong, đang mặc bộ đồ Đấu thủ Đỏ trong phòng tắm, mình thấy Mười Bốn đặt món điểm tâm bên giường. Hắn thật tốt, nhưng cũng làm mình sợ, cứ như hắn rình rập và biết chính xác mình đang làm gì từng giây từng phút.

Trong khi ăn, mình hỏi anh bạn robot:

- Nói cho tôi biết về Blok và ban quản trị đi. Blok là gì? Là một chính phủ hả? Ban quản trị điều hành thành phố? Hay cả nước? Mà đây là nước nào vậy? Có những ban quản trị khác trên toàn cõi Quillan không?

Mười Bốn đưa tay lên ngăn mình hỏi tiếp:

- Chúng tôi được chỉ thị lo sao cho anh được thoải mái và không trả lời những câu hỏi liên quan tới bất cứ điều gì xảy ra ngoài khu vực này. Tôi xin lỗi.

Nghĩ thật nhanh, mình nói:

- Thật sao? Nhưng nếu anh muốn làm tôi thoải mái hơn thì nên trả lời những câu hỏi của tôi chứ.

Đang rót giở một cốc nước màu xanh cho mình, Mười Bốn dừng lại nhìn mình. Mình cười vẻ ngây thơ. Cử tưởng câu nói có lý của mình khiến hắn phải "phun ra" gì đó, nhưng hắn nói:

- Tôi là một dado, Pendragon, không là một thằng ngốc.

Mình nhún vai:

- Ồ, tôi chỉ thử thôi mà.

- Có vài đề tài chúng tôi bị cấm đá động tới. Một trong những vấn đề đó là Blok. Nếu đề cập tới những chuyện đó với đấu thủ, chúng tôi sẽ bị loại bỏ.

- Ồ, xin lỗi. Nhưng anh được phép nói về ông Pop chứ?

Mười Bốn không trả lời như không nghe thấy câu hỏi. Hắn nói:

- Khi nào anh ăn xong, tôi sẽ hộ tống anh xuống sân. Từ đó anh sẽ được đưa vào thành phố.

- Anh có đoán là tôi sẽ gặp chuyện gì không?

Mình thề là đôi mắt đen của hắn dụ xuống. Mình biết hắn chỉ là một robot. Có thể mình đã tưởng tượng nhưng mình cảm thấy dường như vùi sâu bên trong những thiết bị bán dẫn đó, một trái tim đang đập. Hắn nói:

- Pendragon, không có gì đáng lo đâu. Anh được đưa tới ban quản trị chỉ là để... để...

Hắn tìm từ để diễn tả. Mình liền nói hộ:

- Phô hàng và kể lể.

- Phải, có vẻ đúng như vậy. Veego và LaBerge muốn chứng minh với ban quản trị là anh có giá trị lớn đến thế nào. Ngoài ra không có gì nữa đâu. Anh sẽ không bị yêu cầu thi đấu cho tới khi...

- Tới khi tôi trở lại đây?

Mười Bốn gật. Mình hỏi:

- Anh có thể cho tôi biết Đại hội X là gì không?

- Được. Như anh biết, trò chơi liên tục diễn ra, nhưng cứ mỗi hai quý sẽ có một cuộc tỉ thí giữa những đấu thủ xuất sắc nhất. Được nhiều người theo dõi hơn những cuộc thi đấu khác, vì nó luôn sôi động nhất và thách thức rất căng.

- Nghe như trò Super Bowl của Quillan

Mười Bốn trơ trơ nhìn. Mình vội nói:

- Xin lỗi. Anh không biết trò chơi đó đâu.

- Đấu thủ Xanh Lục đã chiến thắng ba kỳ Đại hội X trước. Một chuyện chưa từng xảy ra. Veego và LaBerge đang lo là sẽ không tìm ra một đấu thủ nào khác có thể trướat ngôi anh ta...

- Vì nếu anh ra luôn thắng, sẽ không ai đặt cược chống lại anh ta.

- Chính xác.

- Vì vậy, Veego và LaBerge muốn Đấu thủ Xanh Lục bị thua?

- Tôi không biết. Nhưng tôi biết tiền cá cược sẽ tăng lên, nếu Đấu thủ Xanh Lục thất bại.

- Đó là lý do tôi nhập cuộc.

Mười Bốn gật đầu, rồi lui ra nói:

- Tôi chờ anh ngoài hành lang.

Tuyệt thật. Mình là kẻ được đề nghị hiến cho nhà vô địch một trận đấu hay. Veego và LaBerge muốn trướat phế nhà vô địch? Hay là mình được đưa vào trận chỉ để bị hạ gục vào phút cuối, giống như một đội bóng rổ dỏm luôn chơi trong đội Harlem Globetrotter^[13]. Và để làm cho tất cả chuyện ghê tởm này hoàn hảo hơn, chính một Lữ khách đã đặt mình vào vị trí này. Chưa bao giờ mình muốn nói chuyện với Nevva Winter như lúc này. Cô ta cần phải giải thích vài điều.

Ăn điểm tâm xong, mình vào phòng tắm, nơi giấu thiết bị chặn sóng Nevva đã cho. Không biết có cần đến nó không, nhưng mình không thể liều được. Cái “thùng lọng” trên cánh tay mình nhẹ thật đấy, nhưng ý nghĩ có một thứ kẹp vào thân thể, giám sát từng cử động của mình, làm mình cảm thấy nó nặng chình chịch. Cả tám tỉ lần mình cố tháo nó ra. Cả tám tỉ lần nó siết chặt thêm. Cứ như nó là một vật sống. Mình muốn gắn thiết bị chặn sóng dưới một bánh xà phòng trong phòng tắm. Cho đến khi nào chưa có ai vào tắm, đó vẫn là nơi an toàn nhất và kín đáo nhất mình có thể nghĩ ra. Phải rất thận trọng vì không biết có bị theo dõi không, mình vừa giải bộ rửa tay vừa rút cái kẹp nhỏ đó ra từ dưới miếng xà phòng. Mình nhét đại nó vào túi sau, rồi ra ngoài.

Mười Bốn đang đứng chờ ngoài cửa. Chúng mình đi nhanh xuống nhà dưới, tiến ra cửa trước. Bên ngoài, một xe hơi đen đang chờ, trông giống hệt cái xe đã đưa mình tới lâu đài. Mình mong là Nevva Winter ngồi trong đó.

Mười Bốn nói:

- Veego và LaBerge đã đi trước rồi. Anh sẽ gặp họ tại tòa nhà Blok. Các dado sẽ hộ tống anh.

Ngay lập tức, hai gã cảnh sát ác ôn bước ra từ ghế trước, trừng trừng nhìn mình. Mình hỏi Mười Bốn:

- Anh không cùng đi sao?

- Dado phục vụ chúng tôi không ra khỏi khu vực. Đừng lo, cho đến khi nào anh làm theo lời họ, anh sẽ không gặp rắc rối gì với các an ninh dado đâu.

An ninh dado. Lần đầu tiên mình nghe thấy mấy gã ác ôn này được gọi như thế. Hít một hơi, mình bước xuống thềm, tiến tới xe. Quay lại, mình nói với Mười Bốn:

- Tôi sẽ đem về cho anh một điều đặc biệt.

Hắn bối rối hỏi:

- Đặc biệt?

- Không có gì. Đùa thôi mà.

Mình quên dado không biết đùa. Một gã an ninh dado mở cửa sau, đứng chờ mình lên xe. Liếc qua, mình biết là không có Nevva trong xe. Mình hỏi robot mắt như búp bê:

- Tôi lái được không?

Hắn đứng trơ trơ.

- Trời đất ơi, tươi tỉnh lên chút coi.

Ngồi vào xe, mình vẫy tay với Mười Bốn, và ngay trước khi cửa xe đóng sầm lại, mình thấy hắn vẫy lại mình. Mình chẳng buồn quan tâm của có khóa không, vì không muốn bị mấy gã ác ôn này bắt làm tù binh. Mình cần tới đó. Mình không có ý định tẩu thoát. Chưa.

Xe ra khỏi sân, qua cầu gỗ, chạy theo đường cong xuyên qua rừng. Mình khá rành khu này qua những lần chạy bộ. Đây là một ốc đảo xanh giữa một thành phố xám xịt. Có thể nói là đẹp, nếu như nó không là khu vực diễn ra những trò chơi giết người.

Cánh cổng vàng lỏng lẫ dẫn vào thành phố từ từ mở khi xe tiến qua. Một lúc sau, mình đã lại ở giữa thành phố Rune u ám, ảm đạm. Khi xe qua những con phố đông đúc, mình cố ghi nhớ lộ trình, nhưng không thể. Ngôi nhà nào cũng giống nhau. Thậm chí mình không hề thấy một bảng tên đường.

Mình kêu lên với hai gã dado phía trước:

- Làm thế quái nào các anh biết đường đi?

Chúng không trả lời. Thậm chí không thèm quay lại. Ngạc nhiên chưa?

Mình lại nói:

- Ê, mở radio nghe nhạc tí đi.

Vẫn không phản ứng. Mình quyết định không chọc tức an ninh dado nữa.

Xe chạy chừng hai mươi phút. Điều duy nhất đáng lưu ý là những màn hình khổng lồ trên những nóc nhà. Màn hình nào cũng phát hình giống y như nhau, vì vậy mình cũng dễ dàng theo dõi. Những gì mình thấy cũng giống như khi mình mới tới đây. Những hình kỷ hà nhiều màu sắc di động, thỉnh thoảng lại xuất hiện một đầu người lảm nhảm về thời tiết hay một chuyện gì đó chán ngắt. Mình bắt đầu nhận ra trò chơi quan trọng đến thế nào đối với người dân Quillan. Từ những gì mình thấy, có thể nói trò chơi là nguồn giải trí độc nhất của họ.

Sau cua rẽ cuối cùng, mình thấy một thứ khác thường. Con phố dài rộng kết thúc tại một tòa nhà. Một kiến trúc đồ sộ hơn tất cả những ngôi nhà chọc trời chung quanh nhiều. Tòa nhà đồ sộ và đen tối, như được đẽo ra từ một tảng đá đen khổng lồ. Không cần phải hỏi hai gã dado đây là đâu, vì quá hiển nhiên. Gần đỉnh tòa nhà, lơ mờ hiện ra từ trên cao, là những chữ bạc sáng bóng, cao hơn ba mét. Những chữ này làm mình nhớ lại những biển hiệu đánh dấu các cửa hàng khác nhau trên đường phố. Đó hai bạn là chữ gì?

Hai bạn đoán đúng rồi đó.

BLOK.

Không biết mình bị ấn tượng mạnh, hay sợ, hay phấn khích vì sau cùng mình cũng sắp có được câu trả lời. Xe phóng thẳng tới tòa nhà rồi ken két ngừng lại. Một bậc thềm rộng dẫn lên những cánh cửa lớn của tòa nhà uy nghi. Qua cửa sổ xe, mình ngược lên nhìn khối kiến trúc đồ sộ. Tất cả những gì mình đoán về Blok làm mình tin rằng dù là gì, đây là nơi nắm rất nhiều quyền hành trên Quillan này. Tòa nhà này xác minh cho điều đó. Block = uy quyền. Uy quyền = kiểm soát đời sống con người. Kiểm soát đời sống con người = Saint Dane. Mình đang tiến gần đến điều cần biết.

Mắt lướt từ những chữ bạc khổng lồ xuống đầu bậc thềm, mình thấy một hình ảnh đáng được hoan nghênh. Nevva Winter. Cô đứng đó, vẻ rất năng nổ, với một bìa kẹp giấy trong vòng tay. Mình phải tin là cô ta đang chờ mình. Ít ra là mình hy vọng thế.

Mình hỏi hai gã dado:

- Bây giờ làm gì?

Không thốt một lời, gã ngồi bên tài xế ra khỏi xe, mở cửa cho mình. Mình ra khỏi xe, nhìn lên Nevva. Cô ta không nhận ra mình. Tốt thôi. Mình cũng không nhận ra cô ta. Lề đường rộng rập người qua lại, tuy nhiên, dù đông đúc như vậy, không ai bước lên lề đường trước tòa nhà Blok cao lớn. Tất cả đều dạt sang phía bên kia đường, dù đi trước tòa nhà thoải mái hơn vì ở đó vắng hoe. Cứ như họ sợ dịch bệnh trên lề đường bên này. Tòa nhà to lớn thế, nhưng không một ai ra vào. Khung cảnh đó là mình hơi run. Chuyện gì vậy? Mọi người sợ nơi này?

Gã tài xế dado đến bên đồng đội, cả hai nhìn mình bằng những con mắt búp bê trống rỗng. Mình nói:

- Cám ơn cuộc xe. Chờ tôi tại đây, được chứ? Không lâu đâu, cứ để xe nổ máy nhé.

Mình bước lên thềm, chúng theo sát ngay. Chắc chúng sợ mình đào tẩu. Để trêu chọc chúng, mình dừng phắt lại. Cứ tưởng chúng bị bất ngờ, loạng choạng hay gì gì đó. Nhưng không. Mình đứng lại, lập tức chúng cũng đứng lại. Mình bước một bước, chúng tiến một bước. Cứ như hai gã được buộc vào với mình. Tiến một bước, mình quay ngoắt lại nhìn chúng. Chúng tỉnh bơ. Mình hỏi:

- Các cậu là gì vậy? Robot hả?

Không phản ứng. Ồ, ít ra mình cũng tiêu khiển được một chút.

Nevva gọi:

- Đấu thủ Đỏ. Làm ơn mau lên. Chúng ta trễ rồi.

Mình chạy lên hết bậc thềm. Cô ta chào mình với một nụ cười nhỏ. Rất nhỏ. Rồi trịnh trọng nói:

- Xin chào Đấu thủ Đỏ?

Cố tỏ hết sức bực bội, mình hỏi:

- Cô đã đi đâu?

Cô ta trả lời bằng một ánh mắt liếc nhanh về hai gã dado. Mình hiểu rồi. Ý cô ta là: "Đừng nói gì trước mặt đám robot!"

Nevva nói:

- Chúng ta phải vào phòng ban quản trị ngay. Veego và LaBerge đang ở đó rồi.

- Được. Không muốn giữ Pete và Re-Peat chờ sao?

Nevva tiến tới cửa. Mình đi theo. Bọn dado đứng tại chỗ. Mình đoán, việc của chúng hoàn tất ngay sau khi bàn giao mình cho Nevva.

Mình vui vẻ nói với hai robot:

- Tạm biệt nhóc. Đi ăn cà rem đi, tớ bao.

Hai dado không phản ứng. Nevva và mình vào tòa nhà qua một cửa quay lớn. Bên trong là một hành lang rộng lớn vươn cao ba tầng. Bức tường trước mặt mình lại là một tấm bảng bạc nữa: BLOK.

Mình hỏi:

- Dấu hiệu to lớn đó là gì? Họ sợ họ quên họ là ai hay sao?

- Ban quản trị muốn duy trì một sự hiện diện đầy ấn tượng.

- A, hay thật. Cô có thể cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?

Nevva vội liếc quanh. Mình chẳng hiểu vì sao; chung quanh không một bóng người. Một nơi rộng lớn và hoang vắng. Tiếng bước chân chúng mình vang dội lại lên tai.

Nevva thì thầm, không nhìn mình, để làm như chúng mình đang không trò chuyện.

- Mọi người luôn luôn bị quan sát. Buổi họp này sẽ trả lời cho anh vài câu hỏi. Đem theo thứ tôi cho anh chứ?

- Thứ gì?

Lúc đầu mình không hiểu. Cô ta thoảng nghiêm khắc nhìn mình và... mình hiểu.

- Ồ, có chứ. Có. Tôi đem theo.

- Tốt. Anh sẽ cần tới nó.

- Cho tôi biết vì sao được không?

- Không. Nói rồi, chúng ta đang bị theo dõi.

OK. Tốt nhất là làm theo ý cô ta. Cô ta là một Lữ khách, mình phải tin cô ta biết là đang làm gì. Nevva đưa mình vào một thang máy đang mở cửa chờ sẵn. Thường thường trong một tòa nhà lớn như thế này, có nhiều đường thang máy. Ở đây thì không. Chỉ có một thôi. Chúng mình vừa bước vào, cửa đóng lại ngay. Mình không thấy nút bấm. Thang máy tự động đi lên.

Mình hỏi:

- Sao nó biết chúng mình muốn đi đâu?

- Thang máy này chỉ lên phòng họp.

- Nghĩa là không ai có thể vào đây để đi lên?

- Không. Tôi nhắc lại lần thứ ba: chúng ta đang bị theo dõi.

Ồ, đúng.

- Công việc của cô ở đây là gì? Cô có thể trả lời được không?

Cô ta trả lời một cách chuyên nghiệp:

- Tôi là trợ lý đặc biệt của ban quản trị công ty. Tôi sắp xếp lịch các buổi họp, trả lời thư từ, bảo đảm mọi nhu cầu cần thiết được đáp ứng trong khi ủy ban làm việc.

Đầu mình quay cuồng:

- Công ty? Làm việc? Blok là một doanh nghiệp? Tôi tưởng là một chính phủ hay gì đó chứ.

Nevva cười:

- Blok là công ty lớn nhất trên Quillan. Lớn hơn bất kỳ chính phủ nào, và uy quyền hơn nhiều.

- Cha cha! Một công ty quyền uy hơn cả một chính phủ. Khiếp thật. Họ làm gì? Ý tôi là... họ kinh doanh gì?

- Blok có nhiều xí nghiệp. Nhưng trên hết là một cửa hàng.

Cửa thang máy mở. Nevva bước ra. Mình thì không. Mình có nghe làm không? Blok là một cửa hàng? Cửa hàng, giống như một nơi người ta tới mua sắm? Mình nhớ lại những cái đĩa trong nhà kho. Tất cả đều có logo Blok. Sản phẩm trên những quầy hàng cũng có logo Blok. Đầu óc mình không ngừng thắc mắc với khái niệm này.

Nevva nói chắc nịch:

- Xin theo tôi, Đấu thủ Đỏ.

Thần thờ ra khỏi thang máy, mình cố hiểu những gì Nevva vừa tiết lộ. Chúng mình đang ở trong một căn phòng trống trơn, không đồ đạc, với một cửa duy nhất trên bức tường đối diện thang máy. Hai bên cửa là chữ Blok lớn. Nevva hấp tấp bước tới cửa, rồi quay lại mình nói:

- Đừng đặt câu hỏi. Chỉ trả lời khi anh được hỏi trực tiếp. Buổi họp này không kéo dài đâu. Hiểu chứ?

- Hiểu? Cô đùa phải không? Tôi chẳng hiểu gì hết.

Ghé sát mình, cô ta nói nhỏ:

- Rồi anh sẽ hiểu.

Với một cái nháy mắt nhanh, cô mở cửa, đứng tránh sang một bên, để mình bước vào gặp... tương lai của mình và... tương lai của Quillan.

Nhật kí #25 (Tiếp theo)

QUILLAN

Căn phòng như một phòng xử án. Điều đầu tiên mình thấy là một nhóm người ngồi sau một băng dài và cao như bàn viết, mặt hướng vào phòng. Bàn màu đen, rất trang nghiêm. Mình tin đây là ban quản trị. Mười người. Năm nam năm nữ. Họ đều là người trưởng thành, nhưng mình không đoán được tuổi. Tất cả đều mặc quần áo sẫm màu như Nevva, trông giống hệt các thẩm phán tòa án tối cao. Họ đối diện với cử tọa ngồi thành hàng trước mặt. Trông như khoảng năm mươi người cả thảy. Quần áo cũng một màu xám buồn tẻ như những người mình gặp ngoài thành phố.

Giữa phòng là một lối đi nhỏ, cắt qua cử tọa, và một khoảng trống chừng hơn sáu mét giữa ban quản trị và người dự khán. Giữa khoảng trống là một bệ nhỏ, trên bệ là một cái bục. Lúc này, một người đàn ông đang đứng phát biểu trên bệ, mặt hướng về phía ban quản trị. Không một ai khác lên tiếng. Căn phòng đông đúc yên tĩnh đến lạ lùng. Không ai ho hay nhúc nhích. Thậm chí mình không biết họ có thở không. Tĩnh lặng đến cỡ đó đó. Tất cả đều tập trung vào người đang nói.

Trước khi kịp nắm bắt những gì người đó nói, mình thoáng thấy một cử chỉ bên phải. Quay nhìn, mình thấy LaBerge vẫy tay gọi mình. Hắn đang ngồi trong hàng cử tọa với Veego. Hắn là người duy nhất mặc đồ sặc sỡ. Cũng một kiểu như những người khác, nhưng màu xanh vỏ chanh. Hề.

Mình nhìn Nevva. Cô gật đầu. Mình tiến tới Veego và LeBerge. Tiếng chân mình vang như tiếng sấm trong căn phòng yên tĩnh. Nhiều ánh mắt khó chịu nhìn mình. Ngồi kế bên LaBerge, Veego không nhìn mình khi mình ngồi xuống bên họ. LaBerge cười toe toét, đưa lên ngón tay cái. Mình cau mặt. LaBerge nhún vai.

Mình tập trung lại vào người đứng trên bệ. Trông hắn có vẻ lo lắng khi nói với ban quản trị, hai chân luôn nhấp nhồm. Hắn nói:

- Tôi cần được trình bày về những khó khăn trong ba quý vừa qua như thế nào. Thời tiết ẩm khác thường, vì vậy như cầu áo ẩm sục giảm ghé gớm. Thêm vào đó, lượng hàng chúng tôi mới nhận nhiều hơn yêu cầu của chúng tôi quá nhiều nên lợi nhuận của chúng tôi bị giảm sút. Bây giờ...

Một ủy viên nam trong ban quản trị bực bội hỏi:

- Vậy thì chính xác vì sao anh nhận hàng nhiều hơn số lượng các anh biết là sẽ bán được?

Gã trên bệ vã mồ hôi. Dù ngồi xa mình cũng có thể thấy điều đó. Khi nói lại, giọng hắn run run:

- Tôi được cho biết xưởng sản xuất không đạt chỉ tiêu và họ... ư... được yêu cầu tăng sản lượng.

Nhiều ủy viên trong ban quản trị liếc nhìn nhau. Một người đàn bà lên tiếng:

- Đây là những lời bào chữa cho công việc làm ăn thua lỗ của các anh? Lý do là vì một nhà sản xuất tăng sản lượng để đạt chỉ tiêu? Có phải anh đang muốn nói thế không?

- Ừ... không à... Tôi rất hãnh diện vì họ có khả năng đáp ứng yêu cầu. Chỉ có điều là nhu cầu sản phẩm không được tính toán chính xác...

Ủy viên nam lại lên tiếng hỏi:

- Anh biết là ban quản trị ra chỉ tiêu cho bên sản xuất chứ?

Người đứng trên bệ sững người, toàn thân như co rúm lại. Anh ra lí nhí nói:

- Biết.

- Xin lỗi. Nghe không rõ.

- Dạ, tôi biết. Nhưng...

- Như vậy chẳng khác nào anh nói ban quản trị không đủ khả năng ra một quyết định hợp lý tốt đẹp nhất cho Blok?

Ồ, hẳn kẹt cứng rồi. Hình như hẳn được giao nhiệm vụ bán một số lượng áo khoác hay gì đó, nhưng không thể hoàn thành, vì ban quản trị đã bảo nhà sản xuất làm quá nhiều. Không phải lỗi hẳn; mà là lỗi của những người đã bảo nhà sản xuất làm quá nhiều hàng. Ban quản trị. Nhưng họ đang lập lòe đổ lỗi lên hẳn.

Bây giờ thì anh ta thật sự sợ toát mồ hôi hột:

- Không. Không bao giờ tôi dám nghi ngờ tài trí của ban quản trị. Tất nhiên quý vị biết chính xác điều gì tốt nhất cho Blok. Tôi chỉ muốn nói là dù các vị sáng suốt tuyệt đối, không ai có thể nghi ngờ được điều đó, cũng không có cách nào để bắt kỳ ai đoán trước được thời tiết và....

Ủy viên thứ ba nói:

- Công việc của anh thật đơn giản. Anh phải bảo đảm cho lượng hàng bán tăng 20 phần trăm mỗi quý. Nhưng anh đã thất bại. Anh bị cách chức và sẽ được phân công xuống lãnh vực thấp hơn.

Anh ta khiếp đảm kêu lên:

- Không! Không công bằng. Chuyện đó xảy ra ngoài khả năng kiểm soát của tôi.

Ban quản trị không nhìn anh ta. Họ bận rộn lật những trang giấy trên bàn. Một người ơ hờ gọi:

- An ninh.

Anh chàng này tiêu rồi. Anh ta gào lên:

- Xin nghe tôi nói! Tôi từng thành công trong việc bán áo ấm của Blok ba mươi quý rồi. Tôi xin bù lại phần chênh lệch. Tôi biết là có thể làm được mà!

Hai gã an ninh dado tiến lên bệ, tóm lấy anh ta, lôi đi. Chẳng khác nào anh vừa bị tuyên án vì một tội ác khủng khiếp, mà tất cả chỉ vì không bán hết áo ấm.

Khi bị kéo qua phòng tới một cửa hông, anh ta vẫn tiếp tục gào, lần này nghe đầy giận dữ:

- Tôi đã làm việc quá vất vả, đã làm tất cả theo yêu cầu của các vị. Còn hơn cả yêu cầu của các vị! Tôi không trở lại khu vực thấp hơn đâu. Tôi từ chối!

Hai gã dado sắp kéo anh ta ra khỏi phòng, ủy viên thứ nhất đưa tay lên nói:

- Ngừng lại!

Chúng đứng lại. Không ai trong phòng nói một lời. Ủy viên đó hỏi:

- Anh từ chối được bổ nhiệm xuống khu vực thấp hơn?

Mắt anh ta đảo tới lui đầy hoảng loạn. Anh ta chữa lại một cách đầy tuyệt vọng:

- Không, tôi không có ý nói thế. Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể. Gia đình cần tôi. Tôi vui mừng được tới bất cứ nơi nào...

- Đưa hẳn đến tarz

Gã ủy viên quản trị nói gọn lỏn.

Anh ta gào lên:

- Không! Không công bằng! Tôi còn gia đình!

Lần đầu tiên mình nghe âm thanh từ cử tọa. Nhiều người kinh ngạc nhìn nhau. Có người như nghẹn thở.

Mình thì thầm với Veego:

- Tarz là gì?

Veego đưa ngón tay lên môi, suýt một tiếng. Dù tarz là gì, đó là một điều chẳng hay ho gì.

Nhìn Veego, mình thêm một sự bất ngờ. Người đàn bà thường lạnh như băng, nhưng lúc này trông có vẻ lo lắng. Không biểu lộ rõ ràng lắm, nhưng mình nhìn thấy điều đó trong mắt bà ta. Con người kia bị đưa tới tarz, dù là gì, làm bà ta sợ. Ghi nhớ. Hãy tránh xa Tarz.

Bây giờ anh ta đắm chìm trong nước mắt vì hoảng loạn. Ban quản trị không quan tâm. Mấy tên dabo cũng vậy. Chúng lôi anh đi, rồi đóng sập cửa lại. Mình còn nghe tiếng anh ta thốn thớt cho đến khi bị kéo đi xa. Trong một lúc, tất cả đều yên lặng lại. Miệng mình khô ran. Chuyện vừa xảy ra là gì? Mình nhìn quanh, trong mắt mọi người đều ánh lên vẻ sợ hãi như mình đã thấy trong mắt Veego. Vụ này có bí ẩn là gì? Nevva Winter bảo Blok là một cửa hàng. Loại cửa hàng gì mà kết án nhân viên của họ một cách khủng khiếp nếu không đạt chỉ tiêu? Loại cửa hàng gì mà do một đám người trông lạnh lùng như quan tòa làm mọi người phải khiếp đảm, kể cả những người ngoài phố?

Khi mình đang cố hiểu những điều vừa thấy, thì Nevva lặng lẽ tiến vào từ một cửa phía sau ban quản trị, lặng lẽ đặt giấy tờ trước mặt mỗi người. Trông cô rất năng nổ khi thoãn thoắt trong công việc. Cô đã nói với mình, cô là một trợ lý đặc biệt... chẳng hiểu là sao. Với mình, hình như đó là một công việc buồn tẻ. Tất cả những Lữ khách đều có một cuộc sống sôi động thú vị, ngoài việc họ là Lữ khách. Loor là một chiến binh; Alder là hiệp sĩ. Ông Gunny là đội trưởng phục vụ trong một khách sạn tráng lệ; Spader là vận động viên trượt nước; Aja Killan kiểm soát một máy thực tế ảo phi thường, Patrick của Trái Đất Thứ Ba là thầy giáo và là thủ thư của một thư viện khó tin nhất. Kasha đấu với khủng long rừng khi đi hái lượm lương thực cho thành phố của cô. Dường như mỗi Lữ khách đều có cuộc sống thú vị độc đáo, trừ Nevva.

Và có lẽ cả mình nữa. Mình chỉ là một thằng nhóc bình thường. Mình đi học, mình chơi thể thao. Hết chuyện. Mình nghĩ, trong nhóm, mình là một kẻ thua cuộc, cho đến khi gặp Nevva. Cô ta như là một nô lệ cho những con người đáng sợ này. Mình có thể thấy điều đó trong cách ban quản trị ra lệnh mà hiếm khi nhìn cô. Họ không tỏ ra chút tôn trọng Nevva. Cô lặng xăng chạy, rót nước, ghi chép, làm những công việc đơn giản mà những con người này không thể tự làm cho bản thân. Hoặc không thèm làm. Cứ như là một công việc bạc bẽo. Nhưng cô lại được kê cận nhóm người nắm giữ nhiều quyền hành trên Quillan này. Mình không thể không nghĩ: công việc cô làm tẻ nhạt, nhưng cô đang ở ngay vị trí chờ khi Saint Dane ra tay hành động.

Trong khi Nevva bận rộn phục vụ ban quản trị, không ai trong cử tọa nói lời nào. Mình không trách họ. Nếu ban quản trị có quyền húng lên là đày họ vào một số phận khủng khiếp, chắc chắn ruột gan họ đang cuộn thắt vì sợ hãi. Nhìn Veego và LaBerge, mình thấy cặp này cũng chẳng hơn gì. Mình đã nói, trông Veego có vẻ hoảng sợ rồi. Ôi, nếu trông mù có vẻ sợ, thì trông LaBerge còn ghê hơn nữa. Hắn không cười nổi. Mũi hắn run rẩy, như sắp khóc.

Một ủy viên quát tháo:

- Cô Winter! Chúng tôi trễ lịch rồi.

Nevva cúi đầu:

- Xin tha lỗi. Hoàn toàn là do lỗi tôi. Chúng ta đã sẵn sàng cho người tiếp theo trình bày.

Oa! Nevva cung kính bọn người này như đối với một vương triều. Một vương triều ghê tởm.

Một ủy viên nữ lớn tiếng:

- Vậy thì còn chờ gì nữa?

Nevva tăng hắng rồi tuyên bố:

- Bây giờ xin mời nghe báo cáo của nhóm trò chơi.

Tiếng rì rầm lan khắp đám đông. Không biết họ phấn khởi vì nghe nói đến trò chơi, hay nhẹ nhõm vì không là nạn nhân kế tiếp. Veego tăng hắng, đứng dậy. LaBerge cũng đứng lên, nhưng Veego lừ mắt, hắn vội ngồi lại xuống. Nếu phải báo cáo với những con người kinh khiếp này, Veego không muốn để LaBerge phát biểu linh tinh ngốc nghếch. Điều đó sẽ đẩy cả hai tới tarz. Một động thái thông minh. Vuốt áo tăng thớm, Veego tiến lên bệ, đứng thẳng như một quân nhân nhưng đầu cúi thấp, như không muốn có vẻ kهن kiệu trước ban quản trị. Mình tin chắc đó là một khó khăn với mù, vì... mù thật sự kهن kiệu. Chắp tay sau lưng, mù đứng sau bực, chờ đợi.

Giọng đầy vẻ khó chịu, một ủy viên cầu nhàu:

- Chúng tôi chờ nghe đây.

- Cảm ơn. Thưa quý ông và quý bà, tôi hãnh diện có mặt tại đây hôm nay để vui mừng trình bày bản báo cáo mà tôi tin chắc quý vị sẽ...

Một ủy viên cắt ngang:

- Tha cho chúng tôi tài đóng kịch nổi tiếng của bà đi. Các người trả lời sao cho yêu cầu của chúng tôi?

Mình thấy như Veego phải cố kềm để không trả miếng. Mình nghĩ, mục không quen bị đối xử như loài cặn bã, nhưng đủ thông minh để không lên tiếng phản nản. Dù ghét cay đắng Veego và hoạt động ghê tởm của mục, nhưng mình cũng cảm thấy tội nghiệp. Không nhiều, nhưng cũng là tội nghiệp. Vì mình nghĩ, chẳng ai nên bị đối xử như thế.

Hoàn toàn bình tĩnh, Veego nói:

- Tôi hiểu. Người cộng sự của tôi và tôi rất biết và tôn trọng chỉ thị tăng lợi nhuận 20 phần trăm mỗi quý. Phải nói ngay, đó là một thách thức mà chúng tôi chưa bao giờ không đạt tới từ khi cai quản hoạt động trò chơi.

Một ủy viên nữ lên tiếng:

- Đúng, chúng tôi đều hài lòng với chuyện bà trình bày. Nhưng đó là chuyện đã qua. Với số vốn đã bỏ ra, chúng tôi cảm thấy các người nên làm việc tốt hơn.

LaBerge nháy dựng lên

- Tốt hơn? Sao có thể tốt hơn sự hoàn hảo được chứ?

Đám đông nín thở. LaBerge cảm thấy những con mắt hôi hổi của tất cả mọi người trong phòng dồn vào hắn, kể cả mắt ban quản trị. Hắn bối rối, gượng cười, ngoan ngoãn nói:

- Xin lỗi. Đừng để ý. Tôi là thằng gốc mà.

Ngồi xuống, úp mặt vào hai bàn tay, hắn lẩm bẩm:

- Mình tiêu rồi.

Veego vội nói:

- Tha lỗi cho sự quá nhiệt tình của cộng sự tôi. Đó là sự hăng hái cần thiết cho cảm hứng sáng tạo ra những trò chơi thú vị và thành công.

LaBerge ngược lên hy vọng. Ban quản trị có đồng ý với Veego không?

Ủy viên nữ nói:

- Tiếp tục đi.

Mình có thể cảm thấy LaBerge thở phào. Hắn vừa thoát khỏi viên đạn do chính hắn bắn ra.

- Cảm ơn.

Veego quay lại lừ mắt với LaBerge, ngụ ý: "Câm đi, đồ ngu", rồi tiếp tục:

- Như quý vị biết, trò chơi của chúng ta tùy thuộc vào nhiều thứ. Những cuộc thi mới và sự khơi gợi hứng thú cho những người cá cược; một sự điều hành chặt chẽ để giảm chi phí, và có lẽ quan trọng nhất là: tài năng và thể lực của các đấu thủ có thể cung cấp cho chúng ta những trò chơi chiến đấu hay. Vấn đề thực sự không là ai thắng, miễn là những cuộc tỉ thí diễn ra căng thẳng. Đó là cách duy nhất để tăng tối đa việc đặt cá cược cả hai bên, cách nào thì Blok cũng thu lợi.

Trò chơi có diễn ra cách nào đi nữa, dù ai thắng đi nữa thì Blok cũng hưởng lợi. Và từ những gì mình đã thấy, rất nhiều người cá cược trò chơi. Bày ra những trò này, Blok chắc chắn đã tạo ra một tài sản nhỏ. Hay có thể là một tài sản khổng lồ.

Ủy viên nữ nói:

- Đấu thủ Vàng đã không sống cho những kỳ vọng đó.

Bà ta đang nói về Remudi. Lữ khách. Mình nhìn Nevva đang đứng sau ban quản trị. Cô ngó xuống đất.

Veego nói:

- Chúng tôi đã tự trách mình. Anh ta chưa được chuẩn bị và đáng lẽ không nên tỉ thí với Đấu thủ Xanh Lục, mà ta nên để anh ta đấu với một dado trước. Đó là lỗi chúng tôi. Quý vị đã cung cấp cho chúng tôi một tài năng nhưng chúng tôi đã không làm tròn trách nhiệm.

Mấy hôm trước mù không nói thế. Mù khăng khăng là chính ban quản trị bảo phải đưa Remudi vào cuộc. Mình đoán, mù ta đang nói cho đúng đường lối... hay là một cách tự hạ mình xuống. Có lẽ cũng là một thôi. Mù nói:

- Nhưng tôi vui mừng tuyên bố là chúng tôi đã học hỏi được từ sai lầm của mình.

Mù ra hiệu cho Nevva. Nevva hướng cái điều khiển nhỏ màu đen lên trần. Ngay lập tức, hai màn hình hơn hạ xuống hai bên phòng. Ánh sáng mờ dần. Một lúc sau cả hai màn hình sống dậy. Một bên xuất hiện hình ảnh một đấu thủ đang chạy tránh găng tay sắt mà chúng gọi là "Lưỡi hái". Đấu thủ là mình. Chúng đang chiếu lại cảnh mình chiến đấu với tên dado khi chạy qua căn phòng tử thần. Trong khi đám đông chăm chú nhìn màn hình, màn hình kia sáng lên những con số nhấp nháy.

Veego báo cáo:

- Như đã nói, trò chơi Lưỡi hái này được phát triển trên khắp Quillan. Hãy nhìn những con số. Sau chiến thắng phi thường trong Tock, Đấu thủ Đỏ đã được miễn mộ. Bây giờ mọi người đang đặt cược là anh ta sẽ thắng.

Ban quản trị không nhìn mình chạy vòng vòng trên màn hình mà chăm chú vào những con số. Họ nhìn nhau, gật gù. Không biết những con số có ý nghĩa gì, hoặc cá cược tới đâu, nhưng nhìn phản ứng của họ, mình thấy họ có vẻ rất bị ấn tượng. Mình cũng nhìn lên mấy con số. Mình không cảm thấy thích thú khi hồi tưởng lại trò đó, cho dù đã biết kết quả của nó như thế nào. Một phút sau là kết thúc. Mình thoát chết... một lần nữa. Cả hai màn hình đều sáng lên dòng chữ: NGƯỜI THẮNG – ĐẤU THỦ ĐỎ! Tiếng rì rầm sôi nổi vang lên. Mình đoán những con số đó là kết quả tốt.

Đèn bật sáng và hai màn hình rút lại lên trần. LaBerge tí tởn vỗ tay như một đứa con gái nhỏ thích thú.

Giọng Veego vang lên rộn rảng. Lần này mù không bị ban quản trị ngắt lời:

- Xin giới thiệu cùng quý vị: Đấu thủ sẽ làm Đại hội X trở thành một đại hội vĩ đại nhất, sôi nổi nhất và thu lợi nhiều nhất trong lịch sử Quillan. Đấu thủ Đỏ!

Mọi người vỗ tay tán thưởng, LaBerge nắm cánh tay mình, thúc mình đứng dậy. Miễn cưỡng đứng lên, nhưng mình thật sự lúng túng. Chúng lại muốn mình làm trò gì nữa đây? Muốn mình vung cao nắm đấm mà gào lên: "Tôi vĩ đại nhất. Hãy đưa Xanh Lục ra!". Không thể. Mình chỉ muốn chui xuống gầm ghế mà trốn. Nhìn cử tọa, mình thấy họ đang hoan hô cổ vũ, nhưng không vì ái mộ đâu. Với họ, mình đồng nghĩa với tiền. Nếu mình tạo được một Đại hội X thành công, sẽ là một điều tốt cho Blok, và có lẽ cho tất cả những ai làm việc cho Blok. Mình thắng hay chết không thành vấn đề. Hai tay chống nạnh, Veego đứng trên bệ, thỏa mãn ra mặt như đang khoe tài sản đầy giá trị của mù. Đứng sau ban quản trị, trông Nevva có vẻ bất an. Cô thoáng trao cho mình một nụ cười bối rối.

Ban quản trị ngắm nghía mình như đánh giá một con ngựa đua. Với họ, mình chẳng hơn gì dấu hiệu của một đồng đô la. Họ quá bình tĩnh, không bị cuốn theo sự hồ hởi và tiếng cổ vũ. Những con người này không thuộc dạng đó. Mình lần lượt nhìn từng người trong nhóm họ. Họ đều có vẻ mặt hắc ám. Mình có thể nói, đời sống của Quillan lệ thuộc rất nhiều vào mười con người này. Mình cần phải tìm hiểu thêm về họ, và vì sao họ có được quyền lực này. Vấn đề là bằng cách nào Blok nắm quyền lực đó. Mình nhìn từng khuôn mặt. Tất cả đều lạnh lùng, lãnh đạm. Cho đến khi mình nhìn người cuối cùng.

Đó là người đàn ông chưa nói một lời nào. Vì vậy, mình đã không chú ý tới hắn. Cho đến lúc ấy. Trong khi chín người kia nhìn mình lạnh lùng vô cảm, người này tủm tỉm cười. Ngay khi

mắt mình gặp mắt hắc, xương sống mình lạnh toát. Có lẽ vì cách hắc nhìn mình. Có lẽ vì nụ cười. Hoặc có lẽ vì đôi mắt xanh lè lạnh lẽo của hắc. Có thể là vì tất cả, nhưng mình nghĩ, dù sao thì mình cũng đã biết. Mắt mình và mắt hắc không rời nhau. Hắc đưa một ngón tay lên trán, ra dấu chào mình. Hắc không cần nói thành lời. Mình biết hắc định nói gì. *Chúc mừng tới Quillan, Pendragon.*

Trò chơi lớn nhất bắt đầu. Mình đã tìm ra Saint Dane.

Nhật kí #25 (Tiếp theo)

QUILLAN

Tiếng hoan hô chưa dứt, mình cảm thấy một bàn tay rắn chắc nắm cánh tay mình. Hai dado lù lù hai bên, muốn mình đi theo chúng. Mình nhìn LaBerge. Hắc nhún vai bối rối nhìn lại mình. Với hắc, đây là phần ngoài chương trình. Với mình, chẳng biết chương trình ra sao, nên không có gì làm mình bất ngờ. Gã dado kéo mình ra lối đi, đẩy mình tới ban quản trị. Mình nhìn Veego, hình như mù cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Hai gã dado nhẹ nhàng nhưng cương quyết xô mình lên trước cửa tọa đang vỗ tay, rồi tiến tới cái cửa mà người đàn ông đã bị lôi ra ngoài. Chuyện gì thế này? Mình vừa được giới thiệu là hy vọng lớn làm nên thành công của Đại hội X, bây giờ lại bị hấp tấp đưa ra khỏi phòng như một tội phạm. E là mình sẽ thành gã khờ tiếp theo bị chuyển tới tarz.

Tiếng hoan hô vẫn tiếp tục. Nevva Winter cúi xuống một ủy viên nữ ngồi giữa, nói thật nhanh. Có vẻ như cô cũng không ngờ tới vụ này. Hy vọng cô ta đang cố cứu mình.

Mình nhìn Saint Dane đang ngồi cuối dãy ban quản trị. Trong lốt một gã mũi nhọn hoắt, tóc đen chải gọn ra sau, hắc tỏ ra hoàn toàn thờ ơ. Nhưng có bao giờ Saint Dane quan tâm tới mạng sống của mình đâu? Hắc lại còn nháy mắt với mình. Hai gã dado đẩy mình ra khỏi phòng, vào một hành lang dài. Cửa đóng lại, chặn lại tiếng hoan hô.

Dù không mong có câu trả lời, mình vẫn tức giận hỏi:

- Chuyện gì thế này?

Chúng đẩy mình dọc hành lang tới một cửa khác. Một gã mở cửa, ra dấu cho mình bước vào trong. Còn làm gì được nữa? Mình e dè bước vào. Đây là một nơi ban quản trị đầy người ta tới tarz khiếp đảm? Hay Đại hội X sẽ bắt đầu ngay lúc này, ngày tại đây? Mình sẵn sàng chờ bất cứ chuyện gì và... không có gì.

Mình đang ở trong một văn phòng lớn. Thật mà. Trông giống như một văn phòng bóng bẩy, siêu hiện đại, chẳng khác nào văn phòng của hội đồng quản trị công ty máy tính công nghệ cao. Nơi này trang trí toàn hai màu đen và bạc. Ghế da đen và bàn làm việc bằng thép bạc. Đèn bạc thả từ trần xuống và các tác phẩm điêu khắc bạc đặt trong góc phòng. Thảm đen và bàn màu bạc. Có thể là cũng đẹp, nhưng với mình nó có vẻ lạnh lẽo và thiếu sinh khí. Cả một bức tường là một cửa sổ nhìn ra thành phố. Mình tiến lại nhìn ra một biển xám xịt, là thành phố Rune. Tất cả màn hình vẫn đang lóe sáng: NGƯỜI CHIẾN THẮNG - ĐẤU THỦ ĐỎ.

Mình đó.

Một giọng nói bất ngờ vang lên sau mình:

- Chúc mừng, Đấu thủ Đỏ.

Quay phắt lại, mình thấy một người đứng bên trong cửa. Saint Dane. Trong lốt ủy viên ban quản trị Blok, hắc lách vào phòng như một con rắn. Nhân vật hắc đang đội lốt trên Quillan thấp và gầy, với những ngón tay xương xẩu, ngo nguậy như râu mực. Hắc thuộc dạng bạn không thèm nhìn đến lần thứ hai, nhưng nếu đã nhìn, bạn sẽ thấy ánh lửa điên dại trong mắt hắc, và

ước giá như đã không nhìn vào đôi mắt đó.

Mình hỏi:

- Ta đang làm gì tại đây?

Saint Dane tiến tới bàn làm việc. Mình vòng sang ngả khác, luôn ý thức hẩn nguy hiểm đến gần nào.

Hẩn cười giả dối:

- Đừng quá đa nghi thế, Pendragon. Không có gì nguy hiểm đâu. Chẳng qua là ta muốn gặp riêng đầu thủ mới, kẻ đang được mọi người kỳ vọng rất cao. Không có gì là ác ý.

- Không ác ý? Lãnh địa này là một cơn ác mộng! Người dân ở đây là những xác chết biết đi, phải cờ bạc vì miếng ăn. Họ cá cược trên những trò chơi chết người. Đó không là ác ý sao?

- Không. Đó hoàn toàn là ý nguyện của họ.

Hẩn cười, ngồi xuống, gác chân lên bàn như là chủ nhân nơi này. Mình nghĩ nếu hẩn là ủy viên ban quản trị Blok, thì quả là chủ nhân nơi này thật.

- Bất cứ chuyện gì xảy ra trên lãnh địa này là do lỗi của chính người dân ở đây. Điều đó không làm mi vui sao?

- Vui? Vì...

- Vì đó là những gì mi tranh đấu để có được. Bảo đảm cho các lãnh địa có thể thịnh vượng mà không bị ảnh hưởng với những kẻ như ta. Không đúng sao? Nhìn quanh đi, Pendragon. Đây là những gì một lãnh địa trở thành, khi bản chất thật của con người định hướng cho cuộc sống tự nhiên của nó. Xin chúc mừng.

- Thôi đi. Mi mong ra tin là mi không liên quan gì tới chuyện này sao?

Saint Dane đứng dậy, tiến tới cửa sổ khổng lồ. Mình mừng là hẩn không biến hình trở lại nguyên dạng chính hẩn. Một con quỷ gầy nhom với vết sẹo nam nhở đỏ chót trên cái đầu sỏi lợi. Mình sẽ hết chịu đựng nổi.

- Dù mi rất khó tin, nhưng đây là sự thật. Ta chỉ là một nhà quan sát thôi. Không ai khác, mà là dân Quillan phải tự trách chúng vì những gì xảy ra với chúng.

- Ta không tin mi.

Saint Dane nhìn ra thành phố xám xịt ảm đạm, nói:

- Pendragon, hoặc là mi mù quáng, hoặc là mi không muốn nhìn thấy những gì trước mắt. Mi tin tất cả con người đều có tính thiện, và nếu được trao cơ hội, con đường tiến tới hòa bình thịnh vượng sẽ luôn thăng thang rộng mở. A, như ta đã lặp đi lặp lại với mi nhiều lần rồi, không đơn giản thế đâu, nhưng mi không chịu hiểu.

- Ta chỉ thấy một điều, mi lừa gạt mọi người tin là mi đang giúp họ. Bị gạt gẫm vào thảm họa không giống như tự chọn thảm họa.

- A ha, nhưng điều đó đã đưa chúng ta tới Quillan.

Saint Dane vừa hoan hỉ nói vừa vỗ hai bàn tay xương xẩu vào nhau. Hẩn khoái nói về sự khốn khổ của con người. Thấy mà ón.

- Con người tự đưa chúng vào hoàn cảnh này vì một lý do mà thôi. Tính tham lam.

- Tham lam? Những con người này đâu có gì!

- Không đúng. Đã có một thời Quillan không khác lắm với Trái Đất Thứ Hai của mi. Đây đã từng là một lãnh địa rất phát triển. Đa số dân chúng sống thoải mái, tạo thời cơ hoàn hảo cho một cơ sở kinh doanh như Blok.

Mình vội hỏi:

- Chính xác Blok là gì? Một cửa hàng?

- Đúng thế. Ít ra là về căn bản. Nhiều thế hệ trước, một thị trường nhỏ đã được mở ngay trên thành phố Runenày. Blok. Kế hoạch tiến tới thành công thật đơn giản: họ đưa ra những sản

phẩm giá thấp hơn đối thủ. Thấp hơn nhiều. Đó là chuyện bình thường trong kinh doanh. Không có gì là lén lút. Lúc đầu bị thua lỗ rất nhiều, gần phải đóng cửa. Nhưng họ vẫn cầm chừng vì một lý do đơn giản. Người ta không thể chống lại sức cám dỗ của những mặt hàng rẻ hơn rất nhiều. Đơn giản vậy thôi. Vì vậy, dân thành phố Rune bỏ rơi những nhà buôn khác, quay sang mua hàng của Blok. Dần dần, những nhà buôn khác thua lỗ đến phải dẹp tiệm, làm thị trường của Blok lớn hơn. Khi sự cạnh tranh bớt đi, Blok từ từ nâng giá, nhưng vẫn tiếp tục giữ giá thấp hơn những đối thủ còn lại. Dần dần Blok có lãi và vững mạnh. Khởi nghiệp là một cửa hàng nhỏ bán những món đơn giản như quần áo và bàn ghế, Blok bắt đầu bán lương thực và xe cộ, tất cả đều với giá thấp mà những khách hàng chi li cần kiệm khó bỏ qua. Khi kinh doanh phát triển, Blok chuyển sang sản xuất. Họ không chỉ bán, mà làm ra sản phẩm. Họ tự đặt ra nhiệm vụ sản xuất những mặt hàng hết sức đơn giản và rẻ. Họ không quan tâm tới kiểu dáng, vẻ đẹp, thậm chí chất lượng. Họ quan tâm tới tốc độ. Sản xuất nhanh hơn và đơn giản hơn để bán rẻ hơn. Giá thấp là những gì đã hấp dẫn khách hàng tới Blok. Sau cùng, họ đẩy những nhà sản xuất khác khỏi thị trường, vì không thể sản xuất hàng nhanh và rẻ như Blok.

Saint Dane hớn hờ kể như đây là một chuyện kể đêm khuya hấp dẫn nhất. Chưa bao giờ mình nghĩ ngợi về cửa hàng, giá cả, ai bán gì và vì sao, nhưng phải công nhận câu chuyện về Blok thú vị theo cái kiểu... ròn rợn.

Saint Dane nói tiếp:

- Blok phát triển và bắt đầu mua lại những công ty khác, thu tóm chúng vào thế giới của họ. Họ tiến sang lãnh vực năng lượng, bắt động sản, ngân hàng và viễn thông. Họ mua bệnh viện và cung cấp dịch vụ y tế. Họ xây trường học riêng. Dân chúng theo họ như bầy trừu đói, vì bất cứ thứ gì Blok bán dân chúng đều mua. Đơn giản là họ không thể cưỡng lại cái giá quá rẻ. Blok hạ lương công nhân, càng thêm lợi nhuận. Họ trở nên quá lớn và thuê mướn rất nhiều người, công nhân không còn cách nào khác hơn là chấp nhận điều kiện làm việc khắc nghiệt. Nếu họ từ chối, luôn có người sẵn sàng thế chỗ, vì Blok đã thành chủ nhân số một trên lãnh địa. Ta nghĩ, nếu xảy ra trên lãnh địa của mi, mi sẽ coi là "trò độc quyền". Cuối cùng, Blok tiến vào lãnh vực giải trí. Họ làm phim, nhạc, tác phẩm nghệ thuật, do những người làm công sáng tạo ra theo tưởng tượng của họ và giá cả do họ ấn định.

Rời cửa sổ, Saint Dane bước lại, vuốt ve một tác phẩm điêu khắc là một miếng thép hình vuông, chắc có tí nét nghệ thuật nào. Chỉ là một miếng thép to nhạt nhẽo.

- Không cần phải nói, tác phẩm họ sản xuất không có hồn, nhưng họ có thể sản xuất đại trà. Đồng thời họ đóng cửa các phòng triển lãm và bảo tàng. Vì vậy, người ta chỉ còn thấy tác phẩm nghệ thuật của Blok. Mi thấy đó, nghệ thuật làm người ta suy nghĩ. Blok không muốn người ta suy nghĩ. Nếu suy nghĩ, người ta sẽ nhận thấy chuyện gì đang thực sự xảy ra. Sau một thời gian, người ta bắt đầu cho rằng nghệ thuật của Blok thật sự... thú vị.

Một tư tưởng thật kinh khủng. Một công ty tạo ra tất cả loại hình nghệ thuật trên thế giới hầu để làm con người mất hết cảm hứng. Bây giờ thì đã rõ vì sao thành phố xám xịt và thiếu sinh khí như thế.

Saint Dane tiếp:

- Blok lớn mạnh tới nỗi kinh tế của nhiều nước nhỏ phải lệ thuộc vào công việc họ cung cấp. Lúc đầu, các chính phủ hoan nghênh họ, vì Blok hứa hẹn tạo công ăn việc làm cho rất nhiều người. Không chỉ sản xuất, Blok còn cần đất nông trại để trồng lương thực và nghiên cứu nguyên liệu để làm những dược phẩm mới. Blok đột kích vào những nước nhỏ này với lời hứa giàu có và thịnh vượng, chỉ để tạo cơ hội cho Blok trở thành những chủ nô. Nhân công được trả số tiền còm cõi cho những giờ dài lao động, đáp ứng đòi hỏi của chủ nhân. Khi những con người khốn khổ này nhận biết chuyện gì đang xảy ra, thì đã quá muộn. Blok hủy hoại nền kinh tế của họ trong khi làm họ phải lệ thuộc vào công ty của Blok. Rất thông minh.

Saint Dane chỉ tay ra thành phố xám xịt ngoài cửa sổ, gần như mê mẩn, nói:

- Tất cả những gì mi thấy đều có bàn tay của Blok. Thành phố Rune chỉ là một thí dụ nhỏ. Nói Blok cai trị lãnh địa cũng không có gì quá đáng. Đúng, có những chính phủ. Họ làm luật, bầu cử, nhưng không có thực quyền. Tất cả đều do Blok kiểm soát, vì Blok kiểm soát tiền bạc và tâm trí

người dân. Thậm chí họ còn có lực lượng an ninh dado riêng. Pendragon, tất cả chỉ vì tham lam. Blok đưa ra những đề nghị mà con người ham muốn, và họ đã chấp nhận quá vội vàng. Đừng quên những kẻ đã sáng lập Blok. Chúng giàu sụ. Mi không thấy chúng sống trong thành phố khốn khổ này đâu. Ôi không. Những lãnh đạo cao cấp của Blok sống thành một giai cấp riêng khắp Quillan. Trên đỉnh kim tự tháp đó, là các ủy viên ban quản trị. Nếu mi thấy lâu đài của Veego và LaBerge là sang trọng, mi nên thấy cuộc sống của ban quản trị như thế nào. Nhân tiện, cho mi biết ta là ông Kayto. Ông ta sống trên một hòn đảo tuyệt vời, từ đây chỉ vì một cái trên phần lực của ta là tới nơi đó.

Hắn xòe bàn tay ngấm nghĩa như bàn tay thuộc về người khác.

- Ta nghĩ là mình đã chọn đúng con tàu, mi có nghĩ thế không?

Dường như có một ông Kayto thật, nhưng Saint Dane đã chiếm nhân dạng ông ta, điều đó có nghĩa là, ông Kayto thật đã chết rồi.

- Pendragon à, con người gây chiến liên miên, đơn giản là để giành quyền lực. Lịch sử mọi lãnh địa đều viết bằng máu của những kẻ đã chết vì cố làm mãn nguyện khát vọng những thủ lĩnh đầy tham vọng của họ. Những gì xảy ra trên Quillan này văn minh và thành công hơn rất nhiều. Vì không có những trận đánh. Không một phát súng bắn ra trong cơn giận dữ. Mi sẽ không thể tìm ra những nghĩa trang quân đội với hàng ngàn bia mộ. Nhưng nên nhớ, cả một lãnh địa đã bị chinh phục và lợi lộc là rất lớn.

Saint Dane méo miệng cười khùng khục.

- Và... phần tuyệt nhất là: Ta tuyệt đối không liên quan đến vụ này.

Mình sững sờ, cố hiểu tất cả những gì Saint Dane vừa tuôn ra. Có thể vậy sao? Một công ty lớn mạnh đến có thể cai trị toàn thế giới?

Mình hỏi:

- Trò chơi đóng vai trò gì trong vụ này?

Saint Dane hào hứng:

- Aaa! Trò chơi hả? Một đèn hiệu đặc biệt thú vị. Mi thấy đấy, lòng tham là không đáy. Nó là một cỗ máy phải liên tục được ăn. Ban quản trị Blok thấy việc kinh doanh của họ đã lớn mạnh hết cỡ. Chẳng còn gì để chinh phục, chẳng còn nơi nào để phát triển. Quan trọng nhất là, không còn sản phẩm nào có thể sản xuất và khai thác hơn nữa, hầu để tăng thêm của cải. Vì vậy họ phải tạo ra một thứ.

- Trò chơi?

- Chính xác! Trò chơi cung cấp thú vui cho nhân dân và là nguồn lợi nhuận bất tận cho công ty. Blok thu phần trăm trên tất cả những vụ cá cược, bất kể kẻ nào thắng.

- Nhưng người ta không chỉ đặt cược bằng tiền. Ta đã thấy có người bị bắt đi vì thua một vụ cá cược.

Saint Dane cười lớn:

- Ồ, đúng. Những kẻ này có quá ít tiền để đặt cược. Tất nhiên điều đó vẫn không thể ngăn họ đánh bạc. Cơ hội đổi đời quá cảm dỗ. Hãy nhớ: lòng tham. Dù có thể không tiền, nhưng còn một thứ quý giá hơn: mạng sống. Đi cá cược ván chót, thắng cược đồng nghĩa với việc họ sẽ có thể thêm lương thực cho gia đình. Tất nhiên, lương thực được trồng, chế biến và bán ra đều do Blok. Hoặc họ sẽ thắng được giải là một việc làm lương cao hơn... với Blok. Hoặc một căn nhà lớn hơn... do Blok xây. Khả năng có được khi trúng cược thì vô tận.

- Nếu họ thua?

- Nhiều khả năng có thể xảy ra. Thường là bị đưa ra khỏi cuộc chơi, tống vào một khu vực của Blok, nơi cần đến những tài năng đặc biệt của họ để lao động với mức lương thấp, hoặc không lương. Những kẻ thua cuộc có thể bị... cách ly khỏi gia đình nhiều năm – nói theo kiểu trên Trái Đất Thứ Hai. Hoặc có thể gửi tới cơ quan nghiên cứu y học, hay tới tarz.

- Tarz là gì?

- Là năng lượng. Mi có thể gọi là điện năng. Tarz cung cấp điện cho lãnh địa. Nhưng nó là thứ dễ bốc hơi, rất giống năng lượng hạt nhân trên Trái Đất Thứ Hai. Quét dọn rác thải từ một nhà máy tarz là việc làm thấp hèn nhất. May là không kẻ nào làm việc được lâu trong một nhà máy tarz, vì rác thải rất độc hại. Theo ta biết thì đó là một cái chết cực kỳ đau đớn.

Mình phải ngồi xuống trường kỷ đen lạnh ngắt. Cứ như sức nặng của những gì Saint Dane đang nói đã đẩy mình xuống. Hắn vừa diễn tả một lãnh địa giống như một cơn ác mộng sống. Người dân Quillan là những nô lệ vô hồn của những kẻ tham lam điều hành Blok. Một cửa hàng.

Saint Dane nói thêm:

- Ta từng thấy những trường hợp, cha cá cược bằng mạng sống của con cái.

- Không!

- Ồ, có chứ. Sức mê hoặc của một vụ thắng lớn khó lòng cưỡng lại. Lòng tham mà, Pendragon.

Mình nhớ lại khu giải trí, nơi người đàn ông thắng trong một trò chơi video và sum họp lại với đứa con gái nhỏ. Mình tự hỏi, anh ta có đặt cược bằng sinh mạng đứa bé đó không. Mình thấy bụng nhói đau.

Saint Dane nói – cố ra vẻ cảm thông. Nhưng mình biết hẳn chỉ giả vờ.

- Ta muốn nói là mi đã mất Quillan rồi, nhưng e là không hoàn toàn đúng. Quillan chưa bao giờ có một cơ hội. Lãnh địa này sẽ sụp đổ, khi đó ta sẽ giúp họ xây dựng lại. Ta có những kế hoạch rất tuyệt vời. Mi phải nhìn nhận là con người ở đây đã tạo ra những chuyện hỗn độn khủng khiếp. Dưới sự hướng dẫn của ta, một lần nữa, Quillan sẽ vững mạnh lại. Thậm chí, mi phải nhìn nhận là họ cần giúp đỡ. Pendragon, ta có thể giúp họ. Ta có thể giúp tất cả các lãnh địa. Những gì đang xảy ra trên Quillan không là duy nhất. Một lần nữa, thời gian đã chứng minh dân trên các lãnh địa không có khả năng tự lèo lái số phận họ. Những gì ta làm chỉ là muốn giúp. Như vậy là quá tệ sao?

Mắt hẳn lóe sáng lên khi nói câu cuối, làm mình chỉ muốn thoi cho hẳn một quả. Nếu không nghĩ sẽ chẳng ích gì, chắc mình đã đâm hẳn rồi.

Mình hỏi:

- Mi đưa ta tới đây làm gì?

Gã quý sứ trở lại cửa sổ, nhìn ra thành phố ảm đạm.

- Ta muốn thấy thật sự mi mạnh tới đâu, mà cách duy nhất để làm điều đó là thấy mi thất bại.

- Ta tưởng lãnh địa đã thất bại rồi.

- Không phải lãnh địa, đồ ngốc! Mà là mi!

Hắn nổi cáu, nhưng lấy lại bình tĩnh ngay.

- Thú thật là ta ngạc nhiên, vì sao mi có thể phá vỡ những kế hoạch của ta trên nhiều lãnh địa đến thế. Lão Press đã nói là mi mạnh, nhưng ta vẫn chưa biết tài năng mi đến cỡ nào. Hoan hô! Nếu hoàn toàn thành thật, thì phải nói ta đã tưởng mi sẽ bỏ cuộc. Nhưng thực tế không đúng thế, phải không?

- Không, không đúng.

Saint Dane đang thật sự ca ngợi mình và thú nhận thất bại của hẳn. Lạ chưa?

- Ta có một đề nghị với mi. Ta biết mi không phải thi đấu trong các trò chơi Quillan. Ta tin chắc mi sẽ tìm cách thoát khỏi cặp hề Veego và LaBerge kia. Nhưng ta muốn mi thi đấu trong buổi trình diễn khác thường mà chúng gọi là Đại hội X.

Mình mỉa mai nói:

- Thật à? Chỉ thế thôi? Được. Ta sẽ làm tất cả vì mi, bạn già.

Saint Dane ha hả cười:

- Đơn giản vậy thôi sao?

- Mi mơ thế mà.

Hắn cười khùng khục

- Ta nghĩ là không đâu.

- Vậy vấn đề là gì?

Hắn gầm lên:

- Vấn đề là ta muốn mi thua!

Thái độ hẳn thay đổi như chong chóng. Không bao giờ mình biết hẳn sắp cười, hay nổi giận và đập mình tơi tả. Hẳn nói qua hàm răng nghiền chặt:

- Mi đã trở nên mạnh mẽ. Không chỉ là sự quyết tâm, mà còn có sức mạnh thể chất. Một sức mạnh bắt đầu làm ta e ngại phải đối đầu.

Mình vênh vác:

- Và mi biết là không hạ nổi ta? Chúng ta phát hiện ra điều này trong hang động trên Zadaa, đúng không?

- Có thể. Nhưng ta nghĩ sức mạnh của mi trong trận đấu đó được kích động vì cái chết của

bạn gái Loor của mi. Ta không tin mi có thể hạ ta lần nữa.

- Muốn biết không?

Nếu vụ này trở thành cuộc tranh chấp của nam nhi, mình không muốn bị thua. Saint Dane trừng trừng nhìn thẳng mắt mình. Mình không chớp mắt. Trong một thoáng, mình nghĩ là nhìn thấy hình ảnh ông Kayto này chập chờn lung lay, như thể Saint Dane đang buông lỏng ảo ảnh bên ngoài và trở lại chính hắn. Hắn lại sắp tấn công mình? Mình vội nhớ lại đồ đạc trong phòng, nghĩ đến một vật có thể dùng làm vũ khí.

Saint Dane lùi lại, nói:

- Sẽ có ngày chuyện đó xảy ra. Nhưng không tại đây. Không là lúc này. Pendragon, ta đang đem lại cho mi một thách thức. Nếu mi chiến thắng – một điều ta không tin – mi sẽ mạnh hơn và tự tin hơn bao giờ hết. Có thể là một nhà vô địch, mi sẽ có khả năng làm vài điều tốt cho lãnh địa đáng thương này. Biết đâu đấy? Mi có tài năng thiên phú để làm chuyện đó thì sao.

- Nhưng nếu thua, ta có thể chết. Xin lỗi, không đáng.

- Aaa, nhưng đó là lúc ra đưa ra lời đề nghị. Mi mong muốn điều gì nhất, Pendragon? Tất nhiên là ngoài chuyện hạ gục ta. Một điều gì đáng để mi dám liều mạng?

- Một điều mi không thể làm cho ta.

- Là gì?

Mình cân nhắc nói cho hắn biết sự thật. Sao mình có thể bộc lộ những tình cảm sâu sắc nhất cho kẻ thù? Tiếp thêm đạn cho hắn chống lại mình sao?

Nhưng mình chưa kịp nói gì, hắn đã lên tiếng:

- Để ta nói giùm mi. Mi muốn gặp lại gia đình.

Chính xác là điều mình muốn. Không nên quá ngạc nhiên vì hắn biết điều đó. Hắn là quý, đâu phải thằng đàn.

Mình run giọng hỏi:

- Mi làm được không?

- Không. Nhưng ta có thể đề nghị điều tốt nhất thứ hai.

Không tưởng tượng nổi điều tốt nhất thứ hai có thể là gì, nhưng mình sẽ không đi đâu cho đến khi hắn nói ra.

- Nếu mi thi đấu, ta sẽ tiết lộ cho mi biết về bản chất thật của Lữ khách.

Cảm giác như căn phòng thành linh thu hẹp lại quanh mình. Mình không còn thở nổi nữa. Tai ù đầu choáng váng. Mình có nghe lầm không? Saint Dane đang dâng thánh thể?

Gã quý sứ chậm rãi bước lại gần mình, nói:

- Chắc chắn mi phải thắc mắc vì sao tất cả chuyện này lại xảy tới cho mi. Pendragon, ta có câu trả lời cho những gì mi đang tìm kiếm. Mi quyết tâm tới đâu để có những câu trả lời đó?

Chắc mình bàng hoàng đến nghệt mặt ra, vì Saint Dane cười hả hả nói:

- Nghe hấp dẫn quá hả? Nhưng nên nhớ, ta muốn mi phải thua. Ta muốn mi bị nhục nhã. Ta muốn mi từ bỏ cuộc truy tìm vô ích đi và để ta hành động. Ta thú thật điều đó với mi. Ta cũng thú thật là ta vô cùng mong muốn điều đó, ta sẵn sàng làm những gì lão Press không còn cơ hội làm.

- Vì mi đã giết ông.

- Đúng, ta đã giết lão. Nhưng lão đã hứa cậu cháu mi sẽ gặp lại nhau, đúng không? Mi không muốn biết khả năng đó như thế nào sao?

Mình xem ngã lăn đùng xuống đất. Thật đó. Mấy lời nói của Saint Dane làm mình choáng váng. Ý nghĩ hắn sẽ tiết lộ mình thật sự là ai và vì sao mình lại được chọn làm Lữ khách, dường như là một điều không thể nào tin nổi. Có đáng để mình làm theo ý hắn không? Đây không chỉ là chuyện ăn thua trong một trò chơi ngớ ngẩn. Nếu mình chơi, rất có thể bị giết chết. Nhưng

nếu sống sót, mình sẽ có được câu trả lời cho những điều ám ảnh mình suốt từ khi ngồi sau xe mô tô của cậu Press, tiến vào chuyến du hành đầu tiên qua ống dẫn. Mình đã làm tất cả những gì được yêu cầu. Mình đã cứu các lãnh địa. Mình đã đau khổ vì những cái chết của bạn bè. Mình đã liều mạng không biết bao nhiêu lần rồi. Mình đã làm tất cả với một niềm tin: đó là... chuyện phải thế thôi. Và bây giờ, Saint Dane đưa ra một đề nghị, cho mình cơ hội khám phá một câu hỏi vượt quá tầm tay của mình. Hiểu sự thật sẽ cho mình nghị lực để tiếp tục tiến tới, và có thể là cái đỉnh cuối cùng đóng lên quan tài của hắn. Vấn đề là... là mình có quyết tâm liều mạng để có được câu trả lời đó không?

Không thể dối lòng, mình nói nhỏ:

- Đúng, rất hấp dẫn
- Tất nhiên. Ta sẽ không tin, nếu mi nói ngược lại.
- Nhưng... ta không thể làm chuyện đó.

Saint Dane không phản ứng. Hắn là hắn đã biết thừa mình sẽ nói vậy. Hắn đáp:

- Có. Mi có thể. Và ta tin mi sẽ làm. Nhưng không chỉ vì tò mò.
- Chứ vì sao?

Tiến một bước gần mình, Saint Dane rít lên:

- Vì sau tất cả những thành công trong việc mi chống lại ta, mi bắt đầu tin rằng: mi không thể thua. Công nhận đi. Mi cảm thấy mình là một kẻ bất khả chiến bại, đúng không? Nhất là sau cái chết gian lận của Loor. Pendragon, đó là lý do ta đưa ra lời đề nghị này. Mi *có thể* thua. Mi *sẽ* thua. Thật ra thì mi đã thua rồi.

- Vì sao mi nghĩ thế?

- Vì ta đặt mi vào vị trí không-thể-thắng. Nếu chấp nhận đề nghị của ta, mi sẽ bị đánh bại, rất có thể bị giết. Nếu mi từ chối, mi chứng tỏ không có niềm tin sắt đá như ta tưởng. Có nghĩa là mi nghi ngờ bản thân, đối với ta điều đó cũng quan trọng như chứng kiến mi bị hạ gục trong các trò chơi Quillan. Như vậy, mi thấy đó, kiểu gì ta cũng thắng. Pendragon, đó là nguyên nhân ta có mặt trên Quillan. Đó là nguyên nhân ta dụ dỗ mi tới đây. Nào, bây giờ mi tính sao? Hả?

Nhật kí #25 (Tiếp theo)

QUILLAN

Mình không có cơ hội trả lời sự thách thức của Saint Dane, vì có tiếng gõ cửa.

- Pendragon, ta chờ quyết định của mi.

Vừa nói vừa phủi áo, Saint Dane trở lại bàn viết rồi gọi ra ngoài:

- Vào đi.

Cửa từ từ mở, LaBerge liếc vào, ngoan ngoãn nói:

- Xin ngài Kayto tha lỗi, tôi không muốn quấy rầy, nhưng mọi chuyện ổn chứ ạ? Ý tôi muốn nói là, nên để Đấu thủ Đỏ lại đây với ngài, hay đưa trở lại trại ạ? Xin theo ý của ngài.

- Ta xong việc với hắn rồi. Hắn có thể trở lại với anh. Cám ơn đã quan tâm.

LaBerge có vẻ ngạc nhiên, không ngờ một ủy viên quá lịch sự với hắn đến thế.

- Ôi, cám ơn ngài. Biết ngài bận, chúng tôi không dám làm phiền hơn nữa đâu.

Nhìn mình, LaBerge hất đầu như bảo: "Đi thôi".

Sau những gì xảy ra và sau tất cả những gì mình vừa được nghe, không chắc hai chân có giữ

nổi thân mình nữa không đây. Từ từ mình đứng dậy. Báo cho hai bạn biết tin mừng: mình không bị ngã lộn cổ xuống đất. Ngồi tại bàn viết, Saint Dane mãi miết đọc một báo cáo gì đó. Nhưng mình biết là hắn chỉ đang diễn thôi. Hắn không nghĩ tới bất kỳ báo cáo lằng nhằng nào của Blok hết. Hắn đang nghĩ tới mình. Mình bảo hắn:

- Không có gì xảy ra đâu. Vì ta sẽ không làm chuyện đó.

Saint Dane nhìn mình cười cười:

- Như vậy thì ta sẽ cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Vì ta đã chứng minh thật sự mi chỉ là một kẻ hèn nhát. Chúc một ngày vui vẻ.

Mình tiến tới cửa. LaBerge bối rối ra mặt. Không nói một lời, mình vượt qua hắn, vào hành lang.

Trước khi rút lui, hắn khúm núm nói:

- Chúc một ngày vui vẻ, thưa ngài Kayto. Rất tiếc đã làm phiền ngài.

Saint Dane quát lên:

- Khép cửa lại!

LaBerge vội vàng đóng cửa, rồi chạy theo mình. Đuổi kịp mình giữa hành lang, hắn lo lắng nói:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy? Cậu không thể nói với một ủy viên quản trị bằng giọng điệu đó.

Mình quạt lại:

- Có thể chứ. Ông nghe rồi đó.

Hắn cố làm ra vẻ cứng rắn:

- Trong thời gian là một đấu thủ thì không. Tôi không cho phép bất cứ ai làm việc cho tôi tỏ ra bất kính với...

Mình chộp cổ áo xanh chóc thấy ớn của hắn, ép hắn sát tường. LaBerge bật kêu lên:

- Ui da!

- Tôi không làm việc cho ông. Và tôi không là đấu thủ. Tự tìm một nạn nhân khác đi.

Hắn rên rỉ như khóc:

- Anh nói cứ như anh có quyền chọn lựa vậy.

Buông hắn ra, mình tiếp tục đi dọc hành lang, tới... nơi mình nghĩ là thang máy. Mình không ở lại trong tòa nhà này, với đám cờ bạc ngu ngốc này lâu hơn được nữa. Mình sẽ lên thang máy, ra ngoài, tìm đường trở lại ống dẫn. Saint Dane nói đúng. Quillan đã là quá khứ. Mình không muốn ở lại đây thêm một phút nào. Chắc chắn là bên ngoài có bọn dado chờ bắt mình trở lại lâu đài. Chúng sẽ vất vả đấy. Trở lại đó không thể tránh được một cuộc xung đột. Cửa thang máy để mở. Mình bước vào, quay lại vừa lúc LaBerge nhảy vào theo. Cửa tự động khép lại, và chúng mình đi xuống.

Hắn lom lom nhìn mình. Mình nghĩ, hắn không muốn ở một mình trong thang máy với mình. Hắn biết mình là một thằng liều. Nếu hắn mà lôi thôi, mình sẽ... Ôi, mình chẳng biết sẽ phải làm gì. Nhưng mình sẵn sàng chiến đấu. Những lời nói của Saint Dane quay cuồng trong đầu mình. Quá nhiều điều để có thể hiểu ngay lúc này. Mình chỉ biết là mình muốn ra khỏi đây và đi khỏi Quillan. Mình chỉ còn có thể tập trung vào một điều. Tẩu thoát. Đưa tay ra túi sau, mình rút ra thiết bị chặn sóng. Mình sẽ không chờ Nevada nữa. Chuồn ngay lúc này hoặc không bao giờ. Cái ghim nhỏ gắn vào "thòng lọng" một cách dễ dàng.

LaBerge hỏi:

- Cái gì vậy? Anh đang làm gì?

Ngay khi mình gắn thiết bị đó lên "thòng lọng", ánh sáng quanh trung tâm vòng lóe lên màu đỏ. Mình hy vọng như thế nghĩa là "thòng lọng" đã bị khử hoạt tính.

LaBerge rên lên:

- Anh không làm được đâu.

- Tôi vừa làm được đó.

LaBerge tiến lên một bước, nhưng mình trợn mắt, làm hấn lùi lại.

- Tốt. Anh nói sao cũng được.

Thằng ôn đó, giọng bợ đỡ. Thang máy bắt đầu chậm lại. Mình không biết điều gì chờ mình bên ngoài. Mình phải sẵn sàng.

LaBerge nói:

- Anh sẽ thấy cái đó chẳng có ích gì.

Do nguyên nhân nào đó, lời hấn nói xuyên vào đầu mình. Không do những gì hấn nói, mà do cách hấn nói. Bình thản, như công bố một sự thật. Nó làm mình chần chừ một giây, nhưng chỉ thể thôi. Mình sẽ không trở lại lâu đài đó.

Cửa thang máy mở. Mình đặt một chân lên vách sau, đạp mạnh, phóng ra ngoài. Mình nhận ra ngay là Nevva nói đúng. Mình bị theo dõi. Chúng đã sẵn sàng chờ bắt mình. Phóng khỏi thang máy, mình lọt ngay vào tay bốn tên an ninh dado. Chẳng có được một cơ hội nào. Mình bị nắm chân nắm tay, nâng lên vai chúng. Vùng vẫy quấy đạp đều vô ích. Mình có thể đánh trả một hoặc thậm chí hai tên, nhưng bốn tên thì không. Tuyệt vọng và bợ vợ. Muốn gào lên nhưng mình không muốn bất cứ kẻ nào khoái chí thấy mình thất bại. Vì thế mình mím chặt môi.

Veego đang chờ sẵn trong cửa trước tòa nhà, lên tiếng:

- Đừng làm hấn bị thương. Hấn cần phải còn đủ khả năng thi đấu.

Đám dado khiêng mình ra ngoài, xuống mấy bậc thềm, tới một xe hơi đang chờ sẵn. Mình lờ mờ nhận biết, từ bên kia đường mọi người ngừng lại xem. Mình in chắc cảnh này càng củng cố thêm sự khiếp sợ của họ đối với tòa nhà Blok. Mình bị quăng lên ghế sau. Veego và LaBerge nhảy lên ngồi hai bên mình, rồi đóng cửa xe lại ngay. Hai dado ngồi trước và tên tài xế đạp ga.

Veego bình thản nói:

- Cửa khóa. Anh không ra được đâu.

Ngồi giữa chúng, mình cảm thấy như một đứa trẻ vô vọng. Mình chỉ muốn nổ tung lên. Veego hỏi:

- Anh lấy thiết bị chặn sóng ở đâu?

Mình không trả lời. Gã dado tài xế lái xe len lỏi trong dòng giao thông.

LaBerge hỏi:

- Anh sao vậy? Không thấy được ở vị trí này là một vinh dự sao? Ban quản trị đặt niềm tin vào anh, vậy mà anh cư xử với họ vô lễ thế? Thật đáng hổ thẹn.

Chúng tiếp tục lái nhải nhưng mình không nghe. Cố gắng bình tĩnh lại, mình tính toán hành động tiếp theo. Không thể ngăn chúng đưa mình trở lại lâu đài, mình phải tìm cách tẩu thoát ngay khi tới đó. Hy vọng ở đó không có an ninh tăng cường vây quanh mình. Vậy sẽ làm mọi chuyện càng thêm khó khăn. Nhưng không phải là không làm được. Bằng bất kỳ cách nào, mình phải thoát khỏi đó. Mình cần họp nhóm lại. Có thể sẽ trao đổi với Loor. Ước gì có thể nói với ông Gunny và Spader, nhưng chuyện đó không thể xảy ra được. Thậm chí mình còn nghĩ đến việc trở lại Trái Đất Thứ Hai để gặp hai bạn. Mình biết Saint Dane đang đánh hơi quanh đây. Hàng ngàn kế hoạch xoành xoạch thay đổi trong đầu mình, tất cả đều là tìm cách ra ngay khỏi Quillan. Còn khuya mình mới liều mạng trong Đại hội X. Dù có làm mình thành một thằng hèn trong mắt Saint Dane cũng không sao. Điều đó sẽ không làm lay động niềm tin của mình. Không, hấn không thể kích thích mình lao vào các trò chơi, cho dù phần thưởng hấn đưa ra hấp dẫn tới đâu. Khi xe chạy vùn vụt qua đường phố Rune, mình quyết định: về nhà.

Mình nghĩ đến điều này ngay đúng thời điểm đó, thời điểm mình nhận ra cần phải làm gì, khi mọi sự bỗng xoay chiều. Chiếc xe chạy trước mình thắng gấp lại. Quá thành linh mà xe mình lại đang chạy quá nhanh, nên đâm sầm vào xe trước.

LaBerge rú lên

- Aaaaa! Chuyện gì vậy?

Veego nhìn vội ra sau:

- Đừng ngừng lại. Chạy ra khỏi đây ngay!

Nghe lệnh, gã dado tài xế bẻ lái, đạp ga tăng tốc. Chiếc xe đảo sang trái, lao đi.

LaBerge kêu lên:

- Làm gì thế? Đó là một tai nạn. Chúng ta phải ngừng lại.

- Câm đi.

Ngay lúc đó một xe đâm sầm vào sau xe mình. Tụi mình bị văng mạnh tới, đầu mình đập vào lưng ghế trước.

Veego bình thản nói:

- Không phải tai nạn. Chúng đang đuổi theo chúng ta.

LaBerge kêu lên hỏi, như sắp khóc:

- Ai?

Tài xế dado lại đạp ga, lái vào dòng giao thông ngược chiều.

LaBerge la lớn:

- Coi chừng!

Gã tài xế rất cừ. Xe chạy nhanh, nhưng phản xạ robot của hắn còn nhanh hơn. Hắn né tránh những xe ngược chiều nhanh hơn con người có thể. Cũng dễ hiểu thôi, vì hắn đâu phải là người. Quay lại, mình thấy hai xe đang tăng tốc phóng tới xe mình. Chỉ một lát sau, mình cảm thấy một vật thúc mạnh vào sườn. Tay lăm lăm khẩu súng bằng vàng, Veego rút lên:

- Mi sẽ chết trước khi ta để chúng bắt được mi.

Mụ không biết mình nhảy bèn đến thế nào. Mụ chỉ vừa dứt lời đã bị mình thúc chỏ vào ngay bắp tay. Veego đau đớn thét lên, buông rơi khẩu súng.

LaBerge kêu lên:

- Chuyện gì vậy? Sao chúng đuổi theo ta?

Thấy mình đang giật súng từ tay Veego, hắn rú lên:

- Aaaa!

Với một động tác nhanh nhẹn, mình chộp súng nhắm kính xe trước, giữa hai gã dado, bóp cò.

Phut! Mặt kính nứt rạn nhưng không bị vỡ. Dado lái xe như mù. Hoặc là xe phải ngừng, hoặc là sẽ bị va vào vật gì đó làm xe ngừng lại.

Xe đâm vào một vật.

Dù là gì, sức và chạm làm xe dừng nghiêng trên hai bánh. LaBerge gào lên. Hắn, Veego và mình lộn tưng phèo như trong một cái máy giặt. Một máy giặt đang quay cực nhanh. Chiếc xe lật ngửa, và trôi đi. Mình cuộn tròn như quả bóng, hai tay ôm đầu, chờ thêm một cú va chạm nữa. Cú va chạm tới ngay. Chiếc xe không trượt đi nữa, và quay vòng vòng. Sự việc chỉ xảy ra trong mấy giây nhưng như cả thế kỷ. Phần kim loại của xe ken két, loảng xoảng khi xe quay tít trên lề đường. Sức ép từ mui xe làm kính cửa xe vỡ tung. May là kính văng ra ngoài, nếu không tụi mình lãnh đủ. Không thể nhận biết hướng nào là bên trên, mình chỉ thấy một đồng lộn xộn của Veego và LaBerge.

Sau cùng chiếc xe đâm sầm vào một vật rồi ngừng hẳn lại. Nhưng chưa hết. Chưa ngừng lại bao lâu, nó lại bắt đầu lăn. Mình không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng cảm giác như chiếc xe đang được nâng lên không. Rồi mình nhận ra chiếc xe đang được lật đứng trở lại trên bốn bánh.

LaBerge kêu gào:

- Cứu! Cứu!

Sau một cú rung động mạnh, chiếc xe ổn định tại chỗ. Mình nghe tiếng kim loại bị xoắn vặn.

Bên ngoài có người đang dùng dụng cụ để bẫy cửa ra. Chỉ mất hai giây, cửa bật mở, ánh sáng tràn vào.

LaBerge reo lên:

- Chúng ta được cứu rồi!

Tất cả đều lơ mơ. Bị quăng quật khắp xe và va đập đầu mấy lần làm mình không nhìn rõ gì, nhưng cảm thấy những bàn tay lần tìm rồi kéo mình ra khỏi đồng đồ nát. Mình nhận ra họ không làm như thế với Veego, LaBerge hay tụi dado. Chính mình là người họ đang tìm. Khi họ lôi mình ra khỏi xe, mình thấy nhiều người mặc toàn đồ đen, mũ trùm đầu đen che kín mặt. Chẳng hiểu nổi gì hết. Họ là đặc công? Cướp đường? Dado? Họ đủ đông để làm mình hiểu ngay vì sao chiếc xe được lật lại nhanh như thế. Những người này đã dùng sức làm chuyện đó. Mình chóng mặt đến không thể làm gì, chỉ biết để mặc họ. Họ nâng mình dậy, diu tới một cái xe bị móp đầu. Chiếc xe này chắc chắn đã đâm vào sau xe mình. Mình mơ hồ thấy nhiều người trên đường đang đứng nhìn. Không ai tiến lại giúp. Mình được đẩy vào ghế sau của cái xe bị móp. Hai trong số mấy người áo đen ngồi cùng mình, một người lên ghế trước. Mấy người nữa chạy tới một xe khác, chắc là chiếc xe đã bị xe mình va chạm từ phía sau. Không một câu hỏi. Đây là một chiến dịch có tổ chức. Họ đã theo sau mình. Xa xa mình nghe tiếng còi hú. Cứu thương? Cứu hỏa? Hay xe an ninh dado tăng cường?

Một người la lớn:

- Đi!

Chiếc xe lao tới. Một gã trùm một bao vải qua đầu mình. Mình cố chống lại, nhưng quá yếu. Một giọng nói bình tĩnh bảo mình:

- Không sao đâu. Anh an toàn rồi. Chỉ là vấn đề an ninh thôi.

An ninh. Đúng. Bất kỳ là đi đâu, họ cũng sẽ không muốn mình biết. Dù sao mình đang choáng váng nên cũng không quan tâm. Hình như mình bị ngắt đi, nhưng không chắc lắm. Xe chạy khoảng năm phút, cũng có thể là năm giờ. Tất cả đều mờ ảo với mình. Tuy nhiên sau cùng, xe rít lên ken két thảng lại. Mình ngồi yên, sững sờ nhưng không sợ. Những người này muốn mình sống. Nếu không, thì còn lý do nào khác để họ kéo mình ra khỏi đồng đồ nát đó?

- Lẹ lên.

Một người nói, rồi giúp mình ra khỏi xe. Đã qua cơn khẩn cấp, nhưng họ vẫn chưa lột bao vải khỏi đầu mình. Nghe tiếng động, mình biết là đã vào bên trong. Có tiếng cửa sắt đóng lại, như vậy chắc mình đã đi vào một ga-ra. Họ lẳng lẳng dắt mình đi nhanh qua mấy ngã rẽ, xuống nhiều cầu thang. Họ đang đưa mình xuống sâu dưới lòng tòa nhà này. Sau cùng, họ để mình ngồi trên một ghế cứng, rồi một người kéo bao vải khỏi đầu mình.

Mình đang ở trong một phòng nhỏ và tối. Trông như một phòng giam. Mình đã từng thấy các phòng giam đủ để biết chúng như thế nào. Trong phòng có một cái giường, một cái ghế, nhưng... không có cửa sổ. Ánh sáng tỏa xuống từ một bóng đèn trên trần. Trước mặt mình là ba kẻ bắt cóc. Trông họ lừng lững với quần áo, mũ trùm đầu đen ngòm. Họ đứng đó, dạn dạn, đối diện mình.

Ngồi thẩn dật, hít mạnh một hơi, mình nói:

- Ồ, một trò ngộ nghĩnh thật.

Tay đặc công đứng giữa đưa tay lên, lột mũ trùm đầu. Mình tròn xoe mắt nhìn. Một phụ nữ. Nhưng mình không bàng hoàng vì điều đó. Cô ta nói:

- Bây giờ anh đã chính thức hồi sinh.

Đó chính là Nevva Winter.

Mình chấm dứt nhật ký tại đây. Ở trong phòng này gần một ngày rồi. Chẳng biết mình có là một tù nhân hay không. Chẳng ai nói gì nhiều. Nevva đã ra đi, nhưng hứa là sẽ trở lại ngay, để giải thích mọi chuyện. Sau khi bị chơi với lần trước, mình sẽ không nín hơi chờ lời hứa hẹn của cô ta nữa. Tuy nhiên họ đối xử với mình cũng tốt. Còn cho cả giấy để mình viết đây. Món ăn và

cái phòng này không được ngon lành như trong lâu đài, nhưng mình chấp nhận hoàn cảnh này hơn là trở lại đó và thắc mắc khi nào lại phải tỉ thí trong một trò chơi khác. Ở lại đây, mình có cơ hội viết nhật ký này và suy nghĩ về những gì Saint Dane đã nói.

Vấn đề là: tin được đến đâu? Mình tin tất cả những gì hắn nói về Blok và nguyên nhân làm Quillan trở thành một lãnh địa xáo trộn. Nhiều điều mình thấy là bằng chứng để tin những lời của hắn là thật. Điều làm mình bận tâm hơn là thách thức hắn đưa ra. Mình cố tìm hiểu ý nghĩa của hắn. Thật sự tất cả chỉ để hủy hoại sự tự tin của mình sao? Như đã viết trước đây, mình phải tin rằng với Saint Dane, một phần quan trọng trong việc kiểm soát Halla là đánh bại các Lữ khách... và mình. Nói điều này có vẻ kỳ cục, nhưng mình có cảm giác Saint Dane không chỉ cố xô đẩy từng lãnh địa vào xáo trộn, mà hắn còn cố thuyết phục mình: Halla sẽ tốt đẹp hơn dưới sự hướng dẫn của hắn. Thật khó hiểu. Hắn thật sự nghĩ mình tin điều đó sao?

Dù rất biết đây là trận chiến vì toàn thể Halla, và việc có ý nghĩa quyết định là Lữ khách chúng mình phải chiến đấu vì điều đó, nhưng một phần trong mình vẫn bị lời đề nghị của hắn dụ hoặc. Biết liều mạng là ngu ngốc, nhưng thử tưởng tượng Lữ khách chúng mình sẽ mạnh hơn đến thế nào, nếu chúng mình hiểu bản chất thật của sự tồn tại của chúng mình. Cậu Press biết, nhưng ông đã chết trước khi kịp giải thích cho mình. Có quá nhiều câu hỏi không được trả lời, và không một ai biết gì hơn mình. Chúng mình sẽ có được cơ hội tốt hơn để chống lại Saint Dane, nếu có được vài câu trả lời đó? Điều đó có đáng để mình liều mạng hay không? Không nắm lấy cơ hội, mình có là kẻ ích kỷ?

Mình không biết. Đầu mình đau buốt đến không nghĩ được câu trả lời nào. Hy vọng khi viết tiếp vào lần sau, mọi chuyện sẽ sáng tỏ hơn nhiều. Cho đến lúc đó, mình chỉ biết ngồi chờ đợi để tìm hiểu lý do vì sao mình phải ngồi trong cái phòng giam tối tăm tanh tưởi như cá, dưới hầm sâu, ở đâu đó trên một lãnh địa bất hạnh.

Có vẻ như chuyến về nhà của mình còn phải chờ dài dài.

Nào, chúng ta lên đường.

CHẤM DỨT NHẬT KÍ # 25

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Courtney chưa bao giờ đọc nhật ký của Bobby một mình. Cảm giác vừa lạ lẫm vừa kém vui. Mỗi khi đọc tới một việc khó hiểu trong chuyến phiêu lưu của Bobby, luôn có Mark giúp cô phân tích. Cô cần người tham khảo ý kiến. Mark và Courtney là hai thái cực. Courtney mạnh mẽ, dễ xúc động và nóng nảy. Mark suy nghĩ sâu sắc và thận trọng. Cùng nhau đọc, chúng thật hoàn hảo. Đọc một mình, Courtney cảm thấy khó khăn. Như Adam không Eve, Lewis không Clark, Ngựa không Gã. Cô cần Mark, dù chỉ để tránh cho cô khỏi cơn thờ dờn đập mỗi khi biết một thách thức mới Bobby phải đương đầu. Cô tự hỏi, Mark có bị giống thế không, khi cô đi học hè và Mark phải đọc một mình nhật ký Bobby gửi từ Zadaa về.

Mark. Mark đâu? Cô nghĩ, cậu ta thật ngốc và vô trách nhiệm khi không gọi cho cô biết là cậu ta sẽ không tới ngay sau khi giúp thằng Andy Mitchell dọn dẹp cửa hàng hoa của chú nó. Cô đoán việc đó chắc phải kéo dài hơn đã tưởng. Nhưng cậu ta phải gọi cho mình chứ. Tuy nhiên, điều này làm cô bốt áy náy về việc đọc nhật ký của Bobby một mình. Nếu Mark nói gì, cô sẽ cãi lại ngay: vì Mark đã không gọi cho cô. Sao cậu ta có thể tưởng cô chờ đợi suốt đêm trước khi được đọc nhật ký mới?

Chuyến bay tới Orlando của Mark và Andy cất cánh vào sáng sớm. Cô biết Mark không thể tới trước giờ đó để đọc nhật ký. Vì cậu ta sẽ phải đến nhà cô vào bốn giờ sáng mới đủ thời gian đọc, rồi ra phi trường. Dù trong mắt ba má cô, Mark không làm gì sai trái, nhưng làm sao giải

thích việc cậu ta tới nhà trước khi trời sáng. Mark thật sự tin là Courtney sẽ chờ tới khi cậu ta trở lại từ Florida để đọc nhật ký sao? Còn lâu.

Chộp điện thoại di động, Courtney bấm số nhắn tin cho Mark: “Đã quá nửa đêm. Bạn ở đâu? Biết bạn không thể tới vì đã quá khuya và phải ra phi trường sớm. Rất tiếc nhưng mình sẽ đọc. Không thể chờ bạn từ Orlando về. Biết phải nói sao? Mình thiếu nghị lực. Chào.”

Courtney chỉ cảm thấy hơi áy náy vì phải nói dối một chút. Cô sẽ nói với Mark là đến tận lúc này cô mới đọc nhật ký. Bằng cách này, ít ra có vẻ như cô đã chờ đến hết mức có thể. Hy vọng Mark sẽ thông cảm và không quá giận cô.

Đêm đã khuya. Ngày mai phải đi học. Mệt mỏi, Courtney nhẹ nhàng lùa nhật ký vào bao thư, đặt vào trong ngăn kéo bàn. Khóa lại. Ba má cô không bao giờ lục lọi ngăn kéo, nhưng cô muốn được an toàn. Biết Mark sẽ không gọi vào giờ quá khuya này, Courtney tắt điện thoại, thay áo ngủ, nhảy lên giường...

Rồi nằm đó tỉnh như sáo. Suốt mấy giờ, thân thể rã rời, nhưng đầu óc quay cuồng đầy những dấu thủ, khu giải trí, video, những con nhện máy và tất cả những hình ảnh Bobby đã viết. Cô tự hỏi, liệu Nevva Winter có khả năng cứu Bobby không. Liệu Quillan có bị mất thật không. Nếu điều khủng khiếp đó là sự thật, Courtney mong muốn Bobby rời khỏi lãnh địa đó ngay và sống để chiến đấu trong một ngày khác. Tham gia Đại hội X để tìm hiểu nguồn gốc của Lữ khách từ Saint Dane là điều không đáng mạo hiểm liều lĩnh. Cô muốn Bobby về nhà. Courtney lo sợ cho Quillan, nhưng mong mỏi Bobby về nhà hơn. Về ngay bây giờ. Cô và Mark sẽ kể cho cậu ấy nghe những gì đã xảy ra với Saint Dane và hẳn đã đội lột một chàng trai tên Whitney Wilcox như thế nào, suýt giết cô ra sao. Saint Dane đang ở trên Trái Đất Thứ Hai, cô muốn Bobby cũng có mặt tại đây.

Tất cả những ý nghĩ về Bobby và Quillan làm giấc ngủ không đến nổi. Nhưng một ý nghĩ khác làm cô giật nảy mình. Vì sao Mark không gọi cho cô? Từ giận chuyển thành lo lắng. Mark là người có tinh thần trách nhiệm nhất trong những người có tinh thần trách nhiệm. Chuyên này không giống tính cách cậu ta. Không giống một tí ti nào. Cô bắt đầu tin có chuyện gì đó liên quan tới Andy Mitchell. Cô mừng vì thằng Andy không còn bắt nạt Mark nữa, nhưng nếu điều đó có nghĩa tạt cà chớn của nó ảnh hưởng lên Mark, thì thật không đáng. Cô không thể chờ nghe giải thích. Vì sao Mark đã không gọi?

Giữa ý nghĩ về việc Mark không gọi và thắc mắc Bobby sẽ ở đâu khi tới Trái Đất Thứ Hai. Courtney đi vào giấc ngủ. Dù vui mừng được đi học lại, cô vẫn chưa đủ sức chịu đựng. Cô ngủ li bì, không mộng寐. Thậm chí không trở mình, vì sáng hôm sau cô thấy mình vẫn nằm nguyên một tư thế giống như khi lên giường.

Tiếng gọi của mẹ làm cô thức giấc:

- Courtney! Courtney! Dậy đi!

Courtney cố kéo mình ra khỏi tình trạng mê man. Trong một giây, cô tưởng lại đang ở bệnh viện Derby Falls, chờ đợi thêm một ngày vật lý trị liệu ngán ngảm và những phim truyền hình sốt mướt. Cô thở phào khi thấy đồng hồ báo thức cạnh đầu giường mình, rồi kinh ngạc thấy kim chỉ 6 giờ 10... 6 giờ 10! Cô luôn để đồng hồ báo thức 6 giờ 30. 6 giờ 10 là còn sớm mà. Chuyện gì làm mẹ cô kêu sớm vậy?

- Courtney, xuống đây ngay.

Giọng khẩn trương của mẹ làm cô không thích. Mình đã làm điều gì sai? Thân thể rã rời, Courtney cố ra khỏi giường. Nằm ngủ một tư thế có lẽ thoải mái nhưng không giúp gì cho sự phục hồi cơ bắp của cô. Khập khiễng qua phòng, xuống tới nửa cầu thang, chân cô mới bớt cứng đờ nhờ máu huyết lưu thông. Courtney tiến vào phòng khách, có tiếng tivi đang mở, nhưng bị mẹ cô chặn lại. Chưa bao giờ Courtney thấy mắt bà hốt hoảng đến thế. Cô hỏi:

- Chuyện gì vậy, má?

Bà ngập ngừng:

- Đêm qua Mark có đi Florida không?

Hả? Courtney tỉnh ngủ hẳn. Nhìn vẻ mặt bà, chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra.

- Không. Bạn ấy ở lại giúp Andy Mitchell dọn dẹp cửa hàng hoa của chú nó. Sao hả má?

Courtney thấy sự thư giãn trong mắt mẹ. Bà thốt lên:

- Ôi, tạ ơn trời.

- Sao vậy? Có chuyện gì?

- Lại đây. Tất cả đang có trên chương trình tin tức kia.

Bà Chetwynde quay vào phòng khách. Courtney lo lắng đi theo. Cậu nói “tất cả trên chương trình tin tức” chẳng bao giờ là một điều hay, nhất là tin đầu tiên vào buổi sáng. Tin tốt lành được mong đợi thường được liên tục chiếu trên tivi. Tin xấu đến tình hình và lan truyền rất nhanh. Courtney thấy cha mình đang nhìn chăm chăm vào tivi. Màn hình chiếu một cảnh có vẻ được quay trực tiếp từ một trực thăng trên biển. Trên mặt nước có một tàu bảo vệ duyên hải và một trực thăng khác đang bay gần đó.

Courtney hỏi:

- Chuyện gì vậy, ba?

- Một máy bay bị rớt. Một phi cơ dân dụng lớn. Có vẻ như động cơ bị trục trặc trên Carolina và nó bay ra biển để trút nhiên liệu trước khi hạ cánh. Nhưng không trở lại.

- Ôi trời! Nó đâm xuống biển hả ba?

- Họ nghĩ thế. Không một dấu vết nào của máy bay. Chắc chìm rồi.

Bà Chetwynde than thở:

- Đúng là thảm kịch, với bấy nhiêu con người.

Courtney hỏi:

- Máy bay lớn không, ba?

- Lớn. Đầy hành khách. Hai trăm tám mươi hành khách, bay nhân viên phi hành đoàn.

Courtney hít mạnh một hơi, phản ứng vô thức trước một tin kinh khủng. Bà Chetwynde nói:

- Vì vậy má mới hỏi về Mark. Chuyến bay cuối cùng đêm qua từ phi trường JFK tới Orlando cất cánh khoảng bảy giờ.

- Mark không đi chuyến đó. Bạn ấy ở lại giúp Andy, sau đó có thể đi chuyến sau, hoặc sáng sớm hôm nay...

Mấy câu nói tắc nghẽn trong họng Courtney. Một sự thực quá tình hình làm cô cảm thấy như máu dồn lên não. Hai tai lùng bùng.

Nhìn mặt con gái thay đổi bất ngờ, bà Chetwynde vội hỏi:

- Sao vậy con?

Đầu óc Courtney tính toán cấp kỳ mọi khả năng. Cô muốn đưa ra một sự thật không thể chối cãi, để chứng minh mối lo sợ của cô là không đúng. Cô nhớ lại tất cả những gì đã nghe hôm qua, từng sự chọn lựa, từng biến cố, nhưng vô ích.

Bà Chetwynde hỏi:

- Có vấn đề gì? Con nói Mark không có trong chuyến bay đó mà.

Gần như không thốt nổi thành lời, Courtney lắp bắp:

- Không. Nhưng ba má bạn ấy đã bay đêm qua.

Ông Chetwynde rời mắt khỏi màn hình, nhìn con gái. Cả ba đứng chết lặng, không muốn tin. Courtney là người hoàn hồn lại đầu tiên. Cô chạy vào bếp, điện thoại tới nhà Mark. Máy trả lời tự động vang lên tiếng nói vui vẻ của ông Dimond: “Chào! Xin để lại tin nhắn”.

Courtney đặt mạnh điện thoại xuống. Cha mẹ cô đã theo vào bếp, đang đứng chăm chăm nhìn. Bà Chetwynde hỏi:

- Chúng ta làm cách nào để tìm hiểu họ có trên chuyến bay đó không?

Lao ra khỏi bếp, Courtney chạy lên cầu thang. Cô nhảy ba bậc một. Có thể cảm giác tê cứng và

đầu đón vẫn còn, nhưng cô không cảm thấy gì. Chạy ào vào phòng, cô vồ lấy điện thoại di động. Cô định gọi cho Mark, nhưng vừa mở điện thoại, đã thấy một tin nhắn đang chờ. Không biết là tin tốt hay tin xấu. Courtney bấm mã, rồi lắng nghe.

Giọng kỹ thuật số nói: “Tin nhắn được ghi âm hồi ba giờ ba mươi sáng”. Courtney thở phào nhẹ nhõm. Cuộc điện thoại này sau vụ tai nạn máy bay thảm khốc. Một lúc sau là giọng Mark: “Mình... Mình đây”. Hai luồng cảm xúc đối lập nhau cùng dồn dập đến trong Courtney. Mark còn sống. Nếu không vì âm giọng trong tiếng cậu ta, cô đã gào lên mừng rỡ. Courtney biết rõ Mark hơn bất cứ ai trên đời. Chỉ cần nghe vài câu, cô biết ngay Mark đang đau khổ. Cô sợ là mình đã biết nguyên nhân vì sao.

Mark đang khóc. Courtney có thể nghe tiếng sụt sịt của cậu ấy, rồi là tiếng nói nghẹn ngào: “Ba má mình chết rồi”.

Đầu gối Courtney run rẩy. Mấy câu nói đơn giản đã xác định điều đó. Chiếc máy bay rơi xuống đại dương tám tối đã đem theo ông bà Dimond. Courtney bật khóc. Cha mẹ Mark đã chết thật rồi. Nếu không vì tai nạn cửa hàng của chú Andy, thì Mark và Andy cũng ở trên máy bay đó. Cô muốn được ở bên Mark, ôm bạn để nói là mọi chuyện đều ổn, dù biết không đúng thế. Cô muốn biết Mark đang ở đâu. Phi trường? Đồn cảnh sát? Khi nghe tin gia đình bị mất giữa biển, không trở lại nữa, thì người ta phải tới đâu? Ai có thể biết những điều này? Cô thấy ghét bản thân vì đêm qua đã không mở điện thoại.

Courtney biết mình phải làm gì. Tìm Mark và đưa cậu ấy về nhà cô. Cô không biết Mark còn họ hàng nào khác không, nhưng cô biết Mark không có họ hàng sống trong thị trấn này. Mark là con một. Cho đến khi mọi chuyện được thu xếp, Courtney muốn Mark ở với gia đình cô. Có thể kể cả sau khi mọi việc đã được thu xếp. Nhà cô sẽ là gia đình mới của Mark. Courtney tin cha mẹ cô sẽ tiếp nhận Mark. Dù sao, chính cậu ấy đã cứu mạng con gái của ông bà.

Tất cả những ý nghĩ và kế hoạch này thoáng trong đầu Courtney vài giây sau khi nghe Mark nói cha mẹ nó đã chết. Có thể đó là một giải pháp để nén nỗi đau, nhưng đó là Courtney. Cô sẵn sàng đưa ra các giải pháp và hành động tích cực. Nhưng những gì nghe tiếp đã đánh bật ý nghĩ đó khỏi đầu cô.

Mark nói:

- Hãy tới ống dẫn.

Lách cách. Mark đặt máy xuống. Kết thúc tin nhắn.

Courtney trừng trừng nhìn điện thoại. Cô có nghe lầm không?

Tiếng ông Chetwynde hỏi:

- Con gọi được Mark không?

Quay phắt lại, Courtney thấy cha mẹ đã tới cửa phòng:

- Daaaaa...

Courtney chỉ lí nhí được thế. Đầu óc cô quá tải, chưa kịp nhận biết được điều gì.

Mẹ cô hỏi:

- Con gọi được Mark chưa? Cha mẹ nó có sao không?

Cô biết mình phải tập trung để vượt qua. Courtney nhắm mắt, hít vào, tự nhủ: *giải quyết từng việc một*. Thở ra, cô nói:

- Bạn ấy để lại một tin nhắn. Ba má bạn ấy ở trên cái máy bay ấy.

Bà Chetwynde kêu lên:

- Ôi không!

Ông Chetwynde ôm lấy vợ. Courtney tiến lại gần. Cha cô choàng tay quanh cô con gái bé nhỏ của ông. Ba người đứng đó nương tựa, an ủi nhau trong khoảnh khắc đau buồn xúc động này. Một sự nương tựa và an ủi mà Courtney biết Mark sẽ chẳng bao giờ còn có lại với gia đình cậu ấy. Trong vòng tay cha mẹ, Courtney không muốn giây phút này kết thúc, vì cô biết sau đây cô sẽ phải làm gì. Cô sợ vụ này còn hơn cả một tai nạn. Vì dù với bất kỳ lý do nào, Mark đã đi tới

ống dẫn. Cô không dám suy đoán vì sao. Chỉ còn biết hy vọng là cậu ta không sao. Ngoài ra, nghĩ đến điều gì cũng làm cô quá khiếp đảm.

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Courtney trốn học. Mới hôm qua, với cô, đến trường là điều quan trọng nhất đời. Nó tượng trưng cho việc cô trở lại bình thường, mạnh khỏe. Bây giờ, sau những gì xảy ra, trường lớp đã ra khỏi danh sách những chuyện quan trọng phải làm. Cô không muốn nghe đám bạn nói đến vụ tai nạn. Cô không muốn trả lời những câu hỏi là cô đã nói chuyện với Mark hay chưa. Cô không muốn làm bộ mặt đau khổ và giả vờ không biết gì nhiều hơn những gì người khác biết. Vì đúng là cô có biết nhiều hơn. Courtney cần phải tới ống dẫn.

Cô xách ba lô, ra khỏi nhà vào giờ thông thường đón xe buýt. Cha mẹ muốn cô ở nhà, nhưng Courtney nói là muốn được đi hơn. Cô không nói đi đâu. Sau khi ôm chào cha mẹ, có lẽ hơi chặt hơn bình thường, cô ra khỏi nhà, tới trạm xe buýt và... vượt thẳng qua trạm.

Đi bộ qua khu ngoại ô Stony Brook nơi gia đình Courtney ở đến nhà Sherwood không xa. Courtney đã tới đó nhiều lần. Đó là một cơ ngơi lớn bỏ hoang, từng thuộc về một người gây dựng sản nghiệp bằng nghề nuôi gia cầm. Ông ta đã chết nhiều năm trước. Nơi đó bỏ hoang từ khi những người thừa kế tranh cãi chuyện sử dụng miếng đất vào việc gì. Cha Courtney bảo, sẽ còn tranh tụng nhiều năm, vì không ai chịu nhượng bộ. Đó là một tài sản quá giá trị. Courtney không quan tâm đến vấn đề đó. Đám trẻ kể đủ chuyện ma gà ám nhà Sherwood. Nửa đêm chúng nghe có tiếng gà cục tác. Chính Courtney cũng kể chuyện đó nhiều lần. Nhưng bây giờ, cô đã biết sự thật về ngôi nhà, nó còn lạ lùng hơn cả sự xuất hiện của một con ma cục tác.

Dưới tầng hầm là ống dẫn tới các lãnh địa. Khi cô và Mark trở thành phụ tá của Bobby, hai đứa đã chứng kiến đường hầm được tạo ra. Trong đường hầm nay hai đứa đã nhảy vào ống dẫn, du hành tới Cloral, rồi Eelong. Đó là nơi Lữ khách tên là Seegen đã chết. Đó là nơi hai đứa thấy Saint Dane lần đầu, khi mái tóc xám dài của hắn bùng cháy thành ngọn lửa, để lộ cái đầu sói lợi và vết sẹo. Nơi gã quỷ sứ đã bỏ lại cái túi dơ bẩn đựng bàn tay ông Gunny, để dụ dỗ Bobby tới Eelong. Bây giờ sẽ có một chương nữa được cộng thêm vào chuyện nhà Sherwood. Mark đã tới đó sau khi nghe tin về cái chết của cha mẹ nó. Courtney cần phải biết vì sao.

Cơ ngơi này được bao quanh bằng một bức tường cao bằng đá. Cổng trước có ổ khóa chặt. Nhưng không ngăn được Mark và Courtney. Bên hông nhà có một cây mọc gần tường, đủ để leo lên. Courtney tiến thẳng tới cây, nhìn quanh để biết chắc không có ai, rồi thoăn thoắt leo lên như một con sóc. Dù còn đau và lóng ngóng, nhưng leo trèo là chuyện nhỏ. Xuống bên kia mới là vấn đề, vì không có cây. Cô phải nhảy. Biết là sẽ đau, tệ hơn nữa, không biết cái chân thương tật của cô có chịu nổi một cú nhảy chấn động mạnh không. Ngay khi lên tới đầu tường, cô không thể phí thời gian. Vì nếu có người nhìn thấy, chắc chắn họ sẽ gọi cảnh sát. Courtney thả hai chân xuống trước, trong khi đặt toàn thể trọng lượng lên hai cánh tay, buông hết người xuống cho đến khi chỉ còn những ngón tay bám lấy đầu tường. Tuy nhiên vẫn còn cách mặt đất hơn một mét.

Cánh tay trái mới lành rất như lửa đốt. Nhưng cô vẫn không buông tay. Lỡ va chạm quá mạnh, chân trái sẽ bị gãy. Cô quyết định hạ xuống bằng chân phải. Nhưng phải từ độ cao này, xuống với một chân cũng không là quyết định khôn ngoan. Rất có thể bị trật xương đầu gối. Trong mấy giây đó, Courtney ước gì đã tính toán kỹ hơn. Nhưng đã quá muộn. Cô buông tay, hít một hơi, trượt xuống. Rơi xuống chừng nửa mét, cô hạ xuống bằng chân phải, co đầu gối, cố giảm va chạm càng nhiều càng tốt. Chạm mặt đất, Courtney ngã sang bên phải. Đã từng nghe câu “chấn động xương”, nhưng với cô chẳng có nghĩa gì nhiều cho đến lúc này. Xương cốt Courtney đã bị chấn động. Nằm trên cỏ, thở hồng hộc, cô nghe ngóng từng phần thân thể. Mọi bộ phận đều cử động được. Chờ cho qua cơn đau, một phút sau Courtney đã có thể ngồi dậy. Vết thương duy nhất là môi dưới. Cô đã cắn phải môi. Nhưng còn sống, và đi được.

Courtney cố đứng dậy, thử đi mấy bước. Cho đến lúc này mọi sự đều ổn. Phần khó khăn còn chờ phía trước. Courtney biết khá rõ về ngôi nhà Sherwood. Cô đã biết hầu hết các phòng, dù không căn cữ. Cô và Mark đã chạy như điên khắp nhà vì bị một cặp chó quig hung bao rượt đuổi. Từ đó, không thấy chúng xuất hiện nữa, nhưng Courtney không thể cầu may. Cô đã trang bị hai bình xịt ớt, mỗi bình bên một túi áo, như một đạo tặc với hai khẩu súng lục bên hông. Cô biết, với hoàn cảnh này, cô không thể chạy nhanh hơn một trong các con quái đó. Nếu bị chúng tấn công, cô sẽ đứng tại chỗ, xịt ớt cay vào chúng.

Mỗi tay một bình, Courtney lần bước tới ngôi nhà. Kể cả ban ngày, cơ ngơi này rất ghê rợn. Trời đã cuối thu, sân vườn xám xịt và lộng gió, lá vàng lá tả khắp nơi. Thật dễ hiểu vì sao nơi này nổi tiếng là bị ma ám. Leo qua mấy bậc thềm, lên đến cổng vòm, cô tiến thẳng lại cửa trước. Cửa này không bao giờ khóa. Chắc người bảo vệ khu vực này nghĩ khóa cổng là đủ ngăn chặn những kẻ xâm nhập rồi. Ngốc.

Tim Courtney đập rộn lên, sợ chó quig tấn công, nhưng cô cũng bồn chồn không biết sẽ thấy gì tại ống dẫn. Hy vọng sẽ là Mark. Mở cửa, cô liếc vào tiền sảnh rộng lớn vắng vẻ, lên tiếng gọi:

- Êu êu, cún cún...

Chỉ có tiếng của chính cô vọng lại. Courtney tự tin hơn. Không có quig. Nếu chúng ở quanh đây và muốn tấn công, chúng đã xuất hiện rồi. Nhưng cô vẫn nắm hai bình xịt ớt để phòng xa.

Khép cửa, cô tới thẳng cầu thang dẫn xuống tầng hầm. Càng tiến gần, cô càng bồn chồn hơn. Cô muốn biết sẽ thấy gì dưới đó. Rảo bước xuống thang, cô đi qua tầng hầm trống trải, tới cánh cửa gỗ dẫn tới buồng kho và... ống dẫn. Đứng lại trước cánh cửa, nhìn ký hiệu đánh dấu cổng ống dẫn, cô nhớ lại khi cùng Mark chứng kiến dấu hiệu đó được đốt vào gỗ, do một sức mạnh vô hình như một phép lạ. Trừng trừng nhìn ký hiệu, cô lắc đầu kinh ngạc. Đời sống đang đổi thay hoàn toàn khác với những gì cô hằng mong đợi. Courtney lên tiếng gọi:

- Mark. Bạn trong đó hả?

Không tiếng trả lời. Cô mở cánh cửa gỗ cốt kêt, bước vào cái buồng kho bằng đất ướt át.

Mark không có đây. Đường hầm đá là ống dẫn tối tăm và yên tĩnh. Mất mấy giây mắt Courtney mới nhìn rõ. Đứng trước miệng ống dẫn, Courtney nhìn vào cõi sâu thăm thẳm, nói lớn:

- Mark, bạn đã làm gì vậy?

Cô sợ nhất là Mark đã nhảy vào ống dẫn, tới một lãnh địa khác. Nhưng chỉ Lữ khách mới có thể sử dụng ống dẫn. Hai đứa đã học được bài học đó một cách khắc nghiệt. Ống dẫn trên Eelong đã sụp đổ vì một lý do, một lý do duy nhất: Mark và Courtney đã du hành qua đó. Cô lo sợ rằng dù biết là nguy hiểm và sai lầm thế nào, Mark đã sử dụng lại ống dẫn. Có thể Mark đã không tỉnh táo. Không thể tưởng tượng nổi nếu chính cô được tin cả cha và mẹ mình đều chết. Có thể là Mark đã không tỉnh táo thật. Bất kỳ ai nghe một tin như thế cũng không thể nào tỉnh táo nổi. Vấn đề là câu ấy đã rối trí tới đâu? Liệu câu ta có bắn loạn tới mức không còn lo ngại mọi nguy hiểm và đã nhảy vào ống dẫn? Nếu thế, cậu ta đi đâu? Tìm Bobby? Nhưng vì sao?

Dù rất hiểu Mark, cô cũng không thể chui vào đầu cậu ta để tìm hiểu vì sao cậu ấy tới đây, hay vì sao cậu ấy yêu cầu cô tới. Cô đã làm theo yêu cầu của Mark. Nhưng tới đây không có câu trả lời nào cho những thắc mắc đó. Mà còn làm cô thắc mắc hơn. Nhún vai, Courtney quay ra.

Đúng lúc đó cô nhìn thấy một thứ. Lúc đầu cô không thấy, vì chưa quen với bóng tối. Trên một thùng gỗ lập úp, cách miệng ống dẫn chưa đầy một mét, là một bao thư. Bao thư bình thường của Trái Đất Thứ Hai. Một chữ lớn viết bằng mực đen: COURTNEY,

Courtney lao tới, nhặt vội lên. Cô biết chắc đó là của Mark. Đó là lý do cô tới đây, để nhận thư này. Không để phí một giây, cô xé bao thư, thận trọng không làm hỏng bất cứ thứ gì có thể chứa bên trong. Liếc vào, cô thấy một mảnh giấy và hai bao thư nhỏ nữa. Cô rút mảnh giấy ra trước, đọc:

"Chưa bao giờ mình phải làm một việc khó khăn như thế này. Xin tha lỗi cho mình. Mark."

Courtney nghẹn thở. Mark đã làm gì? Cố bắt đầu nghĩ, sau cùng thì, Mark đã nhảy vào ống dẫn rồi. Bỏ lại miếng giấy vào bao thư lớn, cô rút ra một bao thư nhỏ. Hơi nặng. Bên trong có

một vật cứng. Viết ngoài bao thư là mấy con số: # 15-224. Courtney biết chính xác là gì. Một mã số ủy quyền. Nhìn số này, Courtney cũng biết trong bao thư có gì. Xé ra, cô trút lên bàn tay. Đó là một chìa khóa nhỏ bằng đồng. Cô đang cầm trong tay mã số và chìa khóa hộp an toàn cất giữa nhật ký của Bobby tại Ngân hàng Quốc gia Stony Brook. Bobby đã mở tài khoản trên Thế Giới Thứ Nhất, năm 1937, và yêu cầu Mark và Courtney giữ nhật ký an toàn tại đó. Mark có nhiệm vụ lưu giữ từng mẫu thư từ của Bobby trong ngân hàng. Courtney bối rối cắn cái môi bị đau để khỏi bật khóc. Mark trao trách nhiệm giữ nhật ký của Bobby cho cô. Nhưng vì sao?

Còn một bao thư nhỏ nữa. Courtney rút ra và thấy nó cũng hơi nặng. Cô xé, rồi nhìn vào trong, và lần này cô không kèm lòng nổi nữa. Courtney bật khóc. Cô không là người hay khóc. Suốt thời gian thử thách đầy đau đớn sau tai nạn, hầu như cô không ứa một giọt nước mắt. Nhưng lần này cô nức nở khóc, nước mắt tràn trề. Cô không trông chờ chuyện này. Nó làm cô như bị một xe tải chạy hết tốc độ đâm trúng. Cô không thể ngăn nổi xúc động. Bên trong bao thư là một vật không thể ngờ tới. Nhẫn Lữ khách của Mark. Đó là cái nhẫn bà Osa, mẹ của Loor, đã cho Mark từ quá lâu rồi. Từ trước cả khi cô và Mark biết Bobby mất tích. Trước khi hai đứa nghe đến những gì gọi là ống dẫn, lãnh địa và Lữ khách. Trước khi nghe nói tới Saint Dane. Từ khi được bà Osa cho, cái nhẫn này chưa bao giờ rời xa Mark, cho đến lúc này. Nhìn nhẫn, Courtney đã biết. Không còn nghi ngờ gì nữa, Mark đã nhảy vào ống dẫn và dù là đi đâu, cậu ấy không trở về nữa.

Courtney nức nở:

- Mark, bạn đã nghĩ ngợi gì thế chứ?

Courtney ngồi xuống thùng gỗ, để cảm xúc tuôn trào. Cô còn có thể làm gì nữa đây. Mark không để lại manh mối nào về chuyện gì đã xảy ra. Cô biết đó phải là một chủ đích. Nếu Mark muốn cô biết nhiều hơn, cậu đã nói rồi. Nhìn những vật Mark để lại, khá rõ để thấy cậu ấy muốn Courtney làm gì. Mark muốn Courtney nhận nhật ký của Bobby và giữ chúng an toàn. Một mình. Không sao, cô sẽ làm chuyện đó. Cô đã sẵn sàng. Nhưng cô đã không sẵn sàng sống thiếu Mark.

Cô không muốn ở lại lâu hơn tại ống dẫn nữa. Những vách tầng hầm như đang thắt lại quanh cô. Cô muốn ra ngoài, ra vùng sáng, để có thể hít thở và suy nghĩ. Miệng ống dẫn mở toang hoác làm cô rùng mình, cứ như nó đang chế nhạo cô. Trong đó, xuyên qua ống dẫn, có câu trả lời, nhưng ở quá tầm tay cô.

Cô vội vàng bỏ chìa khóa hộp an toàn cùng bao thư có số tài khoản vào túi áo. Xếp mẫu thư của Mark, cô bỏ vào cùng túi đó. Còn lại nhẫn bạc với mặt đá được khắc viền quanh bằng những ký hiệu – mỗi ký hiệu là một lãnh địa. Vừa định bỏ nốt nhẫn vào túi, cô ngừng lại, nghĩ: Không, làm thế là co lồi. Nhẫn này không phải là một “thứ” để mang đi lung tung. Nó là một biểu tượng sống của Halla. Của Bobby và các Lữ khách. Của Mark. Có một cách duy nhất giữ nhẫn Lữ khách một cách tôn trọng. Cô cầm cái nhẫn nặng trĩu trong bàn tay trái. Trước đây, đã nhiều lần cô cầm nhẫn này, nhưng chưa bao giờ cảm giác được sự hệ trọng như thế này của số phận. Dù cô và Mark đều là phụ tá của Bobby. Nhưng nhẫn này của Mark. Bà Osa đã cho cậu ấy. Mỗi khi chạm vào nhẫn, cô có cảm giác hơi bất an, như mình không xứng đáng. Nhưng bây giờ Mark đã cho cô. Nhẫn là của cô. Bây giờ cô là phụ tá độc nhất trên Trái Đất Thứ Hai. Courtney nâng nhẫn lên nhìn với lòng tôn kính. Lau khô giọt nước mắt cuối cùng, cô nói:

- Mark, dù bạn ở đâu, mình hy vọng bạn biết là bạn đang làm gì, ngốc ạ.

Cô lùa nhẫn bạc vào ngón tay đeo nhẫn trên tay phải. Vừa khít.

Ngay lập tức, như để trả lời cô, Courtney nghe tiếng lách tách rên rầm. Cô sững sờ. Courtney biết âm thanh đó có nghĩa gì. Trước đây cô đã từng nghe. Quay phắt lại, cô thấy...

Ống dẫn đang sống dậy.

(Tiếp theo)

Courtney nhảy lùi khỏi ống dẫn, lưng đập vào vách đá đối diện với miệng ống dẫn. Cô kinh ngạc nhìn đốm sáng nhỏ xíu xuất hiện từ xa đang lớn dần. Có người đang tới. Trước đây cô đã thấy hiện tượng này. Cô đã bay qua ống dẫn, nhưng chưa bao giờ trải qua cảnh này một mình. Cô vươn hai tay sang hai bên, như để tìm Mark, nhưng Mark không có đó.

Ánh sáng chói lòa hơn. Cô nghe tiếng nhạc dịu dạt êm đềm luôn đồng hành cùng Lữ khách trong cuộc hành trình của họ qua ống dẫn. Ống dẫn xoắn vặn nhẹ như căng ra, chuẩn bị đón chào khách – dù người đó là ai.

Courtney tự nói một mình:

- Xin hãy là Mark. Hoặc Bobby.

Cô không cần phải nhắc đến kẻ cô *không muốn* gặp.

Khi ánh sáng chói chang hơn, vách đá đường hầm tan thành pha lê. Courtney biết chẳng còn bao lâu nữa, dù người đó là ai cũng sắp tới nơi. Ánh sáng chói lòa phóng ra khỏi ống dẫn, những tia sáng lấp lánh nhảy múa khắp buồng kho. Courtney che mắt nhưng vẫn muốn nhìn tất cả cảnh đó. Một lát sau, cô thấy bóng một Lữ khách hạ xuống trong cửa đường hầm.

Cô nói qua tiếng nhạc lớn:

- Mark? Bobby?

Ánh sáng không biến đi sau khi Lữ khách tới. Nó tiếp tục rực sáng. Đó là chuyện bất thường. Courtney chỉ thấy chuyện đó xảy ra một lần. Một kỷ niệm không vui. Nếu có thể *chui* được qua đá, cô sẽ làm ngay.

Một giọng nói thân mật vang lên:

- Chào Courtney. Lâu quá không gặp!

Courtney suýt ngất đi. Cô biết giọng nói đó. Tâm trí cô thoát trở lại con đường hoang vắng trong núi Berkshire. Cô nằm một đồng trầy xước toại tả. Đèn pha của chiếc xe đâm cô cắt xuyên bóng đêm. Gã tài xế bước ra trước ánh đèn để cô có thể nhìn thấy hắn. Đó là kẻ suýt giết chết cô. Kẻ đã *cố tình* giết cô. Kẻ mà cô đã đập xe tới gặp vì quá si mê hắn. Đầu óc Courtney quay mòng mòng. Vô lý. Đó là một kỷ niệm. Một kỷ niệm kinh khủng làm thay đổi cuộc đời. Sao cô thấy nó lại xảy ra?

Lữ khách bước ra khỏi ống dẫn. Một gã xinh trai khoảng mười bảy tuổi, tóc vàng dợn sóng, nụ cười quỷ quái. Hắn mặc cái áo gió co hàng chữ HỌC VIỆN STANSFIELD, tay cầm một quả bóng. Đây là một ác mộng. Đây là Whitney Wilcox.

Là Saint Dane.

Vừa hát trái bóng lên không bằng đầu gối rồi đón bắt, hắn vừa tươi cười hỏi:

- Nhớ mình không? Mình mừng là bạn đã khỏe lại. Đã có lúc mình tưởng bạn không gượng dậy được.

Courtney gần như không thở nổi. Cô bàng hoàng tròn mắt nhìn hắn. Lấp bắp:

- Tôi... tôi... không hiểu.

Whitney vui vẻ cười lớn:

- A, có một điều không nói ra! Điều ngộ nghĩnh hơn là bạn không hiểu rằng mình không hiểu đến ngần nào.

Cô chỉ có thể đứng đó lắc đầu.

- Mình tin chắc là bạn và Mark đang bực bội về những gì mình đã hoạch định cho Trái Đất Thứ Hai. Đúng không?

Courtney không trả lời. Không thể.

- Mình cá là bạn đang tự hỏi, thành công của Bobby trên Trái Đất Thứ Nhất có cứu được lãnh

địa của bạn không. Thật lòng bạn hy vọng thế, đúng không nào?

Whitney khéo léo hất bóng từ chân lên gối, chuyền lại xuống chân rồi đón bắt.

Courtney đứng chết lặng.

- Rất tiếc phải nói là bạn đã làm. Mình đã vui chơi trên lãnh địa hấp dẫn nhỏ bé của bạn từ lâu rồi. Muốn biết mình đã làm gì không?

Cô không muốn, nhưng cần phải biết.

Whitney tung bóng lên, xoay người, đá bóng vào ánh sáng đang loé ra từ ống dẫn. Khi quay lại phía Courtney, hắn đã biến dạng. Hắn không còn là Whitney Wilcox nữa. Hắn là...

Courtney rú lên:

- Mitchell!

Đứng trong miệng ống dẫn là Andy Mitchell. Nó khịt mũi, vuốt mái tóc nhóp nhép ra sau, vênh váo nói:

- Đúng rồi, Courtney, hay không?

Courtney chết sững:

- Không... Không!

- Ồ, đúng mà. Ngay từ đầu. Chúng ta đã cùng lớn lên mà, Chetwynde.

Nó vừa khạc nhổ vừa hô hố cười. Có thể nó là Saint Dane, nhưng có đủ thói tật của thằng Andy Mitchell mà Courtney từng biết quá rõ – vì nó là Andy Mitchell!

Nó ba hoa nói:

- Tớ khoái nhất là cái vụ lấy trộm nhật ký của Pendragon. Ôi, tớ đã làm hai cậu quýnh lên. Hai cậu đã vượt qua vụ đó khá hay, tớ phục đó.

Courtney không còn hiểu gì nữa. Tất cả nhận thức về thực tế của cô đảo lộn. Cô thần thờ hỏi:

- Vậy là... chưa hề có một Andy Mitchell?

- Đương nhiên là có chứ. Cậu đang nhìn hắn đó thôi. Chỉ có điều hắn không chính xác như những gì cậu nghĩ.

Mitchell lại vuốt tóc, khùng khục cười:

- Ngạc nhiên chưa!

Courtney hỏi với một thoáng vô vọng:

- Mark đâu?

Ve vẩy ngón tay, Mitchell nói:

- Ồ không, chuyện đó nói sau. Bây giờ hãy nói đến tình bạn của chúng ta bước vào một giai đoạn hoàn toàn mới chứ.

Khi đã thấm thía sự thật, Courtney giật mình thấy mình đã quá sững sờ, cô cần tập trung lại ý chí. Bây giờ không còn sợ nữa, mà là tức giận.

Courtney rít lên:

- Mi đã giết ông bà Diamond, đúng không? Máy bay đó biến mất vì mi, Saint Dane.

Andy Mitchell cúi thấp đầu:

- Chỉ là một mảnh ghép nữa trong một trò đồ rất phức tạp.

Courtney chột hiểu. Một điều khủng khiếp nhất cô chưa từng bao giờ nghe. Tất cả những gì xảy ra với Andy Mitchell – từ khi cô và Mark gặp nó trong nhà trẻ, tới cái chết của ba má Mark, tất cả là một âm mưu. Saint Dane đã tìm cách xâm nhập vào đời họ từ lâu, từ trước khi họ biết về Lữ khách, ống dẫn và Halla. Dù mưu tính của hắn trên Trái Đất Thứ Hai là gì, thì cũng đã được thi hành trong nhiều năm rồi.

Vừa quay lại ống dẫn, Mitchell vừa nói:

- Vui sống đi, Chetwynde. Thằng bạn Lữ khách của mi nói gì nhỉ? À, phải rồi. Hô hây dô. Lên đường thôi!

Nó nhảy vào ống dẫn.

Courtney kêu lên: “Không!”

Không nghĩ ngợi, Courtney hành động ngay. Cô chạy tới Mitchell, sẵn sàng truy cản, không cho nó thoát. Một hành động điên rồ, nhưng Courtney không kịp suy nghĩ. Cô nhảy vào ống dẫn, nhưng quá muộn, Mitchell đã biến mất. Cô chạm sàn pha lê, hai tay trống trơn.

- Saint Dane!

Cô gào lên. Hấn đi rồi.

Chống tay và đầu gối lên sàn, Courtney chìm ngập trong ánh sáng ống dẫn. Đúng lúc đó cô cảm thấy một sự lôi kéo nhẹ. Vội nhìn sâu vào đường hầm, cô thấy ánh sáng không biến đi. Điều gì đang xảy ra? Sức kéo trở nên mạnh hơn. Courtney khiếp đảm nhận thấy đang bị kéo vào sâu hơn. Thu hết ý chí, cô bò lùi lại. Như cố kéo mình ngược với một vùng gió xoáy. Xoay người lại, cô ngồi, ghìm gót chân lên sàn pha lê. Vô ích, cô bị kéo từng chút từng chút một, sâu hơn vào ống dẫn. Càng ráng sức càng khó khăn hơn. Cố gắng thêm lần cuối, cô quăng mình sang một bên, cố bám lấy mép đường hầm. Quá muộn. Tay cô trượt qua lớp pha lê lồi lõm, và cô bị kéo phăng vào vô tận.

Quay lại, nhìn qua mấy ngón chân, Courtney thấy mình đang trôi đi. Cô đang du hành. Nhưng tới đâu? Đã từng bay qua ống dẫn, nên cô không hoảng hốt. Ít ra là không hoảng hốt với kinh nghiệm này. Cô cố hít thở vài hơi để bình tĩnh lại. Phải chuẩn bị cho những gì sẽ phát hiện ra ở đầu bên kia.

Một an ủi nhỏ là: không như những lần vượt qua ống dẫn trước, đường hầm đá không bị nứt sạt. Sự nứt rạn cuối cùng đã làm sụp đổ ống dẫn trên Eelong. Mỗi lần cô và Mark du hành, ống dẫn lại nứt rạn thêm một chút, cho đến chuyển đi định mệnh cuối cùng, ống dẫn sụp đổ và Kasha bị chết. Nhưng lần này, khi cô bị hút vào ống dẫn, không xảy ra tổn hại. Cô mừng nhưng không hiểu vì sao.

Khi phóng qua đường hầm pha lê, cô nhìn qua biển sao bên ngoài. Như Bobby đã tả, cô thấy nhiều hình ảnh ma quái của các lãnh địa, như đang được chiếu vào không gian. Cô nhận ra mấy con zenzen của Eelong đang phi nước kiệu, cùng với trục thẳng siêu nhỏ mà Bobby và Kasha đã bay tới Nước Đen. Cô thấy một đoàn người đông đúc như một bộ lạc sơ khai đang tụng niệm và ca hát. Cô cũng thấy một số những gì đã biết qua sách lịch sử, như LZ-129 – phi thuyền *Hinderburg* của Trái Đất Thứ Nhất. Tất cả những hình ảnh đó hòa trộn vào nhau, làm Courtney cảm thấy như đang du hành qua một đại dương của không gian và thời gian, nơi tất cả các lãnh địa đều cùng tồn tại.

Cô không biết đã bay qua ống dẫn bao lâu. Nhưng đủ lâu để cô bình tĩnh lại và chuẩn bị chờ những gì sắp xảy ra. Ít ra là cô hy vọng mình đã sẵn sàng. Khi ra đi, cô đã không phải nói lên tên một lãnh địa. Saint Dane cũng không nói. Không cách nào biết được cô sẽ kết thúc tại đâu. Chỉ mong cô sẽ gặp được Mark hoặc Bobby.

Những nốt nhạc rộn ràng hơn, có nghĩa là cô sắp tới điểm đến. Đầu óc căng thẳng, ngay trước khi hạ xuống, ý nghĩ cuối cùng của Courtney là ước mong có Mark bên cô. Một lúc sau, chân nhẹ nhàng chạm nền đất rắn, cô đứng dậy. Cô đã được “giao” đến cuối đường. Ánh sáng chói lòa quay cuồng khắp nơi, làm cô không thể thấy mình đang ở đâu. Mấy giây sau ánh sáng và tiếng nhạc rút vào ống dẫn, cô mới có cái nhìn đầu tiên với khung cảnh mới. Nhìn quanh, cô thấy mình... trở lại buồng kho dưới đáy tầng hầm nhà Sherwood. Cô vẫn còn trên Trái Đất Thứ Hai.

Courtney không biết phải làm gì. Đây là một nơi cô tuyệt đối không mong chờ. Mặt khác đây lại là nơi tốt nhất cho cô. Cô đã an toàn tại nhà, dù biết “an toàn” là một từ tương đối. Nhẹ lòng, nhưng thất vọng. Không có ai để cô có thể hỏi chuyện gì đã xảy ra. Không có Mark để giúp cô lý giải. Cô sắp trở trời như chưa từng cảm thấy như thế trong đời.

Cô tự nhủ: *Tập cho quen đi, Courtney.*

Bỗng cô có một cảm giác bất thường. Ý nghĩ đầu tiên của Courtney là đang bị kéo lại vào ống

dẫn. Cô vội nhảy tới như đang bước trên than hồng. Nhìn lại, cô thấy ống dẫn không khởi động. Vậy thì cảm giác này là gì?

Chỉ một giây sau cô có câu trả lời. Ánh sáng lóe ra từ cái nhẫn trên ngón tay. Nhẫn Lữ khách. Nhẫn của Mark. Không, nhẫn của cô. Cô vội tháo nhẫn, đặt xuống sàn trước ống dẫn. Nhẫn nói rộng và ánh sáng tỏa lên từ khoảng trống. Courtney nhắm mắt. Cô cần một giây để thở, vì không biết bao giờ mới có cơ hội thở lại. Tiếng nhạc lên cao rồi kết thúc ngay. Khi Courtney mở mắt, nhẫn đã trở lại bình thường. Nằm kế bên nhẫn là một bao thư nữa, giống hệt bao thư trước. Đó là nhật ký tiếp theo của Bobby gửi từ Quillan.

Đây là nhật ký đầu tiên cô chịu trách nhiệm một mình.

Courtney nói lớn:

- Nào, chúng ta lên đường.

Nhật kí #26

QUILLAN

Đây là khởi đầu cho sự kết thúc. Hay kết thúc của sự khởi đầu. Mình không biết. Sau khi đọc hết nhật ký này, các bạn có thể cho mình biết. Thật ra, hai bạn có thể nói trực tiếp với mình, vì mình sắp về nhà. Đã tới lúc về rồi. Từ khi trên Zadaa, Saint Dane bình phẩm về những gì xảy ra cho Courtney, mình luôn lo lắng về những diễn biến ở quê nhà. Đáng lẽ mình đã về rồi, nhưng lại quyết định tới Quillan. Mình hy vọng đó không là một sai lầm.

Những cảm nhận của mình trên Quillan khác hẳn với những lãnh địa. Ngay khi đang viết những dòng này, mình vẫn chưa biết chắc một trăm phần trăm bước ngoặt tại đây là gì. Saint Dane nói đúng một điều: lãnh địa này là một xã hội hỗn độn. Mình đã kể với các bạn rồi. Nhưng mình còn thấy nhiều hơn nữa và sẽ kể cho hai bạn trong nhật ký. Vấn đề quan trọng là: Quillan đã mất thật rồi sao? Mình không nghĩ thế.

Mình đã có được một cơ hội bằng vàng để cố thử làm cho mọi việc tốt đẹp hơn, ít ra là bằng một phương pháp nhỏ. Đó không là một bước ngoặt lớn toàn cầu, nhưng biết đâu, có thể một thay đổi tích cực nho nhỏ lại tích thành một tác nhân lớn giúp lãnh địa này vững vàng trở lại. Chỉ là hy vọng, những biết nói sao đây? Hy vọng là tất cả những gì mình có được.

Hy vọng đó không dễ. Thật ra là khá khủng khiếp. Nhưng không sao. Mình đã sẵn sàng. Mình viết nhật ký lúc này, vì chuyện đó sắp bắt đầu rồi. Khi hoàn tất chuyện đó, mình tin là mình đã làm hết khả năng có thể cho người dân Quillan. Nhưng còn hơn thế nữa, nếu thành công – và sẽ thành công – mình nghĩ là sẽ tiến một bước dài tới cuộc phiêu lưu đầy biến cố này. Không chỉ trên Quillan, mà là cuộc phiêu lưu của một Lữ khách. Saint Dane đang thất thế. Lúc này mình tin chắc điều đó. Hắn đang tuyệt vọng. Suốt chặng đường, tội mình đã mất nhiều Lữ khách, đó là một thảm kịch, nhưng tội mình đang thắng thế. Hai bạn biết mình luôn viết là: mình sợ rằng thắng những trận đánh, nhưng chúng mình có rất có thể thua trong cuộc chiến. Bây giờ mình không nghĩ vậy nữa. Mình nghĩ, chúng mình đang thắng những trận đánh nhỏ, cũng là đang tiến gần thắng lợi trong cuộc chiến. Saint Dane không còn có được sự tự tin như trước nữa. Từ khi mình trở thành Lữ khách, Saint Dane làm đủ cách có thể để mình bỏ cuộc, nhưng mình vẫn còn đây. Hắn có thể kéo mình vào cùng phe, nhưng chưa bao giờ mình nghĩ tới điều đó, dù chỉ một giây. Trên Zadaa hắn đã đi quá đà khi đập mình tới tấp, để bắt mình đầu hàng. Nhưng hắn không thành công, mà chỉ làm mình mạnh mẽ hơn. Trên Quillan này, hắn đang cố áp dụng vài trò mới. Hắn cũng sẽ lại thất bại. Tất cả điều này cho mình thấy hắn cạn sáng kiến rồi. Hai bạn, tội mình sắp đánh gục hắn. Mình nghĩ, những gì đang xảy ra trên Quillan là khởi đầu cho sự kết thúc. Hay là kết thúc cho sự khởi đầu... đời Lữ khách của mình. Tất nhiên chẳng có gì là bảo đảm. Vì bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra. Nhưng từ khi ra khỏi nhà, đây là lần đầu tiên mình có thể thấy

hồi kết, và đó là một kết cuộc tốt.

Để giải thích những gì sắp làm, mình phải trở lại từ khi bị một Lữ khách bắt cóc khỏi Veego và LaBerge, đó là Nevva Winter. Hóa ra cô ấy không là người như lúc đầu mình đã tưởng. Những sẽ nói về vụ này sau. Sau tai nạn, mình bị giữ trong một phòng giam lạnh lẽo ẩm ướt tanh rình mùi cá khoảng một một ngày. Họ cố làm cho mình được thoải mái, nhưng không dễ thoải mái với chỗ nằm là cái nệm mỏng dính, và ẩm tới làm mình nhức xương. Ít ra là không tệ như phòng giam trên Eelong. Còn xa mới tệ như vậy. So sánh với nơi đó, phòng này như một phòng rộng trong khách sạn Manhattan Tower.

Dù vậy, mình được đối xử không tệ. Một gã được phân công đứng ngoài cửa phòng mình. Hắn tỏ ra thật sự áy náy việc mình bị giữ trong phòng. Hắn bảo mình không phải là tù nhân, nhưng nếu lang thang ra ngoài mình sẽ không được an toàn. Mình không hỏi vì sao. An toàn là tốt rồi. Có vài lần mình hỏi hắn xem mình đang ở đâu và những người kia là ai, nhưng hắn chỉ lắc đầu bảo, đại vị hắn không được phép nói với mình.

Mình muốn gặp được cấp trên chỉ một lần, người có tất cả câu trả lời và sốt sắng cho mình biết.

Mình dùng thời gian đó để viết nhật ký và tập trung suy nghĩ. Tất nhiên tất cả những gì Saint Dane nói về Blok và mọi khía cạnh họ điều hành trên Quillan quay cuồng trong đầu mình. Đây là một lãnh địa hoàn toàn được điều hành bởi một cửa hàng, vì lợi nhuận. Một xã hội tẻ nhạt tồn tại chỉ để phục vụ chủ yếu cho Blok, và để làm giàu cho những kẻ quản trị công ty. Sao có thể ghê tởm đến thế được?

Nhưng cùng với lo lắng của mình về tình trạng buồn thảm của Quillan, Saint Dane lại ve vẩy củ cà rốt to tướng làm mình vô cùng khó xử. Hắn muốn mình thi đấu trong một trò chơi lớn hắn gọi là Đại hội X. Vì sao? Hắn muốn thấy mình thất bại. Không, hắn muốn mình bị hạ nhục. Đáp lại, hắn sẽ giải thích cho mình biết nguồn gốc của Lữ khách. Tin nổi hắn không? Đây là một cơ hội nằm mơ không thấy. Hắn đang tỏ ý sẽ tiết lộ tất cả. Tất cả! Mình sẽ khám phá ra thật sự mình là ai, và chuyện gì đã xảy ra với gia đình mình. Nhưng dù khao khát vô cùng được biết sự thật đó, mình quyết định: cái giá phải trả quá cao. Với những trò chơi trên Quillan, vấn đề không là thắng hay thua, mà là sự sống còn. Người ta chết trong những trò chơi này. Điều đó không đáng để liều mạng, dù giải thưởng hấp dẫn đến thế nào. Còn khuya mình mới tham gia Đại hội X.

Đó là điều mình bận tâm khi bị giữ trong phòng giam đó. Mình cố chớp mắt và hình như cũng ngủ thiếp đi mấy lần, nhưng hoàn toàn không thoải mái. Gã canh giữ mình vào phòng với bữa điểm tâm: bánh mì khô khốc và trái cây chín rục. Không ngon lành gì, nhưng mình đói quá. Mình ăn gần xong, cửa phòng lại mở, và người bước vào chính là người mình đang mong gặp nhất: Nevva Winter. Cuối cùng cô ta cũng tới. Cô ta mặc toàn màu đen như hôm qua, khi mình bị bắt cóc. Đi nhanh, nói vội, gần như lo lắng. Đó là phong cách của Nevva:

- Chào. Hi vọng anh đã ngủ ngon.

Mình đáp:

- Cứ tiếp tục hy vọng đi.

Cô ta cầm một dụng cụ màu đen trông như một cái kèm nặng có răng cưa sắc. Khép mở gọng kèm, cô nói:

- Thứ này không dễ kiếm đâu, phải chôm của một tay dado an ninh đó.

- Nó là cái gì?

- Đưa tay trái lên.

Mình đưa cánh tay trái lên. Nevva luồn một đầu gọng kèm xuống dưới cái “thòng lọng” bạc trên cánh tay mình. Tuyệt. Cô ta sắp giải phóng mình khỏi cái thòng lọng điện tử.

- Cố đừng nhúc nhích. Có thể bị đau đó.

- Đau? Vì sao lại...

Ngay khi gọng kèm kẹp vào, cái “thòng lọng” bóp chặt cánh tay mình. Những mũi kim nhỏ,

hay là bất cứ thứ gì giữ cho “thòng lọng” siết chặt, ẩn sâu vào tay mình.

- Uiii! Thôi đi!

Vừa cố, cô ta vừa càu nhàu:

- Chúng ta phải tháo nó ra.

- Vậy thì làm nhanh lên!

Cái “thòng lọng” đang làm máu mình ngưng tuần hoàn. Nếu cô ta không nhanh tay, cánh tay mình sẽ bị cắt đứt.

- Uiiii da!

Mình nghe tiếng điện lách tách. Một thoáng sau, mình không cảm thấy đau nữa. “Thòng lọng” bung ra. Nevva đã cắt đứt nó. Cái cùm khốn kiếp rơi xuống sàn. Mình xoa bóp tay cho máu huyết lưu thông lại.

Cô ta reo lên đắc thắng:

- Rồi. Anh đã được tự do.

- Cám ơn nhiều. Nhưng sao phải dùng dụng cụ đặc biệt?

- Không chỉ cắt kim loại, dụng cụ này còn ngắt nguồn điện. Nếu không thòng lọng sẽ xiết đứt cánh tay anh.

Khiếp thật.

- Tôi mừng là mình không biết chuyện đó trước khi cô tháo được vòng.

Đưa cho mình sơ mi, quần và áo vét đen – giống bộ đồ cô đang mặc, Nevva ra lệnh:

- Mặc mấy cái này vào. Anh không thể ra ngoài trong bộ đồ đấu thủ được.

Cô quay lưng lại để mình thay quần áo. Mình vui mừng trút bỏ cái áo đấu thủ.

Nevva nói:

- Xin lỗi vì anh đã phải qua đêm tại đây. Nhưng tôi không thể làm gì. Có một cuộc điều tra về vụ tai nạn mà chúng tôi đã giải thoát cho anh. Tôi cần có mặt tại đó với lực lượng an ninh, để báo cáo lại với ban quản trị. Nếu không, sẽ gây nghi ngờ và...

- Đừng ngại, tôi mừng vì cô đã kéo tôi khỏi tay mấy gã đó.

- Đó là một kế hoạch đã được trù tính kỹ càng. Tôi biết, vì chính tôi lên kế hoạch. Tất cả đều phải hoàn hảo. nếu không người dân sẽ bị thương. Đó là lý do anh không được đưa tới ban quản trị sớm hơn. Tôi cần thời gian để tổ chức chiến dịch.

Điều đó giải thích vì sao mình đã phải ở trong lâu đài quá lâu trước khi được đưa tới Blok. Mình hỏi:

- Ai đã giúp cô trong tất cả vụ này?

- Tôi sẽ trả lời anh sau. Chúng ta phải ra khỏi đây. Còn rất nhiều việc cần làm, tôi không có nhiều thời gian để...

- Ngừng lại! Nghỉ một chút, được chứ?

Cô ta đang nói quá nhanh như một đồ chơi lên dây cót quá căng. Mình nói:

- Cô đã giải thoát tôi khỏi đó. Rất tuyệt. Nhưng tôi sẽ không đi đâu, nếu cô không cho tôi biết cô là ai.

- Tôi đã nói rồi mà. Tôi là Lữ khách của Quillan.

- Đúng. Nhưng tất cả chỉ có thế. Tôi không biết bất kỳ một điều gì khác về cô. Cho tôi biết một lý do chính đáng vì sao tôi không nên vọt khỏi đây, nhảy lại vào ống dẫn.

Nevva hít một hơi để bình tĩnh lại. Một việc có vẻ không dễ, vì cô luôn quá sôi nổi.

- Thôi được. Đây là lý do anh ở lại đây: tôi biết phải cứu Quillan bằng cách nào.

Ồ.

Hai đứa mình lom lom nhìn nhau một lúc lâu.

Sau cùng cố tự kiềm chế để làm ra vẻ thờ ơ, mình nói:

- Được. Lý do tốt đấy.

- Bây giờ anh vui lòng đi với tôi chứ?

- Không. Tôi cần biết điều gì đã đẩy tôi vào vụ này. Hoặc nên nói là, tôi cần biết điều gì làm cô đẩy tôi vào vụ này.

Nevva thờ dài nhìn đồng hồ tay:

- Tôi nghĩ có thể dành ra vài phút.

Cô ta nói như thể vài phút với cô là hiếm hoi lắm.

- Bắt đầu chuyện của cô đi.

Nevva liếc ra cửa, xem có ai nghe trộm không. Không có ai. Cô ta mở rộng cửa, để chúng mình có thể thấy nếu có người đi qua. Cô có vẻ khó chịu, không biết vì không muốn tiết lộ chuyện riêng, hay vì mình đang làm trì trệ thời khóa biểu quý giá của cô. Mình cóc cần. Mình cần được biết.

Nevva bắt đầu nói:

- Tôi luôn sống trong thành phố Rune này. Cha tôi là một chuyên gia sửa chữa dado. Mẹ tôi là công nhân bảo trì tại tòa nhà Blok. Nghĩa là bà quét dọn văn phòng ban quản trị. Cả hai đều được chỉ định làm việc với mức lương thấp, chỉ đủ sống. Nhưng chúng tôi vẫn có thể sống được. Mọi chuyện đều ổn, nếu không vì một việc, phải nói sao nhỉ, là tôi có năng khiếu. Từ khi còn nhỏ, tôi đã được điểm rất cao trong những bảng trắc nghiệm thông minh. Cha mẹ cảm thấy số phận dành cho tôi là những công việc to lớn. Ông bà không muốn thấy tôi làm trong lãnh vực thấp kém, lương chỉ đủ ăn. Nhưng muốn thế, tôi phải đến trường. Vấn đề là ở đó.

- Vì sao? Quillan không có trường công?

- Tôi không biết "trường công" nghĩa là gì. Nhưng hầu hết trẻ con không tới trường. Chỉ những đứa có năng khiếu mới được đi học, và học phí rất cao. Cha mẹ tôi đều làm việc hai ca để có tiền trả học phí cho tôi. Ông bà hy vọng vào tôi, và không từ việc gì để tôi có một đời sống khá hơn.

Mình tự hỏi, cha mẹ Nevva có là cha mẹ sinh học của cô không. Nhiều Lữ khách được những người không là cha mẹ để nuôi dưỡng, kể cả mình.

- Tôi học rất khá. Tôi được huấn luyện cho một địa vị quản lý trong Blok. Đó là chính xác điều cha mẹ tôi hy vọng. Nhưng chuyện kiếm tiền để cho tôi ăn học càng lúc càng khó. Càng học lên cao tiền học càng đắt.

Giọng buồn rầu, cô nói tiếp:

- Đó là lúc cha tôi bắt đầu cá cược trò chơi.

- Chắc ông đã không thành công lắm.

- Lúc đầu ông thắng, nhưng không kéo dài. Không bao giờ thắng nữa. Tôi không muốn làm phiền anh bằng những chi tiết thâm, nhưng sau cùng thì cha tôi mất việc và chị gửi tới tarz. Anh biết tarz có nghĩa là gì không?

Bất hạnh là mình đã biết. Mình gật đầu. Nevva tiếp:

- Mẹ tôi không bao giờ được như trước nữa. Mất ông, bà như mất một mảnh của chính mình. Bà trở nên cay đắng. Ý nghĩ cha tôi chết vì đã cố làm tất cả cho tôi được ăn học để có thể làm việc cho công ty, là điều bà không thể chấp nhận nổi. Cho đến ngày hôm nay, vẫn chưa biết chắc chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi tin bà đã làm điều gì đó điên rồ. Bà tiếp cận ban quản trị vì công việc. Cảnh sát an ninh chưa hề cho tôi biết chính xác bà bị kết tội gì, nhưng tôi tin bà đã cố tìm cách xâm hại ban quản trị. Mẹ tôi không là một người hung dữ, nhưng bị đẩy tới quá giới hạn của cảm xúc. Không thể biết người ta sẽ làm gì khi bị đặt trong hoàn cảnh khủng khiếp đó. Mẹ tôi không còn là chính bà nữa. Không bao giờ tôi quên được buổi sáng đó. Bà hôn từ biệt tôi và nói là mẹ yêu tôi. Từ đó, không bao giờ tôi gặp lại bà.

Nevva nhìn xuống đất. Mình nghĩ là cô sắp khóc. Mình không ngăn cô. Một phần nào, mình biết cô đang cảm thấy gì. Mình cũng đã mất cả cha lẫn mẹ. Dù vẫn bám lấy hy vọng là sẽ gặp lại. Nevva không có được niềm hy vọng đó.

Một lúc sau, cô nói:

- Chuyện của tôi không là độc nhất. Blok tạo ra đau khổ. Sống trên đau khổ. Thu lợi nhuận từ đau khổ.

- Cô đã làm gì?

- Ban quản trị đã thật sự tỏ ra thương hại tôi. Ít ra họ đã gọi là vậy. Tôi thì gọi là bồi thường. Họ lãnh trách nhiệm ăn học cho tôi, tạo ra công việc này cho tôi – một trợ lý đặc biệt. Mặc dù đây là một bản án hơn là một công việc. Tôi đang trả giá những gì cha mẹ tôi đã, hay tìm cách làm, với họ. Tôi không phải lao động trong tarz, nhưng tôi đích thị là nô lệ của họ. Đôi khi tôi ước mình bị đưa tới tarz để khỏi phải nghe theo lệnh họ nữa.

- Cô biết mình là một Lữ khách từ bao giờ?

- Thời gian ngắn sau khi cha tôi bị đưa tới tarz. Một người đàn ông ghé thăm và báo có điều quan trọng cần cho tôi biết. Ông ta là một người lạ, nhưng có điều gì đó làm tôi tin tưởng.

- Đó là ông Press, đúng không?

Từ khi gặp nhau, lần đầu tiên mình thấy cô ta mỉm cười:

- Ông ấy kể với tôi tất cả về anh. Ông ấy nói, anh sẽ giúp tôi hướng dẫn lãnh địa ra khỏi thời điểm khủng khiếp này. Chuyện ấy đã quá lâu rồi, tôi tưởng không bao giờ có ngày này. Ông đã đưa tôi qua ống dẫn, cho tôi thấy những điều kỳ diệu của Halla. Tôi đã thấy cả ba lãnh địa Trái Đất và biết lịch sử của chúng. Tôi có thể kể lại người Bedoowan đã đối xử với người Milago như thế nào trên Denduron. Đã bị klee đối xử tàn tệ ra sao trên Eelong. Tôi đã bơi dưới làn nước Cloral, và thả nhảy vào thế giới ảo trên Veelox. Không trải nghiệm qua những điều đó, thì không bao giờ tôi tin mình là một Lữ khách.

- Cô biết cậu Press chết chưa?

Nevva gật đầu:

- Tôi biết chúng ta đã mất nhiều Lữ khách.

- Có quá nhiều thảm kịch. Nhưng có một điều tôi tin là không ai chết một cách vô ích. Saint Dane đang bị yếu thế dần. Đã có thời tôi nghĩ, Halla sẽ thuộc về hắn, nhưng bây giờ tôi nghĩ chúng ta đã xoay chuyển tình thế. Chúng ta sẽ ngăn chặn hắn.

- Anh nghĩ hắn sẽ tới Quillan không?

Mình chưa biết phải tiết lộ tin này như thế nào. Nevva có vẻ thuộc dạng những người rất kín đáo và có kiểm chế. Mình không muốn nói huỵch toẹt: “Này cô ngốc, hắn là một thành viên trong ban quản trị đó.” Mình chỉ thận trọng nói:

- Tôi đã thấy Saint Dane trong nhiều hình dạng. Đôi khi, hắn lộ nguyên hình, khi thì hắn đội lốt một người khác đã từng sống. Đừng hỏi tôi vì sao hắn làm được như vậy. Cậu Press chưa bao giờ giải thích điều đó, mà tôi thì vẫn chưa tự khám phá ra. Cứ cho là hắn có những quyền lực và hắn dùng quyền lực đó để làm chúng ta rối trí.

- Anh đang định nói là hắn đã có mặt tại đây rồi, đúng không?

- Ông Kayto. Saint Dane đã đội lốt ông ta.

Mình tưởng Nevva sắp ngất đi. Cô ta thật sự choáng váng. Mình vừa định nhảy tới đỡ, nhưng cô bình tĩnh lại, nhìn thẳng mình:

- Bao lâu rồi?

- Tôi không biết. Hắn tự tiết lộ với tôi, sau khi tôi ra trước ban quản trị. Hoấn khoái cho tôi biết sự có mặt của hắn để làm tôi phải lúng túng.

- Hắn đang tính làm gì tại đây?

- Nếu hắn nói thật, thì hắn không làm điều gì tác hại tới Quillan.

Nevva chứa chan hy vọng:

- Thật vậy sao?

- Đó không là một tin tốt đâu. Vì hấn nghĩ, Quillan đã sụp đổ rồi. Hấn chỉ lảng vảng để nhặt mảnh vụn thôi.

- Ôi...

- Còn nữa. Hấn muốn tôi thi đấu trong Đại hội X, chỉ để thấy tôi thất bại. Xấu hổ, ê chề nhục nhã...

Mắt Nevva chột sáng lên:

- Anh nói thật chứ?

Mình thề là cô ta có vẻ vui mừng khi nghe tin đó. Mình hỏi:

- Sao không cho tôi biết lý do cô đặt bộ quần áo đấu thủ tại ống dẫn?

Cô ta đứng bật dậy:

- Pendragon, Quillan có thể sẽ được cứu. Thời điểm đó đang tới. Đối thay đang tới. Tất cả những gì chúng ta cần chỉ là mảnh ghép cuối cùng của trò ghép hình phức tạp, trước khi sự phục hưng có thể bắt đầu.

- Phục hưng? Cô đã nói điều đó khi đưa tôi tới đây. Là gì vậy?

- Là tương lai của Quillan. Và cùng là quá khứ. Quillan không chết. Có hy vọng. Hy vọng nằm ở công cuộc phục hưng. Đó là những gì tôi muốn cho anh biết. Tôi có thể giải thích, nhưng tốt nhất là anh phải tự chứng kiến. Anh cần phải thấy.

- Vì sao?

- Kế hoạch được trù tính cả thế hệ rồi. Công cuộc phục hưng đã sẵn sàng bộc phát, tất cả chỉ cần một yếu tố nữa thôi.

- Là gì?

- Là anh, Pendragon. Chính là anh đó.

Nhật kí #26 (Tiếp theo)

QUILLAN

Nevva bảo mình chụp lại bao vải lên đầu trước khi ra khỏi phòng. Cô ấy nói:

- Tin đi, không phải do tôi quyết định đâu.

- Vậy thì là ai?

- Anh sẽ sớm biết thôi mà.

Cô đưa cho mình cái bao. Mình phải tin cô ta, còn làm gì khác được nữa chứ. Mình trùm bao lên đầu, để cô ta dẫn qua một lộ trình phức tạp, lên cầu thang, xuống hành lang, lên rồi xuống thang máy. Cảm giác như đi cả nửa dặm. Có thể cô ta đã đưa mình đi lòng vòng cũng nên. Làm sao biết được. Sau cùng mình cảm thấy hơi ấm của mặt trời Quillan. Chúng mình đã ra ngoài phố. Khi được cô ta gỡ bỏ bao vải khỏi đầu, mình phải nheo mắt vì ánh sáng chói chang. Mình hỏi:

- An toàn không? Nếu một dardo nhìn thấy, tôi có thể bị lôi trở lại lâu đài ngay.

- Anh tự trả lời đi.

Cô chỉ tay quanh phố. Mình đang đối diện với một biển người chen chúc nhau, đi dọc cả hai

bên lề đường, Nevva nói:

- Không có thông lòng, rất dễ chuồn.

Mình cảm thấy như một cây kim nhảy vào đồng rơm. Nhờ mình không còn mặc cái áo đấu thủ đỏ chói nữa. Khi bước đi bên Nevva, mình không còn nổi bật, cứ như con cá lượn trong một bầy cá khổng lồ, cùng xoay hướng chính xác cùng một lúc. Không, nói lại. Ít ra, cá còn có những điều thú vị để nhìn. Thành phố Rune chẳng có gì, toàn một màu xám, đầy xác chết biết đi. Thà mình là cá còn khoái hơn.

Nevva đưa mình đi một vòng ngắn, chứng minh những gì Saint Dane nói là đúng. Nếu có gì khác, thì chỉ là tệ hơn. Ai mà biết được. Gã quý sứ không nói dối. Mình nghĩ hẳn không giống khi báo tin xấu. Hẳn quá khoái tin xấu mà. Mình nói với Nevva những gì Saint Dane giải thích về Blok. Hy vọng cô sẽ bảo là hẳn dựng chuyện và tình hình không xấu đến thế. Nhưng cô làm thình.

Trước hết, cô đưa mình tới một căn hộ của một gia đình cô quen biết. Đó là một trong những tòa nhà cao dọc theo hai bên đại lộ, xám xịt, không có gì đặc biệt. Nhà họ trên tầng hai mươi, không thang máy. Phải leo bộ lên chưa là phần tệ nhất. Mười lăm con người trong căn hộ một phòng ngủ. Mười lăm trong một phòng chỉ đủ cho hai người. Ý nghĩ đầu tiên của mình là, những người này đang trong thời kỳ cực kỳ khó khăn và phải cố gắng thích hợp với hoàn cảnh. Mình lắm. Nevva bảo, tình trạng sống của họ là bình thường. Giá thuê nhà quá đắt, nên cả gia đình phải sống chung. Mình nghĩ tới ngôi nhà trên Trái Đất Thứ Hai và chuyện mình và Shannon thường cãi nhau vì chuyện ai sử dụng phòng tắm nhiều hơn – trong ngôi nhà có ba phòng tắm. Thật kinh ngạc vì sự dễ dàng chấp nhận một điều trở thành quá quen thuộc.

Tình trạng thực phẩm chẳng khá gì hơn. Gia đình họ mời chúng mình dùng bữa. Ước gì họ dùng mời. Tất cả cùng ngồi trên sàn, trong khi một người đang bà chia khẩu phần cho từng người. Không có thịt, chỉ có một lát bánh mì, một khoanh màu nâu mình nghĩ là khoai tây và hai miếng tribbun. Hết. Ăn xong mình còn đói hơn. Chia sót miếng ăn từ miệng những con người này làm mình thật đau lòng, nhưng họ không cho mình từ chối. Dù quá khốn khổ, nhưng họ vẫn muốn chia sẻ. Điều này nói với mình rất nhiều về họ.

Khi ra khỏi căn hộ, mình hỏi Nevva:

- Sao họ có thể sống với một tí đồ ăn như thế được?

- Anh đang thấy vì sao những con người này phải nắm lấy bất cứ cơ hội nào, để đời sống được khá hơn. Đặt cược vào một trò chơi trên Quillan, cũng có nghĩa là thêm miếng bánh mì trên đĩa. Hoặc có được một thức uống nhiều ca-lo hơn nước lã.

Mình buồn rầu nói:

- Hoặc cũng có nghĩa là sẽ mất tất cả.

Nevva gật. Chúng mình qua nhiều dãy nhà, tới một tòa nhà lớn, không cửa sổ. Vào trong, mình thấy đây là một trung tâm sản xuất. Nevva và mình đi dọc lối nhỏ, nhìn xuống một phòng rộng chứa nhiều hàng người đang ngồi lắp ráp giày. Thật mà. Họ làm giày. Nhưng không phải là những thợ giày tiểu yêu vui nhộn trong cổ tích đâu. Một đám người ngồi thành nhiều hàng, tất cả đều làm việc bằng tay. Một hình ảnh buồn thảm mình chưa từng thấy bao giờ. Không ai nói, thậm chí nhìn, người kế bên. Họ cần mẫn, gò người trên công việc. Người khâu, người nhuộm, người cắt nguyên liệu. Âm thanh duy nhất là tiếng lách cách của dụng cụ hay tiếng vải bị cắt loạt xoạt.

Mình nói:

- Tôi không hiểu. Quillan là một lãnh địa lạc hậu, sao họ không thiết kế máy để làm việc này?

- Có chứ. Nhưng máy đắt tiền. Con người thì không. Đã có thời, những gì anh đang thấy đều làm tự động. Blok đã cho hủy hết máy móc.

- Nhưng... Vì sao? Người làm không thể rẻ hơn máy được!

- Rẻ hơn, nếu trả lương cho họ như nô lệ. Máy phải bảo trì, sửa chữa. Con người có thể thay thế. Ngoài ra, cho đến khi nào những công nhân này còn lệ thuộc vào Blok vì đồng lương, công

ty còn kiểm soát được đời sống của họ.

Rõ như gương. Blok hoàn toàn kiểm soát lãnh địa và con người ở đây. Trả lương cho công nhân nô lệ lợi nhuận cao hơn sản xuất theo qui trình tự động nhiều. Blok đang chủ tâm kèm hãm sự tiến bộ của lãnh địa, để giữ quyền kiểm soát con người. Không, họ đang ép buộc lãnh địa lùi vào lạc hậu. Công ty này xem con người trên Quillan như đồ phế thải. Thật dã man.

Một hồi còi vang lên. Mọi người ngừng làm việc, đứng dậy, vội vàng nhưng lạng lẽ, tràn ra ngoài. Bên phải mình, mấy trăm người đi ra, trong khi đám công nhân mới tiến vào từ bên trái. Thêm hồi còi nữa, những người mới tới chỗ ngồi vào chỗ, bắt tay ngay vào công việc toán trước để lại. Toàn bộ qui trình giữa hai tiếng còi chỉ khoảng ba mươi giây.

Mình thần thờ nói:

- Họ giống như những dado sống.

- Ồ không. Dado thoải mái hơn, vì chúng không nhận biết sự khốn khổ là thế nào.

Mình yêu cầu được ra khỏi đây, mình không muốn nhìn cảnh này thêm nữa. Khốn nỗi, nơi này vẫn chưa là phần thê thảm nhất. Nevva đưa mình tới một ngôi nhà, nhìn bên ngoài không khác gì lắm với bất kỳ nhà nào trong thành phố. Xám xịt, to lớn, vậy đó. Bên trong là một câu chuyện khác. Đó là một không gian khổng lồ hình tròn với mái vòm đồ sộ. Nơi này hẳn đã có thời được trang hoàng rất đẹp. Tường làm bằng gạch màu nâu nhạt. Mái vòm trông như một tác phẩm điêu khắc bằng kính màu. Sàn bằng đá hoa cương trắng. Nơi này làm mình nhớ lại Nhà Ga Trung tâm ở New York. Mình không nói quá đâu, vì Nevva cho mình biết đã có thời nơi này là một ga xe lửa sầm uất. Hàng chục cổng dẫn ra các đường ray. Chính giữa là một kiến trúc trông giống phòng bán vé, với mái trần mạ vàng. Trên một bức tường là tấm bảng lớn, chắc từng là lịch tàu chạy. Mình có thể tưởng tượng khi nơi này còn rộn rịp hành khách lên đường tới những nơi xa xôi khác.

Nhưng không còn như thế nữa. Từ ngoài đường nhìn vào không thể thấy nơi này, vì ẩn sau những bức tường xám xịt không cửa sổ, nó mất dạng trong cái thành phố ảm đạm. Bên trong, bụi đất phủ đầy. Mái vòm kính màu đã được xây bít bằng gạch, ánh sáng không thể rọi qua. Những bức tường lem nhem dơ bẩn. Sàn đá nứt nẻ. Mái vòm phòng vé hoen ố. Đã từ lâu rồi nơi này vắng bóng du khách. Hay ít ra chỉ có những "khách" được lựa chọn tới đây.

Tuy nhiên nơi này vẫn tấp nập, nhưng không có những du khách vui vẻ. Từ trên cao, qua một cửa sổ gần mái trần, mình và Nevva nhìn xuống hoạt động bên dưới. Hàng đoàn người nổi hàng rờn rợn trên sàn, quanh những rào gỗ giữ cho họ tiến lên trong vòng trật tự. Như thể hàng rào chưa đủ, an ninh dado lảng vảng trong đám đông, bảo đảm họ không gây rắc rối gì. Tất cả những người trong hàng đều mang "thòng lọng" trên cánh tay. Ngoài đường phố không phải ai cũng có "thòng lọng". Nhưng tại đây, mọi người đều mang. Tất cả đều lóe lên màu vàng.

Đàn ông đàn bà đủ mọi lứa tuổi. Cũng có cả trẻ con. Trông chúng có vẻ như không đi cùng người lớn. Tất cả bọn chúng đều có vẻ như đi một mình và đều hoảng sợ. Chúng mà dậm chân là bị người đi trước hoặc người đi sau hoặc một dado dữ tợn xô đẩy. Điều làm cảnh này thêm thảm hơn là, hầu hết bọn trẻ đều đang khóc lóc.

Hàng người dẫn tới một trong năm chiếc bàn cao. Sau mỗi bàn là một gã khắc nghiệt ngồi bên một màn hình vi tính. Khi người kế tiếp tới bàn, gã này tra trên màn hình máy tính, nạp một dữ liệu gì đó, rồi bảo hành khách tới một cổng ra tàu. Nếu là trên Trái Đất Thứ Hai, mình sẽ nói cảnh này giống như một ga tàu tấp nập và mọi người đang được kiểm tra vé vào ga hoặc đang mua vé. Nhưng đây không là Trái Đất Thứ Hai.

Vừa định hỏi Nevva tất cả những chuyện này là gì, mình bỗng nghe một tiếng gào từ dưới vọng lên. Một người đàn ông vừa được kiểm tra vé và rõ ràng không thích những gì gã ngồi sau bàn nói, vì anh ta quay lại, bỏ chạy. Dado ào ạt chung quanh, túm lấy anh ta, xô tới một trong những cổng ra tàu. Anh ta gào khóc suốt dọc đường. Phản ứng của những người khác không giống nhau. Có người quay mặt đi, có những người đàn bà bật khóc. Ngay khi có người biểu lộ một cảm xúc gì, một dado tiến lại ngay người đó. Chúng không làm gì, chỉ đi kèm bên họ với vẻ đầy hăm dọa. Mình nghĩ đó là một lời cảnh báo nếu họ có ý định tháo chạy.

Mình bối rối hỏi Nevva:

- Thật sự tôi muốn thấy cảnh này không?

- Có thể anh không muốn, nhưng phải thấy. Đây là những người bị thua.

- Cô nói gì?

- Chính xác như tôi nói. Đây là nơi chúng đưa những người đã đặt cược cú chót, và bị thua. Chúng xử lý, phân loại, lập hồ sơ, rồi chuyển tới nơi họ đang được cần tới nhất. Tôi đoán, người bỏ chạy đó được đưa tới tarz.

- Khoan, Cô đang nói tất cả những người này đã đặt cược trò chơi và bị thua?

- Chỉ những người đặt cược cú chót thôi. Họ có mặt tại đây để trả bằng mạng mình hoặc mạng của những người thân.

Mình nhìn xuống đám trẻ đang khóc. Không thể nào tin nổi. Con người bị đối xử như loài gia súc.

Nevva nói:

- Họ không chết hết đâu. Một số chỉ bị kết án vài quý. Co người kém may mắn hơn, bị đưa tới tarz.

Khi nói, cô ta lạnh lùng nhìn xuống những người bên dưới. Giọng không chút xúc động, cô ta chỉ phát biểu sự thật. Mình không nghĩ là cô ta thiếu tình cảm. Sau những gì xảy ra cho cha mẹ, cô đã tạo cho mình một thứ cơ chế tự vệ. Nhưng với mình tất cả chuyện này đều là mới. Mình chỉ muốn khóc.

Nevva nói thêm:

- Tôi tin chắc, một số người đang có mặt tại đây là vì đã đặt cược chống lại anh ở Lưỡi hái và Tock. Tốt cuộc thì học có biết gì về anh đâu.

Lời nói của Nevva làm mình bàng hoàng. Mình đã thật sự dự phần tách rời những con người này khỏi gia đình và cuộc sống của họ, để trở thành nô lệ cho Blok. Tệ hơn nữa. Nhiều người sẽ không trở lại. Mình muốn hét lên.

Một bé trai làm mình chột tỉnh. Nó ú ớ kêu lên, chui qua rào gỗ, đâm đầu chạy. Mình âm thầm mừng rỡ. Mong sao đôi chân bé nhỏ đưa nó khỏi nơi diên rồ này càng xa càng tốt. Nó không đáng phải chịu cảnh này. Không ai trong những con người này đáng bị đối xử như thế. Họ phạm tội vì lòng tham của Blok lái họ vào tuyệt vọng. Không phải lỗi của họ. Hai dado đuổi theo thẳng bé. Không bao giờ biết được chuyện gì xảy ra với nó, vì nó đã lặn vào một đường hầm dẫn ra tàu, với hai dado theo sát phía sau. Trong thâm tâm, mình cố tin là nó đã chạy thoát. Biết là mình chỉ tự dối lòng, nhưng mình cần được tin là có thể trốn thoát khỏi cảnh diên rồ này. Mình nói:

- Tôi muốn ra khỏi đây.

Nevva gật đầu, đưa mình khỏi cửa sổ. Mình biết sẽ không bao giờ quên nổi hình ảnh thằng bé đang chạy. Những gì trải qua trong mấy giờ vừa qua làm mình vừa buồn vừa phẫn nộ. Saint Dane nói đúng. Lãnh địa này mất rồi. Vì sao chuyện này có thể xảy ra? Như lời hắn nói, tất cả chỉ vì lòng tham? Mình không chấp nhận như thế. Phải còn gì khác nữa chứ. Mình hỏi:

- Ông Pop là ai?

Nevva ngạc nhiên hỏi:

- Anh đã nghe về ông?

- Chỉ nghe tên thôi. Ông ta là ai? Dự phần gì trong tất cả chuyện này?

- Tôi chưa bao giờ gặp ông. Nhưng tôi biết nhiều người đã gặp. Anh cần gặp những người đó. Họ sẽ cho anh biết nhiều hơn.

- Họ là ai?

- Pendragon, tại đây tôi có ba cuộc đời. Trợ lý đặc biệt của ban quản lý Blok, anh biết rồi đó. Một Lữ khách, điều này anh cũng biết rồi. Nhưng tôi còn là một người phục hưng. Trên khắp

Quillan, chúng tôi có hàng chục ngàn. Anh nhìn lãnh địa này như một nơi toàn xác chết vô tri biết đi. Không đâu. Những người phục hưng muốn hồi phục sự sống và lãnh địa của chúng tôi.

Chưa bao giờ mình thấy Nevva sôi nổi như thế. Cô ấy đang làm nhiệm vụ, dù không với vai trò của một Lữ khách. Cô đang đặt mạng sống vào vòng nguy hiểm để hồi phục lãnh địa của mình. Hình như còn nhiều người khác trung thành với lý tưởng này. Những người phục hưng. Hai đứa đứng nhìn nhau. Mình đưa tay phải lên, nắm bắt tay trái. Đó là mật mã an ninh dado trao đổi với nhau.

Nevva cười nói:

- Pendragon, anh đầy bất ngờ đấy. Cho tới giờ anh không hổ danh với danh tiếng của anh.
- Bây giờ tôi sẽ được gặp những người phục hưng này chứ?

Cô nắm bắt tay trái, chào lại mình và nói:

- Họ đang chờ.

Nhật kí #26 (Tiếp theo)

QUILLAN

Chúng mình băng qua những cây cầu nối liền nhiều mái nhà cao, làm sự đi lại nhanh nhẹn và dễ dàng hơn. Mình ngạc nhiên thấy không nhiều người sử dụng những cầu này. Chúng mình ngừng lại trên một mái nhà, xem một trò chơi đang phát sóng. Nevva và mình đứng ngang tầm một màn hình khổng lồ, như đang xem một phim IMAX[14] từ hàng ghế đầu. Hình ảnh rộng, âm thanh lớn, rất hứng thú.

Trận đấu diễn ra giữa nhà vô địch, Đấu thủ Xanh Lục và Đấu thủ Xanh Dương. Mình nhận ra Đấu thủ Xanh Dương từ những buổi lang thang trong lâu đài, và trong hai bữa tiệc mình đã tham dự. Tất nhiên mình cũng nhận ra Đấu thủ Xanh Lục. Hắn là nhân vật nổi tiếng.

Cuộc tỉ thí trông như cuộc chạy vượt chướng ngại vật. Các đấu thủ phải chạy xuyên rừng, vượt rào, bơi, đi qua dây căng... Hai bạn biết chạy vượt chướng ngại vật rồi mà, mình k muốn làm các bạn phát chán vì những chi tiết nữa. Mình sẽ cho hai bạn biết một điều trong cuộc thi này làm mình quan tâm. Đấu thủ Xanh Lục chơi không tốt. Ý mình là anh ta cũng khá, nhưng đường đua làm anh bị trở ngại. Đấu thủ Xanh Dương chạy rất hay.

Mình bảo:

- Xanh Lục thua mất.
- Chỉ là vấn đề thời gian trước khi anh ta bị đánh bại. Anh ta đã từng may mắn.

Đám đông hoàn toàn chăm chú vào cuộc đua. Nhìn xuống, mình thấy mấy ngàn con người làm tắc nghẽn đường phố, trông như một đám đông khổng lồ trong một giải cúp bóng đá thế giới. Chỉ có một điều khác là có nhiều cọc tử hình dành cho khán giả hơn. Mình tự hỏi, khi trò chơi này kết thúc, bao nhiêu người trong số họ sẽ xếp hàng trong cái nhà ga cũ khủng khiếp kia.

Nếu Đấu thủ Xanh Dương thắng cuộc, mình đoán sẽ có nhiều người xếp hàng trong đó. Thật sự trong thâm tâm, mình cổ vũ cho Đấu thủ Xanh Lục, vì anh ta được ngưỡng mộ và đa số rất có lẽ đã đặt cược vào anh.

Nevva nói:

- Nhược điểm của Đấu thủ Xanh Lục là chậm chạp. Anh ta khỏe mạnh nhưng vụng về. Mặt mạnh thật sự của anh ta là thái độ thi đấu. Tàn nhẫn. Không hề hoảng sợ. Tôi tin chắc, khi thi

đấu với một người cũng tự tin như mình, anh ta sẽ bị thua.

- Cô biết rất nhiều về những trò chơi này.

- Đó là một phần công việc của tôi. Dù có không thích đi nữa, tôi vẫn phải theo dõi các trò chơi.

- Trò chạy đua này có vẻ không có gì nguy hiểm.

- So với nhiều trò khác thì không. Cả hai đấu thủ đều sẽ sống, trừ khi phạm sai lầm trên đường chạy. Rất nhiều chướng ngại vật cạm bẫy đầy nguy hiểm.

Chướng ngại vật cuối cùng gồm có hai sợi dây giăng qua một hố rộng. Các đấu thủ phải nắm dây vượt qua. Ngã xuống sẽ bị thương. Hố sâu khoảng gần mười mét, bên dưới không có đệm lót. Trái dài dưới hai sợi dây là một thứ trông giống như những mấu thép sắc bén. Đấu thủ Xanh Dương chạm hai dây trước. Anh ta đã dẫn đầu một cách thoải mái. Nếu Xanh Lục không tạo được khoảng cách lớn, Xanh Dương sẽ thắng. Đấu thủ Xanh Dương nắm một sợi dây, quăng chân lên, bàn chân móc vào dây. Phương pháp của anh ta là đầu lộn xuống, kéo người đi bằng hai tay, hai chân quắp lên dây làm giảm bớt trọng lượng cho hai cánh tay. Rất khôn khéo. Có vẻ như chắc chắn phần thắng sẽ thuộc về anh ta.

Đấu thủ Xanh Lục không nhượng bộ, dù lúc đầu rõ ràng anh ta có vẻ muốn bỏ cuộc. Tới điểm nắm dây, anh ta ngừng lại, lưỡng lự. Mình nghĩ anh ta toại rồi. Đám đông như hóa rồ. Họ gào lên màn hình – như anh ta có thể nghe thấy – năn nỉ anh ta tiếp tục tiến lên. Gần như mình có thể cảm thấy nỗi thống khổ dâng lên từ đám đông bên dưới. Kẻ đặt cược cho anh ta nắm chắc phần thắng sắp thua. Cái giá phải trả, nếu thua cuộc, sẽ là địa ngục, đúng nghĩa đen.

Đấu thủ Xanh Lục đã có kế hoạch khác. Thấy anh ta hít một hơi, mình tưởng anh ta sắp nhảy lên dây. Nhưng không. Anh ta cúi xuống mắt cá, kéo ống quần lên, rút từ trong giày ra một con dao. Loại dao chúng ta thường dùng trong bữa ăn. Không là vũ khí, nhưng đủ sắc.

Mình hỏi Nevva:

- Anh ta làm gì vậy? Vụ này được phép không?

- Tất cả đều được phép. Qui tắc duy nhất là tới đích trước đối thủ. Làm cách nào tùy ý.

Đấu thủ Xanh Lục với tay, bắt đầu cứa sợi dây của Đấu thủ Xanh Dương! Tiếng kêu gào thống khổ của đám đông chuyển thành hoan hô mừng rỡ. Họ không hề bàng hoàng trước phương pháp tàn ác của anh ta, trái lại, họ thấy đây là cách để chiến thắng. Họ gào lên thúc giục. Mình đoán, khi mạng sống bị đe dọa, tinh thần thượng võ không được tính tới. Kể cả nếu phải giết người. Đấu thủ Xanh Dương thấy những gì đang xảy ra, cố gắng tăng tốc. Thật không thể tin nổi. Nevva nói đúng, Đấu thủ Xanh Lục rất tàn nhẫn. Không có tài hạ Đấu thủ Xanh Dương, anh ta chơi trò gian lận. Nhưng nếu không có quy tắc, thì thật sự anh ta có gian lận đâu. Trong đám đông, tiếng kêu gào thúc giục Xanh Dương tăng tốc. Họ không cần biết là anh ta có thể bị thương, họ muốn anh phải thắng.

Nhưng anh ta đã không thắng.

Xanh Dương còn cách đích mấy mét, sợi dây bị Xanh Lục cắt đứt. Đám đông rú lên mừng rỡ, Xanh Dương cũng rú lên, rơi thẳng xuống sắt thép lởm chởm bên dưới. Máy quay không thu hình anh ta chạm đáy hố nên mình không biết anh ta bị thương đến cỡ nào. Mình chỉ thấy Đấu thủ Xanh Lục nhìn xuống nạn nhân, rồi ơ hờ nắm sợi dây kia, đu người lên. Hắn sử dụng phương pháp giống như Đấu thủ Xanh Dương, nhưng di chuyển chậm rãi và bài bản hơn. Không vội vàng. Điều đó cho mình biết Đấu thủ Xanh Dương sẽ không leo ra khỏi hố nữa. Ngay khi Xanh Lục vượt qua hố, màn hình trống trơn, rồi lóe lên hàng chữ: NGƯỜI CHIẾN THẮNG – ĐẤU THỦ XANH LỤC.

Đường phố vang lên những tiếng nói hờn hờ, dù tiếng la hét vui vẻ mau chóng bị chìm trong tiếng còi hú của dardo tới bắt những người thua cược. Nevva và mình nhìn đám đông bên dưới đang phân tán. Người lạng lẽ bước đi, người chạy thì bị dardo vượt bắt.

Mình nói:

- Lãnh địa này là một ác mộng

- Đúng. Nhưng chúng ta sẽ thay đổi nó.

Mình nghiêng rằng, giận dữ nói:

- Tôi muốn gặp những người phục hưng... Ngay bây giờ.

Nevva đưa cái bao lên để trùm đầu mình và nhún vai:

- Xin lỗi. Họ sống sót nhờ sống trong bí mật. Không dễ lấy được lòng tin của họ. Thậm chí, tôi cũng không biết hết những bí mật về họ.

- Ông Pop là ai?

- Một nhân vật lớn.

- Cô biết gì về ông ta? Tôi đã nghe các đấu thủ nâng ly chúc mừng ông ấy.

- Chắc chắn Pop là một cái tên giả.

Mình không chắc lắm. Từ khi đi khỏi Trái Đất Thứ Hai, mình đã nghe nhiều cái tên lạ lùng. "Nevva" cũng chẳng phải là một cái tên bình thường lắm. Nhưng mình không nói gì hết.

Nevva nói tiếp:

- Ông ta là linh hồn của phục hưng. Khi khởi sự, ông sẽ lãnh đạo chúng tôi. Nhưng cho đến lúc đó, ông phải sống trong vòng bí mật, vì những lý do hiển nhiên.

- Ban quản trị có biết về những người phục hưng không?

- Không biết một cách chính xác. Họ chỉ nghe đồn, nhưng không coi trọng. Họ tin là đã thống trị trọn vẹn lãnh địa. Cũng không sai lắm. Nhưng họ quá ngạo mạn. Ý nghĩ hàng triệu ngàn người hành động chỉ với một mục đích là lật đổ công ty quá xa lạ với họ. Họ không cho đó là chuyện quan trọng. Họ đánh giá quá thấp tinh thần nhân dân. Tôi tin, điều đó sẽ làm hại họ.

- Vậy là họ không biết về ông Pop?

- Đã có nhiều chuyện về những vị anh hùng sẽ xuất hiện để giải thoát người dân khỏi ách thống trị, nhưng không có gì chứng tỏ đó là sự thật. Họ có nghe về ông Pop không ư? Chắc chắn là có. Nhưng họ coi ông như một huyền thoại phát sinh từ nỗi tuyệt vọng. Họ không tin ông Pop có thật. Những người phục hưng muốn giữ tình trạng đó, cho đến khi đúng thời cơ.

- Bằng cách nào cô đã móc nối được với những người đó? Làm việc cho ủy ban quản trị trong khi tham gia một tổ chức bí mật đang cố lật đổ họ, không căng thẳng sao?

- Chính đó là một sự hấp dẫn. Khi ông Press cho tôi biết về số phận trở thành một Lữ khách của mình, tôi đã tra vấn lương tâm mình rất nhiều. Sau khi thăm viếng các lãnh địa và nhìn Quillan từ một viễn cảnh khác, tôi biết cách tốt nhất có thể giúp lãnh địa của mình là mưu đồ chống lại chính những kẻ tôi đang phục vụ.

- Và trả thù cho những gì đã xảy ra cho cha mẹ cô?

Nevva ném cho mình một ánh nhìn nghiêm khắc. Ước gì mình đừng bật ra câu nói chường tai đó.

- Xin lỗi. Nhiều khi tôi không kịp giữ lời.

- Không sao. Tôi oán trách ủy ban và Blok về chuyện cha mẹ mình. Nhưng, Pendragon, đây không là việc vì tôi, mà vì những gì Blok đã gây ra cho toàn lãnh địa. Chuyện của tôi chỉ là một trong hàng triệu vụ khác. Đó mới là lý do tôi đã cố tìm ra những người phục hưng.

- Nếu họ quá bí ẩn như thế, làm sao cô đã tìm ra họ?

Nevva cười:

- Pendragon, tôi rất tài xoay trở. Hiếm chuyện gì lọt qua mắt tôi. Tôi nghe ngóng, dò hỏi, và sau cùng tôi đã tìm ra cách đến với những nhà lãnh đạo. Thú thật, cũng nhờ tôi làm việc cho ủy ban. Có ai đó trong hàng ngũ của mình ở sát bên kẻ thù là chuyện quá hấp dẫn, những người phục hưng không thể bỏ qua. Tôi đã được huấn luyện với họ gần hai mươi quý...

- Tôi không hiểu một quý là bao lâu.

Nevva không có câu trả lời. Làm sao giải thích một năm hay một tháng là gì.

- Hai mươi quý đủ lâu để phục hưng chấp nhận tôi. Thật ra, tôi đã chứng tỏ giá trị để họ cho tôi làm trưởng đơn vị.

Mình không muốn hỏi trưởng đơn vị là gì, chắc cũng khó giải thích như một quý.

- Nhưng tôi vẫn chưa được chấp nhận và cấp cao nhất. Đó là lý do tôi chưa được gặp ông Pop. Nhưng với kế hoạch của mình, chắc chắn sẽ có sự thay đổi.

- Kế hoạch đó là...?

- Là anh đó, Pendragon. Đó chính là lý do chúng ta phải gặp họ bây giờ.

Cô ta đưa bao vải lên, ngưng ngáp cười nói:

- Cho đến khi họ tin tưởng anh, nơi ở của họ vẫn phải giữ bí mật

Miễn cưỡng cầm cái bao, mình hỏi:

- Cô đã nói gì về tôi? Hy vọng không nói sự thật.

- Đương nhiên là không. Tôi nói với họ anh là người có thể giúp chúng tôi. Chỉ thế thôi.

Mình không phải trùm bao lên đầu cho đến khi vào trong tòa nhà và bước vào thang máy. Nevva đưa mình xuống một đoạn đường dài nửa trong lòng thành phố Rune. Mình đoán là đang xuống rất sâu. Vì nhiệt độ hạ hẳn. Chắc chắn tại mình đang đi xa khỏi khi phố chính. Sau chừng hai mươi phút, mình cảm thấy như bước vào một khu rộng lớn. Mình nói vậy, vì trước đây, mọi âm thanh nghe rất gần, nghe như tại mình đang bước qua một hành lang hẹp. Chỉ có tiếng chân chúng mình dội lại từ những bức tường. Nhưng nơi mới này có vẻ rộng mở. Không là ngoài trời, vì quá lạnh và yên tĩnh, nhưng rõ ràng là một khu rộng lớn. Giống như một nhà chứa máy bay hoặc một sân bóng rổ.

Kéo bao vải khỏi đầu mình, Nevva tuyên bố:

- Chúng ta tới rồi.

Mình phải chớp mắt hai lần để biết chắc những gì mình đang thấy là sự thật. Mình nhìn quanh không gian rộng lớn, cố tìm hiểu. Nevva im lặng. Chắc cô ta nhận thấy vẻ bối rối của mình. Mình lẩm bẩm:

- Là... là một khu thương mại!

Đó là một khu thương mại đổ nát, bỏ hoang. Chúng mình đang đứng trong một sân trung tâm. Ngay trên đầu chúng mình là một cửa sổ trên mái nhà đã được lát bằng gạch, giống như kính màu trong nhà ga tàu hỏa. Trước mặt chúng mình là suối phun nước khô cạn từ lâu. Hình như khu vực này gồm ba tầng, và chúng mình đang đứng trên tầng thấp nhất. Bốn cầu thang đá hoa cương rộng dẫn lên tầng trên. Mình không biết từ đó lên tầng cao nhất bằng cách nào. Chắc có cầu thang cuốn. Nếu có, mình đảm bảo là chúng không hoạt động. Nơi này đã chết nhiều năm hay nhiều quý - rồi. Giống những khu thương mại trên Trái Đất Thứ Hai, cũng có nhiều gian nối thành dãy sát bên nhau. Không như những cửa hàng ngoài phố bán "Quần áo", "Lương thực", những gian hàng này có tên riêng như "Razzle", "Tom & Kissner", "Pookies", "Bountyful Table". Có những gian hàng bán những đồ giống như trong khu thương mại quê mình. Mình thấy tiệm nhạc, quầy hoa, hiệu sách, đồ chơi, thậm chí một cửa hàng chỉ chuyên bán kẹo.

Tất cả đều đóng cửa. Hoang vắng, trống rỗng, chết chóc. Bảng hiệu đen thui, kính tủ bụi bám. Bảng chứng duy nhất đây từng là nơi buôn bán là những bảng hiệu vàng úa và những giá hàng trống rỗng. Mình không là đứa khoái vào khu thương mại. Dù mình biết nhiều người thích la cà ở đó với bạn bè, cứ như đó là trung tâm vũ trụ vậy. Có người lại thích loanh quang ngắm nghía như vào bảo tàng. Mình thì không. Nếu có tiệm nào trong đó bán một thứ mình cần, mình tới mua. Nếu không, mình né như né dịch. Nhưng nhìn khu thương mại hoang vắng trên Quillan này, thật sự làm mình buồn. Đây là bằng chứng Quillan đã có thời có một nền kinh doanh tự do.

Mình bắt đầu nhìn những dấu hiệu của một nền văn minh đã mất, như đào bới qua các lớp cát Ai Cập, để phát hiện những thành phố cổ. Những lớp xi măng xám tại thành phố Rune này đã che kín một thành phố đã có thời nổi tiếng. Mình chỉ có thể hình dung còn những gì khác nữa bị che lấp bởi công cuộc xóa sạch một xã hội của Blok. Không còn gì phải nghi ngờ: Blok đã giết chết Quillan.

Một giọng nói vang lên:

- Cô đã tới rồi.

Quay phắt lại, mình thấy một người đứng trên đầu cầu thang nhìn xuống hai đứa mình. Người đó trùm một mặt nạ giống như những người đã giải thoát mình khỏi Veego và LaBerge. Anh ta đứng dạng chân, tay cầm một thứ giống như cây gậy màu đen, vỗ vỗ lên bàn tay kia, vẻ đe dọa.

Nevva nói vọng lên:

- Chúng tôi ngừng lại xem trận thi đấu. Tôi nghĩ, để anh ta chứng kiến là một điều quan trọng.

Sau lưng chúng mình, một giọng oang oang cất lên. Vội nhìn lại, mình thấy một người khác đứng trên cầu thang đối diện cầu thang thứ nhất:

- Cô biết tất cả chúng ta đều gặp khó khăn để có thể chuồn đi vào ban ngày. Thời giờ của chúng ta rất quý giá.

Nevva nhận lỗi, nhưng vẫn giữ nguyên quan điểm:

- Tôi hiểu điều đó hơn ai hết. Nhưng tôi tin, tôi không phí phạm một phút nào của chúng ta. Những gì tôi đã làm đều quan trọng. Mong quý vị tin vào sự phán đoán của tôi.

Thêm ba người trùm đen thui nữa xuất hiện trên các đầu cầu thang. Chúng mình bị những người đeo mặt nạ với những cây gậy đen này bao vây.

Mình nói với Nevva:

- Đây là những người phục hưng à?

- Họ là lãnh đạo phục hưng tại Rune. Rune có số lãnh đạo lớn nhất của...

Người xuất hiện đầu tiên quát lớn:

- Đủ rồi!

Nevva nín bật, rồi nói:

- Xin lỗi. Nhưng nếu anh ấy sẽ giúp chúng ta, chúng ta phải tin tưởng anh ấy.

Người đó bước xuống cầu thang, tiến tới hai đứa mình. Mấy người kia cũng vậy. Vòng vây xiết quanh tụi mình. Cứ cho rằng họ là người tốt, nhưng họ không biết mình là ai. Nếu mình bị họ coi là một kẻ xấu, thì dù đây là con người tốt hay xấu, thì... Ôi hai bạn hiểu rồi đó.

Gã thứ nhất lên tiếng:

- Tên anh là gì?

- Pendragon. Còn anh?

Nevva liếc mình như mình vừa tỏ ra hơi bị quá lệ miệng. Cô vội lên tiếng:

- Tha lỗi cho anh ấy vì quá hấp tấp.

- Tôi cũng phải tha cả lỗi nói dối của hắn sao?

Hả? Anh ta nói vậy là sao? Mình nhìn Nevva. Cô cũng ngờ ngác như mình. Bước xuống hết bậc thang trước mặt mình, anh ta lột bỏ mặt nạ, để lộ ra... không là anh ta. Mà là cô ta. Mình biết cô ta. Đây là người lái mô tô đã giúp chò gã chạy thoát khỏi bọn dado trong lần đầu mình tới Quillan. Điều đó có nghĩa là...

Mình nhìn quanh trong khi mấy người kia lột bỏ mặt nạ. Đúng như mình nghĩ, một trong số họ là ông già đã giúp mình thoát khỏi bọn dado và đưa mình tới ga-ra, nơi mình bị bắt.

Nevva lên tiếng:

- Đây là Tylee Magna. Cô ấy là lãnh đạo của chúng tôi tại Rune.

Tylee Magna mỉa mai:

- Tôi thấy anh không còn thông lọng nữa. Cũng tháo ra như cái trước sao?

Nevva bối rối nói:

- Khoan. Hai người đã gặp nhau rồi.

Đây là lần đầu mình thấy Nevva cuống lên.

Mình bảo cô:

- Họ đã giúp tôi thoát thân khi bọn an ninh dado đuổi bắt. Ít ra là cũng thoát được một lúc.

Gay đây. Mình quên là đã nói dối khi được họ giúp tẩu thoát. Muốn lấy lòng tin của họ, mình không nên để họ nghĩ là mình đã bịa chuyện – dù đúng là mình đã bịa chuyện.

Ông già đưa tay phải lên, nắm bắp tay trái, hỏi:

- Cậu biết mật hiệu của chúng tôi?

- Chỉ là may mắn. Cháu thấy hai người ra dấu với nhau khi cứu anh chàng kia thoát khỏi dardo.

Ông già và Tylee Magna nhìn nhau. Không biết họ bị ấn tượng vì mình có tài quan sát, hay tự giận là đã quá lộ liễu để lộ ám hiệu tối mật của điệp viên.

Magna hỏi thẳng:

- Vậy là cậu đã lừa để chúng tôi giúp, rồi nói dối chúng tôi.

Nghĩ là không nên nói dối thêm nữa, mình nói:

- Phải, tôi đã nói dối.

Nevva lại vội nói:

- Anh ta từ thành phố khác tới đây. Tôi đã đưa cho anh ta quần áo đấu thủ và thòng lọng.

Ông già đầu bạc nói với cô:

- Chúng tôi đã thấy cậu ấy thi đấu. Cô nói đúng, cậu ta thật phi thường.

Magna cứng rắn nói:

- Điều đó không là vấn đề. Quá liều lĩnh và quá nguy hiểm.

Nevva nói ngay:

- Nhưng thử nghĩ, chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta thành công? Đây có thể là khoảnh khắc quyết định của chúng ta. Chúng ta có cơ hội tạo ra tia lửa đặt phục hưng vào khởi động. Không thể bỏ qua cơ hội này.

- Nhưng nếu anh ta thất bại?

- Nếu anh ta thất bại, tình hình của chúng ta cũng không tệ hơn hiện nay. Tôi thấy không còn chọn lựa nào khác nữa.

Mình lên tiếng:

- Nay các vị. Có ai làm ơn cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?

Nevva nhìn Tylee Magna như chờ cô ta đồng ý. Tylee gật. Nevva tiến tới trước mặt mình, nói:

- Chúng tôi đã sẵn sàng. Hàng mười ngàn người trên khắp Quillan đã sẵn sàng đòi lại quyền sống của mình.

- Cô đang nói về một cuộc nội chiến?

- Trên một phương diện nào đó thì đúng vậy. Chúng ta sẽ bắt đầu với an ninh dardo. Phải tiêu diệt chúng. Chúng tôi đã dự trữ vũ khí và đang huấn luyện cho vụ đó. Ngay sau khi lực lượng an ninh không còn là mối đe dọa nữa, sức mạnh sẽ thuộc về chúng ta. Blok lệ thuộc vào sức người để tồn tại. Nếu con người nổi dậy, Blok sẽ không còn sức mạnh. Xưởng sản xuất của chúng sẽ sụp đổ, tarz sẽ ngưng trệ, nhà máy nước sẽ được kiểm soát.

- Nếu dễ vậy, sao các người chưa làm?

Tylee Magan trả lời:

- Vì nhân dân không có ý chí. Blok không chỉ kiểm soát sinh hoạt của chúng tôi, mà còn kiểm soát cả tinh thần. Sau quá nhiều thế hệ phải sống kiểu này, mọi người không tin là có bất kỳ cách sống nào khác. Blok đã cưỡng đoạt vật sở hữu quý giá nhất mà ai cũng có: đó là trí tưởng tượng.

Ông già từng làm mình nhớ tới cha mình nói thêm:

- Những người phục hưng tin là chúng tôi có thể giành lại điều đó. Chúng tôi phải làm sao để người dân hiểu là đời sống còn nhiều điều đáng quý hơn những gì họ đang có. Nghe thì quá đơn giản, nhưng thuyết phục số đông như thế quả là rất khó. Chúng tôi mới chỉ có mười ngàn người. Cần phải có hàng triệu người.

Mình hỏi:

- Ông Pop đóng vai trò gì trong vụ này?

Họ nhìn nhau. Nevva nghiêng sang Magna, nóng lòng nghe câu trả lời cũng như mình. Magna lên tiếng:

- Ông Pop là lãnh đạo tinh thần của chúng tôi. Khi cuộc phục hưng bắt đầu, chính ông sẽ cho chúng tôi biết mọi đường lối. Nhưng bước đầu tiên là ở chúng tôi.

Nevva nói thêm:

- Đó đúng là lúc anh nhập cuộc, Pendragon. Chúng tôi đang tìm kiếm đúng người để chăm sóc cuộc phục hưng. Tôi tin người đó là anh.

Nhìn thẳng mình, cô ta nhấn mạnh:

- Pendragon, đây có thể là bước ngoặt của Quillan.

Rắc rắc!

Mảnh kính và gạch trút xuống như mưa. Mấy người phục hưng nhảy lùi lại, vẻ kinh ngạc chẳng kém mình. Mình che mắt, ngược nhìn những bóng người đang xuống thẳng chúng mình từ mái trần vỡ. Như những con nhện khổng lồ, họ trượt trên những sợi dây từ mái nhà thả xuống.

Magna hỗn hển:

- Chúng phát hiện ra chúng ta rồi.

Chúng không là nhện khổng lồ. Chúng là an ninh dado. Chúng đã khám phá ra sào huyệt của những người phục hưng.

Nhật kí #26 (Tiếp theo)

QUILLAN

Chúng mình bị tấn công.

Ông già sững sờ nói:

- Sao chúng có thể tìm ra chỗ này?

Không ai nán lại để trả lời. An ninh dado đang xuống ngay trên đầu, như một toán đặc công. Chúng thoăn thoắt tụt xuống dây điều luyện và chính xác như lính nhà nghề. Khoảng tám tên. Ai biết trên mái còn bao nhiêu tên nữa. Chúng đông hơn tụi mình. Tệ hơn nữa, chúng có súng. Bản năng đầu tiên của mình là chạy. Với tất cả những gì mình đã biết, thì đây là đội ám sát. Mấy người kia cũng nghĩ như mình. Không ai muốn ở lại đấu với chúng.

Magna ra lệnh:

- Tản ra!

Năm người phục hưng chạy năm ngã. Mình nhìn Nevva. Mắt cô trợn trừng khiếp đảm:

- Tôi sẽ tìm anh sau.

Dứt lời, cô bỏ chạy. Mình làm theo. Khi tụi dado đang tụt xuống, mình chạy tới cầu thang dẫn lên tầng trên, nhảy ba bậc một. Tới đầu cầu thang, mình tiếp tục chạy xuôi một hành lang rộng. Mình hoàn toàn bối bối vì không biết chạy đi đâu. *Hy vọng* tìm được cửa ra ngoài, trước khi tụi dado chạm mặt đất và đuổi theo mình. Tất nhiên mình sợ gặp một cửa dẫn tới đường cùng, rồi bị chúng tóm cổ, đưa lại về lâu đài. Hoặc tới một nơi kinh hơn nữa. Một người phục hưng chạy trước mình. Mình quyết định ngay là bám theo anh ta. Chắc anh ta phải biết là đang tiến tới đâu.

Phụt! Phụt!

Quá muộn! Bọn dado bắn mấy khẩu súng vàng trước khi chúng chạm đất. Anh chàng phục hưng trúng cả hai viên, đầu lật ra sau, thân đổ nhào tới trước. Mình nghĩ anh ta đã bất tỉnh trước khi ngã xuống sàn. Mình nhào xuống, lết sấp trên nền đá hoa cương. Cố trở thành mục tiêu càng nhỏ càng tốt. Nhìn vội lại, mình thấy đám dado đã tụt khỏi tầng mình đang nằm, xuống tầng trệt, nơi mấy phút trước bọn mình vừa đứng. Có nghĩa là mình còn vài giây, trước khi chúng hạ xuống mặt đất, chạy lên thang, và bắn tiếp. Để ý thấy cây gậy kim loại người phục hưng làm rơi khi bị bắn, theo bản năng mình bò lại nhặt. Con người bất tỉnh này không sử dụng tới nó nữa. Cây gậy dài gần hai mét, mỏng nhưng nặng. Không nặng bằng vũ khí gỗ trên Zadaa, nhưng mình cần một thứ để tự vệ. Phải tự vệ.

Vừa định đứng dậy chạy, mình chợt thấy người phục hưng bất tỉnh đang nằm trong tầm định đoạt của bọn an ninh dado. Chuyện gì xảy ra nếu chúng thật sự là đội ám sát? Hoặc chuyện gì xảy ra nếu chúng bắt và bắt anh ta khai ra những bí mật của phục hưng? Không thể bỏ mặc anh ta được, mình buông cây gậy, nắm chân anh ta, kéo vào một cửa hàng trống rỗng. Bên trong, từ cửa tới cuối gian hàng, mình thấy hàng kệ xếp khung kệ. Đây từng là một cửa hàng sách. Các kệ sách gần như trống trơn ngoài mấy quyển sách ố vàng buồn thảm. Trong thoáng giây đó, mình tưởng tượng những hàng kệ đầy sách màu sắc rực rỡ. Ý nghĩ con tim và linh hồn của toàn bộ một lãnh địa bị hủy hoại, quên lãng, phủ kín bằng một lớp xi măng xám làm lòng mình đau thối.

Còn đau lòng hơn khi biết tại mình đang bị một đám robot sát nhân truy đuổi. Mình không có thời gian luẩn quẩn ở đây, để thương tiếc sự mất mát những cuốn sách của Quillan. Nắm một tay một chân người phục hưng bất tỉnh, mình vụng về kéo anh ta lên, cõng theo kiểu lính cứu hỏa. Anh ta nhỏ con và khá nhẹ, nhưng thú thật, mình đang mạnh dần lên. Tất cả việc làm tại trại huấn luyện trên Zadaa đã đạt kết quả. Thêm vào đó là mình đang sợ đến chết được. Như mình thường nói, xung lực là bạn tốt. Khi anh ta ở trên vai, mình biết là có thể di chuyển. Ít ra là trong một lúc. Tuy không thể chạy nhanh hơn ai được hết, nhưng ít nhất cũng có thể đưa mình và anh ta tới một nơi trú ẩn an toàn. Vừa bước được hai bước về cuối cửa hàng... kế hoạch của mình tan vỡ cùng với cửa kính mặt tiền của hiệu sách.

Phụt! Phụt! Phụt!

Chúng đã nhìn thấy tụi mình. Khi ba tên dado nhảy qua cửa sổ kính vỡ, mình hụp xuống dưới một kệ trống. Gần như hoàn toàn hành động theo bản năng. Với anh chàng phục hưng vẫn còn trên vai, mình dựa lưng vào kệ sách, đẩy mạnh. Cái kệ dài đổ ụp lên đám dado đang xông tới. Hy vọng làm chúng chậm chân, đủ để mình vượt qua, chạy khỏi cửa hàng. Không còn gì có thể làm cho anh chàng này nữa. Nếu cố vác anh ta, tụi dado sẽ bắt được cả hai. Mình đành phải bỏ anh chàng tội nghiệp này lại, tìm đường thoát thân.

Nhảy qua kệ sách vỡ nát, mình vượt qua tụi dado đang chới với, phóng qua cửa sổ kính vỡ, trở lại khu thương mại. Mình chuẩn bị đón nhận một cú sốc rung động khắp người khi bị trúng đạn. Mình tự nhủ, cứ tiếp tục di chuyển cho đến khi điều đó xảy ra. Khi vượt qua cửa sổ, mình thấy cây gậy kim loại nằm ngay chỗ mình bỏ lại. Không ngần ngại, mình nhặt lên ngay.

Hai giây đó là quá đắt giá. Đủ để mấy tên dado trong cửa hàng lấy lại tinh thần. (Robot có tinh thần không nhỉ?) Ngay khi mình vừa đứng thẳng dậy, một dado phóng qua cửa sổ vỡ, lao tới mình với khẩu súng trên tay. Toi rồi: Không thể chạy. Chắc chắn thằng người máy này sẽ bắn mình trong tầm nhắm quá gần như thế. Khi còn trên Zadaa, mình đã quyết định không là một nạn nhân vô vọng, lệ thuộc vào sự bảo vệ của người khác nữa. Mình đã phải vượt qua chương trình huấn luyện chiến binh mệt đứt hơi, cho những trường hợp giống như thế này. Bây giờ mình đã có khả năng tự vệ. Chỉ phải làm một điều.

Áp dụng những gì đã học.

Mình tính toán, nếu dụ chúng tới gần hơn, mình có thể ngăn chúng bắn. Tất nhiên đây vẫn là ba chọi một, và chúng lại là người máy. Nhưng không còn cách nào khác nữa. Mình chỉ biết một điều là mình không muốn trở lại cái lầu đài đó. Hoặc ít ra là không trở lại một cách dễ dàng.

Dado đầu tiên tiến tới mình như một hậu vệ cố mở rộng vùng truy cản. Mình xoay người

khỏi tầm nhắm, phang cây gậy đen tới bàn tay cầm súng của hắn. Cây gậy vu vu xé không khí, nện khẩu súng vắng ra khỏi nắm tay hắn. Lập tức, mình đập đầu gậy kia trúng gáy, làm robot ngã sóng soài. Mình không muốn nghĩ vũ khí đơn sơ nhưng chết người này sẽ tác động thế nào với xương thịt.

Tên dado không phát ra một âm thanh nào. Nó không cảm thấy đau. Hoặc nếu có, nó đã che giấu rất tài. Vừa định nhặt khẩu súng vàng, mình thấy từ trong cửa hàng sách hai dado kia nhảy tới mình. Đưa cây gậy dài ra trước bằng cả hai tay, song song mặt đất, hai cánh tay khép chặt, mình nện trúng bụng hai robot cũng một lúc. Nếu là người, chúng đã gập người vì đau đớn. Chúng không là người. Không gập người, không đau đớn. Mình quỳ gối, tay nắm gậy, mỗi dado một đầu gậy. Chúng đứng đó, nhìn xuống mình bằng những con mắt búp bê chết, như không có gì xảy ra.

Mình không được huấn luyện vụ này. Tất nhiên chiến đấu với robot không có trong chương trình huấn luyện chiến binh của Loor.

Kéo gậy về sát ngực, mình bật một cú lộn ngược lại sau, hạ xuống bằng chân. Đứng vội dậy, mình nắm chặt vũ khí sẵn sàng... làm gì. Mình không biết. Quất túi bụi mấy bộ máy này tới ngày tận thế thì chúng vẫn tiếp tục tiến tới. Nhưng không thể xuôi tay mà không thử cố gắng. Một dado tiến lại. Súng lăm lăm, sẵn sàng nhả đạn. Mình vung gậy, đánh một đòn giả, hắn nao núng. Mình khom xuống, quay người sang phải, vung gậy sang tên bạn hắn. Gã dado thứ hai này không thấy mình tấn công và không biết bị đánh bằng gì. Bị mình đập trúng chân, robot đổ rầm xuống sàn. Bước tránh sang một bên, mình thúc mạnh đầu gậy xuống lưng hắn. Mình không chuẩn bị tinh thần cho việc xảy ra sau đó. Cây gậy đã xé rách phần sau thân hình robot! Một cảm giác gai gai rần rần trong vũ khí, và robot ngừng hoạt động. Mình đã giết nó. Nếu ngừng lại để phân tích, có thể mình đã phát ói. Nhưng vật này không là người, mà là một bộ máy. Nó không sống. Dù vũ khí này là gì, nó có thể xé rách giàn khung phủ ngoài những robot này và đánh chúng bật khỏi nhiệm vụ.

Mình đang làm nhiệm vụ.

Mình nhận ra, cây gậy không chỉ đánh gục chúng, mà còn xuyên qua lớp vỏ ngoài, phá hỏng bộ máy. Vũ khí đơn giản này không chỉ như cây côn trên Zadaa. Chúng là dụng cụ giết dado.

Có thể dado là robot, nhưng chúng không ngu. Thấy mình nắm được tử huyệt của chúng, chúng thận trọng hơn. Robot bị mình đánh ngã xuống sàn mon men lần tới vũ khí trên mặt đất. Mình phóng tới, đâm cây gậy kim khí xuống cánh tay nó. Cây gậy mạnh tới nỗi cắm phập xuống sàn đá cứng như cắm xuống đất tươi. Nó gắn chặt xuống đó như mình cắm cờ trên đỉnh núi. Không biết bằng chất liệu gì, nhưng nó thật đáng sợ. Cánh tay dado run nhẹ một cái rồi bất động. Nhưng dado vẫn còn chức năng hoạt động. Không với tới khẩu súng, nó vươn tay kia chộp mình. Mình nhảy né khỏi tầm với của nó.

Dado kế tiếp tấn công. Nó nắm vai mình, kéo lại rồi quăng mình qua mặt sàn như một con búp bê rũ liệt. Đã thế, tay mình lại tuột khỏi cây gậy. Dado vừa quăng mình không tiến tới cây gậy. Mình tưởng nó sẽ nhổ gậy giải thoát bạn, nhưng không. Trái lại, nó rút súng khỏi vỏ, bắn mình. *Phụt!*

Năng lượng phóng qua xém trúng cổ, làm tóc mình dựng ngược. Biết sẽ không gặp may lần nữa, mình đứng dậy, chạy vào một cửa hàng bên kia lối đi, đổi diện hiệu sách. Đó là một kho chứa đồ trưng bày cũ của khi thương mại. Bụi đất phủ khắp nơi. Vừa nhảy vào trong, những gì nhìn thấy làm mình chết sững: một biển người! Mình tưởng đó là những xác ướp hay dado không vận hành. Một giây sau mình mới nhận ra đó là những ma-nơ-canh. Hàng trăm ma-nơ-canh đủ kích cỡ, màu sắc, dáng đứng. Có cái trông như người thật. Có cái chỉ phảng phất hình dáng một khuôn mặt. Cả đời chưa bao giờ mình cảm thấy ón như vậy. Mình sợ đến vãi linh hồn, nếu không đang ở trong hoàn cảnh đáng sợ hơn nhiều.

Phụt! Phụt!

Năng lượng phun ra từ khẩu súng xé không khí, bay qua đầu mình. Mình lao vào những hàng ma-nơ-canh, cổ mất hút giữa những hình nhân vô hồn.

Phụt! Một ma-nơ-canh nổ tung kể bên, trút lên mình cả đồng rác rưởi hình nhân. *Phụt!* Thêm

một cánh tay hình nhân khác nổ tung. Mình lom khom, hy vọng thoát khỏi tầm nhìn của dado. Không thể biết khẩu súng vàng có bao nhiêu viên đạn. Sáu? Mười? Một ngàn? Nhiều giấy đã trôi qua. Dado đã ngưng bắn. Mình không tin nó đã bỏ cuộc. Không thể. Nó đã khôn ra và đang lắng nghe. Bằng mọi cách mình phải tìm đường trở lại phía trước cửa hàng, ra ngoài, lấy lại vũ khí diệt dado, hoặc khẩu súng trên mặt đất. Mình lom khom tiến tới. Đế giày vải của mình rất mềm. Mềm đồng nghĩa với êm lặng. Nhìn qua đồng chân tay ma-nơ-canh ngổn ngang vướng víu vào nhau, mình không thể thấy gì. Có lẽ lại hay. Mình không thấy nó, nó cũng sẽ không thấy mình. Mình thận trọng tiến thêm vài bước.

Nhìn qua đồng ma-nơ-canh, mình thấy phía trước cửa hàng. Tên dado không có đó. Hy vọng nó không nghĩ mình đã quay ngược lại, trở ra theo lối cũ, và nó đã tiến sâu vào cửa hàng để săn mình. Liếc qua một ma-nơ-canh cao lớn, xuống lối đi dài, vắng lặng, mình không thấy dado. Tuyệt. Mỗi bước mình càng tiến gần hơn tới cửa trước, và vũ khí. Mình bò thật thấp theo lối đi. Vẫn không thấy dado. Ngoái lại nhìn, mình thấy nó đứng lù lù ngay phía sau, nhắm thẳng mục tiêu. Không hề lẩn tránh, mình lao vào robot, thúc vai ngay ngực nó.

Phụt! Phụt!

Súng hướng lên trần. Gạch ngói rào rào trút xuống. Sức truy cản của mình làm cả hai đều lộn nhào vào một nhóm ma-nơ-canh. Mình và dado lọt thỏm vào một đồng chân tay. Mình có cảm giác như bị hàng chục người níu kéo. Tốt, miễn sao không là dado. Mình lăn ra, đứng bật dậy, lao qua đám ma-nơ-canh khác.

Phụt! Dado đã thoát ra được và bắn tiếp. Hết thời gian e dè tính toán rồi. Mình phải ra khỏi đây gấp. Đâm đầu qua một đồng ma-nơ-canh, chân mình gần như không chạm đất. Với cú nhảy sau cùng, vai mình nện lên mặt sàn. Mình đã tới cửa ra tại khu thương mại. Đứng bật dậy, mình phóng tới hai dado kia. Một đã chết - hoặc bất kỳ từ nào hai bạn gọi một robot nằm phơi bụng. Mình thì gọi là "chết". Còn dado kia vẫn bị cây gậy kim khí ghim cánh tay xuống đất. Mình tự hỏi, sao nó không tự rút ra. Thấy khẩu súng vàng mình đánh bật ra trên sàn, mình lao tới.

Phụt!

Tên dado kia đã ra khỏi cửa hàng và nhắm bắn. Mình dang hai tay, phóng đầu tới trước. Nằm sấp trên sàn, mình tiếp tục trượt đi. Nửa giây sau, mình đã nhặt được khẩu súng lên.

Phụt! Phụt!

Mình vừa lăn người tránh đường đạn, vừa lóng ngóng cầm lấy vũ khí. Suốt đời mình chưa từng chĩa mũi súng vào ai. Thậm chí mình không biết chắc nhắm bắn như thế nào. Nằm ngửa, mình thấy dado đang lại gần. Càng tốt, nhắm mục tiêu không còn là vấn đề. Mình sẽ hạ nó ngay, rất gần. Nâng súng lên bằng cả hai tay, mình bóp cò.

Phụt!

Không bị giật hay bật lên. Chỉ thoáng cảm giác điện giật, mình bắn chính xác.

Nhưng không có gì xảy ra. Dado dừng lại, đứng đó, không tổn thương. Cú bắn của súng không hiệu quả. Dado trơ trơ. Bây giờ nó nắm thế thượng phong. Robot cũng biết điều đó. Đứng dạng hai chân, cách mình vài mét, nó từ từ nâng súng nhắm thẳng mình. Mình không sợ, vì biết sẽ không chết. Nhưng mình đã thua. Dado nhắm rất kỹ, rồi... bóp cò.

Không nổ. Súng rỗng. Mình vẫn sống.

Dado chưa kịp phản ứng, mình lăn tới robot đang bị ghim tay xuống sàn. Mình cần vũ khí. Đứng bật dậy, mình nắm cây gậy, nhổ khỏi sàn, phóng vào tên dado kia như một ngọn giáo. Ngọn giáo chết người xuyên thẳng qua ngực robot. Mình nghe tiếng điện loẹt xoẹt. Chỉ một lát sau nó rùng mình, rũ xuống đất như những ma-nơ-canh đầy bụi bặm trong nhà kho. Chết ngắc. Xong nhiệm vụ. Dù là gì, mình nghĩ mọi chuyện đã kết thúc.

Nhưng không. Mình đã phạm một lỗi lầm kinh khủng. Khi kéo cây gậy khỏi dado kia, mình đã giải thoát nó. Mình cảm thấy nó trước khi mình nhìn thấy nó. Quay phắt lại, mình thấy nó rút khẩu súng từ bao của dado mình giết đầu tiên. Súng đã được nâng cao, nhắm vào... mình. Mình vừa định nhảy tránh, bỗng robot rùng mình. Mình lại nghe tiếng điện loẹt xoẹt. Khẩu súng của dado rơi xuống bên người nó. Chuyện gì đã xảy ra? Robot lão đảo, ngã sấp mặt xuống đất. Chết.

Trên lưng nó một cây gậy cắm ngập. Phía sau nó là Nevva Winter.

- Tôi tin chúng chỉ có bấy nhiêu tên.

Mình nghe đâu đó từ trên cao có tiếng vỗ tay. Nhìn lên tầng trên, mình thấy bốn người phục hưng đang nhìn xuống. Người vỗ tay là Tylee Magna.

Mình nói:

- Trong cửa hàng đó còn một người. Anh ta bị bắn, nhưng tôi nghĩ là không bị thương.

Tylee nói:

- Anh ta sẽ ổn. Chúng tôi đã thấy cậu cố gắng cứu anh ta ra sao.

- Tôi đã cố hết mức có thể.

Tylee nhìn Nevva:

- Sau cùng thì hình như anh chàng Pendragon này có thể giúp chúng ta.

Mình nhìn Nevva. Cô ta cười mãn nguyện:

- Chưa bao giờ tôi nghi ngờ điều đó.

Mình đã gây ấn tượng với họ. Như Nevva, bây giờ những người phục hưng này đã tin là mình có thể giúp họ. Sẽ thoải mái hơn nếu biết chính xác họ cần mình làm gì.

Mình sắp khám phá ra điều đó.

Nhật kí #26 (Tiếp theo)

QUILLAN

Chúng mình phải ra khỏi khu thương mại. Mình được giải thích, đây là một trong những địa điểm bí mật những người phục hưng thường dùng làm nơi hội họp. Bây giờ đã bị dado phát hiện, nơi này không còn an toàn nữa. Mình e rằng, không phải ngẫu nhiên mà nơi tuyệt đối bí mật này bị phát hiện khi có mặt mình. Tylee đồng ý có thể vì mình, nhưng cô ta không trách mình. Dù sao, mình là một đấu thủ đào tẩu, đang bị truy lùng. Họ đoán chắc có kẻ nào đó đã nhận ra mình và báo với an ninh dado. May là tai nạn duy nhất trong cuộc tấn công của dado là người phục hưng bị súng gây mê bắn trúng, và anh ta sẽ bình phục. Mấy người còn lại, mỗi người chỉ bị một dado rượt đuổi và lần lượt từng tên bị họ thanh toán bằng cây-gậy-giết-dado kỳ diệu. Ba dado bám theo mình. Rõ ràng vụ vây bắt là vì mình. Ban quản trị Blok muốn mình trở lại. Veego và LaBerge muốn mình trở lại. Saint Dane muốn mình trở lại. Mình là một người nổi tiếng.

Chúng mình thay nhau vác anh chàng phục hưng bất tỉnh qua khu thương mại bỏ hoang. Mình không hỏi đang đi đâu, vì đoán là chúng mình phải di chuyển tới một nơi an toàn. Tất cả lên hai xe nhỏ, giống như xe trong sân gôn. Mình chung xe với Tylee, Nevva và ông già. Mấy người còn lại đưa anh chàng phục hưng bất tỉnh lên xe kia. Tiếp đó là quãng đường đi qua một hệ thống cửa hàng rất bất ngờ nằm dưới mặt đất. Hai chiếc xe chỉ phát ra tiếng rì rì nhỏ khi phóng đi. Mình phát hiện ra: khu thương mại bỏ hoang chỉ là một trong nhiều khu liên kết với nhau bằng những đường hầm dưới lòng thành phố Rune. Mỗi khi mình tưởng đã tới cuối đường, xe lại rẽ sang một khu thương mại rộng lớn khác, đầy cửa hàng bỏ trống. Không thể cho hai bạn biết mình đã qua bao nhiêu cửa hàng. Chắc phải tới mấy ngàn.

Như hiểu ý mình, Nevva nói:

- Buồn quá, phải không?

- Thật không tin nổi. Những cửa hàng này bỏ trống từ bao giờ?

- Không ai biết chắc, vì những người trực tiếp biết chuyện gì đã xảy ra đều không còn nữa. Nhưng còn những chuyện được kể lại. Mùa đông Rune rất khắc nghiệt. Tôi nghe kể, những cửa hàng này được xây dựng dưới lòng đất là để mọi người có thể tránh lạnh và vẫn tiếp cận được những nhu cầu cần thiết. Có những câu chuyện kỳ lạ về những cửa hàng với đủ loại lương thực khác nhau, những trung tâm sửa chữa vật dụng gia đình. Tôi nghe nói, người ta có thể đi bác sĩ riêng, mua đôi giày, dùng bữa tại những cửa hàng nấu nướng và phục vụ thực khách, rồi đi xem trình diễn một vở kịch. Tất cả chỉ loanh quanh một khúc cuối bộ. Nghe cứ như trong mơ.

Mơ? Với mình, tất cả những điều đó rất giống Trái Đất Thứ Hai.

- Vì sao tất cả đều bỏ trống? Tôi thấy người ta chen chúc nhau trong những tòa nhà trên kia. Sao không xuống đây cho dễ thở hơn?

Tylee trả lời mình:

- Lúc đầu là vì bị cấm. Nhưng sau một thời gian quá lâu, mọi người hầu như không biết tới sự hiện hữu của những nơi này nữa. Không lối vào, tất cả đã được bít kín và quên lãng đối với mọi người... trừ những người phục hưng.

Ít nhất là nửa tiếng sau, khi xe tiến vào một khu thương mại lớn, mình mới bắt đầu thấy dấu hiệu của sự sống. Nhiều người trong trang phục đen của phục hưng, tay cầm súng vàng hoặc những cây gậy đen quen thuộc, đứng ngoài cửa, sẵn sàng ra tay với những khách không mời mà tới.

Nevva nói với mình:

- Bảo vệ.

Vấn đề là họ đang bảo vệ cái gì? Mình tự hỏi không biết chúng mình có cần mặt khẩu không? Nhưng ngay khi thấy Tylee, họ chào bằng cách nắm lấy bắp tay trái. Chúng mình yên ổn vượt qua. Những anh chàng này trông khá nguy hiểm, nhưng hình như họ không đủ quân số để có thể đẩy lùi đạo quân dado khá đông.

Vào sâu hơn, mình thấy, không như những gì Tylee đã nói, dưới khu thương mại này thật sự có người đang sống. Xe đi qua nhiều gia đình co cụm bên nhau trước những cửa hàng. Người đang ăn, người đang ngủ. Thú thật, họ làm mình nhớ tới những người vô gia cư trên Trái Đất Thứ Hai.

Tylee nói:

- Chúng tôi không khuyến khích họ sống dưới này. Đây là nơi đặt cơ sở hoạt động của chúng tôi. Càng nhiều người lui tới, càng thêm cơ hội bị phát hiện.

Ông già nói thêm:

- Có những trường hợp chúng tôi không thể từ chối. Nhiều người trong số này, nếu chúng tôi không cho ăn náu, sẽ bị đưa tới tarz. Người khác thì không thể lo liệu cho gia đình. Quả là rất khó quyết định ai ở ai không, nhưng chúng tôi làm những gì có thể.

Tylee nói:

- Bảo vệ luôn túc trực. Nếu một an ninh dado, thậm chí một người lạ xuất hiện, chúng tôi sẽ biến vào những khu vực khác nhau ngay lập tức.

Ông già tiếp:

- Đã từng có những cuộc tuần tra truy quét của an ninh dado. Nhưng chúng tôi đã có thể xóa sạch dấu vết trước khi đi. Khi không còn nguy hiểm, chúng tôi trở lại. Hệ thống này đã hoạt động qua nhiều thế hệ rồi.

Những con người này giống như quân du kích sống trong rừng, với hy vọng có ngày giải phóng người dân khỏi gọng kìm áp bức. Từ những gì họ kể, mình thấy đó chính xác là những gì họ đang dự tính, và điều đó sắp xảy ra. Vấn đề là họ mong chờ mình đóng vai trò gì trong kế hoạch này?

Cuộc hành trình kết thúc tại cuối một khu thương mại. Trước mặt mình là một cửa hàng lớn. Rất có thể đây từng là một cửa hàng bách hóa. Nhiều người phục hưng vũ trang gác ngoài cửa.

Họ chào đón chúng mình bằng kiểu chào quen thuộc, rồi mấy người xúm vào săn sóc anh chàng bị dardo bắn hôn mê. Mình mừng là anh ta đã tỉnh.

Ông già nói với mình:

- Tôi sẽ lo cho cậu ấy. Chào mừng, Pendragon.

Mình gật đầu đáp lễ rồi quay hỏi Nevva:

- Bây giờ làm gì đây?

Tylee lên tiếng:

- Theo tôi.

Cô ta ra khỏi xe, bước nhanh vào cửa hàng lớn. Mình nhìn Nevva:

- Cô cũng vào chứ?

- Tất nhiên, đây là trò tôi bày ra mà. Cách anh xử lý những dardo đó rất ấn tượng, đã củng cố cho điều đó.

- Củng cố cho cái gì?

Càng lúc càng bực. Từ khi đặt chân lên Quillan mình luôn bị điều khiển. Đầu tiên là tụi dardo, rồi Veego và LaBerge, tới Saint Dane, bây giờ là Nevva và những người phục hưng. Cảm giác như mình té xuống một dòng sông chảy xiết, không thể kiểm soát là bị cuốn đi đâu. Mình chỉ còn có thể ngoi đầu khỏi mặt nước và hy vọng mọi sự chậm chậm lại.

Nhưng mình sắp phát hiện ra mọi chuyện đều chỉ đang tăng tốc nhanh hơn.

Không như hàng ngàn cửa hàng khác trong khu thương mại, cửa hàng này không trông tron. Nó được chất đầy, nhưng không là hàng hóa để bán. Mình đang đứng giữa một trung tâm tiếp liệu vũ khí. Những giá súng gây mê nối hàng nhau, cũng như những hàng giá súng trường súng lục. Một bệ chất đầy những cây gậy-giết-dardo dài, màu đen. Thật ấn tượng. Rõ ràng những con người này đang chuẩn bị hành động.

Mình hỏi Nevva:

- Làm sao có được những thứ này?

- Gom góp dần. Đánh cướp tàu chở hàng. Một số nhà sản xuất cảm tình với phục hưng chuyển giao. Có được vũ khí không khó. Thu gom từ từ, không để cho an ninh của Blok phát hiện chuyện gì đang xảy ra mới là khó. Tôi đã hơn một lần thấy văn bản ghi nhớ gửi ủy ban để cảnh báo về vụ trộm cắp vũ khí. Những báo cáo đó đã mau chóng thành giấy vụn.

- Tôi đoán phục hưng may mắn có một số người nằm vùng.

Nevva nói nhỏ để Tylee không nghe được:

- Cũng giống như Lữ khách. Nhưng không phải nhờ may mắn, tôi đã làm việc cật lực để có vị trí này.

Chúng mình qua nhiều lối đi nhỏ trong kho vũ khí, tới cuối căn phòng rộng, rồi qua một cửa đôi, bước vào một phòng rộng khác có trần cao, trông như đã từng là một rạp hát. Hàng trăm chỗ ngồi hướng về sân khấu. Trên sân khấu có mấy trường kỷ, bàn viết chất đồng giấy tờ. Những tấm bản đồ đặt trên giá, một tấm bảng đen có một danh sách những cái tên và số liệu không có ý nghĩa gì với mình. Nếu không biết hơn, mình sẽ nghĩ đây là một sân khấu được dựng cho một vở diễn nói về những người đang chuẩn bị cho một chiến dịch gì đó rất lớn. Nhưng mình biết nhiều hơn. Bản đồ và số liệu trên sân khấu không dành cho một màn trình diễn. Đây là chuyện thật. Mình đang ở trong căn phòng chiến tranh của phục hưng.

Tylee lên thẳng sân khấu, xem xét giấy tờ. Cô như một nhà kinh doanh vừa trở lại văn phòng. Mình và Nevva đứng bên một hàng ghế dưới sân khấu.

Mình thì thầm hỏi:

- Vì sao tôi có mặt tại đây?

Nevva ra đầu "suyt". Sau cùng, Tylee ngồi lên cạnh bàn, nhìn xuống mình, nói:

- Pendragon, tôi rất ấn tượng. Chưa từng thấy ai có khả năng chiến đấu như anh. Mạnh mẽ, nhanh nhẹn, khéo léo. Gần như anh đã được huấn luyện.

- Tôi đã được huấn luyện.

Mình buột miệng nói trước khi nhận ra không biết sẽ phải giải thích ra sao. Bên mình, Nevva cũng căng thẳng. Hình như mình vừa nói một câu không đúng chỗ.

Tylee kêu lên:

- Há? Là sao?

Nevva đỡ lời trước khi mình lại phun ra một câu ngu ngốc nữa:

- Anh ta xuất thân trong một gia đình quân đội. Truyền thống tác chiến truyền từ ông cha tới con cháu qua nhiều thế hệ.

Tylee nghi hoặc nhìn mình:

- Từ khi dado được đưa vào hoạt động, không có sự hiện diện của quân đội trên Quillan.

- Nhưng truyền thống vẫn tiếp tục. Con trai con gái đều được dạy tác chiến, mong có ngày sự phục vụ của họ lại được cần tới.

Nevva suy nghĩ rất nhanh và đã có một câu nói đối rất có lý. Biết cô đang sống ba cuộc đời cùng một lúc, mình không nên ngạc nhiên về vụ này.

Tylee gật đầu. Cô ta thật sự không quan tâm vì sao mình là một tay chiến đấu khá như thế. Cô ta hỏi mình:

- Anh tin vào một tương lai tốt đẹp hơn cho Quillan chứ?

- Tin tuyệt đối.

Sau cùng đã có một câu hỏi để mình có thể thành thật trả lời với một niềm tin vững chắc.

- Vậy thì anh sẽ giúp phục hưng chứ?

Phải thận trọng lựa lời. Tất nhiên mình muốn giúp phục hưng. Từ những gì mình đã thấy, Blok đã hủy hoại lãnh địa này. Dù có bàn tay Saint Dane hay không. Hẳn khoái những gì đã xảy ra cho Quillan. Mình thì không. Lãnh địa này cần phải thay đổi. Có thể Nevva nói đúng. Cuộc nổi dậy này chắc chắn là bước ngoặt của lãnh địa. Điều đó lý giải nguyên nhân Saint Dane có mặt tại đây. Dù sao Quillan vẫn còn hy vọng. Tất nhiên gã quý sứ chỉ muốn những người phục hưng thất bại. Tylee đang trao cơ hội để mình có thể giúp họ thành công. Tất cả có vẻ thật hoàn hảo, trừ một chi tiết nhỏ. Mình nói:

- Tôi tin vào phục hưng. Tôi tin Blok phải dẹp bỏ việc kinh doanh và nắm tay siết chặt lãnh địa của chúng phải bị đập vỡ. Nhưng tôi vẫn đang chờ nghe cô muốn tôi làm gì.

Tylee nhìn Nevva:

- Đây là kế hoạch của cô. Giải thích đi, Nevva.

Nevva khiêm tốn nói:

- Lúc đầu là tôi, nhưng đã trở thành nỗ lực của cả tập thể. Xin cô cứ tiếp tục.

Tylee gật, nện gót quanh sân khấu. Trông như đang diễn, nhưng lại hoàn toàn là thật. Cô ta bắt đầu:

- Chúng ta đang đứng trước ngưỡng cửa của một Quillan mới. Mấy chục ngàn người đã sẵn sàng nổi dậy chống lại Blok và cái xã hội áp bức của chúng. Nhưng mấy chục ngàn là chưa đủ. Nếu muốn đạt tới thành công, chúng tôi cần tấm lòng và ý chí của từng người dân Quillan. Kêu gọi một số đông như thế gia nhập phục hưng là một điều rất khó. Sự thật khắc nghiệt là, khi phục hưng bắt đầu nổi dậy, chắc chắn đời sống sẽ xấu hơn trước khi tiến tới tốt đẹp hơn. Ngay lúc này: nước chảy, đèn sáng, thực phẩm có trên quầy. Nếu Blok bị tiêu diệt, cần có thời gian để chỉnh đốn. Khi đó, đời sống của người dân sẽ khốn khó hơn bây giờ. Điều đó là không thể tránh khỏi. Chúng ta phải tái tạo lại toàn thể xã hội. Toàn thể thế giới. Để làm điều đó, cũng có nghĩa chúng ta phải từ bỏ những gì nhỏ nhen đang có hiện nay. Khó có thể thuyết phục con người phải rơi xuống tận cùng, rồi mới có thể xây dựng một tương lai tốt đẹp hơn.

Nevva nói thêm:

- Blok không chỉ kiểm soát đời sống vật chất, mà còn tước đoạt cả ý chí của mỗi người chúng tôi.

Tylee tiếp:

- Chúng tôi tin bước thứ nhất là cho người dân có hy vọng. Chúng tôi muốn sắp xếp một buổi trình diễn, để chứng minh cá nhân đơn lẻ có thể chiến thắng vẻ vang số đông như thế nào. Chúng tôi cần một biểu tượng. Một tia sáng. Không cần phải to lớn, nhưng phải gây nên một sự kích thích.

Mình nói:

- Tôi hiểu. Con người đã bị tấy não để chấp nhận sự việc như hiện nay, và quý vị đang cố gắng chứng minh cho họ thấy là họ còn có khả năng chọn lựa. Có lý. Nhưng điều tôi chưa rõ là tôi có thể làm gì để giúp làm điều đó.

Nevva đáp:

- Dân chúng cần một người mà họ có thể tin cậy. Một người giống hệt như họ, nhưng có thể chứng minh đủ khả năng vượt lên khỏi đời sống tầm thường của họ và làm một điều ngoạn mục. Một điều phấn khích. Một điều tưởng như không thể làm được.

- Chẳng hạn như...

Nevva lật ngửa bài:

- Như chiến thắng trong Đại hội X.

Mình ngỡ ngàng, trừng trừng nhìn cô. Không thể nào tin nổi. Cô ta đang yêu cầu mình làm chuyện chính xác như Saint Dane muốn mình làm. Tai lưng búng, mình chỉ biết lí nhí hỏi:

- Cô đùa, đúng không?

- Tuyệt đối không. Đại hội X phát sóng trên toàn thể Quillan. Tất cả, và khi tôi nói tất cả, có nghĩa là *ai ai* cũng đón xem. Không sân khấu nào lớn hơn thế trên Quillan này.

Tylee tiếp:

- Chúng tôi dự tính sử dụng những người phục hưng trên toàn Quillan, để đưa anh vào vị trí nhà vô địch của nhân dân. Anh đã thắng trong hai trò chơi, đủ để được chú ý rồi. Phục hưng sẽ xây dựng hình ảnh anh trên sự kiện đó. Cuộc tỉ thí sẽ được quảng bá như một cuộc thách đấu hãn hũ, một đời chỉ xảy ra một. Đấu thủ Xanh Lục bị căm ghét. Dân chúng coi hãn như nhà vô địch của Blok. Nhưng họ đặt cược lên hãn, vì biết là hãn sẽ thắng.

Mình thần thờ hỏi:

- Và... cô muốn họ đặt cược lên tôi?

- Không. Chúng tôi không hề muốn người dân cá cược. Chúng tôi chỉ muốn họ quay lưng lại với Đấu thủ Xanh Lục và Đại hội X như một sự thách thức. Chiến thắng của anh sẽ như một kích lệ tinh thần, mà chúng tôi chẳng bao giờ mong có được bằng những cách khác. Pendragon, chúng tôi sống trong vòng bí mật, gặp nhau từng nhóm nhỏ, thì thâm bàn bạc. Chúng tôi nói về những gì có thể và cần phải làm, nhưng khả năng liên kết mọi người của chúng tôi bị giới hạn. Với nước cờ liều lĩnh này, chúng tôi có thể công bố với nhân dân Quillan: người bình thường cũng có thể nổi dậy và giành thắng lợi. Chúng tôi tràn trề tin tưởng vụ này sẽ đưa người dân đến với phục hưng. Ngay khi thành viên phát triển, chúng tôi có thể khởi sự lấy lại sự sống cho Quillan. Đó là những gì chúng tôi muốn anh làm, Pendragon. Phát lên một tia lửa. Một điểm liên kết. Sự kiện đó sẽ thúc đẩy người dân hành động.

Cả hai lom lom nhìn mình, chờ câu trả lời. Mình chỉ có thể nghĩ ra được một câu:

- Còn... nếu thua?

Nevva nói ngay:

- Anh sẽ không thua. Tự thâm tâm anh biết vậy mà. Anh trội hơn Đấu thủ Xanh Lục mọi phương diện. Anh phải tự tin.

- Nhưng...

- Tôi biết. Không có gì bảo đảm. Mọi chuyện đều có thể xảy ra. Nhưng sự thật đáng buồn là, nếu anh thua, mọi sự lại như cũ. Phải, sẽ là một sự thất vọng. Công việc của chúng tôi sẽ trở lại khó khăn hơn, nhưng trong một cuộc đua dài thì chỉ có nghĩa là, chúng tôi sẽ phải tìm cách khác để thuyết phục nhân dân.

Cô mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng nếu anh thắng, chúng tôi có thể khởi động một chuỗi sự kiện để cứu Quillan.

- Đừng quên một chi tiết nhỏ. Nếu thua, tôi sẽ chết.

- Chưa chắc. Đại hội X thường không là cuộc đấu tới chết.

- Đấu thủ Xanh Lục biết điều đó không? Chính cô đã cho tôi biết, với hẳn, tất cả chỉ để thắng, bất chấp chuyện gì xảy ra. Đúng không?

Nevva làm thinh. Cô biết mình đã nói đúng.

Nháy xuống khỏi sân khấu, Tylee nói:

- Chờ tôi một chút. Tôi có một ý có thể giúp anh quyết định.

Cô ta vội vàng ra khỏi rạp. Ngay khi cô đi khuất khỏi tầm nghe, mình quay lại Nevva, quát lên:

- Cô điên hả? Không nghe tôi đã nói gì sao? Đây *chính xác* là những gì Saint Dane đang muốn. Đây là lý do hẳn tới Quillan. Hẳn muốn tôi bước vào Đại hội X và bị sỉ nhục.

- Tôi không biết vì sao hẳn muốn như vậy.

- Vì đây không chỉ là chuyện của Quillan, mà là toàn thể Halla. Nếu cô biết nhiều như cô đã nói, hẳn cô phải biết Saint Dane đã nhử tôi vào những tình huống này chứ. Cứ như hẳn đang thử sức chịu đựng của tôi. Hẳn thừa khả năng giết tôi dễ dàng như hẳn thay hình đổi dạng vậy. Nhưng không. Hẳn để tôi sống vì tôi nghĩ hẳn không thể kiểm soát được Halla cho đến khi nào hẳn hạ được tôi. Tại sao? Tôi không biết. Nhưng tôi biết, trên Quillan này, hẳn muốn tôi bước vào Đại hội X và bị làm nhục.

- Nhưng anh sẽ không thua, Pendragon. Anh biết là có thể hạ được Đấu thủ Xanh Lục mà.

- Phải, tôi biết là mình có thể, nhưng nếu có gì trục trặc xảy ra thì sao? Vĩnh biệt Bobby!

- Anh đã làm Loor sống lại.

Mình sững sờ hỏi:

- Sao cô biết?

- Tôi đã nói rồi. Đọc nhật ký. Saangi ở Zadaa chia sẻ nhật ký của Loor với tôi.

- Cô liên hệ với cô bé ấy bằng cách nào?

Cô ta không trả lời câu hỏi của mình, mà hỏi ngược lại:

- Anh thật sự nghĩ mình là Lữ khách độc nhất sử dụng ống dẫn sao? Tôi biết, anh cảm thấy toàn bộ cuộc chiến với Saint Dane chỉ là vì anh. Nhưng Pendragon, có những Lữ khách khác cũng liên quan đến vụ này. Tôi biết sẽ có ngày Saint Dane tới Quillan. Tôi đã chuẩn bị. Tôi tin phục hưng là bước ngoặt tại đây, nên đã thu xếp để anh có thể làm công việc của mình. Sao anh chấp nhận một cách quá khó khăn như thế? Anh đã liều mạng nhiều lần, tôi biết, nhưng hình như Lữ khách chúng ta có nhiều quyền năng hơn chúng ta tưởng. Loor chết. Anh đem cô ta trở lại. Thật sự anh tin đó là nhờ may mắn sao? Tôi không tin. Dù anh chấp nhận hay không, Lữ khách giống Saint Dane hơn chúng ta giống con người trên lãnh địa của chúng ta.

Nevva đang “ném” ra những sự thật mà mình không muốn nghe. Cô ta bình tĩnh nói tiếp:

- Nếu đúng thế, và nếu đúng Lữ khách không thể chết, thì có gì là liều mạng đâu? Sự chọn lựa quá dễ dàng.

Mình kêu lên:

- Dễ? Cô yêu cầu tôi đặt tương lai của cả một lãnh địa lên vai bằng cách tham gia một trò

chơi, mà cô nghĩ là dễ sao?

- Xin lỗi. Tôi không biết lựa lời. Tôi chỉ muốn nói là chúng ta có một cơ hội tại đây, và chúng ta nên nắm lấy.

- Remudi thì sao? Cô cũng đã hăng hái động viên anh ta như thế này?

Nevva có vẻ đau khổ. Cô bước xa khỏi mình, lom lom nhìn vào vùng tối của rạp hát. Khi cô trở lại, mình thấy cô đang khóc.

- Phải, trên một phương diện nào đó, tôi đã làm như vậy. Tôi tới Ibara. Anh đến đó bao giờ chưa?

- Chưa.

- Tôi đi vì tưởng Remudi có thể làm những gì tôi đã đề nghị anh làm. Anh ấy là một lực sĩ. Một chiến sĩ. Chúng tôi đã cùng nhau lên kế hoạch này.

- Nhưng anh ta đã thua và phải chết. Hay cô đã quên mất tiêu chuyện đó rồi.

Cô kêu lên qua hàng nước mắt:

- Đáng lẽ anh ấy không phải thi đấu quá sớm như thế. Ban quản trị thúc giục Veego và LaBerge sử dụng anh ấy. Thậm chí tôi không hề biết cho đến khi trò Tato bắt đầu. Phải chi tôi có mặt tại đó, có thể tôi đã cứu được Remudi.

- Bằng cách đưa anh ta trở lại từ cõi chết?

Nevva hét lên:

- Đúng. Nếu đó là việc phải làm.

Ôi trời, đây là một điều quá bí ẩn. Ý nghĩ một Lữ khách có thể làm một Lữ khách khác sống lại là... Ôi, mình không biết nói sao, thật điên đầu. Mình bảo:

- Chắc chắn có bàn tay Saint Dane. Hẳn biết Remudi là Lữ khách. Hẳn không bỏ lỡ cơ hội như thế. Tôi cá là chính hẳn đã gấp rút đẩy Remudi vào cuộc, để bảo đảm là anh ta phải thua.

- Nhưng vì sao?

- Chưa đủ rõ ràng sao? Để thu hút tôi vào cuộc.

Nevva gục đầu rồi hỏi nhỏ:

- Anh nghĩ hẳn có biết tôi là Lữ khách không?

Câu hỏi của cô làm thật sự làm mình phì cười:

- Cô không đùa chứ? Hẳn biết từ khi cô sinh ra. Hẳn biết tất cả những gì xảy ra khi chúng ta xuất hiện trên lãnh địa của chúng ta.

Cửa mở và Tylee chạy vào. Chắc nhận ra vẻ căng thẳng của chúng mình, nên dù vẫn đầy quyền uy nhưng cô ta hạ giọng khi nói:

- Tôi có một đề nghị.

- Một đề nghị nữa? Cứ làm như tôi chưa đủ rùng mình với đề nghị trước của cô vậy.

- Tôi hiểu. Đó là lý do tôi muốn đưa cả hai đi dạo một chút. Pendragon, chúng tôi đang yêu cầu anh liều mạng sống. Tôi không muốn anh nghĩ là chúng tôi không hiểu lời thỉnh cầu đó to lớn đến thế nào.

- Được, rồi sao?

- Tôi muốn anh thấy một thứ. Nếu sau đó anh vẫn không muốn tham gia Đại hội X, chúng tôi sẽ bí mật đưa anh ra khỏi Rune và tránh xa khỏi ban quản trị. Anh sẽ không bao giờ phải thi đấu nữa. Nhưng tôi hy vọng, sau chuyến đi này anh sẽ đổi ý.

Tiến lại gần cô ta, mình hỏi:

- Cô cho tôi thấy điều gì mà có thể làm tôi đồng ý bước vào một cuộc đấu chết người?

Tylee nhìn thẳng vào mắt mình:

- Tôi sắp giới thiệu anh với ông Pop.

Nhật kí #26 (Tiếp theo)

QUILLAN

Đường tới ông Pop vừa xa vừa phức tạp. Có thể cảm giác càng xa hơn vì mình và Nevva phải bịt mắt. Họ bảo tất cả vì lý do an ninh. Càng nhiều người biết ông Pop và nơi ông trú ẩn, càng nhiều cơ hội để Blok tìm ra ông ta. Tylee giải thích, điều đó sẽ gây ra nhiều tổn hại. Phục hưng phải đối đầu với nhiều trở ngại để sống còn. Nếu ban quản trị của Blok biết chắc ông Pop có thật và khám phá ra nơi ông trú ẩn, ông sẽ bị giết và phục hưng sẽ bị bóp nát.

Người ta nói về ông như một huyền thoại sống, nhưng thận trọng không nhắc tới tên ông quá lớn, vì sợ làm ông có vẻ như quá thật. Các đầu thủ nâng lý chực tung ông. Những người phục hưng nói ông là đại diện cho tương lai Quillan. Mình không thể tưởng tượng nổi vì sao một con người có thể có quá nhiều quyền lực và đại diện cho cả một tương lai. Ông ta là một cựu vương? Một tổng thống? Có thể là một nhà thơ, với những vần thơ ca tụng tự do, hoặc là một nhà lãnh đạo sáng suốt, biết cách xây dựng một Quillan mới. Mỗi khi hỏi về ông, mình chỉ nhận được những câu trả lời mơ hồ. Chẳng câu nào xác thực, như “Ông là một nhà chiến thuật quân sự vĩ đại, biết phải tiêu diệt an ninh dardo như thế nào” hoặc “Ông là một lãnh đạo khôn ngoan với tầm nhìn sắc sảo về một chính phủ mới”. Luôn luôn chỉ là những câu nói mơ hồ như “Ông là tương lai của chúng tôi”. Hoặc “Ông là nguồn cảm hứng để chúng tôi theo đuổi”. Tất cả đều khó hiểu, không thuyết phục. Mình khao khát được biết, con người này có kế hoạch gì để kéo lại Quillan từ bờ vực thẳm.

Nevva cũng rất hồi hộp. Hay lo lắng? Dù thế nào, cô ta không nói một lời trong suốt chuyến đi. Thật không giống cô một chút nào. Mình đoán, cô đang bị choáng ngợp với ý nghĩ, sau cùng thì cũng có cơ hội gặp mặt nhân vật quan trọng đó. Trên đường đi, Tylee cho chúng mình biết một manh mối duy nhất là, đang ra khỏi thành phố. Cô ta nói, những thế hệ trong quá khứ, nhiều người sống ngoài thành phố và đi lại bằng tàu hỏa. Cô ta chẳng cần giải thích thêm, vì mình quá biết cuộc sống ở ngoại ô, đi tàu hỏa vào thành phố như thế nào. Hai bạn biết bao nhiêu lần chúng mình đi tàu từ Stony Brook vào Manhattan rồi mà. Có vẻ như ông Pop là dân ngoại ô. Tốt. Mình cũng thế.

Hai đứa mình bị bịt mắt ngay khi ra khỏi rạp hát trong khu thương mại. Trước hết họ đưa chúng mình lên xe chạy bằng điện, phóng qua lòng đất trong nhiều phút. Dù không thể nhìn, nhưng mình cảm thấy an ninh rất chặt chẽ. Mình nghe nhiều giọng nói luôn thay đổi, dường như họ bàn giao chúng mình từ nhóm này sang nhóm khác. Tylee giải thích, đó là một biện pháp an ninh khác. Càng ít người biết chúng mình đi đâu càng tốt. Tất cả là để giữ bí mật nơi ở của ông Pop, kể cả với đa số người trong phục hưng. Ngay khi ra khỏi xe điện, chúng mình được đưa lên băng ghế sau một xe ô tô. Nhiều phút sau lại đổi xe. Mình cho rằng chúng mình đã đi ngược lại, và theo hình chữ chi, làm tất cả để che giấu vết. Chắc người ta không thường tới thăm ông Pop. Đường quá xa.

Sau cùng mình hỏi Nevva, vì không quen với chuyện cô ta im lặng quá lâu:

- Cô không sao chứ?

- Không sao.

Cô trả lời ngắn gọn và dịu dàng. Mình nhấn mạnh:

- Hình như cô có vẻ không ổn.

- Thật tình tôi hơi sợ. Tất cả cứ như một giấc mơ.

Mình hiểu. Nếu mình đang ở quê nhà và đang được đưa tới gặp tổng thống, đức giáo hoàng,

hoặc một nhân vật nào quan trọng cỡ đó, mình cũng sẽ bị căng thẳng. Thật ra, vụ này lớn hơn nhiều. Chúng mình không chỉ đến gặp một người quan trọng. Chúng mình đang tới gặp một nhân vật huyền thoại mà Nevva mới chỉ được nghe kể về ông. Mình nghĩ, giống như đang được đưa tới gặp ông già Noel hơn. Đúng, điều đó làm mình hơi hoảng.

Cảm giác như đã di chuyển ít nhất là mấy giờ đồng hồ, sau cùng Tylee mới lên tiếng:

- Tới rồi.

Mình cảm thấy Nevva trở nên căng thẳng. Chắc mình cũng vậy. Mấy bàn tay mạnh mẽ đưa hai đứa mình ra khỏi xe, đi mấy trăm mét dưới nắng. Dù không thấy, nhưng mình biết là không còn ở trong thành phố nữa. Mọi âm thanh đều khác hẳn. Dù đây là đâu, chúng mình đã ra khỏi thế giới văn minh. Âm thanh duy nhất mình nghe là tiếng bước chân của chính chúng mình nghiền trên sỏi và... tiếng chim. Đúng vậy, trên Quillan có chim. Nghe tiếng chim, tinh thần mình phần chấn hấn lên. Ngoài thành phố chết vẫn còn sự sống.

Tylee giải thích:

- Bây giờ chúng ta đang ở một nơi từng là một khu công nghiệp liên hợp, nhưng đã bỏ hoang từ lâu. Ngoài thành phố có hàng ngàn kiến trúc như thế này. Nếu anh muốn chạy trốn thì đây là một nơi lý tưởng.

Mình hỏi:

- Dado không tới đây?

- Không cần thiết. Blok đã đóng cửa tất cả các xưởng. Tàu không chạy nữa. Không việc làm, người ta phải chuyển vào thành phố. Đó là nguyên nhân làm Rune quá đông đúc.

Nevva nói thêm:

- Đó cũng là một cách nữa để công ty kiểm soát đời sống người dân. Trên toàn Quillan, chúng lừa dân chúng vào thành phố, nơi chúng có thể theo dõi từng cử động của chúng tôi

Chúng mình đứng lại. Mình nghe tiếng cửa sắt nặng nề đang mở. Đi tới đâu cũng thấy sự bảo đảm an ninh. Mình hỏi:

- Vậy là ông Pop sống đâu đó giữa vùng này?

Không ai trả lời. Mình nghĩ là sẽ hỏi chính ông ta.

Chúng mình bước vào tòa nhà. Nghe tiếng bước chân vang lên trong nhiều phút, mình đoán là đang đi qua một hành lang. Sau cùng thì chuyển đi dài và bí ẩn cũng kết thúc khi Tylee lên tiếng:

- Bây giờ hai người có thể lột khăn che mắt được rồi.

Lột bỏ miếng vải, mình thấy đang đứng trước một cửa thép màu bạc. Một thang máy. Nevva cắn môi, lo lắng nhìn quanh

Mình nói ngay:

- Không sao đâu. Đây là chuyện tốt mà.

Cô gật, nhưng rõ ràng không yên tâm, hít thở mấy hơi để lấy lại bình tĩnh. Chúng mình bước vào. Thang máy chạy xuống, và chỉ một lúc sau rùng mình, ngừng lại. Nhưng cửa vẫn đóng.

Quay lại hai đứa mình, Tylee nói:

- Pendragon, Nevva, hai người sắp được thấy một điều mà hiếm người được biết. Đó là một điều đáng xấu hổ. Hi vọng mọi sự sẽ sớm thay đổi. Trong phục hưng có một nhóm được gọi là giám hộ. Tôi là một trong số họ. Chúng tôi được trao một công việc quan trọng nhất, chưa từng có trong lịch sử Quillan. Suốt nhiều thế hệ, chúng tôi được giao phó trách nhiệm săn sóc và bảo vệ ông Pop. Giám hộ thà chết hơn là tiết lộ bí mật về ông. Tôi không ngại ngừng phải thú thật là, đã có mấy người dọa tiết lộ sự thật về ông Pop và đã bị hành quyết ngay lập tức. Đó là mức độ quan trọng trong công việc của chúng tôi.

Mình bảo:

- Đúng là lời lẽ đanh thép.

- Anh sẽ hiểu ngay khi bước qua cánh cửa này

- Khoan. Giám hộ đã bảo vệ ông Pop suốt mấy thế hệ? Vậy thì ông ấy bao nhiêu tuổi rồi?

Tylee mỉm cười:

- Bằng tuổi Quillan

Mình và Nevva bối rối nhìn nhau. Tylee hỏi:

- Hai người có muốn gặp ông ấy không?

Hai đứa mình ngỡ ngàng gật đầu. Thành linh mình cũng cảm thấy sờ sợ. Tylee bước tránh sang một bên, ấn một nút trên bảng kiểm soát. Cánh cửa bạc êm ả mở ra. Cô ta nói:

- Nevva, Pendragon, đây là ông Pop.

Chúng mình bước ra khỏi thang máy, vào một thế giới khác. Đó là một nhà kho mênh mông dưới lòng đất. Công trình này có vẻ rộng hơn nhà kho chứa đầy thùng gỗ dẫn tới cổng ống dẫn. Phải nói là rộng mênh mông. Nhưng mình không hết hồn về không gian rộng mênh mông, mà vì những gì chứa trong đó. Ngay khi cửa mở, mình đã hiểu tất cả. Mình biết vì sao an ninh quá chặt chẽ như thế. Mình biết vì sao ông Pop đã được nói tới trong vòng bí mật. Mình biết ông ta sẽ dẫn dắt nhân dân Quillan hướng tới tương lai bằng cách nào. Mình biết vì sao họ không muốn Blok biết sự tồn tại của ông ta. Biết vì sao người ta chết để bảo vệ bí mật của ông. Biết vì sao Tylee nói: bảo vệ ông là công việc quan trọng nhất chưa từng có trong lịch sử Quillan. Vì những gì chúng mình thấy *chính là* lịch sử của Quillan.

Ông Pop không là một con người, mà là một nền văn minh.

Mình nhìn Nevva. Mắt mở thao láo, cô ta kinh ngạc chẳng thua mình. Mình hỏi:

- Cô chưa biết?

Nevva chỉ lắc đầu, không có ý kiến gì.

Cái kho rộng lớn lạ thường này lưu giữ những đồ vật tạo tác, xác định lịch sử của một lãnh địa. Tất cả những gì đã bị quét sạch – bởi quyền năng tối thượng của Blok – đều có tại đây. Mình không biết phải bắt đầu kể với hai bạn từ đâu. Mình chỉ còn cách nhìn thấy gì thì tả lại: những tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp, đủ mọi trường phái – hiện thực, ấn tượng, hiện đại. Tranh, tranh tường và phác họa được trưng bày trong một khu rộng lớn. Kế đó là thư viện với những kệ cao đựng trần chứa nhiều ngàn quyển sách. Đây là văn bản và tư tưởng của con người trên Quillan. Đây là những gì Blok đã – hay cố – hủy hoại.

Mình và Nevva lảng lảng theo Tylee dạo qua khu lưu trữ lạ lùng này. Một khu dành cho âm nhạc. Âm thanh tựa tựa nhạc cổ điển của Trái Đất Thứ Hai. Những thùng đầy đĩa nhỏ ghi âm tất cả những bản nhạc đã được sáng tác và thu âm trên lãnh địa.

Khu khác chứa hàng mấy trăm ma-nơ-canh, nhưng không đáng sợ và buồn thảm như những cửa hàng trong khu thương mại. Những ma-nơ-canh này mặc trang phục của tất cả mọi thời kỳ khác nhau trong lịch sử Quillan. Mẫu mã và màu sắc sống động. Có những mẫu táo bạo và thậm chí có thể làm người trên Trái Đất Thứ Hai cũng phải giật mình. Không hề thấy một bộ áo thô kệch, xám xịt nào.

Mình cứ như trôi dạt trong một viện bảo tàng kì lạ. Không biết cảm giác của Nevva ra sao. Đây là lịch sử của cô. Một lịch sử cô chưa bao giờ được biết. Đó là Quillan. Chúng mình đi qua những chiếc xe, những mẫu nhà đủ kiểu, những mẫu bàn ghế và nhà bếp với nhiều niên đại khác nhau. Thậm chí có cả những đồ tạo tác từ nền văn hóa cổ Quillan. Mình thấy những thuyền độc mộc và những dụng cụ thô sơ. Chúng mình đi qua một khu treo hàng trăm bức chân dung. Tylee đã giải thích từng người đã gây dựng danh tiếng như thế nào trong thời đại của họ. Dưới mỗi chân dung đều có chi tiết tiểu sử và những cống hiến của ông ta, hoặc bà ta, trong lịch sử Quillan. Nghệ sĩ và lực sĩ, chính trị gia và vua chúa, khoa học gia và những kẻ ssongs ngoài vòng luật pháp. Không diện mạo nào trong lịch sử Quillan bị bỏ qua, dù là tốt hay xấu. Kẻ tội phạm khét tiếng cũng được đối xử như học giả danh tiếng.

Thỉnh thoảng chúng mình đi qua những người đang lặng lẽ với công việc bảo quản hiện vật. Tất cả đều mặc áo choàng màu xanh lục sẫm, làm họ giống như các bác sĩ, hay các nhà khoa

hoc. Tylee cho biết họ là những giám sát viên bảo quản tất cả những gì giữa những bức tường này. Một người đàn ông đang chỉnh sửa một bức chân dung sơn dầu cổ đã bắt đầu xuống màu. Một người đàn bà đang vá một chiếc đầm dài bị rách vai. Hai người đàn ông vừa chữa xong một ô tô. Đạp cần khởi động cho máy nổ, rồi họ ôm chầm lấy nhau như vừa biểu diễn một trò kì diệu. Mình nghĩ, trên một phương diện nào đó, quả thật họ đã làm một điều kì diệu.

Chúng mình đi qua đủ mọi loại hình điêu khắc. Có những tác phẩm hiện thực tả người, những tác phẩm khác trông rất hiện đại với hình dáng và kết cấu bề mặt thật mê hoặc. Một tượng cẩm thạch cao tới trần. Đó là một bàn tay đồ sộ cầm một nhúm nhỏ lông vũ, Tuy to lớn như thế, nhưng bàn tay trông thật nhẹ nhàng. Mình thấy những cái bình, nón mũ, hoa, đồ trang sức, tuyển tập thơ ca, đồ chơi và, và, và... không thể kể xiết. Chúng mình đi một vòng khoảng một giờ mà mới chỉ lướt qua bề mặt. Lý do Tylee dẫn tụi mình tới đây đã rõ ràng. Cô ta muốn hai đứa mình thấy một thời Quillan đã từng trải qua. Cô ta muốn *mình* thấy một thời của Quillan.

Sau cùng mình nói:

- Vậy là ông Pop không là một nhân vật?

Tylee trả lời:

- Chúng tôi đã tạo ra một cái tên. Đó là cách đơn giản để đề cập đến bộ sưu tập này mà không gây nghi ngờ.

- Dân chúng cần phải thấy nơi này.

- Tất nhiên họ cần được thấy. Những gì anh đang nhìn tại đây không chỉ là lịch sử của chúng tôi. Nó còn là tinh túy, là sự sống của chúng tôi. Căn phòng này chất chứa phẩm kịch và vinh quang. Anh có thể tra cứu mọi sự kiện trong một thư viện. Không chỉ là những sự kiện lớn, mà cả những điều nhỏ nhặt làm nên cuộc sống. Những sáng tạo, những cá tính độc đáo đều có tại đây. Tất cả những gì chúng tôi đã có và đã mất. Không, không đúng. Chúng tôi không mất, mà chỉ bị tước đoạt. Anh nói đúng, nhân dân vô cùng cần thiết phải nhìn thấy điều này. Họ phải học hỏi từ đó. Họ cần phải nhớ là chúng tôi đã sống ra sao và chúng tôi sẽ có thể trở lại cuộc sống đó như thế nào. Mục tiêu của chúng tôi là bảo tồn nơi này, để chuẩn bị cho thời điểm nhân dân sẵn sàng lấy lại cuộc sống của họ. Nơi này sẽ là sự hướng dẫn chúng tôi vào tương lai. Hy vọng là chúng tôi có thể phục hồi cuộc sống mà chúng tôi đã phải từ bỏ, mà không mắc sai lầm như trước nữa.

- Nhưng đa số không biết sự tồn tại của nơi này.

- Họ chỉ phỏng đoán. Họ nghe nói về ông Pop sẽ dẫn đường cho chúng tôi. Ông là biểu tượng trong hình dáng một con người. Điều đó cho người dân hi vọng vào sự tốt đẹp hơn cái tương lai ảm đạm Blok đã tạo ra. Khi phục hưng khởi động, và chúng tôi có thể bảo đảm bộ sưu tập này được an toàn, những hiện vật này sẽ được chia sẻ cùng toàn thể người dân Quillan.

Nevva đang khóc. Đó là niềm xúc động khi thấy đáng lẽ đời sống phải như thế nào. Không thể trách cô, nhưng mình thấy cô có vẻ ngượng ngùng tỏ ra xúc động trước mặt mình và Tylee. Cô nói:

- Tôi cần ở riêng một lát.

Nói xong, Nevva bước đi. Tylee nói:

- Nevva đã giúp phục hưng bằng rất nhiều cách. Cô ấy biết trước khi có thể cải tạo Quillan, chúng tôi phải lấy lại ý chí và trí tưởng tượng của nhân dân. Chúng tôi thật sự tin tưởng ý kiến của cô ấy về chuyện tạo ra một người hùng của nhân dân, người sẽ chiến thắng trong Đại hội X. Đó là một cách hiển hách để khơi gợi xúc cảm của dân chúng. Anh đã rõ mục đích đó là gì. Nhưng tôi hiểu anh còn lưỡng lự. Dù sao, tôi vẫn sẽ tôn trọng sự quyết định của anh. Bây giờ, tôi để anh khám phá nơi này và... suy nghĩ.

Cô ta để mình lại một mình. Thú thật, mình bị chấn động. Cho đến trước thời điểm này, tất cả những gì mình thấy chỉ là sự khủng khiếp của Quillan. Nhưng tại đây, bên trong những bức tường này, mình thấy niềm hi vọng. Nghĩ đến những đám đông xác ướp biết đi ngoài phố, mình không khỏi tự hỏi: những con người với bộ não chết đó sẽ nghĩ gì nếu thấy ông Pop. Chẳng khác nào người hang động lần đầu tiên thấy lửa. Mình tin khi biết sự thật, đời sống trên Quillan

sẽ đổi thay. Đứng một mình trong kho lưu trữ đó, thật tình mình chưa biết phải làm gì.

Một giọng nói vui vẻ vang lên:

- Cần một thứ gì đặc biệt không?

Đó là một bà già, mái tóc bạc thả dài và đôi mắt nâu ấm áp. Bà ta cũng mặc áo choàng xanh như mấy người kia. Mình trả lời:

- Có chứ ạ. Cần cảm hứng.

Nhìn sâu vào mắt mình một lúc, bà già nói:

- Theo ta.

Mình theo bà ta qua một đường vòng trong lịch sử Quillan. Bà lão hỏi:

- Đây là lần đầu tiên thăm ông Pop?

Gật đầu, mình chỉ thốt được một câu diễn tả những gì đang nghĩ:

- Thật sùng sốt.

- Điều sùng sốt duy nhất là nơi này cần tồn tại bằng mọi cách.

Bà đưa mình vào một khu trưng bày chân dung khác, tương tự khu đầu tiên mình đã thấy. Chỉ một điều khác là trong khu triển lãm này toàn hình ảnh trẻ em. Mình hỏi:

- Họ là ai?

- Những đứa trẻ bình thường, phải đối mặt với những hãi hùng như tất cả chúng ta. Hy vọng cháu tìm được điều cháu đang tìm kiếm.

Bà ta nhoẻn nụ cười thân thiện, rồi để mình lại một mình. Mình bước vào phòng triển lãm, nhìn từng khuôn mặt trên những bức chân dung. Đủ mọi lứa tuổi, từ chập chững đi, tới tuổi thiếu niên. Mình đọc qua tiểu sử in bên dưới chân dung. Đây là những đứa trẻ bình thường nhưng đã làm được một điều đặc biệt. Một cậu đã vượt qua cảnh đui mù để tiến lên nhất lớp. Một bé gái trông khoảng mười hai tuổi là vô địch bơi lội. Một bé trai là tác giả nhiều tập thơ được xuất bản. Có những chuyện thật ấn tượng, như cô bé sống sót sau suốt thời gian dài trong một nơi hoang dã. Có những chuyện đơn giản hơn, như một cậu bé nuôi dạy thú cưng để phụ giúp người khuyết tật. Một đứa trẻ thiết kế một món đồ chơi giải trí trở nên rất phổ biến. Một cậu bé giúp người mẹ độc thân nuôi dạy các em. Hầu hết không là những chuyện làm thay đổi lãnh địa, nhưng đều có chung một điểm: chúng là những đứa trẻ không sợ cố gắng.

Mình đã khóc khi ra khỏi phòng triển lãm, vì biết Quillan không còn những đứa trẻ như thế nữa. Tệ hơn, cha mẹ đem con cái cá cược cờ bạc, với hi vọng có được một mức sống khá hơn. Không còn gì có thể tồi tệ hơn.

Tylee và Nevva chờ mình tại thang máy. Họ nhìn mình như đang đợi một câu trả lời. Mình không có câu trả lời. Thật sự mình không biết phải làm gì. Mình chỉ nói:

- Chúng ta trở lại thôi

Mình cảm thấy sự thất vọng của họ, nhưng họ không nói gì.

Tylee bảo mình và Nevva bịt mắt lại. Mình có thể nói là tụi mình đi ngược lại đúng đường cũ, ra xe, rồi trở lại Rune. Suốt dọc đường không ai nói gì. Tốt. Mình cần suy nghĩ. Quá nhiều cảm xúc và nỗi lo trái ngược nhau trong mình. Hai đứa mình phải bịt mắt cho tới khi vào trung tâm thành phố. Khi được nhìn lại, mình thấy đang ở bên một con đường đầu đó trong lòng thành phố.

Tylee nói:

- Pendragon, tôi biết quyết định này không dễ với anh. Khi nào anh quyết định muốn làm gì, Nevva sẽ liên hệ với chúng tôi, và chúng ra sẽ bàn tiếp.

Cô ta gật đầu với Nevva rồi bước đi. Mình muốn có thêm thời gian suy nghĩ, dù không biết suy nghĩ thêm để làm gì. Sự việc vẫn không thay đổi. Tất cả tùy thuộc vào mình. Ngay khi Nevva nắm cánh tay mình định kéo đi, tiếng nhạc bỗng oang oang khắp đường phố. Những màn hình phía trên đầu sổng dậy. Hai đứa mình tiến lại một góc đường, ngược lên nhìn màn

hình gần nhất. Chung quanh tụi mình, tất cả người dân Rune cũng đều nhìn lên.

Tiếng nhạc điện tử vang ra từ các màn hình, lôi kéo sự chú ý của mọi người. Những hình ký hà nhảy nhót trên màn hình.

Mình hỏi:

- Chuyện gì vậy? Lại một trò chơi khác sao?

- Không. Trừ khi họ đã thay đổi lịch thi đấu.

Hình ảnh tiếp theo là một hình ảnh quen thuộc Veego và LaBerge. Veego trông vẫn danh thếp như bản chất bình thường của mụ. LaBerge vẫn nhố nhăng như bản chất bình thường của hắn. Hắn không thể ngồi yên khi ê a hát: "Trốn chui trốn nhủi. Hốt hoảng chạy dài. tên tuổi ô danh. Hèn nhát cực kỳ. Là Đấu thủ Đỏ."

Nevva nhìn mình. Mắt mình không rời khỏi màn hình. Hình ảnh thay đổi bằng một khuôn mặt quen thuộc khác. Đấu thủ Xanh Lục. Đám đông hoan hô rần rần. Con người nổi tiếng này dường như đang nhìn thẳng vào mình khi nói: "Tránh xa ta ra chú nhóc khiếm đảm. Mi sợ vì biết không thể hạ ta? Đó là lý do mi chạy trốn? Đấu thủ Đỏ, chúng ta đang cười nhạo mi. Tất cả chúng ta cười nhạo mi. Điều gì làm mi nghĩ có thể tỉ thí cùng ta trong Đại hội X? Ta là nhà vô địch vĩ đại nhất trong lịch sử Blok. Trước đây mi là con số không và mi lại trở về con số không. Cảm ơn đã không làm mất thời giờ của ta. Còn ai khác đủ dũng cảm để đấu cùng tôi không? Đại hội X đã cận kề. Ai đủ can đảm đương đầu với tôi? Hoặc có thể tôi nên nói là: có ai đủ ngu ngốc không?" Đấu thủ Xanh Lục ha hả cười và đám đông gào lên tán thưởng. Màn hình tối lại.

Mình quay lại Nevva, nói:

- Tôi sẽ tham gia.

Mình chầm dứt nhật kí này tại đây. Mình sắp bước vào Đại hội X. Nghe có vẻ điên rồ. Mình sắp làm chính xác điều Saint Dane muốn. Nhưng làm sao có thể quay lưng lại với những con người này đây? Nhìn cái thư viện họ gọi là ông Pop đó đã làm mình quyết định. Quillan đã từng có đời sống thực sự. Mình nghĩ, nếu những người phục hưng thành công, lãnh địa sẽ xoay chiều. Nevva có lý, đây rõ ràng là bước ngoặt của Quillan. Theo mình, Saint Dane đã nói dối. Quillan không bị mất. Chưa mất. Dường như đã tới thời điểm mọi sự biến chuyển tốt hơn. Tất cả là ở những người phục hưng, và nếu họ nghĩ cuộc thi đấu của mình trong Đại hội X sẽ giúp được họ, thì mình sẽ làm. Đó là những gì mình cần phải làm. Đúng, mình nghĩ đó là... chuyện phải thể thôi.

Không thể nói là mình không lo sợ. Sợ chứ. Nhưng mình cũng tự tin. Mình có thể hạ gã đó. Mình biết là có thể. Tất nhiên mọi chuyện đều có thể xảy ra, nhưng nếu mọi sự diễn ra công bằng, mình biết là có thể hạ hắn. Hiệu quả tích cực dành cho phục hưng là lý do chính làm mình muốn hạ hắn. Nhưng cũng còn một nguyên nhân khác nữa. Hắn là kẻ đã giết một Lữ khách. Dù là trong một trò chơi. Hắn đã giết một Lữ khách. Mình đã chán phải đắn đo suy nghĩ rồi. Mình sẽ đập hắn te tua thành từng mảnh.

Và... mình cũng không quên đề nghị của Saint Dane. Hắn đã nói, nếu mình thi đấu trong Đại hội X, hắn sẽ tiết lộ cho mình biết nguồn gốc của Lữ khách. Mình tin hắn không hả? Không thật sự tin. Nhưng nếu thắng, mình sẽ làm mọi cách để có thể bắt hắn phải giữ lời. Mình đang bắt đầu hiểu gã này. Mình đã có khả năng giỡn mặt hắn không thua những gì hắn đã làm với mình. Nếu mình thi đấu mà hắn không giữ đúng lời cam kết, mình có thể sử dụng điều đó như bằng chứng bản chất yếu hèn của hắn. Saint Dane căm ghét điều đó. Hắn muốn thắng mình. Không, hắn cần phải thắng mình. Hắn sẽ không làm được điều đó.

Đó là lý do mình nghĩ, đây là khởi đầu cho hồi kết cuộc. Hoặc đây là kết cuộc của khởi đầu cuộc đời Lữ khách của mình. Chiến thắng trong Đại hội X, mình sẽ không chỉ giúp những người phục hưng cứu Quillan, mà mình còn tiến thêm một bước trong việc ngăn chặn vĩnh viễn Saint Dane.

Nhưng trước hết, mình phải ngăn chặn Đấu thủ Xanh Lục.

Hãy bắt đầu từ đó.

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Courtney đọc hết nhật kí trong nhà Sherwood.

Không thể chờ đợi, cô cầm bao thư lên lầu, vào phòng khách bỏ trống của ngôi nhà cũ, ngồi đọc trên sàn. Suốt thời gian đó tim cô đập rộn ràng. Mỗi biến chuyển mới trong chuyện của Bobby lại làm cô càng thêm lo lắng. Bobby thông báo sẽ tham gia Đại hội X, cô chỉ muốn khóc. Bobby đang thay đổi. Cô sợ bạn đang trở thành quá hiếu chiến, quá tự kiêu. Cô sợ đến chết được.

Cô cần Mark. *Thật sự* cần Mark. Nhưng Mark đã biến mất. Cậu ấy đã nhảy vào ống dẫn, tới những lãnh địa xa lạ. Những người duy nhất biết Mark đi đâu và vì sao, chính là Mark và... Saint Dane. Saint Dane! Andy Mitchell là Saint Dane. Hắn là Saint Dane ngay từ đầu, nghĩa là từ hồi học cấp một. Courtney lục lọi trong ký ức về thằng nhóc xấu tính, đầu tóc nhóp nhép, chỉ khoái hành hạ người khác. Thật không thể tin nổi. Nhưng càng nghĩ cô càng hiểu. Điều đó không làm cô cảm thấy thoải mái hơn, nhưng hiểu rõ hơn.

Bỏ lại những trang nhật ký của Bobby vào bao thư. Courtney ôm gối, gục đầu suy nghĩ. Andy đã chăm sóc hành hạ Mark suốt đời, rồi thành tình trở thành bạn thân của Mark. Mục đích gì? Để làm Mark mến nó? Courtney không rành tâm lý, nhưng cô nghĩ vì sao Mark đã quá nhanh chóng chấp nhận Andy như một đứa đã thay đổi, như một người bạn. Mark bị thuyết phục vì thằng đầu bò thành tình chúng tỏ một khía cạnh khác tốt đẹp hơn? Điều đó làm nó thành người bạn hấp dẫn hơn? Bây giờ nghĩ lại, cô thấy mọi chuyện thật rõ ràng. Thằng Mitchell trở thành một thần đồng khoa học như một phép lạ. Saint Dane biết Mark sẽ hưởng ứng, nên hắn bày ra trò đó. Saint Dane thông minh tới thế sao? Tất nhiên. Hắn đã lừa bịp, lấy lòng tin của tất cả các chính phủ. Hắn chiếm được sự tín nhiệm của ông hoàng bà chúa, của trộm cướp và nhà khoa học. Saint Dane biết rõ phải bấm nút nào. Mark làm sao tránh khỏi.

Một ý nghĩ khác làm Courtney bàng hoàng. Saint Dane là Whitney Wilcox. Saint Dane là Andy Mitchell. Whitney Wilcox cố giết cô, nhưng Andy Mitchell giúp Mark cứu cô. Vì sao Saint Dane cố giết cô để rồi cứu cô?

Sự thật bỗng lóe lên trong đầu làm Courtney bật kêu lên:

- Ôi trời!

Tai nạn của cô là một sự sắp đặt. Một sự sắp đặt lắt léo, quỷ quyệt. Giúp Mark cứu cô, Andy Mitchell đã củng cố thêm mối quan hệ giữa nó và Mark. Nó tạo ra một mối ràng buộc. Hai đứa đã cùng cứu cô. Courtney khiếp đảm nhận ra cô là con cò thí. Tất cả là vì Mark. Không còn nghi ngờ gì nữa, Saint Dane đã vượt qua một chặng đường dài để thu phục lòng tin của Mark. Bây giờ cha mẹ Mark đã chết. Đây chính là lúc Mark cần sự giúp đỡ của một người bạn. Ai ở bên cậu ấy để giúp đỡ? Saint Dane. Courtney muốn gào lên. Dù Saint Dane muốn gì ở Mark, chắc chắn điều đó có liên quan tới kế hoạch của hắn trên Trái Đất Thứ Hai. Hắn còn bận tâm chuyện gì khác nữa chứ? Cô nắm chặt hai tay. Đã nhiều năm cô và Mark lo lắng về những gì Saint Dane có thể làm trên Trái Đất Thứ Hai, mà không nhận ra hắn đã âm thầm đặt nền móng ngay trước mũi hai người. Tệ hơn nữa, cả hai lại là một phần trong âm mưu của hắn!

Courtney mong sao Bobby trở về. Bobby cần biết những gì đang xảy ra. Cô và Bobby phải tìm ra Mark, không chỉ để cứu cậu ấy, mà còn để ngăn chặn Saint Dane dùng bạn của họ vào bất kì kế hoạch gì trên Trái Đất Thứ Hai. Cô phải đương đầu với một quyết định. Cô nên tới Quillan tìm Bobby không? Cô cảm thấy Bobby tham gia Đại hội X chắc chắn là một sai lầm. Quá mạo hiểm. Bây giờ Mark lại cần giúp đỡ. Càng thêm lý do để Bobby phải trở về nhà. Vì Mark, vì Trái Đất Thứ Hai, và vì chính Bobby.

Courtney đứng bật dậy. Cô đã quyết định. Việc này xứng đáng để làm hư hỏng ống dẫn. Vừa xách ba lô lên, tiến một bước tới cầu thang xuống tầng hầm, cô chợt nghe tiếng... gầm gừ.

Courtney lạnh toát người. Tiếng gầm gừ từ ngoài tiền sảnh. Thận trọng lùa tay vào túi áo, cô nắm lấy bình xịt ớt.

Gừ ừ ừ...

Cô biết tiếng gừ đó. Không thể làm được. Quig. Ngoái lại nhìn, cô tìm một lối ra khác. Một cửa sổ, một cửa hậu, gì cũng được.

Nhưng không có. Dù sao cũng đã quá muộn. Quig phóng tới.

Đó là một con chó đen lục lưỡng, với hai hàm răng nhọn hoắt to đùng. Nó đánh vòng qua góc tiền sảnh, lao tới cô với toàn thể tốc lực, đôi mắt vàng khè, răng nhe ra.

Courtney rút bình xịt, nhắm, chờ đợi. Cô không muốn trượt mục tiêu. Phải để nó đến gần một cách nguy hiểm hơn. Con quái tấn công. Courtney không nhúc nhích. Cô chờ... chờ... chờ... rồi bóp cò.

Phụt!

Năng lượng phun ra từ trong bình, trúng con quig, làm nó bật ngược ra sau. Nó lăn lộn trên mặt đất rồi bất tỉnh.

- Aaa!

Courtney kêu lên, buông rơi bình xịt. Đó là một động tác vô thức. Dù là gì, thứ phun khỏi bình không là ớt. Ớt phun ra không thể đánh gục một quái quig đang tấn công. Hoặc bất cứ con vật nào khác. Tuy nhiên, con chó – ma đã chết đủ đừ. Courtney từ từ quỳ gối, nhặt cái bình lên nhìn, như đó là một thứ gì thuộc thế giới khác. Đúng vậy. Nhìn kỹ hơn, cô nhận ra đây không là bình xịt ớt của cô. Dù cùng kích cỡ và trọng lượng, nhưng bình này làm bằng kim loại màu bạc, không nhãn mác. Bình xịt của cô bằng nhựa với mấy chữ rõ ràng: BÌNH XỊT ỚT. Courtney lấy từ túi trái ra bình còn lại. Y hệt bình kia. Không phải của cô. Cô không biết hai bình này bị trao đổi từ bao giờ và bằng cách nào.

Courtney không còn muốn ở lại đây thêm chút nào nữa. Cô bỏ ý định nhảy vào ống dẫn, ít ra là ngay lúc này. Bỏ lại hai bình bạc vào trong túi, bỏ bao thư nhật ký vào ba lô, cô chạy ra khỏi nhà Sherwood. Cô chỉ muốn về nhà ngay. Quá nhiều chuyện xảy ra, và chẳng chuyện nào hay ho. Leo qua tường rào cơ ngơi Sherwood, tụt khỏi cây xuống hè đường, cô không gặp khó khăn gì.

Cúi đầu rảo bước, Courtney không mong gì hơn là mau tới một nơi an toàn và lành mạnh.

Tiếng còi xe chọt vang lên sau lưng làm cô nhảy lên, bật kêu lớn:

- Aaaa!

Quay lại, Courtney thấy cha ngừng chiếc Volvo ngay phía sau. Ông nói:

- Xin lỗi. Ba không cố ý.

Courtney cố giữ nhịp thở điều hòa. Ông Chetwynde hỏi:

- Muốn nói cho ba biết vì sao con không tới trường không?

Ồ, đúng rồi. Trường.

Cô thành thật nói:

- Con không thể. Con muốn lắm, nhưng có quá nhiều chuyện phải giải quyết. Con không ngừng nghĩ tới Dimond. Con muốn về nhà.

- Ba không trách con đâu. Lên xe đi.

Courtney muốn hôn cha quá. Ông luôn luôn làm mọi chuyện dễ chịu hơn. Ước gì cô có thể thổ lộ hết với ông về tất cả những gì đang xảy ra. Quá khổ tâm là không thể tâm sự với ông trong khi ông là người cô cần nhất. Ôm ba lô sát ngực, leo lên xe. Courtney gạt nước mắt hỏi:

- Có tin gì thêm về máy bay không, ba?

- Không. Nhưng không có tin nghĩa là... tin xấu. Họ đang phân tích dữ liệu ra-đa nhưng không có nhiều hi vọng. Bây giờ họ đang tìm người sống sót. Ôi, đúng là một thảm kịch. Những chuyện này đầy rẫy trên trang tin tức, nhưng không bao giờ nghĩ chuyện đó lại xảy ra với những người mình quen biết.

Courtney yêu cha. Ông là người che chở cho cô. Là nhà vô địch của cô. Hình như ông luôn biết cách làm cho mọi điều tốt đẹp hơn. Cô áy náy vì mình đã biết quá nhiều về những mối hiểm họa thật sự của thế giới, và của Halla, hơn ông.

Ông Chetwynde nói tiếp:

- Họ đã chính thức công bố danh sách hành khách.

- Và...?

Ông Chetwynde buồn bã lắc đầu:

- Ông bà Dimond đã ở trong chuyến bay đó.

Courtney nhăn mặt, dù không hề bị bất ngờ. Cô biết họ đã chết. Chuyện đó thích hợp một cách hoàn hảo với kế hoạch của Saint Dane để tiếp cận Mark. Cô không muốn nói gì thêm về phi cơ hay thảm kịch nữa. Nhắm mắt, cô ngồi ngay ngắn trên ghế cho chuyến đi ngắn về nhà. Cô cảm thấy ghét phải ngồi trong chiếc xe cũ xì này. Chuyến đi dài, đầy đau đớn từ bệnh viện về nhà vẫn còn là một kỉ niệm nhức nhối. Cô mừng là nhà chỉ cách mấy dãy phố. Không đủ thời gian bị đau nhức vì cái ghế cũ. Nhưng chẳng bao lâu sau khi nhắm mắt, cô bỗng nhận ra một cảm giác lạ. Lúc đầu, không hiểu chuyện gì, cô nhìn cái nhẫn. Nó không khởi động. Nhưng vẫn có cảm giác khác thường. Một lúc sau cô mới biết là gì. Courtney hỏi cha:

- Ba thay ghế mới rồi hả?

- Không. Sao?

- Cái ghế này bỗng hoàn toàn thỏa mái. Thật mà. Cứ như một cái ghế bành.

Ông Chetwynde phì cười:

- Lúc này mà con còn nghĩ vớ vẩn thế thì lạ thật!

Courtney nhúc nhích lưng trên ghế. Cái ghế chuyển động theo. Cô nhìn cha:

- Thôi mà ba. Ba quên là con đã phải ngồi trên ghế này suốt ba tiếng từ bệnh viện về sao? Từ đây tới Derby Falls con cứ nảy tung lên mỗi khi qua ổ gà. Rõ ràng đây không là ghế cũ

- Ba chẳng hiểu con nói gì. Có lẽ vì con đang khỏe hơn.

Courtney nhích mông lần nữa, chỗ ngồi hình như khéo léo chuyển dạng, nâng đỡ cô một cách hoàn hảo. Dù cô chuyển qua hướng nào, cái ghế cũng đáp ứng, êm ái như một tấm đệm chống sốc. Courtney đoán, hoặc là cha cô đã chi bọn tiền cho cái ghế mới xa xỉ này, nhưng không muốn cho mẹ cô biết; hoặc là cô đang tưởng tượng. Về nhà, cô sẽ hỏi lại ông. Ông Chetwynde ngừng xe bên thềm, hôn tạm biệt con gái rồi tiếp tục lái xe đi làm. Bước trên lối vào nhà, Courtney mơ hồ một cảm giác không yên tâm. Một cảm giác bất ổn, nhưng cô không biết là gì

Vào nhà, cô kêu lên:

- Má ơi má.

Không có tiếng trả lời. Courtney nhận ra là đã hơn chín giờ. Mẹ cô luôn đi làm vào lúc tám giờ.

Tiếng mẹ cô vang ra từ phòng khách:

- Bữa tối sẵn sàng để rã đông rồi đó, cưng.

Courtney ngạc nhiên hỏi:

- Má vẫn còn ở nhà hả?

- Đặt đồ ăn vào lò vi ba giúp má, được chứ?

- Bây giờ ạ? Còn sớm mà.

Tiếng bà vẫn vọng ra:

- Đêm nay má về trễ, đừng chờ má nghe không?

Hả? Bước vào phòng khách, Courtney hỏi:

- Má đang nói gì vậy?

Nhìn quanh tìm mẹ, cô bỗng... chờ người. Trên bàn viết có một thứ mà cô không thấy khi rời nhà sáng nay. Đó là cái bàn vẫn đặt máy vi tính cũ của gia đình. Máy tính còn đó, nhưng không là cái máy cũ. Trên màn hình rộng kỹ thuật cao đang phát ra hình ảnh mẹ của Courtney.

Hình ảnh đó nói:

- Mẹ xin lỗi. Tới chỗ làm, mẹ mới thấy lịch họp trễ. Nhận được tin nhắn này, báo ngay cho mẹ nhé. Hy vọng con không gặp khó khăn gì ở trường. Vụ nhà Dimond đúng là thảm kịch. Mẹ yêu con.

Màn hình trở lại màu đen.

Courtney không nhúc nhích. Cô biết máy tính này không có đó khi cô ra khỏi nhà mấy tiếng trước. Thậm chí nếu nó có đó, má cô để lại đoạn băng nhắn tin này bằng cách nào? Từ nơi làm việc! Không thể nào! Lạ hơn nữa, sao nó tự biết khi nào cô về nhà? Thường phải sau ba giờ chiều Courtney mới về nhà. Chuyện gì đang xảy ra đây?

Courtney cảm thấy con mèo Winston cọ xát vào chân mình. Nhìn xuống, cô... rú lên. Đúng là một con mèo, nhưng không là Winston. Winston lông ngắn lốm đốm như đôi mồi. Con mèo này lông đen, mắt vàng, với chòm lông trắng trước ngực. Courtney phóng lên trường kỷ. Lập tức hình ảnh mẹ cô xuất hiện trên màn hình, cứ như tiếng rú của cô đã khởi động máy tính.

- Bữa tối sẵn sàng để rã đông rồi đó, cưng. Đặt đồ ăn vào lò vi ba giúp má, được chứ?

Ngó xuống con mèo lạ đang ngồi trên sàn lom lom nhìn cô, Courtney kêu lên:

- Sao mày vào được đây?

Con mèo gù gù khoái chí, nói bằng giọng rồn rảng lạ lùng:

- Tôi sống tại đây mà

Courtney thét lên. Tiếng trong máy tính lại vọng ra:

- Bữa tối sẵn sàng để rã đông rồi đó, cưng. Đặt đồ ăn vào lò vi ba giúp má, được chứ?

Courtney nhảy lên, chạy ra khỏi phòng, phóng lên thang để về phòng ngủ an toàn của cô. Mới tới nửa cầu thang, cái nhẫn của cô sống dậy.

- Không!

Cô kêu lên như có thể làm thay đổi hoàn cảnh. Rút nhẫn, cô ném xuống sàn, gần cửa trước. Ngồi phịch xuống cầu thang, vòng tay ôm lấy người, cô nhìn cái nhẫn nói rộng dần, ánh sáng tỏa ra cùng tiếng nhạc. So với những gì xảy ra hôm nay, sự kiện huyền bí này chỉ là chuyện bình thường. Courtney nhắm mắt chờ ánh sáng chói lọi vào phút cuối. Khi ánh sáng biến hết, cô thấy nhật ký mới của Bobby vừa chuyển tới. Giống như lần trước, bao thư này màu nâu làm cô biết bên trong chứa đựng những tờ giấy xám nhỏ, với chữ viết tay của Bobby.

Cố lê chân xuống thang, cô chậm rãi tiến gần nhật ký. Không chắc đã muốn đọc, vì cô nghĩ mình không thể chịu đựng thêm bất kỳ chuyện gì nữa. Nhưng vẫn phải đọc, vì đây là công việc của cô. Một phụ tá. Hít một hơi, cô cúi xuống nhật bao thư, và rời...

Chuông cửa reo vang.

Courtney giật mình kêu lên. Không biết có ai bị lên cơn đau tim vì bị quá nhiều điều bất ngờ không. Nếu có, hẳn phải là cô. Cô nhật vội nhẫn, cất bao thư vào ba lô cùng nhật ký của Bobby. Chuông cửa lại reo. Nhìn qua cửa sổ kế bên cửa chính, cô thấy một gã trẻ tuổi, nhưng cô chưa nhận ra ai. Trông hẳn trạc tuổi cô, tóc nâu bù xù, cái áo thun ngắn tay màu vàng có vẻ quá chật với hắn. Không vì hắn mập, mà là trông hắn quá lực lưỡng. Cô tự hỏi, sao hắn có thể mặc cái áo quá chật và quá xấu đến thế. Bước lại cửa, cô hỏi ra:

- Tôi có thể giúp gì cho anh?

- Courtney có nhà không?

- Ai muốn biết vậy?

- Cô ấy đang chờ tôi.

Courtney mở cửa hỏi lại:

- Tôi chờ?

Điều đầu tiên làm cô bất ngờ là vẻ đẹp cường tráng của hắn. Sau đó là cái áo xấu xí màu vàng có in hàng chữ đỏ COOL DUDE trước ngực. Cô biết cái áo này. Đây là áo Mark luôn để tại ống dẫn, phòng xa có một Lữ khách tới Trái Đất Thứ Hai. Như vậy có nghĩa: anh chàng đẹp trai này là một Lữ khách, nhưng ai có thể...

Cô nhìn kỹ hơn. Hơn một năm rồi không gặp. Cậu ấy đã thay đổi. Đã trưởng thành. Không còn là một đứa con trai nhỏ nữa.

- Làm gì mà ngăn mặt ra thế? Mình đã nói là sẽ về nhà mà

- Bobby!

Courtney kêu lên, quăng mình vào vòng tay Bobby.

Hai đứa đứng đó ôm nhau. Courtney tấm tức khóc. Những giọt nước mắt mừng tủi, mất mát và yêu thương. Bobby đã về. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn.

Dì Courtney vào trong nhà, Bobby nói:

- Đừng để hàng xóm bàn tán. Hi vọng ba má bạn đang đi làm

Tách khỏi vòng tay Bobby, Courtney lau nước mắt, nói:

- Ba má mình đi làm. Bạn đã thay đổi

- Theo hướng tốt hay xấu đấy?

- Ôi, tốt. Nhưng trông bạn mệt mỏi quá.

- Ừa, chính xác.

- Chuyện gì xảy ra trên Quillan? Xảy ra trong Đại hội X?

Bobby nhíu mày:

- Hai bạn chưa đọc nhật ký mới nhất của mình sao?

Courtney rút bao thư ra khỏi ba lô nói:

- Mình mới nhận được chừng năm giây trước.

Bobby lắc đầu thắc mắc:

- Kì lạ! Mình gửi từ lâu lắm rồi mà.

- Mình không hiểu nổi mối liên quan của thời gian giữa các lãnh địa.

Bobby nói:

- Cùng hội với mình.

- Nào, chuyện gì đã xảy ra?

Vẻ mặt Bobby bỗng trở nên u ám:

- Hông hết rồi, Courtney. Tất cả. Mình muốn bạn đọc những trang này trước, rồi chúng mình sẽ nói chuyện.

- Được. Vào ngồi đi đã.

Cô kéo Bobby vào phòng khách. Hai đứa ngồi đối diện nhau trên trường kỷ. Bobby nhìn quanh cười nói:

- Ngôi nhà này vẫn y như mình nhớ. Biết mọi thứ không thay đổi thật là dễ chịu.

Chỉ màn hình máy tính lớn, Bobby nói:

- Ngoại trừ anh chàng kia. Đó là chút kĩ nghệ cao của ba bạn hả?

Courtney không biết trả lời sao. Cô cũng mù tịt như Bobby.

Chợt thấy một thứ khác, Bobby hỏi:

- Này! Ai đây? Chuyện gì đã xảy ra cho Winston rồi?

Ngồi trong khung cửa là con mèo đen xinh xắn đang lom lom nhìn hai người. Con mèo đứng dậy nói:

- Tên tớ là Doogie.

Với một cái vẩy đuôi, nó khệnh khạng bước đi.

Cả hai trừng trừng nhìn con vật đến ba mươi giây, rồi Bobby mới thốt thành lời:

- Thật bất ngờ.

Courtney lo lắng nói:

- Đã có chuyện xảy ra, Bobby. Những chuyện khác thường. Thậm chí mình không biết phải giải thích ra sao. Đó không là con mèo của mình.

- Đúng vậy. Mà nó còn biết nói nữa chứ. Có vẻ như... không bình thường.

- Chưa là gì đâu. Quá nhiều chuyện cần nói với bạn, nhưng mình không biết bắt đầu từ đâu.

- Mark đâu? Cậu ấy vẫn luôn đeo nhẫn chứ?

Courtney muốn khóc, nhưng không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt Bobby. Cô nhắm mắt, hít một hơi lấy can đảm:

- Mình nghĩ đó là một phần của chuyện này. Mình không biết cậu ấy đang ở đâu.

Bobby nhìn Courtney một lúc lâu, sau cùng nó nói:

- Đừng hiểu lầm mình. Nhưng trông như bạn đã trải qua chuyện gì đó.

Courtney cười thầm vì nhận xét sự việc “chưa tới” của cậu bạn. Cô bình tĩnh nói:

- Mình có nhiều chuyện để nói với bạn. Về Mark. Về mình. Nhưng trước hết, mình muốn biết chuyện gì đã xảy ra trên Quillan.

Bobby gật:

- Đọc đi. Mình không đủ sức kể lại tất cả đâu. Sau đó chúng mình nói chuyện.

Với tay lấy ba lô, Courtney rút ra bao thư vừa nhận. Bobby đứng dậy nói:

- Mình lục tủ lạnh của bạn được chứ? Mình thèm bất cứ thứ gì của Trái Đất Thứ Hai đến chết được.

- Tự nhiên đi.

Courtney nhìn theo Bobby đang tiến về phía nhà bếp. Cô sửng sốt vì trông cậu quá mạnh mẽ. Không quá cao lớn. Chỉ khoảng mét tám, nhưng tất cả những gì được huấn luyện đã cho cậu những cơ bắp cuộn cuộn. Cô gọi:

- Bobby.

Bobby dừng bước, quay lại nhìn cô. Cô nói:

- Bạn có mặt tại đây là một điều rất tốt.

Bobby gật đầu, rồi tiếp tục vào bếp. Courtney co chân lên trường kỷ, bắt đầu đọc.

Nhật kí #27

QUILLAN

Kết thúc rồi. Mình còn sống.

Mark và Courtney, hai bạn đừng lo cho mình, ít ra là trong diễn tiến Đại hội X. Mình sống sót,

nhưng mình đoán đó là chuyện hiển nhiên. Vấn đề bây giờ là chuyện gì sẽ tới với Quillan? Mình sẽ đi ngay vào chuyện đó và kể lại tất cả những gì xảy ra từ lúc mình quyết định thi đấu trong Đại hội X cho tới lúc này. Viết xong nhật ký này, mình sẽ về nhà. Mình cần được thấy những gương mặt thân quen. Để mình nói cách khác: Mình cần được thấy những gương mặt thân quen của *bạn bè*. Quá nhiều điều chúng mình cần nói với nhau, không chỉ là những gì đã xảy ra trên Quillan, nhưng còn những chuyện về tương lai có thể xảy ra. Cho mình, cho các bạn, cho Trái Đất Thứ Hai, và cho Halla.

Khi mình nói với Nevva là sẽ tham gia Đại hội X, tưởng cô ta sẽ hoàn toàn phấn khởi. Nhưng không. Ít ra là lúc đầu. Hai đứa mình đứng trên một góc phố, nghe Đấu thú Xanh Lục thóa mạ mình. Mình báo cho Nevva biết là sẽ thi đấu. Thay vì mừng rỡ và thở phào nhẹ nhõm, cô ta nhìn mình thật lạ lùng. Mình hỏi:

- Sao? Đó chẳng phải là điều cô muốn à?

- Phải.

Cô nói mà như không thật muốn như vậy. Mình nói:

- Cô đã thực hiện được điều mình muốn rồi đó. Tôi biết cô mong chờ gì. Trên Trái Đất Thứ Hai, một trò chơi lớn, hay chạy đua, hay đấu võ có thể thu hút trí tưởng tượng của mọi người. Cứ như là cả thế giới ngừng lại, theo dõi và tán thưởng. Chúng tôi có Super Bowls, Đua ngựa Kentucky, Thế vận hội Olympic, NASCAR race và đủ thứ trò khác nữa. Mọi người cổ vũ như điên, chứ những trò đó không thực sự gây nguy hiểm cho họ, Đúng, cũng có những người cá cược, nhưng hầu hết chỉ muốn người được họ hâm mộ chiến thắng để làm tăng niềm vui cổ vũ. Còn tại đây, mọi người thực sự đánh liều mạng sống vào cá cược. Nhìn ông Pop là thấy rõ điều đó. Nếu người của cô có thể làm cho nhân dân ủng hộ tôi, như cách tôi thấy người hâm mộ trên quê hương tôi tin tưởng vào đội bóng yêu thích của họ, thì tôi nghĩ điều đó sẽ tạo ra một sự kiện lớn. Tất cả tùy thuộc vào việc những người phục hưng tận dụng tình cảm của mọi người có được chiến thắng của tôi.

Nevva vẫn không nói gì. Cô có vẻ lo lắng.

- Lạ thật. Cứ như là tôi đang phải thuyết phục cô vậy. Đây là ý kiến của cô mà, nhớ không?

Nevva như rũ bỏ khỏi đầu điều đang làm cô bận tâm:

- Nhớ. Anh hoàn toàn đúng. Đã quyết định đúng. Chúng ta còn nhiều việc phải làm. Hãy bảo cho những người khác biết.

Nevva trở lại thái độ đầy năng nổ. Nhưng mình chợt có một cảm giác bất thường. Mình biết là đã quyết định đúng nhưng trong thoáng giây đó, Nevva có vẻ như lưỡng lự. Mình nói:

- Khoan. Cô có điều khó nghĩ?

- Xin lỗi. Chỉ là và tôi vẫn không quên hình ảnh Remudi rơi từ trên đài Tato xuống.

- Đừng lo cho tôi. Tôi đã gặp những chuyện còn tệ hại hơn bất cứ thứ gì anh chàng Xanh Lục đó có thể gây ra cho tôi.

Nevva cười, vẻ nghi ngại biến mất:

- Tôi biết. Đây là... chuyện phải thế thôi.

Cô bước đi, hướng tới đường hầm. Lần này Nevva không yêu cầu mình đội mũ trùm đầu nữa. Mình đoán là đã qua những thử thách cần thiết để được phục hưng chấp nhận. Cô ta đưa mình vào một tòa nhà, xuống cầu thang máy, đi qua những hành lang ngăm ngoằn ngoèo phức tạp mà mình nghĩ là không thể tả lại được. Sau cùng chúng mình tới một bức tường xi măng, trông như đã được cho nổ thành một lỗ hổng.

Nevva giải thích:

- Đây là một trong những điểm đã được những người phục hưng mở thành đường vào lòng đất.

Mình cảm thấy như đang bước vào một ngôi mộ cổ đã được các nhà khảo cổ niêm phong. Bên kia lỗ hổng còn thêm nhiều hành lang nữa, sau cùng qua một cửa sắt, rồi tiến vào một khu

thương mại ngầm. Chờ chúng mình là một chiếc xe nạp năng lượng tarz. Nevva cầm lái. Chúng mình xuyên qua những khu thương mại bỏ hoang trong nhiều phút, cho đến khi trở lại của hàng bách hóa, căn cứ của phục hưng.

Mình hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm gì?

- Chuẩn bị cho anh.

Có vẻ như cô ta đã chuẩn bị chuyện này từ lâu rồi. Rõ ràng là cô đã tính toán toàn bộ vụ này. Đó là Nevva. Đầu óc cô như một máy tính, dự tính tất cả mọi khả năng và trù liệu mọi bất ngờ. Mình nghĩ, người ta phải thu xếp như thế, mới có thể tung hứng ba cuộc đời khác nhau cùng một lúc.

Giai đoạn đầu tiên trong kế hoạch của cô là chuẩn bị cho mình tham gia Đại hội X. Điều đó có nghĩa là phải chuẩn bị nhiều thứ. Một, những người phục hưng huấn luyện mình. Họ nhào nặn mình khá kĩ. Không mệt mỏi như Loor đã huấn luyện mình tại Mooraj, nhưng cũng rất căng. Luyện thể lực với trọng lượng và sự nhạy bén. Luyện tim để tăng hơi thở và sức bền. Mình chạy bộ nhiều dặm trong khu thương mại bỏ hoang dưới lòng thành phố Rune. Mình cũng tập chạy nước rút. Rất, rất nhiều lần. Cơ thể mình đã khá hoàn mỹ rồi, nhưng phải công nhận là sau thời gian ở dưới lòng đất, mình rắn chắc như đá.

Nevva không xuất hiện nhiều. Cô ấy còn phải giải quyết những công việc của một trợ lý ban quản trị. Cách vài ngày cô lại xuống, đem theo thông tin về những gì đang xảy ra. Cuộc truy lùng mình vẫn đang tiếp diễn. Chúng muốn mình có mặt trong Đại hội X. Có lẽ mình nên nói là: Saint Dane muốn mình có mặt trong Đại hội X. Hẳn không muốn để chúng bỏ qua mình. Mình nghĩ, hẳn đã luôn biết là mình sẽ thi đấu. Ý nghĩ hẳn đoán đúng làm mình phát bực.

Tylee Magna thông báo với mình là tin tức về sự kiện sắp xảy ra đã được truyền tới những người phục hưng trên toàn Quillan như thế nào. Mình được nói tới như một nhà vô địch của nhân dân. Lời đồn thổi thềm lên đang lan rộng. Thời gian có cho biết vụ này có đủ lớn để đem lại kết quả mong muốn của phục hưng không. Biết mình đang được đề cao, cảm giác thật kỳ quặc. Trước thời điểm này, tất cả những gì mình làm trong vai trò một Lữ khách đều rất âm thầm, như một kẻ vô danh. Điều đó đang thay đổi. Trên Quillan này, mọi người đều sẽ biết mặt mình. Hai bạn nghĩ mình sợ hãi? Không đâu. Mình cũng chẳng hiểu vì sao. Có lẽ vì mình quá tự tin.

Phần lớn sự tự tin này có được là nhờ mình rèn luyện với mấy người phục hưng. Nevva đã thu thập được rất nhiều thông tin về đấu thủ Xanh Lục. Cô nghiên cứu những băng ghi hình các trận đấu của anh ta, rồi tập hợp thành một bản báo cáo về mặt mạnh và yếu của hẳn. Hẳn mạnh nhất là thái độ thi đấu. Tàn nhẫn. Mình không quá lời khi bảo hẳn ta khoái giết đối thủ, nhưng rõ ràng hẳn không bận tâm khi làm chuyện đó. Hẳn thông minh, thích nghi tình huống mau lẹ. Mình thấy điều đó khi xem lại băng ghi hình trận đấu Tato. Hẳn đập vỡ vòm thủy tinh, níu lấy lỗ hổng khí làm cho võ đài mất thăng bằng, để giết Remudi. Đó là một quyết định bất ngờ và khôn ngoan. Mình không thể trông chờ hẳn phạm sai lầm. Hẳn mạnh mẽ và cao to hơn mình. Nếu phải bước vào một trận đấu dựa hoàn toàn vào thể lực, chắc chắn mình sẽ gặp khó khăn.

Nhưng gã này cũng có điểm yếu. Hẳn không khéo léo. Rất dễ bị vật ngã. Chạy cự li và nước rút đều chậm chạp. Sự nhanh nhẹn lao người trong cú phóng bốn mươi mét và cú phóng hai mét có một khác biệt lớn. Từ những gì đã thấy, mình khá hơn Xanh Lục trong cả hai phương diện. Điều đó làm mình cảm thấy tự tin, thậm chí nếu tình hình trở lên khó khăn, mình vẫn có thể né tránh khỏi hẳn. Như để thêm phần khích lệ, Nevva cho mình biết thị giác mắt trái của đấu thủ Xanh Lục rất yếu, do hậu quả một tai nạn hồi còn nhỏ. Biết chi tiết đó là một điều tuyệt vời.

Nhưng điều làm mình tự tin nhất là: mình là một chiến binh được đào tạo bài bản. Mình. Bobby Pendragon. Thật khó tin, đúng không? Hồi còn ở nhà, mình chưa bao giờ vật lộn, chứ đừng nói tới thui nhau bằng nắm đấm. Nhưng chuyện đó xưa lắm rồi. Gần đây, mình đã trở nên cứng rắn bằng những bài tập thể lực cam go của Loor và Alder, và bằng quá nhiều lần chiến đấu vì mạng sống của mình. Đấu thủ Xanh Lục không có được sự rèn luyện đó. Kỹ năng chiến đấu

có được sẽ giúp mình trong quá nhiều giai đoạn biến chuyển của Đại hội X. Đấu thủ Xanh Lục không thể cạnh tranh được với mình. Mình tin chắc điều đó.

Nevva cho mình biết qua nhiều bộ môn có thể được chấp nhận, được chọn ra từ hàng mấy trăm môn. Cô không thể kể hết, nhưng mình đã có được một cái nhìn khái quát khá tốt. Đại hội X không chỉ là một trò chơi, một trận đánh hay một cuộc ganh đua. Đó là một chuỗi năm trận thi đấu. Không ai biết trước sẽ là bộ môn nào cho đến ngày thi đấu. Tất cả là do quyết định của Veego và LaBerge. Nevva cho biết, đôi khi Đại hội X là một cảnh tượng rộng lớn, mỗi bộ môn là một đội nhiều đấu thủ cùng nhau. Nhưng thường thường là sự đối đầu của hai đối thủ thôi. Quan trọng là phải thắng từng môn, vì điểm thắng thua sẽ được tính vào môn thi tới.

Đại hội X kết thúc nếu đấu thủ bị giết chết, hay bị thương nặng không thể tiếp tục thi đấu. Nevva nói với mình, nhiều Đại hội X không vượt qua khỏi bộ môn đầu tiên. Đó là phần đáng sợ. Mình tin Đấu thủ Xanh Lục sẽ không chỉ cố hạ mình, mà ngay khi nhận ra tài năng của mình, hẳn sẽ cố gây thương tích hoặc giết mình. Vì vậy Đại hội X không chỉ là chuyện thắng thua, mà là chuyện sống còn.

Mình hỏi Nevva:

- Thế nào là thắng?

- Nhà vô địch là đấu thủ thắng hầu hết các bộ môn. Nghĩa là, Đại hội X sẽ chỉ kéo dài trong ba môn, nếu một đấu thủ thắng cả ba.

- Như vậy là vẫn còn khả năng sống sót nếu bị thua?

Nevva ngập ngừng. Mình thúc giục:

- Cho tôi biết sự thật đi

- Có, còn khả năng, nhưng nếu chỉ thua trong vòng bốn môn đầu tiên.

- Vì sao?

- Vì hiệp thứ năm, hiệp quyết định. Để thắng hiệp này anh sẽ phải giết đối thủ.

Ồi, thêm một nghĩa mới cho câu “cái chết bất ngờ từ hiệp phụ”.

Mình sẽ không đi sâu vào chi tiết những sự kiện có thể xảy ra. Vì mình sẽ tả lại những sự kiện có thật khi viết về cuộc thi đấu. Nhưng mình có thể nói điều này: sau ba tuần rèn luyện cam go trong hầm mộ của thành phố Rune, mình đã sẵn sàng. Cả thể chất lẫn tinh thần. Càng gần tới Đại hội X, mình cảm thấy vấn đề lớn nhất sẽ là tính tự mãn.

Mình cũng cần phải nhắc đến một điều khác nữa. Trong thời gian mình ở với những người phục hưng, một chuyện lạ lùng xảy ra. Mình ngủ trong một gian phòng nhỏ chẳng khác phòng giam là mấy. Nhưng mình không phàn nàn gì, vì khá tiện nghi. Một đêm mình đang ngủ, một vị khách xuất hiện. Lúc đầu mình tưởng là nằm mơ, nhưng rồi mình nhận ra đó là bà lão mình đã gặp trong chuyến tham quan ông Pop. Bà lão đã cho mình xem những bức chân dung trẻ em để gây cảm hứng. Hai bạn còn nhớ bà ta chứ? Bà lão quỳ bên giường, vò đầu mình để làm mình thức giấc. Hai bạn nghĩ mình nhảy dựng lên vì kinh ngạc hả? Không đâu. Bà lão không làm mình sợ chút nào. Trái lại, bà có một dáng vẻ dịu dàng làm mình thỏa mái như vẫn còn đang ngủ. Bà nhẹ nhàng nói:

- Cháu là một chàng trai rất dũng cảm. Tất cả chúng ta đều hạnh diện vì cháu.

Mình thì thầm:

- Cám ơn bà.

- Cháu đã nói là đang tìm cảm hứng.

Vừa nói, bà vừa đưa ra một chuỗi đeo cổ bằng hạt đá đen. Không đẹp gì lắm, điểm đặc biệt duy nhất là một hạt bằng vàng hơi lớn hơn các hạt khác, cỡ một hạt đậu lớn.

- Vật này từng thuộc về một người đã hi sinh vì những điều anh ta tin tưởng. Ta mong cháu sẽ đeo để được may mắn.

Mình đưa tay cầm xâu chuỗi, nhưng bà lão gạt tay mình sang một bên, rồi tự đeo chuỗi hạt lên cổ cho mình. Mình hỏi:

- Người đó là ai?

Bà đặt hai tay lên mắt mình, khép chúng lại. Bà lão không trả lời và mình chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau khi thức dậy mình định ninh đó là một giấc mơ. Nhưng đưa tay lên cổ, mình thấy xâu chuỗi còn đó. Không biết bà lão đó là ai, không biết đây chuyện này của ai, nhưng mình không có ý định gỡ ra. Mình cần tất cả may mắn có được.

Sau nhiều tuần vất vả, cuối cùng thì ngày khởi sự bước kế tiếp cũng tới. Vừa chạy cả triệu mét qua khu thương mại, trở lại cửa hàng bách hóa, mình thấy Nevva và Tylee đang đứng chờ với vẻ căng thẳng. Không cần hỏi, mình cũng biết vì sao. Mình chỉ hỏi:

- Tới thời điểm rồi phải không?

Nevva đem theo một cái bao. Cô lấy ra từ trong đó một thứ mà mình đã không phải thấy trong suốt thời gian vừa qua. Mình đã hi vọng không bao giờ phải nhìn thấy vật đó nữa.

Đó là cái áo thun đỏ với năm sọc xéo màu đen của Đấu thủ Đỏ. Đồng phục của mình.

Tylee nói:

- Thay áo đi.

Ngay sau khi mình lên băng ghế sau, chiếc xe phóng qua đường phố Rune. Ông già mình chưa biết tên cầm lái. Tylee ngồi phía trước. Nevva ngồi kế bên mình. Cô ta nói cứ như đang nói về vụ ứng cử trưởng lớp của mình vậy:

- Kết quả cuộc vận động thật không tin nổi. Dự kiến là rất lớn. Mọi người đều muốn biết khi nào anh xuất hiện lại. Sự bí ẩn chỉ càng gây thêm phấn khích.

Tylee nói:

- Pendragon, điều đó sẽ tạo ảnh hưởng. Chúng tôi đặt anh vào vị thế đấu thủ đầu tiên thi đấu với tư cách cá nhân. Anh đã chống đối Blok và bây giờ tự nguyện trở lại. Đó là chuyện chưa từng xảy ra trước đây. Phải nói đó là chuyện chưa từng xảy ra với Đại hội X. Trên khắp Quillan, anh được nói tới như một nỗi kinh hoàng.

- Ý cô là chúng ta đang ở trong tình huống bất bại. Tùy thuộc vào những gì xảy ra, tôi sẽ thành một người hùng hay... một kẻ tử vì đạo.

Tylee nhìn mình, cân nhắc câu trả lời. Cô ta biết là phải tỏ ra thành thật. Vì mình hơi bị quá thông minh. Cô nói:

- Chúng tôi rất muốn anh thành một người hùng.

Mình cười:

- Trả lời rất hay.

Nevva nói:

- Tôi sẽ có mặt trong ngày Đại hội X. Phòng xa...

Cô không nói hết, nhưng mình biết cô định nói gì. Cô ta có mặt, phòng xa mình bị giết, sẽ làm tất cả những gì một Lữ khách có thể làm, để đưa mình trở lại sự sống.

Mình nói như thách thức:

- Sẽ không đến nổi thế đâu.

Nevva gật. Mình cười và nói thêm:

- Nhưng ráng có mặt tại đó nghe.

- Tôi sẽ có mặt.

- Bao giờ trò hề này bắt đầu?

- Sắp rồi. Tôi tin chắc Veego và LaBerge sẽ muốn phô trương anh một chút, cho thêm phần hào hứng. Họ không biết khắp lãnh địa đã được chuẩn bị và đang chờ đợi rồi.

- Veego và LaBerge nghĩ là tôi sẽ trở lại?

- Tất nhiên là không. Nhưng ban quản trị hứa là sẽ đưa anh trở lại. Đúng hơn, ông Kayto đã hứa.

- Mình và Nevva nhìn nhau. Saint Dane biết là mình phải trở lại. Hắn biết là mình sẽ thi đấu. Mình ghét tính tự phụ của hắn. Chỉ hy vọng hắn sẽ giữ lời hứa.

Tylee nói:

- Gần tới nơi rồi. Ra khỏi xe mau. Chúng tôi không muốn bị phát hiện.

- Hiểu. Nhưng chạy chậm lại. Đủ để tôi khỏi bị què giò chứ. Gãy chân vì nhảy xe chẳng là quá ngu sao?

Ông già nói:

- Pendragon, chúng tôi rất hãnh diện vì cậu. Không lời nào nói cho hết lòng biết ơn của chúng tôi.

Tylee lên tiếng:

- Chúc may mắn. Chúng tôi sẽ theo dõi trận đấu. Nhưng nói thế là quá khiêm tốn. Hàng triệu người sẽ theo dõi trận đấu cùng chúng tôi.

- May là tôi không mắc cỡ trước máy thu hình.

Nevva chạm cánh tay mình như một cử chỉ động viên. Mình nháy mắt nói:

- Tôi làm chuyện này cũng còn vì Remudi.

Cô mỉm cười gật đầu.

Xe chạy chậm lại và Tylee la lên:

- Nhảy!

Mình mở tung cửa xe, nhảy ra ngoài. Chân mình vừa chạm đất, ông già nhấn ga, phóng vọt đi. Nhìn chiếc xe khuất vào dòng giao thông, mình cảm thấy vô cùng đơn độc. Trong thoáng giây, mình tự nhủ không biết mình có hành động đúng hay không. Mình bỗng khao khát chuồn vào thành phố, biến mất trong đám đông. Nhưng ý nghĩ đó không kéo dài. Mình biết là đang ở đúng vị trí. Từ từ quay lại, mình thấy đã được bỏ xuống chính xác nơi mình cần tới. Mình đang đứng đối diện cánh cổng vang trang trí lộng lẫy, dẫn vào khu vườn của Veego và LaBerge. Hai tay chống bên sườn, mình hoàn toàn không biết phải làm gì. Mười giây sau, hai cánh cổng từ từ mở rộng vang ngừng lại sau một tiếng *leng keng* lớn.

Mình đã đâm đầu trở lại vào lò lửa.

Nhật kí #27
(Tiếp theo)

- Tưởng không bao giờ chúng tôi gặp lại cậu nữa.

LaBerge hớn hờ nói khi mình bước lên bậc thềm cẩm thạch, tiến tới cửa trước lâu đài. Sau mình là hai gã an ninh dado đã gặp mình ngay khi mình bước qua cổng.

- Thật không thể tin nổi. Cậu biết không khí đang sôi nổi đến thế nào vì Đại hội X không? Thật không ngờ? Thật phi thường! Thật...

- Có, tôi biết.

LaBerge nhăn nhó:

- Ồ... Chỉ là muốn cho cậu biết chúng tôi vui mừng đến thế nào khi thấy cậu trở lại.

Quay phắt lại, hấn chạy ào vào lâu đài. Veego đứng trên đầu bậc thềm, lom lom nhìn mình với đôi mắt lạnh lùng đầy toan tính.

Mình giả lả cười hỏi:

- Nhớ tôi không?

Giọng mụ lạnh băng:

- Họ nói với tôi là cậu sẽ trở lại, nhưng tôi không tin. Vậy mà bây giờ cậu đang ở đây. Thú thật, tôi không hiểu.

Mình tiến thẳng tới mụ:

- Tôi có mặt tại đây để chiến thắng cuộc thi đấu ngớ ngẩn của mấy người. Có rắc rối gì sao?

- Tuyệt đối không. Người theo dõi Đại hội X này sẽ đông đảo chưa từng có trong lịch sử các trò chơi. Vụ chạy trốn của cậu chỉ gây thêm chú ý. Bây giờ cậu tự ý trở lại, chúng tôi hy vọng cá cược sẽ rất cao.

- Vậy là tốt cho tất cả chúng ta. Tôi muốn thi đấu, bà muốn có một hình ảnh tốt đẹp đối với các sếp của mình. Tất cả đều vui vẻ.

Mình đang có vẻ khả ố, nhưng không thể làm khác được.

Vẫn trừng trừng nhìn mình với vẻ nghi ngờ, Veego nói:

- Đừng quá tự phụ, Đấu thủ Đỏ. Chúng tôi không ngốc như cậu nghĩ đâu.

- Thật sao? Hai người ngốc đến cỡ nào?

Veego không trả đũa. Mụ nói:

- Chỗ ở của cậu vẫn còn nguyên. Vào nghỉ đi, trong khi chúng tôi bắt đầu chuẩn bị.

- Tuyệt vời.

Mình nói rồi tiến qua mụ, vào lâu đài. Mụ níu cánh tay mình lại, nói:

- Còn một điều nữa.

Trước khi mình nhận ra chuyện gì, mụ đã khéo léo lừa một vật qua bàn tay mình, rồi đẩy tuốt lên cánh tay. Ngay lập tức, mình cảm thấy “thòng lọng” xiết chặt vào bắp tay.

Mụ cười mỉa mai:

- Đón mừng trở lại, Đấu thủ Đỏ.

Không để mụ thỏa lòng vì phản ứng của mình, dù cảm giác lại bị câu thúc bằng một trong những sợi xích chó của chúng làm da mình rợn ớn. Mình tiếp tục tiến vào lâu đài. Trong hành lang lớn đã có người đứng chờ mình.

Mười Bốn trịnh trọng lên tiếng:

- Xin chào Đấu thủ Đỏ. Tôi sẽ đưa anh về phòng.

- Chào Mười Bốn. Hay anh là Mười Lăm đây?

Anh bạn robot của mình thậm chí không nhếch một nụ cười. Mình nói:

- Không sao, đừng quan tâm. Rất vui gặp lại anh.

Mình nói thật lòng. Vì hẳn khá tốt với mình. Mình mừng là hẳn lại là dado riêng của mình. Mình và hẳn bước lên cầu thang dẫn tới phòng mình.

Mười Bốn nói:

- Tôi ước là có thể nói giống như thế với anh, Pendragon. Vì sao anh trở lại?

- Vì Đại hội X. Tôi sẽ thắng.

Mười Bốn không trả lời. Nếu robot có thể tỏ ra lo lắng, thì trông hẳn như đang lo lắng. Mình hỏi:

- Có chuyện gì? Anh nghĩ là tôi không thể thắng?

- Chắc chắn anh có tài. Nhưng Đấu thủ Xanh Lục không chỉ thắng bằng tài năng.

- Tôi biết, hẳn là một tên gian lận xấu xa. Nhưng đừng lo. Tôi đã sẵn sàng chờ hẳn.

- Tôi nghĩ, đó là chuyện khó khả thi. Ít ra là với anh. Anh không thể hạ mình thi đấu với loại chiến thuật của hẳn.

- Đừng lo. Tôi có chiến thuật của mình. Nhưng cảm ơn anh đã quan tâm.

Mười Bốn đưa mình vào phòng rồi quay ra. Khi cửa đóng lại, mình nhìn quanh không gian quen thuộc. Mình có cùng cái cảm giác như lúc mới nhả ra khỏi xe ít lâu trước đó. Mình tự bước vào chuyện gì đây? Vì sao mình trở lại ngôi nhà khủng khiếp này? Cho đến lúc đó tất cả chỉ như lý thuyết. Việc thấy lâu đài và căn phòng này làm tất cả thành thực tế.

Đại hội X không diễn ra ngay. Nevva nói đúng. Veego và LaBerge muốn gây sóng gió bằng mọi cách có thể. Khi mình tập luyện, luôn có một dado với máy quay nhỏ cầm tay theo sát. Chúng đưa hình ảnh mình lên khắp Quillan, để mọi người biết Đấu thủ Đỏ. Mình không thấy Đấu thủ Xanh Lục nhiều, chỉ thỉnh thoảng mình mới thoáng thấy hẳn đang cử tạ hay tập thể dục ngoài trời. Cũng có một máy quay theo sát hẳn. Mình đoán, việc này giống như những đoạn video về “sinh hoạt riêng tư” của các vận động viên trong thời gian Thế Vận hội Olympic trên Trái Đất Thứ Hai.

Tất nhiên, Veego và LaBerge không thể biết tất cả sự quảng bá này đang được bàn tay của những người phục hưng điều khiển. Cho đến lúc này, mọi người mới chỉ thấy mình trong hai trận Lưỡi Hái và Tock. Bây giờ họ thấy mình liên tục trong nhiều giờ. Tưởng tượng hình ảnh mình đang được chiếu trên mấy trăm màn hình dọc đường phố, thú thật mình sợ sợ. Mình bỗng cảm thấy lo lắng. Không vì Đại hội X. Mình lo không trở thành “nhà vô địch” lớn như hình ảnh những người phục hưng đang cố tạo dựng lên. Nghĩa là mình... vẫn là mình. Nếu chẳng ai bị ấn tượng vì mình thì sao? Tất cả sẽ trở thành vô ích. Mình nhận ra là đã cố tập luyện nhiều hơn bình thường, để không uổng công họ. Chạy nhanh hơn một chút và cố gắng hết sức trong khi luyện những động tác nhanh nhen. Mình thật sự muốn góp phần quảng cáo một huyền thoại. Điều đó cũng quan trọng như tập luyện.

Mình không biết có kết quả gì không, cho đến một hôm mình có được một cơ hội đáng chú ý. Mười Bốn đưa mình tới võ đài đã diễn ra cuộc đấu Tato. Đang chờ mình là Veego, LaBerge và Đấu thủ Xanh Lục. Không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng mình cố tỏ ra bình tĩnh, hỏi:

- Chúng ta sắp bắt đầu?

Tung tăng chạy lại phía mình, LaBerge tí tởn nói:

- Không! Tôi và Veego nghĩ là sẽ rất tuyệt vời nếu hai đấu thủ nói vài câu với dân chúng Quillan. Để cho họ biết hai người cảm thấy gì và Đại hội X này phi thường đến thế nào, và... đủ thứ.

Nevva tiến lên đài, nói:

- Thật ra đây là ý kiến của tôi. Còn cách nào tốt hơn để người dân Quillan biết họ sẽ đặt cược lên ai, chứ không chỉ được nghe về các đấu thủ?

Khi nói, cô ta nhìn thẳng mắt mình, như cố nhấn nhủ điều gì. Mình hỏi:

- Chúng tôi có thể nói bất cứ điều gì mình muốn?

Veego xen vào:

- Miễn là đừng làm chúng tôi hay Blok bực mình.

Mình mĩa mai nói:

- Ồ không. Tôi đâu muốn làm thế!

Nevva nói:

- Hãy chỉ nói với họ là anh sẽ làm gì, và vì sao thắng trong Đại hội X lại là điều quan trọng với anh.

Một lần nữa, Vevva lại nhìn thẳng mắt mình. Mình nhận ra, cô đã thu xếp vụ này như một cơ hội bằng vàng để mình nói với mọi người lý do mình thi đấu. Tất cả người dân sẽ nhìn thấy. Mình phải lựa lời chính xác.

Đấu thủ Xanh Lục ha hả cười, hỏi:

- Ý cô là ngoài lý do thắng để khỏi bị giết, còn lý do khác nữa sao?

LaBerge hô hố cười theo, khi thấy có mỗi mình hấn cười, LaBerge ngậm miệng. Ngổ.

Mình nói:

- Để Đấu thủ Xanh Lục nói trước. Là nhà vô địch, anh ấy phải được vinh dự đó.

Thật ra, mình muốn có thêm thời gian để suy nghĩ xem sẽ nói gì.

Xanh Lục nói:

- Được thôi. Bắt đầu đi.

Veego và LaBerge đứng bên nhau. Một dado phục vụ xuất hiện với máy quay nhỏ, hướng vào hai người. Veego nói với dado:

- Cho chúng ta biết khi nào chúng ta đang lên hình trực tiếp.

Đứng bên mình, Nevva vừa nhìn Veego và LaBerge vừa nói nhỏ:

- Anh sao rồi?

- Sẵn sàng.

- Nên biết đây là cơ hội phi thường. Những lời nói đúng sẽ đưa anh lên tột đỉnh.

- Hiểu. Còn những lời nói sai có thể chôn xác tôi. Đừng nói nữa, để tôi suy nghĩ.

Dado phục vụ gạt đầu ra hiệu cho cặp kia bắt đầu.

LaBerge ngoác miệng cười, ngân nga:

- Thời gian cận kề, trò chơi sắp đến, đấu thủ sẵn sàng, hãy nghe họ nói!

Veego tiếp theo liền:

- Đây sẽ là lựa chọn khó khăn nhất mà chưa bao giờ các bạn gặp phải. Ai sẽ là người tài năng nhất để các bạn tin tưởng đặt cược? Chúng tôi đã làm hết khả năng để cung cấp cho các bạn thông tin về hai đấu thủ. Bây giờ là lúc nghe chính họ nói. Trước hết, hãy nghe nhà vô địch... Đấu thủ Xanh Lục.

Dado chuyển máy quay về Đấu thủ Xanh Lục. Hai tay chống mạn sườn, hấn cộc cằn nói:

- Các bạn biết tôi rồi. Các bạn biết tôi không bao giờ thua. Tôi đã xem các trò chơi suốt cả đời. Chưa bao giờ Blok có một nhà vô địch đầy quyền lực như tôi. Tôi sẽ là đấu thủ đầu tiên giải nghệ mà chưa một lần bị hạ, và sẽ làm một vòng khắp Quillan để quảng bá các trò chơi cho Blok. Khi các bạn nghĩ tới Blok là các bạn nghĩ tới sức mạnh và nghĩ tới tôi.

Hấn quay lưng, nhảy xuống khỏi đài. Dado vội chuyển máy quay vào Veego và LaBerge. Cả hai có vẻ ngạc nhiên vì Đấu thủ Xanh Lục hấp tấp bỏ đi. Không gì có thể làm mình mừng hơn những lời hấn nói. Trông Nevva như đang cố kềm một nụ cười khi nói:

- Thật tuyệt vời. Anh ta hoàn toàn gắn bó với Blok.

Hướng về ống kính, Veego lên tiếng:

- Và bây giờ chúng ta sẽ nghe Đấu thủ Đỏ, đấu thủ duy nhất trong lịch sử rất tự tin, yêu cầu được tỉ thí với Đấu thủ Xanh Lục. Xin giới thiệu... Đấu thủ Đỏ.

Ổng kính chĩa vào mình trong khi Nevva bước tránh sang một bên. Cảm giác thật kỳ lạ khi biết hình ảnh mình đang được chuyển tới hàng triệu con người. Đó là một sân khấu lớn nhất có thể có được. Mình phải tận dụng tối đa. Khoanh tay trước ngực, mình nói:

- Quý vị không biết rõ tôi như biết Đấu thủ Xanh Lục, nhưng có điều quan trọng quý vị cần nên biết. Tôi không trở lại thi đấu trong Đại hội X vì bản thân mình. Tôi đã có thể biến mất và không ai thấy tôi nữa. Nhưng tôi đã trở lại như một sự biểu tỏ lòng khâm phục đối với nhân dân Quillan.

Từ khước mắt, mình thấy Veego và LaBerge nhìn nhau lo lắng.

- Tôi có mặt tại đây để chứng minh rằng không cần phải là người vĩ đại và quyền uy mới có thể đạt được vinh quang. Tôi tin vào bản thân mình, tôi tin vào người dân Quillan. Và mặc dù tôi biết mình sẽ thắng Đại hội X, tôi yêu cầu mỗi cá nhân quý vị hãy dừng cảm phẫn đối những trò chơi bạo tàn này. Đừng đặt cược vào Đại hội X. Đừng đặt cược lên tôi hay Đấu thủ Xanh Lục. Đó là cách tốt nhất để chứng tỏ cho Blok biết, quý vị sẽ không sống theo luật lệ của họ lâu hơn nữa.

LaBerge gào lên:

- Cái gì?

Veego vội vàng bước tới gạt máy quay sang một bên, rít lên với dado:

- Ngừng truyền hình vụ này ngay lập tức!

Dado xách máy rời ngay khỏi võ đài.

Giả bộ kinh ngạc, Nevva hỏi mình:

- Sao anh có thể nói năng như thế? Đó là điều không được phép. Ban quản trị sẽ nổi giận. Tôi phải đi báo cáo lại ngay.

Cô vội vàng rời khỏi đài. Trước khi bước xuống, cô thoáng nháy mắt với mình. Mình vừa nện cho Blok một đòn chí mạng. Veego đứng đó, trừng trừng nhìn mình, trong khi LaBerge nện gót tới lui, lo lắng làu bàu với mụ:

- Tại hại. Quá tai hại. Chúng ta sẽ bị khiển trách. Chúng ta đang điều hành kiểu gì thế này? Mọi người có nghe theo hấn không? Chúng ta phải làm gì bây giờ?

Không rời mắt khỏi mình, Veego nói:

- Không làm gì hết. Đấu thủ Đỏ sẽ không được phép tuyên bố điều gì với nhân dân nữa. Ngoài chuyện đó, chúng ta sẽ không làm gì hết.

Hấp tấp xuống khỏi đài, LaBerge lắc đầu bực tức, lẩm bẩm:

- Tai hại! Quá tai hại!

Tiến lên một bước, Veego hỏi mình:

- Anh làm gì vậy, Đấu thủ Đỏ?

Mình nói rất ư là hồn nhiên:

- Chỉ ráng làm cho thêm phần hấp dẫn thôi mà. Bà không nghĩ vụ này sẽ làm mọi người bàn tán sôi nổi sao?

Trừng trừng nhìn mình một lúc, Veego quay lưng bước đi. Không biết mình có quá đà không. Mình không tin họ sẽ hủy bỏ Đại hội X sau tất cả những gì đã được quảng cáo, nhưng mình cũng không biết chắc.

Còn một sự kiện nữa đã được lên kế hoạch trước Đại hội X. Và là một sự kiện lớn. Đấu thủ Xanh Lục và mình sẽ diễu hành qua đường phố Rune, trên hai chiếc xe hơi. Ý tưởng để mọi người thấy chúng mình bằng xương bằng thịt sẽ gây sôi động hơn và... tất nhiên, cá cược sẽ lớn hơn. Mark và Courtney, những gì xảy ra trong ngày hôm đó là điều mình mơ không thấy. Cho đến thời điểm đó, ý nghĩ người dân Quillan nhìn mình, tìm hiểu về mình, và tin mình là

biểu tượng của tự do chỉ là một khái niệm. Không là thực. Mình đã phải đón nhận những gì những người phục hưng nói dựa trên sự tin cậy. Dù mình đã hoàn toàn nhập cuộc, nhưng trong thâm tâm mình vẫn tự hỏi: liệu người dân có thật sự quan tâm không? Những gì xảy ra chiều hôm đó đã bắn tan nghi hoặc của mình thành từng mảnh. Không, nó làm bốc hơi hết mọi nghi ngờ.

Trong cuộc diễu hành có ba xe. Xe đầu là Veego và LaBerge. Xe thứ hai là mình. Xe sau cùng là Đấu thủ Xanh Lục. Chúng mình đứng trên xe mui trần để mọi người đều thấy rõ. Một hàng an ninh dado đi sát sườn đoàn diễu hành, phòng có kẻ gây rắc rối hay cố tiến lại gần. Mình nghĩ, đó cũng là một ý hay, vì đường phố Rune rất đông đúc. An ninh dado chỉ mở được một đường tối thiểu cho xe qua.

Những gì xảy ra thật hỗn loạn. Mình chỉ có thể ví như một cuộc diễu hành đầy hoa và băng giấy tại thành phố New York đón mừng những nhà vô địch thể thao, hay các phi hành gia. Điện khí hết mức. Chỗ nào cũng có người. Chen chúc nhau trên hè phố, vươn ra từ cửa sổ, đứng trên mái nhà mà la hét. Khi đoàn xe rẽ qua đường phụ để vào lộ trình diễu hành chính, chẳng khác nào chạm phải một bức tường âm thanh phát ra từ hàng ngàn động cơ phản lực. Cả một biển người, không thể nào nhận ra mặt ai, nhưng điều làm mình bất ngờ nhất là... mọi người đang cười! Mình thấy niềm vui trên mặt họ. Một điều mình đã không thấy trên Quillan, ngoại trừ vài người may mắn đã thắng cược trong một trò chơi. Những con người này như đê mê ngây ngất.

Không có những dải băng tung xuống, nhưng có một thứ còn tuyệt vời hơn. Mình không thể nói chắc mỗi người đều có, nhưng phải nói là hàng mấy ngàn người. Nhìn đâu cũng thấy người già, thiếu nữ, trẻ em – đủ mọi lứa tuổi mà bạn có thể tưởng tượng ra – đều đang vẫy một lá cờ đỏ. Có thể mình hơi bị chậm hiểu, hoặc có thể vì toàn bộ quang cảnh làm mình quá bàng hoàng nên không nhận ra ngay điều đó có ý nghĩa gì. Cho đến khi mình nghe tiếng hát cùng cất lên. Lúc đầu không rõ vì chỉ như một tiếng ồn ào, nhưng rồi mình hiểu họ đang hát gì: “Đỏ! Đỏ! Đỏ!”. Những người này đang cất tiếng hát dành cho mình! Những lá cờ đỏ họ đang vẫy cũng vì mình! Không thể diễn tả trong một câu nói quá đơn giản. Vì đó là một điều không thể nào tin nổi.

Phía trước, mặt mày Veego và LaBerge tươi hơn hớn như vừa trúng giải World Series. Mình nghĩ, chẳng ai quan tâm tới cặp này. Veego đứng cùng đờ với nụ cười cũng... cứng đờ trên mặt. Mình không biết mục đang nghĩ gì. Nếu phải đoán, mình đoán mục đang tính toán lũ ngốc này đặt cược bao nhiêu vào Đấu thủ Đỏ và công việc kinh doanh của mục sẽ lời lãi bao nhiêu. Vì vậy, mình đoán là mục đang khắp khởi mừng.

Quay lại, mình thấy có lẽ Đấu thủ Xanh Lục là người duy nhất tỏ ra khó chịu. Hắn đứng, hai tay nắm chặt mui xe. Mình sẽ không ngạc nhiên nếu thấy lớp kim loại bị bóp bẹp dưới nắm tay của hắn. Hắn trừng trừng nhìn mình theo kiểu người ta thường nói: nếu ánh mắt có thể giết người... thì sẽ không có Đại hội X. Mình sẽ đi vào lịch sử ngay lúc này, ngay tại đó.

Mình quay nhìn lại phía trước. Đây là thời khắc của mình, mình muốn được tận hưởng. Nếu những gì đang xảy ra tại thành phố Rune này là một tín hiệu, thì những người phục hưng đã hoàn tất phần hành của họ. Dân chúng đang cổ vũ mình. Phần còn lại là liệu họ có tiến thêm bước thứ hai: không các cược vào Đại hội X. Mình nghĩ, điều đó không quan trọng lắm. Đây không phải là vấn đề cá cược. Đây là vấn đề tạo ra một cuộc trình diễn để khai hóa dân chúng tiến vào hành động.

Ngày hôm nay quả là tuyệt vời, nhưng phần tuyệt vời nhất vẫn chưa lộ diện.

Cuộc diễu hành kết thúc tại tòa nhà Blok đồ sộ uy nghi. Dưới hàng chữ BLOK khổng lồ là một ban công rộng nhìn xuống đường. Chúng mình được đưa lên đó để hoàn tất sự kiện sau cùng. Trên ban công có mình, Đấu thủ Xanh Lục, Veego, LaBerge và vài thành viên ban quản trị. Không có ông Kayto trong số họ, nhưng mình biết Saint Dane đang theo dõi từ đâu đó. Diễn văn, giới thiệu, và đủ thứ chuyện ba hoa về sự kiện sôi nổi sắp diễn ra như thế nào, và chưa bao giờ và có lẽ chẳng bao giờ Quillan sẽ được thấy một sự kiện như thế này nữa..

Mình nhìn xuống biển người. Không cường điệu đâu. Đúng là một biển người. Đường phố

chật cứng. Mình bảo đảm chỉ những người đứng trước mới có thể nhìn thấy tụi mình, nhưng hình ảnh tụi mình đang được chiếu trên các màn hình từ đầu tới cuối phố.

Khi đứng đó, cổ không nghe những bài diễn văn lắm lắm, mình bỗng có một cảm giác kỳ lạ.

Mình không lo lắng hay sợ hãi, Tất nhiên mình đã từng chơi bóng rổ nhiều lần trước một đám đông lớn, nhưng đám đông lớn tại trường trung học cơ sở Stony Brook là khoảng một ngàn người. Còn tại đây, mình đang bị ngắm nghía, phân tích bởi hàng mấy triệu người. Mấy triệu theo đúng nghĩa đen. Mình tự hỏi, vì sao điều đó không làm mình phát hoảng. Có lẽ nhờ niềm tin vào sứ mệnh của mình. Nhìn những con người này, mình biết đời sống của họ sẽ tốt đẹp hơn. Kỳ lạ hơn, dường như họ cũng cảm thấy như thế. Ngày hôm đó, những gì mình thấy trên mặt họ chính là niềm hy vọng. Đúng vậy, đó là niềm hy vọng mình phải thắng trong Đại hội X. Có thể mình đã mong mỏi quá nhiều, nhưng nếu những con người này có khả năng hy vọng, thì họ cũng có khả năng thay đổi cuộc đời của họ. Mình có cảm giác như họ bắt đầu nhận ra điều đó.

Đương nhiên tất cả vụ này còn có một ý nghĩa lớn hơn. Nếu mình có thể giúp làm xoay dòng sự kiện trên Quillan, Saint Dane sẽ bị thất bại. Mình tin chắc thế. Mục đích của hắn là đẩy mình vào thi đấu trong Đại hội X, để làm nhục mình. Nhưng mình đã đứng trên ban công đó, để được hàng triệu người hoan hô. Mình đoán, Saint Dane đã tức sùi bọt mép. Hình như đưa mình tới Quillan, hắn đã bị một cú phản đòn. Trước khi mình tới đây, Quillan đã bị mất. Nhưng mình tới - và thi đấu trong những trò chơi - đã khởi động một cuộc cách mạng sẽ đưa Quillan khỏi bờ vực thẳm. Phần tuyệt nhất trong vụ này hả? Chính là Saint Dane đã mời mình. Mục đích hủy diệt mình của hắn, ngược lại, đang dẫn tới việc giải thoát lãnh địa. Nhìn những khôn mặt chứa chan hy vọng, mình tưởng tượng đến tất cả những khuôn mặt trên Halla. Những con người của tất cả các không gian và thời gian. Điều đó thật dễ chịu. Tự đáy lòng, mình không còn thắc mắc gì nữa.

Chúng mình sẽ cứu được Halla.

Mình và Đấu thủ Xanh Lục không được phép nói. Có lẽ bài diễn văn nhỏ của mình mấy ngày trước đã dẫn tới vụ cấm đoán này. Tuy nhiên cả hai chúng mình đều được giới thiệu và yêu cầu bước lên phía trước. Veego giới thiệu Đấu thủ Xanh Lục trước. Dừng tưởng anh ta bị la ó, xua đuổi khỏi ban công. Không đâu. Có nhiều tiếng hoan hô. Dù sao anh ta là nhà vô địch và mọi người đã từng đặt cược lên anh. Mình không nghe một tiếng la ó. Không hiểu vì họ vẫn còn hâm mộ anh ta hay vì họ không có khái niệm về la ó.

Trái lại, những gì xảy ra tiếp theo mới thật sự sôi động. Mình được giới thiệu và nơi này như hóa rồ. Tiếng ồn lớn đến nỗi mình tưởng kính cửa sổ vỡ tan từng mảnh. Đám đông trở thành một biển đỏ với hàng ngàn người phát cờ. Mình không biết phải làm gì. Vẫy tay lại? Chắp hai tay đưa khỏi đầu như kiểu cổ điển của nhà vô địch? Hay dang rộng hai tay như kiểu vua chúa vẫn làm? Trong khi đứng đó chịu đựng cơn lốc của âm thanh, mình chợt nảy ra một ý. Không biết làm vậy là khôn hay ngốc, mình không có thời gian phân tích, nên cứ làm. Mình bước bên một bê nhỏ, để đám đông thấy rõ mình hơn. Hành động nhỏ đó làm họ gào thét khùng khiếp thêm. Nhìn lên, mình thấy hình ảnh của mình xuất hiện trên hàng trăm màn hình dọc đại lộ. Bối cảnh thật hoàn hảo, vì vậy mình làm điều đó:

Đưa tay phải lên nắm bắp tay trái, mình chào họ theo kiểu của phục hưng.

Phản ứng quá mạnh và quá bất ngờ, mình tưởng tòa nhà sắp sụp đổ. Toàn thể nơi này rung lên. Mình thề đó, tòa nhà đồ sộ làm bằng đá đen này run bần bật như cái nhà xếp bằng những lá bài. Phản ứng của đám đông cứ như đường phố bị địa chấn. Tiếng chân thình thịch của mấy ngàn con người nhảy nhót làm móng nhà rung chuyển. Mình nhớ lại quang cảnh trong sân vận động Yankee, khi nơi đó tràn ngập những con người đang nhún nhảy làm rung động cả sân. Cảm giác tại đây giống như vậy. Tiếng gào thét lớn đến khó chịu. Nhưng... rất tuyệt vời. Bây giờ không thể phủ nhận được nữa. Người dân biết chính xác lập trường của mình và họ ủng hộ mình. Ước gì mình có thể lưu giữ mãi khoảng khắc đó. Mới thoáng thấy hình ảnh mình trên các màn hình với bàn tay nắm bắp tay, màn hình vụt tắt và mình bị mấy gã an ninh dado thô bạo kéo xuống khỏi bê. Mình bị đưa ngay vào trong tòa nhà. Đám đông vẫn không ngừng gào thét. Tòa nhà vẫn rung lên. Mình nghĩ: đám họ dùng tay không xé toạc tòa nhà ra mất.

Veego ra lệnh cho mấy dado:

- Đưa chúng ra khỏi đây.

Mình và Đấu thủ Xanh Lục cấp tốc được đưa vào hai thang máy khác nhau, xuống tầng hầm. Chúng mình bị tống vào hai xe, phóng khỏi tòa nhà bằng đường ngầm. Dù ở dưới lòng đất, mình vẫn nghe được tiếng huyên náo bên trên. Mình có thể cảm nhận được một điều. Thành phố chết đã sống lại. Ngồi một mình sau xe, mình tủm tỉm cười. Phục hưng đã thành công. Hình ảnh mình chào theo kiểu phục hưng đã có hiệu quả. Hình ảnh đó đã phát đi trên khắp Quillan. Thông điệp đã được gửi. Sự thay đổi đang tiến gần.

Bây giờ tất cả những gì cần làm là: mình phải thắng.

Về tới lâu đài, Mười Bốn đón mình và đưa ngay về phòng. Hấn hỏi:

- Hôm nay anh hài lòng chứ?

Bước vào phòng, mình thấy Veego đã đang chờ tại đó. Mình không thể biết mục vui hay bực tức về những gì vừa xảy ra.

Mình kên kên nói:

- Trình diễn tốt đấy chứ?

- Cậu nghĩ là chỉ huy ở đây, phải không... Pendragon?

Oa! Chết cha rồi! Thế là hết "tiệc". Sao mục biết tên mình? Nhìn mặt mình chắc mục biết mình đang kinh ngạc đến ngần nào. Mục nói:

- Phải, tôi biết tên cậu, Bobby Pendragon. Aja Killian đã nói với tôi tất cả về cậu.

Đầu gối mình bủn rủn. Mình có nghe lầm không? Mục vừa nói đến tên Aja Killian? Mình lắp bắp:

- Tôi... Tôi không hiểu...

- Đừng giả bộ nữa. Tôi không biết cậu hy vọng làm trò gì tại đây, nhưng tôi không làm việc quá lâu, quá vất vả xây dựng hoạt động này để cậu phá hủy đâu. Tôi không rời bỏ một tai họa để bước vào một tai họa khác.

- Tôi không biết bà đang nói gì.

Mình không hiểu, thật sự là không hiểu.

Mục quát lên:

- Đừng giả vờ ngu ngơ nữa, Pendragon. Tôi và LaBerge đã biết sự thật. Chúng tôi không là dân Quillan.

Đầu óc mình rối tung lên:

- Thật ư? Hai người từ đâu tới?

Ve vẩy ngón tay vào mình, mục nói như một bà giáo nghiêm khắc.

- Tôi biết cậu. Tôi nhớ là đã thấy cậu. Cậu suýt phá hủy Nguồn Sáng Đồi Sống. Tôi không để cậu tái diễn trò đó trên Quillan này.

Mình muốn gào lên. Chuyện gì đang xảy ra đây?

- Bà đến từ Veelox? Nhưng... không thể.

- Rõ ràng là có thể. Vì chúng tôi đang có mặt tại đây.

- Nhưng... bằng cách nào?

Căm ghét nhìn mình, Veego nên gót tới lui. Thật tình mình không biết chuyện gì đang diễn ra. Mục là Saint Dane? LaBerge là Saint Dane? Không. Không thể. Saint Dane có thể làm nhiều thứ, nhưng hẳn không thể tách làm hai. Cả mục và LaBerge đều đã cùng ở trong phòng quản trị với ông Kayto. Kayto là Saint Dane. Người đàn bà này là ai?

Sau cùng mục nói:

- Tôi và LaBerge là phader trên Veelox. Chúng tôi theo dõi những cuộc nhảy của Nguồn Sáng

Đời Sống. Aja Killian là giám sát của chúng tôi.

Tâm trí mình bối rối, cố bắt kịp ý nghĩa của chuyện này, nhưng không thể.

- LaBerge và tôi xâm nhập vào thế giới ảo của nhiều người. Từ đó chúng tôi nảy ra ý tưởng về các trò chơi. Câu thật sự nghĩ LaBerge đã sáng tạo ra những trò đó, đúng không? Nó là một thăng dần dần. Nếu nó không là em trai tôi, tôi đã tổng khứ từ lâu rồi.

Em trai mù? Điều đó giải thích nhiều chuyện, nhưng vẫn còn nhiều điều khác cần phải tìm hiểu.

- Chúng tôi tìm ý tưởng trò chơi từ hàng ngàn nguồn khác nhau. Hàng ngàn thế giới ảo. Chúng tôi đã tiếp cận trí tưởng tượng tập thể của Veelox và... xa hơn nữa.

- Xa hơn? Xa hơn cái gì?

- Wippen. Chúng tôi phát hiện ra trò chơi đó trên Eelong. Không hoàn toàn sôi động với ngựa như với zenzen, nhưng vẫn thành công.

- Bà đã tới Eelong?

- Một nơi thú vị. Tôi rất muốn ở lại đó lâu hơn, nếu không vì những con người-mèo đó tưởng chúng tôi là món ăn của chúng.

- Nhưng bà... có là Lữ khách không?

- Tôi không hiểu câu hỏi này.

Mình la lên:

- Có. Bà có hiểu. Phải hiểu. Chỉ Lữ khách mới có thể sử dụng ống dẫn. Nếu không phải Lữ khách thì các người đã phá hủy ống dẫn rồi. Chắc chắn Saint Dane đã cho bà biết.

- Trước đây cậu cũng nhắc đến cái tên này. Con người tên Saint Dane này là ai?

- Đừng đối tôi. Bà phải biết Saint Dane. Đó là kẻ đã gửi thiệp mời tôi tới đây.

- Rất tiếc. Chưa từng nghe tên này. Hẳn cũng tới từ Veelox sao?

Phát điên lên mất. LaBerge và Veego không thể tới từ Veelox, vì nếu vậy chúng đã làm sụp đổ ống dẫn rồi.

- Tôi không tin bà. Nếu thật sự đến từ một lãnh địa khác, mà lại không là Lữ khách, khi nhảy vào ống dẫn bà đã hủy hoại ống dẫn rồi. Chấm hết!

- Tôi nhớ hình như có nghe về vụ này.

Mụ bình thản nói. Tình thế xoay chiều. Veego lại nắm quyền chủ động. Mình lại mò mẫm tìm đường. Thoáng giây kiểm soát của mình đã tan biến. Cảm giác có được khi đứng trước đám đông thị dân Rune chỉ còn là kỷ niệm.

Mụ nói:

- Ông Kayto đã giải thích về vụ này. Ông bảo, khi nào chúng tôi còn vượt qua ống dẫn cùng ông, thì sẽ không có rắc rối gì. Rõ ràng là ông ấy nói đúng, vì không có bất kỳ rắc rối gì thật. Các ống dẫn đó đúng là những thiết bị lạ lùng. Nhưng thú thật, tôi không hiểu chúng hoạt động bằng cách nào, sự khác biệt giữa các lãnh địa ra sao. Có lẽ cậu có thể giải thích cho tôi.

- Ông Kayto, ủy viên ban quản trị, là người đưa bà tới đây?

- Ông ấy tới Veelox tìm nhân tài để phục hồi ngành kinh doanh trò chơi trên Quillan, và đã tìm ra chúng tôi. Veelox đang trong tình trạng rối ren. Nguồn Sáng Đời Sống đang hư hỏng dần. Không còn ai sẵn sóc. Mọi người đều chọn cách ở lại trong thế giới ảo của họ... và chết mòn trong đó. Nhân dân đói khát. Nhà máy điện yếu dần. Không lương thực. Thậm chí các nhà máy gloid cũng tan hoang. Đúng là ác mộng. Khi ông Kayto đề nghị cho chúng tôi một sự đổi đời, phải nói là chúng tôi đã nhảy lên nắm lấy dịp may đó.

- Còn Aja thì sao?

- Cô ấy cố sức vượt qua một cuộc chiến thất bại. Rất đáng khâm phục. Cô cố gắng giữ sự sống cho những con người khốn khổ đó. Nhưng không thể. Đó là lý do tôi đang nói chuyện với cậu

tại đây.

Thì ra vậy. Đó là đầu nối. Saint Dane tới Veelox trong hình dạng ông Kayto. Veego và LaBerge không biết nhân dạng thật của hắn. Đó là nguyên nhân hắn có thiệp mời để gửi cho mình. Mọi chuyện đang rơi vào đúng vị trí và... đang tách ra.

Veego nói tiếp:

- Tôi đã nói lý do tôi có mặt tại đây, bây giờ hãy cho tôi biết *cậu* làm gì tại nơi này?

Sao mình có thể trả lời câu hỏi đó một cách đơn giản được? Người đàn bà này không có một chút manh mối gì về Lữ khách, Halla, và những gì là mục tiêu thực sự của Saint Dane. Mình nghĩ, cố giải thích cho mẹ những điều đó cũng không ích gì. Không thể cho mẹ biết. Không thể giải thích những chuyện đó cho một kẻ sử dụng con người như con cò thí để phục vụ cho mục đích ích kỷ của riêng mình.

- Tôi... tôi nghĩ mình tới đây để thi đấu trong Đại hội X.

Đó là sự thật.

Mẹ hỏi lại:

- Cậu nghĩ?

- Phải. Tôi nghĩ. Rất tiếc, tôi chỉ có thể nói vậy thôi.

Mình bỗng cảm thấy quá mệt.

Mẹ nói:

- Tôi không biết cậu thật sự là ai, hay cậu từ đâu tới, hoặc Lữ khách là gì, nhưng tôi đã thấy cậu cố làm gì trên Veelox. Cậu đã muốn phá hủy Nguồn Sáng Đời Sống, và cậu đã suýt thành công. Với những gì tôi biết, có thể đó cũng là một điều hay. Tôi không quan tâm nữa. Tôi chỉ còn quan tâm tới những trò chơi của tôi và đời sống của tôi trên Quillan này. LaBerge và tôi dự định sống lâu dài tại đây. Chúng tôi sẽ không để cậu hủy hoại những gì quá hoàn hảo đâu.

- Bà sẽ làm gì chứ? Hủy bỏ trận đấu? Kéo tôi ra? Bà đã thấy tôi được hâm mộ thế nào rồi đó. Blok sẽ tống khứ bà nhanh tới mức em trai bà không có đủ thời gian đóng gói mấy con búp bê hề bé nhỏ của hắn đâu.

Kể từ khi gặp mẹ, lần đầu tiên mình thấy Veego trông có vẻ kém tự tin. Mẹ cắn môi rồi nói:

- Không. Cậu vẫn sẽ thi đấu. Tôi không quan tâm cậu thắng hay thua. Tôi không quan tâm nếu cậu chết hay trở thành đấu thủ vĩ đại nhất mọi thời đại. Tôi chỉ cần cậu thi đấu.

- Vậy thì chúng ta đồng quan điểm rồi. Đó cũng là tất cả những gì tôi muốn. Tôi muốn thi đấu và muốn thắng. Bà phải tin vào lời hứa của tôi.

Veego nhìn mình, gật đầu:

- Chúng ta sẽ tiến hành từng bước một. Nếu cậu còn sống sau Đại hội X, chúng ta sẽ quyết định bước tiếp theo.

- Đồng ý.

Veego vươn thẳng người, trở lại là người đàn bà lạnh lùng, trầm tĩnh. Vừa bước tới cửa mẹ vừa nói:

- Đêm nay hãy cố ngủ ngon, Đấu thủ Đỏ. Ngày mai là Đại hội X.

Mẹ kéo mạnh cửa, bước ra rồi đóng sập lại.

Mình ngồi đó một lúc lâu, cố hiểu những gì mẹ đã nói. Mẹ và LaBerge đến từ Veelox. Điều này thì mình tin. Vì nếu không, mẹ không thể biết những chuyện tại đó. Nhưng cặp này không là Lữ khách, điều đó mở ra một chương hoàn toàn mới lạ và đáng sợ trong câu chuyện đã quá đủ rắc rối rồi. Người bình thường có thể du hành một cách an toàn, miễn là đi cùng một Lữ khách. Chúng không biết ông Kayto thật sự là con quỷ tên Saint Dane. Điều đó cũng có nghĩa chúng không biết mưu đồ hủy hoại Halla của hắn.

Ý nghĩ tất cả những điều này sẽ dẫn tới đâu thật khủng khiếp. Lữ khách không được phép xáo trộn các lãnh địa. Cậu Press nhắc đi nhắc lại điều này nhiều lần. Mình cũng đã tự tìm hiểu

không biết là bao nhiêu lần rồi. Các lãnh địa phải tự giải quyết số phận riêng, không để ô nhiễm từ các thế giới, nền văn hóa và thời gian khác. Lữ khách có thể giúp đỡ, nhưng luôn phải hành động trong đường lối đã được xác định của một lãnh địa. Đó là phương pháp bắt buộc phải tuân thủ. Lữ khách luôn phải cố gắng tuân theo luật lệ đó.

Nhưng bây giờ Saint Dane đang hiên ngang bất chấp luật lệ đó. Hắn cố làm mất sự cân bằng tự nhiên của mỗi lãnh địa hắn đã ghé qua. Hắn phát hiện bước ngoặt của mỗi lãnh địa và sử dụng sự tàn ác của hắn để đẩy mọi sự kiện đi chệch hướng. Bây giờ có vẻ như hắn đang tiến bước tiếp theo, bằng cách cố tình xáo trộn các thế giới với nhau. Đây là âm mưu cuối cùng của hắn? Hắn sẽ tạo ra sự hỗn mang bằng những xung đột của con người và văn hóa? Đây là cách hắn mưu đồ chinh phục Halla? Mình không hiểu sự cân bằng tự nhiên của tất cả những gì tồn tại và điều gì có thể xảy ra khi sự tự nhiên đó bị mất, nhưng hình như Saint Dane hiểu.

Mình đã nghĩ chính vì Saine Dane, Quillan đang thu xếp cho mình bị đánh bại. Khi gặp những người phục hưng và thấy kế hoạch thu hồi lãnh địa của họ, mình càng hiểu hơn nhiều. Nhưng dường như Saint Dane đã chuyển sang một phương án khác. Hắn đang cố làm tan rã Quillan bằng cách đưa những người bình thường và những ý tưởng độc đáo từ các lãnh địa khác tới. Thậm chí mình không thể đoán vụ này sẽ dẫn Quillan và Halla tới đâu.

Đầu mình như nổ tung. Mình cần nói chuyện với Nevva. Cô ấy phải dùng ảnh hưởng với ban quản trị, để tổng khứ Veego và LaBerge khỏi Quillan. Phải dẹp bỏ các trò chơi. Chúng mình cần bắt hai kẻ đó trở về nơi của chúng, Veelox. Quillan cần được đặt trở lại đúng phương hướng tự nhiên của nó. Đây là chuyện lớn hơn Blok. Đây là việc về tương lai của Halla. Mình chạy tới cửa. Cửa khóa. Cửa phòng mình không bao giờ khóa. Mình húc vai vào cánh cửa. Cửa không lay chuyển. Mình đã là một tù nhân. Nửa giây sau, cửa bật mở. Ba an ninh dado đứng lù lù tại đó. Một tên hỏi:

- Cần chúng tôi lấy gì không?

Mình đóng sập cửa. Mình mắc bẫy rồi. Veego sẽ kiểm soát chặt chẽ Đấu thủ Đỏ.

Đấu thủ Đỏ. Đúng rồi. Nhận ra điều đó, mình giật thót người. Hết đường tránh né. Ngày mai là Đại hội X. Phải gạt bỏ những ý nghĩ mâu thuẫn khỏi đầu, cố gắng tập trung. Nếu không, mình sợ sẽ thật sự là khởi đầu cho màn kết thúc của... không chỉ Quillan, mà cả Halla.

Điều duy nhất phải làm là: chiến thắng.

Nhật kí #27 (Tiếp theo)

QUILLAN

So với sự sôi động ngày hôm trước, Đại hội X có vẻ không khả quan, ít ra là về cảnh tượng. Không giống một sự kiện thể thao lớn với những đội cổ động, ban nhạc và đủ thứ linh tinh khác. Hoàn toàn trái ngược với những gì mình quen thấy. Hầu hết các môn thể thao, người ta phải tập luyện hàng ngày, chỉ với đồng đội và huấn luyện viên. Không ai xem, không ai cổ vũ. Đỉnh cao là ngày thi đấu, khi đám đông xuất hiện, mọi người nháy chòm lên, làm bùng nổ sự phấn khích. Với Đại hội X, mọi phấn khích là ngày hôm trước với đoàn diễu hành xuyên qua đường phố Rune và tập trung tại tòa nhà Blok. Vì không có ai tại nơi thật sự diễn ra sự kiện để xem và cổ vũ. Chỉ có một nhóm dado an ninh, Đấu thủ Xanh Lục, mình, Veego và LaBerge. Cặp này có mặt để bảo tụi mình phải làm gì.

Tất nhiên, mình biết, máy thu hình đặt khắp nơi, theo dõi từng hành động và chuyển hình ảnh tụi mình tới hàng triệu người xem. Mình đã thấy đám đông ngoài đường phố không rời mắt khỏi những màn hình khổng lồ. Mình biết mọi người đang xem và cổ vũ, có thể số lượng người theo dõi lớn hơn từ trước tới giờ. Nhưng mình không thấy gì hết. Chỉ có mình, Đấu thủ

Xanh Lục, và tương lai của tất cả mọi người.

Mình có bồn chồn lo lắng không hả? Ồ, có chứ.

Mười Bốn đến phòng mình ngay khi mặt trời vừa lên. Mình đã thay quần áo và sẵn sàng. Hấn hỏi:

- Còn gì tôi có thể làm cho anh trước khi trận đấu bắt đầu không?

- Có. Bảo cô Winter là tôi cần nói chuyện với cô ấy càng sớm càng tốt.

Nếu có chuyện gì xảy ra cho mình, Neeva cần biết chuyện về Veego và LaBerge. Cô cần phải biết chính Saint Dane đã đưa cặp này tới từ Veelox, và chúng đang nhập khẩu những món đồ và ý tưởng từ các lãnh địa khác. Cùng tất cả những chuyện đầy kịch tính khác đang diễn ra trên Quillan, hoạt động của Veego và LaBerge đã gây khó khăn lớn nhất cho toàn thể Halla.

Mười Bốn nói:

- Tôi sẽ tìm cô ấy.

Mình và hấn lặng lẽ rời phòng, ra khỏi lâu đài, đi vào rừng. Suốt thời gian đó, mình tập trung vào trận đấu. Dù rất tự tin, tất cả những gì Veego tiết lộ với mình đêm qua đã làm mình lo lắng. Nếu có khi nào cần phải giữ cho đầu óc sáng suốt, không để bất cứ chuyện gì làm phân tâm, thì chính là lúc này đây. Nhưng rất căng. Hy vọng ngay khi cuộc đấu bắt đầu, mình sẽ đắm chìm vào khoảnh khắc đó, và bao lo lắng sẽ tan hết. Nếu không, là nguy hiểm.

Mười Bốn đưa mình qua một lối vòng, tới một bãi cỏ lớn xấp xỉ một sân tennis. Nơi này không có gì đặc biệt. Không có làn vạch đánh dấu hay thiết bị gì. Đầu sân bên kia, Đấu thủ Xanh Lục đang đứng cùng tên dardo phục vụ trông giống hệt Mười Bốn. Mình nhẹ gật đầu với Xanh Lục. Hấn quắc mắt đáp lại mình, Hấn không ưa việc mình đã “cuốn” mất sự hâm mộ dành cho hấn. Hy vọng mình có thể sử dụng sự tức giận của hấn làm lợi thế cho mình. Nếu chơi đòn tâm lý, mình cần phải bình tĩnh. Tức giận dẫn tới sai lầm. Mình thêm tự tin..

Cho đến khi mình thấy trò chơi thứ nhất là gì. Bao hy vọng gạt bỏ lo lắng về những gì vụ này tác động đến Halla đều tan vỡ. Trước hết, đây không là trò chơi Nevva đã chuẩn bị cho mình. Nhưng không sao. Trước đây, mình đã chơi trò này nhiều lần rồi. Chơi hơi bị hay. Nhưng đó cũng là một tin xấu. Vì mình đã chơi trò này trên... lãnh địa Zadaa. Vừa nhìn thấy đồ trang bị, mình biết ngay là Veego và LaBerge đã từng tới Zadaa. Thêm một sự thật nữa là các thế giới đang bị xáo trộn.

Khi Mười Bốn giúp mình chuẩn bị, mình cố gạt sự lo lắng đó ra khỏi đầu. Hấn đưa cho mình mấy dải băng co dãn để cuốn phía trên bắp tay và trên đầu gối. Mỗi dải băng đều có một cọc tròn màu đỏ, dài khoảng hai mươi lăm phân, nhô ra như những cái sừng đỏ. Hấn còn trao cho mình một mũ bảo hiểm với một cọc giống thế chĩa ra trên chóp. Trước khi thấy “trang bị” cuối cùng, mình đã biết là gì. Đó là một cây gậy gỗ cong, dài gần hai mét. Cầm cây gậy gỗ từ tay Mười Bốn, mình nghĩ nó là một bản sao khá tốt của vũ khí gỗ trên Zadaa. Với những gì mình đã biết thì đây chính là kiểu vũ khí đến từ Zadaa.

Mười Bốn nói:

- Chúc may mắn, Pendragon.

Nháy mắt với hấn, mình nói:

- Dễ ợt.

Mình thật sự mến Mười Bốn. Không như những con người và sự việc mình đã gặp trên Quillan, hấn chẳng có vẻ gì bí hiểm.

Veego và LaBerge xuất hiện từ trong rừng, với trang phục dành cho sự kiện lớn. Vẫn trong bộ áo liền quần màu tía, nhưng bộ này được viền bằng vàng. LaBerge lẻo lết hơn nhiều, với cái áo choàng nhiều màu, làm hấn trông như ông vua của núi Gumdrop. Cả hai đều có vẻ kém vui. Ngay cả LaBerge cũng không láu táu, phá bình như bình thường. Veego ra hiệu cho em trai tiến vào giữa khoảng trống, trong khi mục tiêu lại phía mình. Mình không ưa ánh mắt mục. Không thể đoán nổi mục đang giận dữ hay sợ hãi. Dù thế nào, mục cũng đang hết sức kiềm chế cảm xúc của mục.

Mình vui vẻ hỏi:

- Một ngày đẹp trời để thi đấu, bà có thấy thế không?

Mụ nghiêng răng nói:

- Không thành công đâu.

- Cái gì không thành công?

- Cậu sẽ không thể làm hỏng những trò chơi này.

Mình ngây thơ hỏi:

- Bà sao vậy? Tôi đang ở đây, đúng không nào? Tôi đã sẵn sàng thi đấu.

- Đã có chuyện không ai đặt cược lên... cả hai đấu thủ!

Nước mắt tức giận dâng lên mắt, nhưng mụ cố giữ bình tĩnh:

- Đây là Đại hội X! Cá cược thường tăng gấp ba lần. Có vẻ như mấy câu nói xảo quyệt của mi đã có tác dụng.

Mình phải cố hết sức mới không toét miệng ra cười. Không chỉ mấy câu nói của mình làm nên chuyện này. Mà còn do những người phục hưng. Họ đã biến Đại hội X thành cuộc đấu tranh, chứng tỏ cho Blok biết là họ đã sẵn sàng giành lại quyền sống. Niềm tin trong mình lại tăng thêm. Đã có cơ hội thật sự để người dân Quillan có thể thay đổi cục diện. Mình quyết định không cho Veego biết chuyện này. Mình nói:

- Tôi không hiểu bà nói gì. Có thể họ chờ khi cuộc đấu đang diễn ra. Bà biết đó, họ chờ xem diễn biến ra sao.

- Hy vọng là cậu nói đúng!

Mụ quát lên, rồi quay lưng, tiến tới LaBerge.

Mười Bốn nói:

- Chưa bao giờ tôi thấy bà ta tức giận đến thế.

Mình bảo:

- Còn sớm. Hãy ở lại quanh đây.

Ra tới giữa sân, Veego ra hiệu cho mình và Đấu thủ Xanh Lục lại gần mụ và LaBerge. Hai đứa mình, từ hai đầu sân, chạy tới giữa sân cỏ. Mình thấy, giống như mình, Xanh Lục cũng có những cọc tròn, tất nhiên là màu xanh lục. Cha cha. Mắt hấn xoắn chặt mắt mình. Hấn đang cố hết sức làm mình mất tinh thần. Mình giữ vẻ mặt tỉnh bơ.

Veego nói:

- Tôi giải thích luật đấu.

Mình nói ngay.

- Khỏi. Tôi biết rồi.

Mình thấy Đấu thủ Xanh Lục hơi bị bất ngờ. Chà! Mình hơi bị quá khoa trương. Đáng lẽ không nên để lộ bài.

Hấn gầm gừ:

- Tôi cũng biết rồi. Bắt đầu đi.

Veego nói:

- Rất tốt. Nổi tù và lên.

Veego và LaBerge rời sân, nhưng LaBerge dừng lại khi đi qua mình, bối rối hỏi:

- Sao cậu biết trò này?

- Ông không biết sao? Tôi là một công dân Batu đáng kính.

- Cậu hả?

Hấn sững sờ hỏi, rồi nhìn Veego. Mụ tỉnh bơ. Rõ ràng LaBerge không nhớ mình ở Veelox, và

Veego không thèm nhắc cho hắn biết.

Mình tập trung vào Đấu thủ Xanh Lục. Hắn hoàn toàn không biết sắp bước vào chuyện gì. Mình cảm thấy gần như tội nghiệp cho hắn. Gần như thôi. Mình đã thấy chiến binh Batu chơi trò này nhiều lần trên Zadaa. Mình đã thấy Loor chiến thắng. Khi cô huấn luyện mình trong trại Mooraj, chúng mình liên tục chơi trò này. Bạn biết luật chơi rồi đó. Sử dụng một cây gậy gỗ để đánh văng những cọc gỗ của đối thủ. Người nào đánh văng hết cọc trước sẽ thắng. Đơn giản vậy thôi.

Nhìn thẳng mắt mình, Xanh Lục nói:

- Đáng lẽ mi không nên trở lại.

- Vì sao? Mi sợ bị thua hả?

Mắt hắn trợn trừng. Mình đã bấm đúng yếu huyệt của hắn. Trò này sẽ thú vị đây. Mình nắm cây gậy, hơi khom gối, cảm giác thoải mái như đạp xe đạp.

Tiếng tù và vang lên. Xanh Lục tấn công mình ngay lập tức và rất mạnh, đến nỗi mình không kịp phản ứng. Hắn húc đầu vào ngực mình, đánh mình ngã bật ngửa, không khí dội ra khỏi ngực mình. Xanh Lục quăng gậy, nhảy vào vật mình, để lấy mấy cây cọc. Có thể nói là hắn chơi không đẹp, nhưng có gì là đẹp trong những trò này đâu. Nếu không hành động gấp, cuộc đấu này sẽ kết thúc ngay khi bắt đầu. Khi hắn đã rút được hai cọc và sắp lấy cây thứ ba, mình thúc chỏ ngay cảm hắn. Bị bất ngờ, hắn lăn người đi. Mình lăn sang hướng khác, trườn người, đứng dậy.

Xanh Lục không cho mình thời gian kịp bình tĩnh lại. Hắn tấn công tiếp bằng hai tay không. Gã này không cần tỏ ra lịch sự. Kế hoạch của hắn là sử dụng sức mạnh thô bạo để hạ mình. Hắn như con bò đực giân dữ tấn công. Khom người như để lấy hơi, nhưng thật ra là mình chờ hắn. Hắn gầm lên, lao tới. Mình đưa gậy ra trước, trúng ngay bụng hắn.

- Aaaa!

Hắn đau đón hự lên một tiếng.

Mình thu hồi gậy, khéo léo xoay sang trái, rồi phải, đánh văng cả hai cây cọc trên cánh tay hắn. Đúng kiểu đánh của môn đấu này. Một chiêu thức hóa giải sức mạnh đối phương. Xanh Lục khôn ngoan lùi lại, hay hắn buộc lòng phải lùi lại cũng nên. Mắt nẩy lửa nhìn mình, hắn ôm bụng, nói:

- Mi sử dụng vũ khí này như đã từng qua huấn luyện.

- Mi nghĩ vậy sao?

Hắn nhặt vũ khí, tiến lại mình, lần này thận trọng hơn. Hạ thấp gậy, một đầu chĩa vào mình như sắp thúc tới. Mình suýt bật cười. Hắn không biết sử dụng vũ khí này. Hắn đâm mấy lần đều bị mình dễ dàng gạt ra. Bây giờ mình đã lấy lại nhịp thở, chỉ còn chờ hắn phạm sai lầm. Và điều đó xảy ra ngay. Hắn lùi vài bước, phóng gậy vào mình như một ngọn giáo, rồi vừa hét lên khùng khiếp vừa lao theo. Rất cố gắng.

Mình đánh bật cây gậy dễ dàng. Khi hắn lao vào, mình giả bộ đảo người, làm hắn loang choạng. Thúc gậy giữa hai gối hắn, mình đẩy mạnh. Hai chân loang choạng, Xanh Lục ngã phịch xuống cỏ. Trước khi hắn có cơ hội ngồi dậy, mình gạt bay hai cây cọc trên chân hắn. Hắn chỉ còn lại một cây cọc trên đầu. Hắn vừa định lăn người ngồi dậy, mình dí đầu gậy ngay cổ, ép hắn xuống đất, nói:

- Xong rồi. Bỏ cây cọc cuối xuống đi, ta sẽ không làm mi đau.

Như vừa bị mình tát acid, hắn gầm lên phẫn nộ, chống người đứng dậy. Quá muộn. Mình ấn đầu gậy lên cổ hắn, đá văng cây cọc cuối cùng khỏi mũ bảo hiểm.

Một tiếng tù và vang lên. Trận đấu kết thúc. Người chiến thắng – Đấu thủ Đỏ!

Mình đi giật lùi khỏi hắn, vẫn cầm gậy phòng xa hắn cố đuổi theo. Nhưng hắn nằm đó cả giây, thở dốc. Khi ngồi dậy, hắn hốt hể nói:

- Việc này chỉ làm cho chiến thắng của ta càng hấp dẫn hơn.

- Được, chờ coi.

Mình nói, vẫn đi giật lùi, không dám quay lưng lại, cho tới khi gặp Mươi Bốn. Mươi Bốn nói nhưng không biểu lộ chút cảm xúc nào:

- Quá hay.

Mình cười hỏi:

- Anh nghĩ hẳn có phát điên lên không?

- Lần đầu tiên tôi thấy Đấu thủ Xanh Lục thất bại. Chưa từng có – Phải nói là... có, hẳn giận điên lên.

Xanh Lục đứng đây, hằm hằm chạy qua sân, tới dado của hẳn. Hiệp một thuộc về mình. Mừng vì đây là một trận đấu đã quen thuộc, nhưng ý nghĩ trò này đã được đưa từ Zadaa tới vẫn làm mình lo lắng.

Hiệp hai chúng tỏ lo lắng là đúng. Tụi mình được đưa lên hai xe ngựa khác nhau. Khi ra khỏi rừng cây, mình thấy một bồn nước khổng lồ hình tròn. Rất đồ sộ, cao phải tới ba tầng lầu, đường kính chừng năm mươi mét. Mình biết đó là bồn nước vì thành bồn trong suốt.

Mình hỏi Mươi Bốn:

- Trò gì đây? Bơi thi à?

- Không chính xác.

Hẳn đưa mình vào một thang máy, lên đỉnh bồn. Mình cảm thấy lo, vì một lần nữa, Nevva đã không đả động về bất cứ trò chơi nào có liên quan tới một bồn nước khổng lồ.

- Anh đã nói với Nevva Winter chưa?

- Chưa. Tôi đã ở cạnh anh suốt trận đấu.

Ồ, đúng thế. Khi lên cao, mình nhìn quanh tìm Nevva. Cô ấy cần có mặt tại đây, phòng khi điều xấu nhất xảy ra. Mình đoán cô ấy đang ở gần, chăm chú quan sát, sẵn sàng nhảy vào nếu mọi chuyện đi quá xa.

Thang máy lên tới đỉnh, nơi có cây cầu dẫn ra một bệ đài chính giữa bồn. Đang chờ mình tại đó là Veego, LaBerge và Đấu thủ Xanh Lục.

Mình nói với Mươi Bốn:

- Đi tìm cô Winter ngay.

Mình tiến qua cầu để gặp đối thủ trong khi Mươi Bốn xuống lại bằng thang máy. Bộ ba nhìn mình với vẻ mặt cau có. Mới chỉ kết thúc một trận, và mình đã tỏ ra là một kẻ phá bình rồi. Mình thấy khoái.

Mình nói:

- Cứ như các vị đưa cả một thế giới đại dương lên đây.

Chúng làm thỉnh. Mình chẳng ngạc nhiên chút nào.

Veego giải thích cho mình và cũng có thể là cho toàn thể Quillan:

- Đây là cuộc tỉ thí tính thời gian. Ai cầm cự bên trên lâu hơn sẽ là người thắng.

Mình đoán, đây là một cuộc đấu phải đẩy đối thủ khỏi đài, nhấn chìm xuống nước.

Không đúng.

LaBerge đưa ra hai vật hình cầu trong suốt rất quen thuộc với mình. Mình kinh ngạc hỏi:

- Ông bà lấy mấy thứ này ở đâu?

Chúng không trả lời. Nhưng không cần chúng trả lời, mình cũng biết. Đó là những quả cầu dưỡng khí từ Cloral. Việc này còn đáng lo hơn cả trò chơi nhập từ Zadaa. Hai bạn biết công dụng của những quả cầu dưỡng khí này rồi mà. Vật liệu được tạo ra từ khoáng vật trên Cloral. Khi đội lên, nó mềm ra và vừa khít đầu. Dụng cụ bằng bạc gắn trên đỉnh là một thiết bị thở, chuyển thán khí thành dưỡng khí. Với quả cầu dưỡng khí này, người ta có thể thở và liên lạc với nhau dưới nước. Có những quả cầu này trên Quillan, chúng tỏ Veego và LaBerge không chỉ đem ý tưởng từ các lãnh địa khác tới đây, mà họ còn đưa vào cả nguyên liệu và kỹ thuật. Những thứ

này không nên tồn tại trên Quillan.

Tình hình đã tệ hại hơn rồi.

Veego nói:

- Vì đã thắng trong hiệp thứ nhất, Đấu thủ Đỏ sẽ có được lợi điểm mười tích tắc.

Đấu thủ Xanh Lục muốn nhập cuộc ngay. Hắn không thích bị tụt hậu. Không đợi ra lệnh, hắn giậm dừ cầm một quả cầu dưỡng khí đội lên đầu. Quả cầu mềm ra, rồi khép lại vừa khít đầu hắn. Bụng mình thắt lại. Chuyện này không ổn. Mình không thể tưởng tượng nổi, đưa khoáng vật xa lạ vào một lãnh địa, điều gì sẽ xảy ra.

Mình hỏi:

- Chính xác thì chúng tôi sẽ phải làm gì?

Vẻ tự mãn, Veego hỏi ngược lại mình:

- Cậu không biết? Cậu sẽ phải cưới một con cá thoi.

Mình nghiêng rặng tức giận. Cá thoi cũng đến từ Cloral! Chúng đem cả sinh vật từ các lãnh địa khác tới đây. Mình không muốn nghĩ đến những gì xảy ra cho môi trường sống của một lãnh địa, nếu đưa những sinh vật từ nơi khác tới. Vụ này có thể đang hình thành một thảm họa sinh thái.

Còn về trò chơi này thì mình biết. Spader gọi trò này là “Cưới cá thoi”. Nhớ không? Loài cá dài và mỏng, giống như những con cá heo gầy nhom. Phải tìm cách lén lút leo lên, nắm lấy mấy cái sừng trên lưng nó, vắt chân lên, rồi cưới như cưới một con ngựa bất kham. Phần cần phải trở tài khéo léo là ngay khi bạn nắm được gai nó, nó sẽ phình lên như một con cá nóc to lớn, rất khó để bám chắc. Còn phần tệ hại nhất là... mình chơi trò cưới cá thoi dở thậm tệ.

Đấu thủ Xanh Lục nhảy xuống nước trước. Một màn hình cuối bốn cho chúng mình thấy hắn. Chắc hình ảnh này đang phát đi trên khắp Quillan. Phía trên màn hình, một đồng hồ kỹ thuật số đang hiện lên hai số không. Mình nhìn Đấu thủ Xanh Lục phóng xuống, hùng hồ bơi xuống đáy bồn. Nhiều con cá thoi đang gặm cỏ dưới đó. Chúng là những con vật to lớn nhưng chậm chạp. Không khó bắt. Phần gay go là khi chúng cảm thấy bị đe dọa.

Đấu thủ Xanh Lục khéo léo lượn quanh, bồng bênh trên một con cá lớn. Hắn cố đến gần mà không đụng phải nó, rồi thình lình nắm lấy cái sừng trên lưng, quắp hai chân quanh con cá. Ngay lập tức, con cá vững vẫy, phình lớn hơn gấp ba lần. Xanh Lục nắm lấy cái sừng bằng cả hai bàn tay. Có thể không nhanh nhẹn, nhưng anh ta rất khỏe. Ngay khi con cá bắt đầu di chuyển, đồng hồ cũng bắt đầu hoạt động. Mình không biết một “tích tắc” là bao lâu – có vẻ như khoảng một giây. Xanh Lục vẫn nắm chắc khi đồng hồ nhích tới số 5. Rồi 10. Một tay Xanh Lục tuột ra, nhưng tay kia vẫn nắm vững. Anh ta sẽ không trụ được lâu hơn nữa. Sau cùng, với một cái quẫy lưng, con cá quăng Xanh Lục ra, lao đi. Thời gian chung cuộc: 22 tích tắc.

Không cách nào mình có thể vượt qua.

Nhìn lên màn hình, mình thấy số 22 đã biến mất, thay vào đó là số 10 – phần thưởng mình giành được từ hiệp đấu thứ nhất. Ngon chưa! Nhưng cũng chẳng thấm tháp gì đâu. Ngay cả có thêm 10 tích tắc mình cũng không thể trụ đủ lâu để thắng thời gian của Đấu thủ Xanh Lục. Nhưng kể từ khi mình chơi trò này lần đầu, thời gian đã quá lâu. Bây giờ mình đã lớn hơn, mạnh hơn. Mình phải hy vọng là sẽ chơi khá hơn.

Khi Xanh Lục leo lên khỏi mặt nước, LaBerge trao cho mình một quả cầu dưỡng khí. Mình đội lên, và có cảm giác quen thuộc khi cái mũ bảo hộ trong suốt khép kín vừa khít đầu. Đấu thủ Xanh Lục nhìn thời gian của hắn, rồi vung tay đấm mạnh vào không khí, reo lên:

- Daaa!

Muốn hiệp này càng qua nhanh càng tốt, mình không nói một lời, nhảy xuống nước và bơi xuống đáy.

Ba con cá thoi đang chờ mình. Đúng là những sinh vật quái lạ. Hai bạn nghĩ chúng có chuồn ngay khi cảm thấy có người đang tiến tới hả? Có lẽ chúng mù. Hay ngu thậm tệ. Mình không biết. Vấn đề là mình phải nắm lấy một con và trụ lại 13 tích tắc. Chọn một con có vẻ nhỏ nhất

đàn, mình hạ xuống. Con cá kỳ cục hoàn toàn không biết sự có mặt của mình. Hít một hơi, mình vươn cả hai tay, nắm lấy cái sừng.

Suýt kết thúc ngay khi vừa bắt đầu. Con cá di chuyển nhanh tới mức xém vượt khỏi nắm tay mình. Tay trái mình đập trong nước. Nếu không nắm thật gấp bằng cả hai tay, mình sẽ không trụ lại được tới 3 tích tắc, đừng nói gì tới 13. Mình kéo tay trái xuống, bám lấy cái gai, vừa đúng lúc con cá phình lên. Điều đó làm hai chân mình dang rộng, càng thêm khó bám chắc. Thân hình nó to đùng, hai chân mình không thể quắp lại được. Mình biết sẽ không trụ được lâu. Con cá thoi vắn người, chồm lên, rồi chúc đầu bơi xuống! Đầu mình lộn ngược theo, nhưng vẫn không buông tay. Khi cố bám chắc, dù ở tư thế lộn ngược đầu, mình thoáng có chút hy vọng: biết không kéo dài được lâu, nhưng có thể đủ lâu tới... 13 tích tắc.

Con cá lộn thẳng lên, rồi bổ xuống hướng khác. Mình phải nhắc toàn thân lên để chống lại cú xoáy đầu tiên. Ngay khi nó chuyển sang hướng khác, mình... hết hy vọng. Với một cái vẩy đuôi, con cá vọt khỏi mình, phóng xuống đáy. Bây giờ mình chỉ còn phải nhoi khỏi mặt nước và kiểm tra thời gian. Mình rất tự tin, cảm giác đã thật sự có cơ hội trụ lại đủ lâu.

Khi lên khỏi mặt nước, mình thấy thời gian – kể cả được cộng thêm mười tích tắc – là 20. Lâu như vậy rồi mà vẫn thiếu 3 tích tắc. Trong khi leo lên bệ đài, mình tưởng tượng màn hình trên khắp Quillan đang tỏa sáng: NGƯỜI CHIẾN THẮNG – ĐẤU THỦ XANH LỤC. Một ý nghĩ mới nản làm sao. Kéo quả cầu dưỡng khí khỏi đầu, mình thấy Veego đang tùm tùm cười. Mụ đã nói là không quan tâm mình thắng hay thua. Có đấy. Mụ khoái mình thua.

Mụ tuyên bố:

- Mỗi người thắng một trận. Còn một trận nữa trước khi giải lao.

Sau khi xuống thang máy và đi một quãng đường vừa phải qua một khu giống như công viên, tất cả chúng mình đứng trên bờ một rừng thông rậm rạp. Có quá nhiều cây, có vẻ bất bình thường. Cành cây cách mặt đất hơn ba mét, vì vậy mình đang thấy cả một biển thân cây. Từ chỗ mình đứng, trông như các thân cây chỉ cách nhau vài mét. Khu rừng trông rộng khoảng một trăm mét. Không thể biết chiều sâu là bao nhiêu. Mình đoán nơi này là một phần của trò chơi.

Veego và LaBerge đứng tựa lưng vào thân cây, đối diện Đấu thủ Xanh Lục và mình.

LaBerge tí tởn nói:

- Đây là môn ưa thích của tôi. Sáu lá cờ được giấu trong khu rừng rắc rối này. Ba lá đỏ, ba lá xanh lục. Mục tiêu là vào rừng, tìm từng lá cờ của mình, rồi tìm đường tới đầu bên kia. Chúng tôi sẽ chờ tại đó. Ai tới trước với ba lá cờ của mình sẽ là người chiến thắng.

Hắn vỗ tay, rúc rích cười. Mình không tưởng tượng nổi vì sao đây là trò thích thú của hắn. Chẳng có gì đặc biệt. Nhưng đây cũng là một trò nữa mà Nevva đã không nói với mình. Mình nghĩ, có hàng trăm trò chơi trên Quillan, cô ta không thể nào nói hết. Chỉ mong sao cô ta đoán đúng được một trong số các trò này.

Nhưng hình như trò này không quá khó. Chỉ là tìm ra những lá cờ. Chúng được đặt rải rác bất kỳ đâu, vì vậy kẻ may mắn sẽ là người thắng cuộc. Không cần nhiều tài năng, không có gì nguy hiểm. Tất cả dường như chỉ là ngẫu nhiên. Mình nghĩ, 10 tích tắc lợi thế không là vấn đề.

Veego nói:

- Vì đã thắng hiệp nhì, Đấu thủ Xanh Lục được cộng 10 tích tắc khởi đầu.

LaBerge hỏi:

- Tất cả sẵn sàng rồi chứ? Nổi tù và lên! Đấu thủ Đỏ, cho tới khi chúng tôi ra hiệu anh mới được bắt đầu.

Veego và LaBerge bước tránh sang một bên. Tiếng tù và vang lên. Đấu thủ Xanh Lục phóng đi rồi biến vào rừng cây.

Mình hỏi LaBerge:

- Tôi không hiểu sao ông khoái trò này?

Hắn ranh mãnh nói:

- Rồi anh sẽ hiểu.

Mình không ưa lối nói của hắn. Veego hỏi:

- Đấu thủ Đỏ, sẵn sàng chưa?

- Cứ ra lệnh xuất phát đi.

Mụ đếm ngược:

- Ba, hai, một, tiến lên!

Phụt!

Cánh tay trái mình tê dại, như vừa trúng một phát đạn từ súng của dado, nhưng chỉ ảnh hưởng tới cánh tay. Mình không thể nhấc tay lên nổi.

Veego nói:

- Đừng lo. Chỉ hiệu lực tạm thời thôi. Cố đừng để bị bắn trúng chân.

Bắn? Ai bắn? Mình thoáng thấy một sự di động. Nhìn vào rừng, mình thấy có vật gì đó chạy vùn vụt trên mặt đất, qua các thân cây. Không biết là gì, nhưng vật đó rất sắc sỡ. Mình nghĩ là đã thấy màu vàng và đỏ chói. Một con thú? Loài thú gì mà màu sắc lạ lùng thế? Lại còn biết bắn súng gây mê? Không biết Veego và LaBerge đem sinh vật kỳ lạ này tới từ lãnh địa nào.

LaBerge khuyến cáo:

- Di chuyển đi. Chúng rất nhanh nhẹn đó.

Nhìn lại vào rừng, mình đã thấy và trong giây phút kinh tởm đó, mình hiểu tại sao đây là trò chơi ưa thích của mình. Điều mình thoáng thấy không là một con thú. Cũng không từ lãnh địa khác tới. Đây là sản phẩm địa phương. Lầm lét nhìn ra từ sau một thân cây, cao không tới ba mươi phân là một con búp bê bằng máy. Sau khi đã thấy những con nhện-quist tại cổng ống dẫn, mình tin chắc vật này sẽ gây rắc rối. Nó có thể chạy, ẩn nấp và... bắn. Còn một điều nữa làm mình sợ đến lạnh người.

Đó là một thằng hề.

Đã nói với hai bạn là mình ghét hề đến thế nào chưa?

Nhật kí #27

(Tiếp theo)

QUILLAN

Đó là những búp bê hề-dado-lén-lút-ti-tiện. Mình không thể ngừng thắc mắc chúng hoạt động như thế nào. Nếu họ có thể tạo ra những dado kích cỡ như người thật, đương nhiên họ có thể tạo ra những dado nhỏ hơn. Nhưng sao lại mặc quần áo giống như hề? LaBerge mê con rối đến bệnh hoạn.

LaBerge hí hửng la lên:

- Chạy đi, Đấu thủ Đỏ.

Gã quái dị bất bình thường.

Mình chạy vào rừng với một tay tê dại buông thõng bên sườn. Nếu bị một trong lũ hề kia bắn trúng chân là tiêu luôn. Hy vọng chúng cũng đuổi theo Đấu thủ Xanh Lục. Tên hề đã bắn mình ném bỏ súng, chạy tới mình. Rất nhanh. Mình phóng qua những thân cây, cố gắng chạy trước con quỷ nhỏ đó. Cánh tay mình đang có cảm giác lại. Rõ ràng chỉ có hiệu quả tạm thời. Việc súng quá nhỏ hẳn phải có lý do.

Mình không biết phải chạy hướng nào. Ít ra, chân mình dài hơn dado hề. Vì vậy mình vẫn giữ

được khoảng cách. Tới một cây lớn, mình chạy vòng, rồi dựa thân cây, lắng nghe tiếng đôi giày hề nhỏ xíu màu đỏ lộp bộp trên mặt đất. Êm ru. Mình đã mất dấu nó. Hay nó đã mất dấu mình. Sao cũng được. Quay lại, nhìn quanh, mình thấy một tên hề nhỏ xíu khác ngồi trên cành cây ngay trên đầu mình, đang nhắm khẩu súng vàng thẳng vào... mình. Mặt nó trắng toát, mắt và miệng đỏ lòm bằng sơn vẽ hề. Đúng là ác mộng. Vật đó nhe răng cười với mình và... bắn.

Phụt!

Mình né tránh sau cây, và nghe một tia năng lượng nhỏ trúng thân cây, bật lên một tiếng răng rắc. Con quái nhỏ bé chạy dọc cành, tiến tới ngay trước mặt mình. Mình hết đường trốn. Tiêu rồi. Nhưng nó không bắn. Nó buông súng, nhảy tới. Loài nghiệt súc nhảy thót lên vai mình, xiết cổ mình để... cắn! Ui da! Mình cố gỡ nó khỏi người, rồi quăng vào một thân cây. Cực mạnh. Con quái rơi phịch xuống đất. Nhưng chỉ một giây sau, nó đứng dậy như chẳng có gì xảy ra, và lại bắt đầu đuổi theo mình.

Mình chạy. Hai điều mình tạm hiểu về mấy quái vật này là: thứ nhất, súng của chúng hình như chỉ bắn được một phát. Tốt. Nhưng điều thứ hai là... chúng khoái cắn. Một điều quái dị khủng khiếp. Bây giờ mình càng ghét hề hơn bao giờ hết.

Mình chạy như điên qua rừng, luôn cảnh giác màu sắc thấp thoáng, đồng nghĩa với chuyện mình bị phục kích. Phải tìm mọi cách lánh xa khỏi bầy tiểu yêu đó. Vừa chạy nhanh vừa phải né tránh cây cối là rất căng. Thậm chí mình quên cả cuộc tỉ thí cho đến khi vòng qua một thân cây và thấy một lá cờ đỏ. Đúng rồi! Nó cỡ một khăn choàng nhỏ, gắn vào một thân cây. Chộp gấp, nhét vào quần, mình tiếp tục chạy. Không cần biết chạy hướng nào, vì mình không biết là đang ở đâu, lá cờ tiếp theo ở chỗ nào.

Phụt!

Mình nghe trước, cảm thấy sau. Đùi trái mình tê dại, cái chân lành lặn quỵ xuống, mình ngoái lại nhìn. Một tên hề bé nhỏ – trong bộ áo liền quần có sọc và những cái nút xanh lơ to đùng – đang gào lên như một nữ thần báo tử. Không thể chạy, mình phải đương đầu với nó. Con quỷ bằng máy nhe răng sắc nhọn nhảy tới mình. Mình đón bắt, quăng mạnh nó vào một thân cây. Nó bị quất văng xuống đất, nhưng lập tức đứng dậy, tấn công mình. Không thể chặn đứng được đám này. Chúng như được làm bằng nhựa dẻo. Trừ mấy cái răng. Rất sắc.

Không có súng nó không thể làm mình quá đau đớn, nhưng cũng làm mình khốn khổ. Chân chưa có cảm giác lại, mình đương đầu với nó như một thằng què. Nó lại phóng tới, mình đón bắt, nhưng thay vì quăng vào một thân cây, mình cố quăng càng xa càng tốt. Mình gặp may, con quỷ nhỏ vừa bay lướt qua cây cối vừa gào lên. Lập tức, mình xoa bóp chân lia lịa cho máu huyết tuần hoàn, trừ khử hiệu quả của súng gây tê. Bám một thân cây, mình cố đứng dậy, nhảy mạnh cho máu lưu thông... và để cho hai con búp bê nữa nhảy lên mình. Mất thăng bằng, mình ngã xuống đất trong khi chúng vừa cào vừa tới tấp cắn vai mình. Mình kéo mạnh chúng ra, nện chúng vào nhau. Trong cơn điên cuồng, chúng bắt đầu cắn xé lẫn nhau! Đồ hề ngu ngốc. Mình quăng cả hai thật xa hết mức có thể. Lúc đó chân mình bắt đầu có cảm giác và đã có thể khập khiễng bước đi. Được vài mét, mình thấy lá cờ đỏ tiếp theo. Thật không ngờ! Mình cố lê chân tiến tới. Chưa nghe tiếng tù và, nên mình tin Đấu thủ Xanh Lục cũng đang gặp nhiều rắc rối như mình. Càng thêm nhiều hy vọng. Mình vẫn còn trong cuộc.

Mình đã tới gần lá cờ. Không thấy tên hề nào. Vừa với tay lấy lá cờ, mình gặp... nguyên một nắm tay. Đấu thủ Xanh Lục đã trở lại. Hấn núp sau gốc cây có lá cờ, chờ mình. Mình không kịp tự vệ. Hấn thoi một cú cực mạnh, làm mình bật ngửa. Nhưng chắc cú đấm cũng không quá mạnh đâu, chắc là mình ngã vì một chân gần như vô dụng rồi. Hấn nhảy lên, ấn một gối lên ngực mình, dí mũi sát mặt mình mà rít lên:

- Ta sẽ giết mi trước khi để mi thắng.

Hấn rút ra con dao mà mình đã thấy hấn cắt sợi dây và giết chết đối thủ trước đó. Dí dao sát cổ họng mình, hấn nói làm nước bọt văng cả lên mặt mình.

- Hoặc ta có thể sẽ giết mi ngay bây giờ cho tiện việc.

- Chúng ta không một mình đâu. Cả Quillan đang theo dõi. Mi muốn thắng bằng kiểu này sao?

Giết ta để mọi người biết là mi phải ra tay vì tự biết là không thể hạ nổi ta ư? Đó là cách Đấu thủ Xanh Lục vĩ đại muốn được biết tới sao? Không đủ tài chiến thắng, nhưng đủ tài sát nhân?

Mình thấy hấn bối rối. Có thể tàn nhẫn, nhưng cũng biết tự trọng, Nhét dao lại vào trong ủng, hấn đứng dậy, giật lá cờ đỏ của mình khỏi cây, rồi khiêu khích:

- Muốn thắng hả? Thì cứ đoạt cái này từ tay ta đi.

Cười ha hả, hấn tiến vào rừng cây. Mình ngồi dậy, xoa cổ. Đúng là trong gang tấc. Mình tin chắc, hấn sẽ không bỏ qua, nếu có cơ hội khác để giết mình. Đây không còn là một cuộc đua tài thực sự. Đây là cuộc thi thố để sống còn bằng cách thích hợp nhất. Hay tàn nhẫn nhất. Hoặc điên rồ nhất. Mình thận trọng đứng dậy, kiểm tra chân. Ổn rồi. Nhưng cuộc tranh đua cũng kết thúc rồi. Mình không còn cơ hội. Điều còn lại bây giờ là mình chỉ cần tránh xa đám hề cho đến khi Đấu thủ Xanh Lục tới đầu kia với những lá cờ của hấn. Mình bắt đầu bước đi theo hướng đại khái mà mình có cảm giác là dẫn về phía đầu kia. Có lẽ tui hề biết mình đã bỏ cuộc, vì chúng không làm phiền mình nữa. Mình cũng phát hiện ra một lá cờ đỏ nữa. Đã định bỏ qua, nhưng rồi mình cũng tiện tay cầm lấy.

Vài giây sau, mình nghe tiếng tù và báo hiệu trò chơi kết thúc. Người chiến thắng – Đấu thủ Xanh Lục. Tốt cho hấn. Sắp tới giờ nghỉ ngơi rồi. Mình cần được nghỉ. Và mình cần nói chuyện với Nevva.

Sau cùng mình tới đầu kia và Mười Bốn đang đứng chờ. Mình và Mười Bốn lên xe điện, và hấn lái xe đưa mình trở lại lâu đài. Hấn nói:

- Thua hai – một rồi. Nhưng điều quan trọng là anh vẫn còn được đấu tiếp.

Mình mỉa mai đáp:

- Phải, tôi cảm thấy tuyệt vời về điều đó. Gặp Nevva chưa?

- Cô ta không có đây.

- Anh nói sao? Cô ấy nói là sẽ tới đây để theo dõi cuộc thi đấu mà.

- Tôi dò hỏi Blok. Họ nói, cô ấy đang quan sát Đại hội X với ban quản trị trong thành phố.

Mình nhìn trần trời về phía trước, cố lý giải điều này có nghĩa gì. Cô ta đã đề nghị được có mặt tại đây! Cô ta đã hứa như thế! Chắc chắn đã có chuyện xảy ra nên cô không thể ra đi. Nevva có ổn không? Đã bị lộ là thành viên của phục hưng chưa? Là một Lữ khách, Nevva biết vụ này nghiêm trọng đến thế nào. Nhưng nghĩ lại, cô cũng đã không có mặt khi Remudi thi đấu, và chuyện xảy ra đã tai hại thế nào. Mọi chuyện trên Quillan này đang gom về một đầu mối, trên tất cả các phương diện. Mình thắc mắc, hay là sau cùng thì đời sống ba mặt đã gây rắc rối cho cô. Phải có một lý do chính đáng nên cô ta mới không có mặt tại cuộc tỉ thí đó, nhưng mình không thể đoán ra là lý do gì. Nhưng mình quyết không để chuyện này làm mình hoang mang. Hoang mang cũng không thể thay đổi những gì mình phải làm. Mình đã thất bại. Thua một – hai. Đấu thủ Xanh Lục đang thắng thế. Mình phải tỉnh táo trong trò chơi. Hay các trò chơi. Hoặc bất cứ chuyện gì.

Trở lại lâu đài, Mười Bốn đưa mình lên phòng, rồi ngừng lại ngoài cửa, nói:

- Tôi sẽ cố tìm hiểu thêm về Nevva. Hình như đó là chuyện rất quan trọng đối với anh.

- Cảm ơn. Anh thật sự là một người bạn.

- Bạn? Chưa có ai coi tôi như bạn.

- Ồ không. Anh đúng là một người bạn. Chúng ta còn bao nhiêu thời gian?

- Tôi không biết. Tôi sẽ trở lại báo tin cho anh liền. Cố nghỉ ngơi đi.

Mình toi tả. Không mệt. Mà toi tả. Không phải là mình muốn nằm xuống, ngủ, hay bất cứ điều gì. Mình chỉ muốn lấy lại nhịp thở để suy nghĩ. Lết tới giường, mình nằm ngửa, thật sự cầu mong thời gian nghỉ ngơi này không quá dài. Mình không muốn bị tê cứng hay bị mất tinh thần.

Hãy thận trọng với những gì bạn cầu mong.

Mình vừa ngả lưng, chăm chú nhìn lên trần thì cái giường lọt thỏm qua sàn! Một cửa sập bật

mở, nuốt chửng cái giường mình đang nằm. Mình nhìn lên để thấy cánh cửa đóng sập bên trên, cắt đứt mọi nguồn sáng. Mình đang rơi vào vùng tối đen như mực. Vội nắm chặt hai thành giường, mình không biết khi nào chạm đáy. Cú rơi kéo dài chỉ vài giây và hóa ra đó là cú rơi được kiểm soát hơn mình tưởng. Cái giường hạ xuống rất nhanh. Mình đáp xuống với chỉ một tiếng thịch nhỏ.

Mình không nhúc nhích, vì không nhìn thấy gì. Hoàn toàn tối om, dù căn phòng có vẻ rất rộng.

Trong khoảng trống rỗng đó bỗng vang lên một tiếng bõn cọt:

- Sẵn sàng chưa, Đấu thủ Đỏ?

LaBerge. Giọng hẳn đã được khuếch âm. Mình hỏi:

- Sẵn sàng làm gì?

LaBerge hô hố cười:

- Aaa! Sẵn sàng lãnh cú phạt đền vì đã thua trong Rừng Hề.

"Rừng Hề"! Đó là tên hẳn gọi trò vừa qua. Đó là đồ quái dị.

- Là sao? Tôi sẽ bị phạt kiểu gì?

- Phạt bằng cách... sẽ không được cho biết trước luật chơi tiếp theo.

Hắn rúc rích cười nói tiếp:

- Chúc may mắn.

Không có thời gian nghỉ. Trò thứ tư đã bắt đầu.

Nhật kí #27

(Tiếp theo)

QUILLAN

Mình đã từng ở đây. Mình biết ở trong một nơi tối tăm và dễ bị tấn công là như thế nào. Loor đã huấn luyện mình trong bóng tối. Cô ấy đã dạy mình cách tận dụng các giác quan khác. Lắng nghe và cảm nhận. Mình biết phải làm gì. Mình nằm thẳng trên giường, giữ cho hơi thở không lộ. Nếu Đấu thủ Xanh Lục đang ở ngoài kia, mình sẽ nhận ra hẳn trước khi hẳn tiến đủ gần để tấn công.

Nhưng mình không nghe thấy gì. Không cảm nhận được gì. Mình như đang bênh bồng trong cối u minh. Nhưng mình không hoảng hốt. Di chuyển là phạm sai lầm.

Mình nghe một âm thanh. Không phải sinh vật sống, mà là... một thứ gì đó. Di chuyển rất nhanh, vụt qua trên đầu. Không quá một giây. Dù là gì, vật đó rít lên chói lói khi phóng qua. Mình nghe một âm thanh nữa tới từ hướng khác. Âm thanh đó vút qua mình rồi tắt ngay. Không còn nghi ngờ gì nữa, một vật bay qua trên mình trong bóng tối. Thêm một âm thanh nữa, lần này bay sát đầu mình. Mình cảm thấy không khí xao động khi vật đó phóng qua. Dù là gì, vật đó rất nhanh. Không muốn bị phóng trúng, mình vẫn nằm ngửa, lắng nghe.

Mình nghe thêm mấy vật nữa lướt qua, khi gần khi xa. Tất cả đều phóng vun vút. Là gì vậy? Dù mình không được cho biết luật chơi này, nhưng có điều vô lý. Mình hoàn toàn ở trong tối. Nếu không có ánh sáng, làm sao toàn thể Quillan có thể theo dõi những gì đang xảy ra?

Như để trả lời, chung quanh thành linh bùng sống. Ánh sáng trắng tràn ngập khắp phòng. Chói chang tới mức mình lóa mắt, mù tịt như khi còn trong bóng tối. Đồng thời nhạc nổi lên, dồn dập, rất lớn, như nhạc điện tử trong các bữa tiệc của những đấu thủ. Tiếng nhạc lớn tới mức làm mình không còn nghe được tiếng những vật đang bay quanh phòng. Còn tệ hơn là

bóng tối nữa. Bây giờ mình đã bị tước mất hai giác quan. Mình vẫn rảnh nằm yên như cũ. Mắt đã có thể nhận ra hình dạng mọi vật, mình nhìn quanh. Căn phòng trắng toát. Trần, sàn, tường... tất cả đều trắng. Những ngọn đèn sáng chói trên trần chuyển động theo tiếng nhạc. Hàng trăm đèn rọi sáng vào những hướng khác nhau, như đang vẽ lên căn phòng bằng ánh sáng, khiến khó lòng nhìn rõ được căn phòng.

Một thoáng màu bạc vút qua đầu mình. Dù mình không nghe được âm thanh của nó vì tiếng nhạc quá lớn, nhưng chắc đó là vật đã phát ra âm thanh vu vu. Mình mất dấu nó trong ánh sáng chói lòa. Vật đó là gì? Bắt đầu cảm thấy nằm trên giường kiểu này rất nguy hiểm, mình lăn xuống sàn, khom người thật thấp, lợi dụng cái giường làm vật che chắn. Liếc qua tấm đệm, mình vừa kịp thấy một vật màu bạc vút tới, trên đầu mình chừng hơn một mét. Mình nhìn theo nó phóng qua cho đến khi cắm phập vào vách tường cách mình chỉ vài mét. Nó là cái gì? Mình ở cách bức tường đủ gần để tự tin bò lại. Mình bò sát bụng theo kiểu lính đặc công. Tới gần, nhìn lên, mình thấy vật đã gây ra âm thanh... tim mình muốn rụng. Đó là một cái đĩa bạc. Trông chẳng khác gì một đĩa CD. Vậy mà nó cắm ngập cả hai phân vào trong tường. Đĩa CD đâu có sắc kiểu đó. Mình nhận ra âm thanh mình đã nghe không chỉ đến từ một nguồn. Dù trò chơi trong căn phòng trắng toát, ồn ào này là gì, nó có nghĩa là phải né tránh những cái đĩa Frisbee sắc bén chết người đang vun vút phóng ra từ mọi hướng.

So với trò này, đám búp bê hề hung bạo bỗng có vẻ dễ chịu hơn.

Xoảng! Một đĩa nữa cắm phập vào tường, ngay trên đầu mình. Không phải trò đùa. Đây là những vũ khí giết người. Veego và LaBerge đã tăng mức độ nguy hiểm. Bây giờ vấn đề là: trò này là gì? Dựa lưng sát tường, mình nheo mắt nhìn căn phòng. Mắt mình đã có thể thấy một số chi tiết. Phòng cực lớn, trần rất cao. Nơi này có thể chứa tám sân bóng rổ, và vẫn còn đủ chỗ cho một đường đua. Phòng không trống rỗng. Trông như có rải rác nhiều đồi núi chung quanh. Mình nói nghiêm túc đó. Khắp phòng là những gò đồng cao tới hơn mười mét. Chúng cũng trắng toát như căn phòng, trông như những băng sơn khổng lồ. Mình thấy màu bạc lóng lánh của những cái đĩa sát nhân cắm vào khắp nơi, nhưng vẫn không biết trò này như thế nào, ngoài việc phải né để khỏi bị bay đầu.

Mình bắt gặp một sự chuyển động. Một màu sẫm nổi bật trên màu trắng. Đó là Đấu thủ Xanh Lục. Hắn đang leo lên một cái gò. Nếu mình bị phạt, vì thua trong trò đấu với hề, bằng cách không được cho biết trước luật chơi, thì có nghĩa: Đấu thủ Xanh Lục biết luật của trò này. Mình nhìn hắn để tìm hiểu. Hắn leo thật dễ dàng. Có nhiều chỗ để đặt chân và bám tay. Có vẻ như leo trèo là phần dễ. Phần khó là tránh né những cái đĩa bay vùn vụt. Mình thấy một đĩa bay vu vu tới, cắm phập vào sườn gò, sát bên chân hắn. Không hề nhìn thấy, khi đĩa chạm gò, hắn mới kinh ngạc bật người ra sau, suýt ngã. Như vậy có nghĩa là hắn không biết khi nào những vật này phóng tới. Điều đó có nghĩa là mình cũng sẽ không biết. Căng thật.

Đỉnh của quả núi nhỏ này là một chóp nhọn. Đấu thủ Xanh Lục thoăn thoắt lên tới đỉnh, làm gì đó mình không thấy, rồi mau chóng xuống lại. Mình đoán, bất cứ điều gì hắn làm trên đó, mình cũng sẽ phải làm. Ít ra, bây giờ, mình đã có một mục tiêu. Leo lên những quả núi nhỏ đó, và cố tránh khỏi bị cắt làm đôi.

Quyết định: an toàn quan trọng hơn tốc độ, mình bò sát bụng trên sàn, tiến tới quả núi gần nhất. Chưa thấy bất kỳ đĩa nào bay thấp đến thế, nên mình đoán sẽ ổn cho tới khi bắt đầu leo.

Mình đã làm.

Mới được nửa đường, mặt sàn trước mặt mình bỗng di động! Cả một phần sàn thành linh trôi sang phải, mở thành một hang động tối tăm. Cứ như căn phòng này được xây dựng trên không gian! Hay trên một khe đất nứt. Khoảng trống tối om, nên không thể biết là sâu tới đâu, nhưng mình không muốn nhảy xuống để khám phá. Không thể. Mình thoáng thấy có sự di chuyển bên trái. Cái giường đang phóng về phía mình! Mình nhận ra ngay: không chỉ cái giường mà mặt sàn bên dưới nó đang di chuyển. Cái giường lao qua sàn, rồi thành linh lộn nhào vào một lỗ hổng khác vừa mở ra trước nó. Vội vàng bò tới, mình nhìn xuống. Cái giường đã mất tăm. Khe nứt bên dưới rất sâu.

Mình đã biết thêm một thông tin trong trò chơi này. Mặt sàn là một trận đồ liên tục chuyển

dời. Những lỗ hổng mở ra cấp kỳ bất cứ lúc nào. Nếu ở nhầm chỗ là... vĩnh biệt. Nhưng không thể đứng dậy, nhảy từ điểm này sang điểm khác mà không bị những cái đĩa bay xé thịt. Mánh khéo là phải sống và lên tới đỉnh những quả núi kia, để làm... chẳng biết là làm cái quỷ quái gì. Ít ra thì vụ phạt đền của mình đã được xóa bỏ. Mình đã hiểu luật chơi. Ước gì mình đừng hiểu.

Vẫn đang nằm mép sàn, nhìn xuống cái hố đã nuốt chửng cái giường của mình, mình chợt thấy một phần sàn đang bay tới. Mình vội rút tay tại, vừa đúng lúc những mảnh sàn loảng xoảng chạm nhau. *Rầm!* Cái hố khép lại quá nhanh và quá dữ dội làm mấy ngón tay mình suýt nát vụn.

Mình bò trở lại quả núi đầu tiên. Cảm thấy vài cái đĩa vu vu bay qua đầu, nhưng mình lo mặt sàn bất ngờ mở ra, nuốt chửng mình hơn. Tới chân núi, hít một hơi, mình mau chóng leo lên. Rất may, leo lên không gặp sự cố gì. Ít ra, nhờ vậy, mình có thể né tránh những cái đĩa. Nhảy lên, mình leo lên từ gờ này sang gờ khác, trong khi vẫn quan sát trước sau, canh chừng những cái đĩa bạc phóng tới. Mấy cái cảm trúng gò hai bên mình, nhưng không đủ gần để làm mình hốt hoảng. Một điều may là, hình như chúng không được nhắm bắn. Nếu mình bị trúng có nghĩa là mình không ở đúng chỗ đúng lúc thôi.

Tới đỉnh, mình thấy điều phải làm. Đơn giản thôi. Có sáu ngọn đèn tròn và dẹt, đường kính chừng bảy phân, đặt trên một mặt phẳng trên đỉnh núi. Ba đỏ, ba xanh. Một trong ba ngọn đèn xanh đang tỏa sáng. Mình thử chạm tay vào một trong ba đèn đỏ. Nó sáng lên. Thì ra trò này là vậy. Leo lên ba ngọn núi, tắt sáng tất cả đèn của mình. Tất nhiên là... đừng để bị giết chết.

Cuộc đua bắt đầu. Quay lại, mình nhìn xuống toàn cảnh từ trên cao. Quá trắng và quá sáng làm toàn thể nơi này chói lọi. Nhìn từ đỉnh cao, sàn nhà trông như một bàn cờ với những ô vuông rộng khoảng mét rưỡi. Các ô vuông liên tục di động, mở ra những mảnh, trám vào những mảnh khác, không theo một mô hình nào. Vì vậy không thể nào đoán một lỗ hổng sẽ mở ra tại đâu. Mình cũng thấy những đĩa bạc loang loảng bay qua phòng. Thắng trò này là phải dựa vào may mắn và... giữ vững cái đầu. Cả nghĩa đen và nghĩa bóng.

Mình nhìn Đấu thủ Xanh Lục đang nhảy từ ô vuông này sang ô vuông khác trên sàn. Hắn nhảy lên một ô vừa đúng lúc ô đó di chuyển. Ô vuông di chuyển cực nhanh, làm hắn loạng choạng, phải bật người lại, nếu không đã bị quăng xuống lỗ hổng.

Ánh bạc loang loảng vút qua mình. Rất gần. Mình tập trung trở lại. Phải di chuyển gấp. Mình liêu nhảy xuống chân núi. Lẽ ra không nên thế. Nhưng Xanh Lục đã dẫn trước mình. Mình cần phải rút gọn thời gian. May là mình không bị ngã lộn cổ. Chạm mặt sàn, mình lom khom để tạo thành mục tiêu nhỏ hơn và bắt đầu chạy tới quả núi gần nhất. Mới được vài bước, thấy một đĩa bạc phóng đúng tầm đầu, mình vội nhào sang một bên. Nó vụt bay qua, nhưng mình ngã ngay vào khoảng sàn đang mở! Mình vặn người đổi hướng khi đang ngã và chạm mặt sàn ngay bên cạnh khoảng trống mới mở toang hoác. Quá gần. Mình lăn sang phải vừa lúc mặt sàn dưới mình bắt đầu di chuyển. Nhanh tới nỗi nó quay mình như một cái thùng phuy. Mình phải cố kềm để không bị lăn tới mép hố. Mình nằm sấp, tay trái buông thõng trên miệng khe đất nứt. Thở hồng hộc một giây mới nhận ra đang ở trong một vị trí nguy hiểm, mình vội rút tay về ngay trước khi các mảnh sàn khép lại, xem cắt đứt cánh tay mình.

Dù mừng rỡ nhưng mình không thể nằm yên. Không nơi nào an toàn. Mình bò tới quả núi kế tiếp. Tiếng nhạc oang oang thúc giục. Mình chỉ mong nhạc ngừng lại. Tiếng nhạc làm một trò chơi khó khăn càng trở nên khó khăn thêm. Tới chân quả núi kế tiếp, vừa bắt đầu leo lên, mình bỗng cảm thấy chân phải đau buốt. Nhìn xuống, mình thấy một cái đĩa cắt toạc lớp quần đen bên đùi phải, rồi cắm phập vào sườn núi. Chẳng thiết biết vết cắt sâu cỡ nào, vì mình đâu thể làm được gì. Mình leo lên, dù có đau cũng không biết. Máu huyết mình sôi sùng sục đến không thấy đau. Lên tới đỉnh, mình thấy chỉ còn một đèn đỏ và một đèn xanh. Phải cấp tốc tiến tới đèn đỏ kế tiếp. Mình đã dẫn đầu!

Mình xuống gò núi đúng lúc đèn xanh thứ hai bật sáng. Nhìn qua phòng, mình thấy Đấu thủ Xanh Lục đang ở trên một đỉnh gò khác. Tỷ số lúc này là hòa hai đều. Mình hấp tấp xuống, lần này thậm chí còn bất cẩn hơn lần trước. Tới sàn, mình quan sát nên leo lên gò nào. Đấu thủ Xanh Lục cũng đang quan sát. Chúng mình cách nhau khoảng hai mươi mét. Mình nhìn gò núi gần nhất. Không may là gò đó cũng gần nhất với Đấu thủ Xanh Lục. Đây là thời điểm quyết

đỉnh. Tiến tới gò gần nhất và rất có thể phải đấu với Đấu thủ Xanh Lục để leo lên đỉnh? Hay liều chạy tới gò xa hơn?

Hai đứa mình vội nhìn nhau. Cả hai đều biết phải làm gì. Chúng mình chạy tới cùng một gò. Cả hai đều chọn cách choảng nhau hơn là liều lĩnh chạy qua vùng nguy hiểm chết người.

Chạy được nửa đường, mình thấy hai đĩa đang bay tới mình từ hai ngã khác nhau. Mình nhào xuống đất đúng lúc chúng va vào nhau, vỡ tan từng mảnh. Mảnh kim loại trút xuống như mưa, khứa lên cánh tay mình như ong đốt. Đấu thủ Xanh Lục ha hả cười. Cứ nhào xuống đất làm mình mất mấy giây quý giá. Xanh Lục đã tiến gần tới gò. Mình sắp thua rồi.

Đúng lúc đó, mặt đất bên dưới Xanh Lục mở ra. Hấn ngã. Không ngã xuống sàn... mà ngã vào lòng hổ. Hấn gào lên, nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo, bám lấy miệng hổ. Cánh tay và vai nhô khỏi sàn, thân hình lơ lửng bên dưới. Hấn đã bị mắc kẹt. Mình thấy hấn quẫy đạp, cố đưa một chân lên, nhưng không thể. Không bị rơi xuống, nhưng cũng không thể nhoi lên.

Mình khiếp đảm nhận thấy, có thể hấn sẽ không bị rơi xuống, nhưng chỉ vài giây nữa hấn sẽ bị cắt làm hai khúc. Ngay khi mảnh sàn kia khép lại, hấn sẽ... đi vào lịch sử. Mọi chuyện gần kết thúc. Mình chỉ còn cách chiến thắng Đại hội X vài giây nữa thôi.

Thực tế này làm mình bàng hoàng. Con người này sắp chết. Mình sẽ là nhà vô địch, nhưng với cái giá nào? Thêm một cái chết thể thảm nữa? Trong vài giây sống còn đó, mình chợt nhận ra đây là một cơ hội. Điều nào gây ấn tượng mạnh cho dân Quillan hơn? Vinh quang của mình trong Đại hội X? Hay một hành động vị tha, nhưng chứng tỏ mọi chuyện sẽ đổi khác ra sao? Mình có thể thắng và để Đấu thủ Xanh Lục chết, hoặc có thể cứu hấn và trở thành một người hùng. Thậm chí nếu sau cùng mình thua trong Đại hội X, mình cũng sẽ cuốn hút được sự chú ý. Lựa chọn quá là dễ dàng.

Bò vội qua sàn, mình nắm lấy cánh tay Đấu thủ Xanh Lục. Hấn gầm gừ:

- Mi làm gì vậy?

Mảnh sàn bắt đầu di chuyển. Mình kéo thật mạnh. Nhưng hấn quá nặng. Hấn nhận ra ngay là mình đang cố cứu hấn. Hấn kêu lên:

- Kéo đi! Kéo đi!

Hấn đã đưa được một chân lên khỏi miệng hổ và gần kéo được chân kia lên, mình bỗng nghe một tiếng "rắc".

- Aaaaa!

Đấu thủ Xanh Lục gào lên khi ván sàn khép lại, nghiêng nát bàn chân hấn.

Tiếng rãng rắc còn lớn hơn cả tiếng nhạc. Thật khủng khiếp. Con người khốn khổ nằm bật ngửa, bàn chân kẹt giữa những mảnh sàn. Mình cố mở những mảnh sàn, nhưng chúng không nhúc nhích. Đấu thủ Xanh Lục đau đớn gào lên. Mình không thể làm gì giúp hấn... ngoài việc thắng cuộc. Mình tin, khi cuộc đấu kết thúc, hấn sẽ được giải thoát. Không tình huống nào có thể tốt hơn như thế. Mình không chỉ cứu mạng sống hấn, mà còn chiến thắng. Mau chóng rời khỏi hấn, mình leo lên gò. Những đĩa bạc phóng tới từ mọi hướng, nhưng mình không bận tâm né tránh. Bây giờ chỉ còn là may mắn hay không. Lên tới đỉnh, mình thấy hai cái đèn. Chỉ việc nhấn ngọn đèn đỏ cuối cùng, cuộc đấu sẽ kết thúc. Ngón tay mình ngập ngừng trên đèn. Trò chơi này đã thuộc về mình. Nhưng mình không nhấn đèn. Mình chợt nhớ lại những gì Nevva đã nói. Nếu tỉ số của những trận đấu là hòa, trận cuối cùng sẽ thường là một trận đấu tới chết. Nếu mình nhấn cái nút đó, tỉ số sẽ là hòa. Cứu Đấu thủ Xanh Lục và thắng trận này, rất có thể mình tự đặt mình vào cái chết.

Ước gì mình đã nhớ điều đó trước đây mấy giây.

Nhìn xuống, mình thấy Đấu thủ Xanh Lục đang nắm chặt bàn chân đập vỡ. Hấn rất đau đớn. Dù trò thi đấu kế tiếp là gì, mình đang nắm lợi thế lớn. Mình tự hỏi, phải chăng mình vừa cứu hấn khỏi một cái chết ngẫu nhiên, chỉ là để đưa vào một vị thế tự tay mình giết hấn? Suốt đời mình chưa giết ai, và không muốn bắt đầu làm điều đó. Mình có phạm sai lầm lớn không?

Chỉ còn một việc để làm. Mình nhấn đèn đỏ.

Nhật kí #27 (Tiếp theo)

QUILLAN

Mười Bốn sờ vết thương trên đùi mình. Vết cắt gọn và may mắn không sâu. Hắn dùng một dụng cụ xit một thứ giống như keo để bịt kín vết thương và làm chỗ đó tê đi, vì vậy mình không cảm thấy đau. Mình đi lại tốt, nhưng chẳng biết đi lại tốt để làm cái gì.

Chúng mình đang ở tại phòng ăn trong lâu đài. Mình đã từ chối trở lại phòng ngủ, hoặc bất cứ nơi nào khác trong lâu đài. Mình không muốn bị bắt ngờ vì những cửa sập, những cái giường rớt xuống, những tên hề giết người nhảy ra để cắn mình. Dù chuyện gì xảy ra tiếp theo, mình muốn thấy nó trước.

Mười Bốn nói:

- Anh đã cứu Đấu thủ Xanh Lục. Vì sao? Để hắn chết là anh đã thắng Đại hội X rồi.
- Có rất nhiều lý do. Tôi nghĩ trước hết là vì tôi không sinh ra để hành nghề chiến binh.
- Nhưng anh thật tuyệt vời. Tôi chưa từng thấy ai như anh.
- Cảm ơn. Tôi có cơ hội, nhưng tôi không có bản năng sát nhân. Thậm chí tôi không nỡ bỏ cả những con tôm hùm vào nước đang sôi.
- Tôi không hiểu.
- Ý tôi là tôi không đủ lạnh lùng để làm điều đó.

Mười Bốn gật đầu:

- Ngay từ khi mới gặp, tôi đã thấy anh không giống những người khác. Tôi tin, nếu có thêm nhiều người như anh, Quillan sẽ là một nơi tốt đẹp hơn.
- Có nhiều người giống tôi. Anh sẽ sớm gặp họ thôi.

Veego tiến vào phòng ăn, theo sau là hai gã an ninh dado. Mụ lạnh lùng nói:

- Mi đã thành công.
- Thành công gì? Tôi tưởng tỉ số hòa?

Mụ cay đắng nói:

- Mi thành công trong việc hủy hoại bọn ta. Cá cược không còn tồn tại. Mọi người đang đổ ra đường, biểu tình chống đối các trò chơi. Chống đối Blok. Những đám đông nhào vào các cửa hàng Blok để cướp phá. Nhiều khu giải trí của bọn ta bị chà đạp và phá hủy. Bằng cách nào đó, chính mi đã gợi ý cho chúng... nổi loạn.

Ngồi lên bàn ăn để nghỉ chân, mình nói:

- Dù có tôi hay không chuyện này cũng sẽ xảy ra. Nếu không là tôi, thì người khác sẽ làm. Mọi người không thể sống mãi như thế này. Những công việc đáng sợ quá lâu rồi. Blok đã lớn mạnh vì lòng tham, nhưng người ta không thể xây dựng một nền văn minh trên việc đó.

Veego phản đối:

- Nhưng họ đã làm được.
- Không đâu. Họ đã cố hủy hoại một nền văn minh và suýt làm được. Nhưng không thể bóp nát tinh thần con người. Ít ra, không thể đàn áp tinh thần người dân mãi mãi. Có thể mất nhiều thời gian, nhưng rồi người dân Quillan sẽ lấy lại lãnh địa của họ. Chấm dứt những trò chơi của bà mới chỉ là bước đầu tiên.

Veego lắc đầu như không tin điều đó có thể thành hiện thực. Thế giới của mụ đang sụp đổ.

- Không thể tái diễn như thế được. Trước hết là Veelox, bây giờ là đây.

- Không. Có một sự khác biệt chứ. Người dân Veelox đã tự làm điều đó. Mọi người đều tham dự. Không ai ép buộc họ ở trong Nguồn Sáng Đời Sống. Còn trên Quillan chỉ có một kẻ thù duy nhất. Blok. Blok nắm quyền kiểm soát đời sống của họ, và bây giờ họ đang chống lại.

- Nhưng tất cả những chuyện này không liên quan tới những gì bọn ta đang làm. Bọn ta chỉ làm việc của mình để đáp ứng nhu cầu.

- A, nhu cầu đó sắp bị dẹp bỏ. Bà đừng làm như vô tội. Bà đã bắt cóc con người và sắp đặt để họ giết lẫn nhau. Vì lợi nhuận. Đó không là một công việc. Đó là tội ác. Bất kể đó là ý tưởng của bà hay không. Nhưng chính bà đã làm cho chuyện đó xảy ra. Bà biết gì nữa không...

Mình tiến lại mẹ. Hai gã dardo vươn thẳng người, nên mình không tiến quá gần.

- Có thể bà không biết những gì bà đang làm, nhưng đem những thứ từ lãnh địa khác tới đây sẽ dẫn tới một thảm họa. Bà đem nguyên liệu, loài vật, ý tưởng không thuộc về nơi này tới đây. Đó là những thứ trái tự nhiên đối với nơi này. Giả dụ, bà không đáng trách, vì bà không hiểu, nhưng hãy tin tôi: những gì bà đã làm là một tội ác chống lại loài người. Trừ khi chúng ta có thể tính toán được một cách xóa sạch tất cả những gì bà đã đem tới đây, nếu không bà sẽ bắt đầu tạo ra một chuỗi phản ứng mà so với nó thì những gì đã xảy ra trên Veelox còn quá ngon lành như một bữa tiệc.

Mẹ có vẻ bị rúng động. Tốt. Mẹ là một tội phạm. Gã em ngó ngẩn của mẹ cũng vậy. Mình nghĩ, không thể trách chị em mẹ vì đã làm xáo trộn các lãnh địa, vì chúng thiếu hiểu biết, nhưng chúng vẫn đáng trách. Khi Blok bị hạ bệ, và công việc làm ăn của hai chị em bị dẹp bỏ, mình tin chúng sẽ phải đối diện với công lý.

Mẹ nói:

- LaBerge và ta được triệu tập tới gặp ban quản trị vào sáng mai. Chắc chắn bọn ta sẽ bị tước bỏ trách nhiệm và các trò chơi sẽ bị dẹp.

- Khỏi lo chuyện đó. Dù sao tôi nghĩ trò chơi cũng sẽ không còn tồn tại lâu hơn nữa đâu. Sẽ là may mắn nếu chị em bà rút lui trước khi nhân dân bắt đầu tấn công vào lâu đài như đã đập phá khu giải trí của bà.

Veego nhìn mình khiếp đảm. Mẹ đã không nghĩ tới chuyện đó.

Mẹ nói cộc lốc:

- Được, ít ra ta còn có được một chút an ủi từ tất cả vụ này.

- Là gì vậy? Bà định giữ lại bộ quần áo ngó ngẩn đó sao? Tôi tin chắc đó là những gì LaBerge quan tâm nhất.

Thình lình giọng mẹ đầy vẻ lạnh lùng:

- Không, Pendragon, mi quên một điều. Đại hội X chưa kết thúc. Mới chỉ hòa. Mà hòa thì còn một trận quyết định cuối cùng nữa.

- Không thể. Chân Đấu thủ Xanh Lục đã bị nghiền nát. Anh ta đã bị loại.

- Ồ không. Anh ta đã phục hồi và muốn thêm một cơ hội đấu với mi. Ta sẽ cho anh ta cơ hội đó.

Mình không thích diễn tiến này chút nào. Veego nói tiếp, đầy thích thú:

- Chúng ta luôn quyết định trò chơi và cố chọn ra những đối thủ ngang tài ngang sức, tạo ra những cuộc tranh đua hào hứng. Nhưng trong trường hợp này thì không. Có thể mi đã thành công trong vụ làm mất uy tín của ta, nhưng ít ra ta có thể không cho mi hưởng niềm vui chiến thắng. Đó là lý do ta đã chọn một trò chơi mà Đấu thủ Xanh Lục dày dặn kinh nghiệm nhất. Một trò tận dụng từng ưu thế về sức lực của anh ta. Ta tin chắc anh ta sẽ thắng và... mi sẽ chết.

- Trò đó là...?

- Tato, Pendragon. Ta không biết điều gì sẽ xảy ra với cái đám đông hơn hơn đã được mi gọi hứng, nhưng ta có thể nói chắc một điều: chúng sẽ sớm được thấy mi gục chết.

Mụ cười cười nói tiếp:

- Đây có thể là trò cuối cùng của ta trên Quillan, nhưng sẽ là trò làm ta mãn nguyện nhất.

Mụ quay người, tiến lại cửa, ra lệnh cho hai dado:

- Đưa nó đi ngay.

Mình nhìn Mươi Bốn. Hấn bàng hoàng như một robot có thể bàng hoàng. Mình quát lên:

- Tìm Nevva Winter. Bằng mọi cách có thể, đưa cô ấy tới đây.

Bỏ lại Mươi Bốn, mình bước tới lối ra. Mình biết đường. Hai dado theo sát phía sau, bảo đảm mình tới nơi phải tới. Mình nghĩ là đã biết trước kết quả này. Đây là cách Remudi đã chết. Quá phù hợp. Mình có được cơ hội trả thù cho anh ngay trên cùng một đấu trường. Điều mình không hiểu là làm sao Đấu thủ Xanh Lục có thể thi đấu. Chân hấn đã bị dập nát. Chính mình đã mắt thấy và cả tai nghe. Thậm chí nếu hấn chỉ hơi đau, mình cũng sẽ chiếm được ưu thế lớn trên võ đài Tato. Sau chấn thương như vậy, không cách nào hấn giữ được thăng bằng để đấu lại mình, chưa nói tới khi mặt đài bắt đầu chao đảo.

Một phần mình hoàn toàn tự tin, phần khác mình biết không thể dễ dàng như vậy được. Đấu thủ Xanh Lục rất tinh quái. Hấn hấn phải có những mưu mẹo mà mình không ngờ. Phải coi như hấn hoàn toàn khỏe mạnh và mình thì không có lợi thế nào. Làm khác đi là tự sát.

Hy vọng trong cuộc đấu quyết tử này, Nevva sẽ làm mọi cách để có mặt tại đó. Nhất là sau những gì đã xảy ra với Remudi. Nếu cô không tới, mình sẽ biết cô ấy đã gặp rắc rối. Tuy nhiên mình không thể quá căng thẳng vì chuyện đó. Phải tập trung toàn bộ nghị lực vào vụ đánh hạ Đấu thủ Xanh Lục trong môn thi đấu hấn luôn là nhà vô địch. Chẳng khác nào thách thức Lance Armstrong đua xe đạp. Chỉ một điều khác là: bị thua trong cuộc đua xe đạp bạn sẽ không phải chết.

Mình đi lại lộ trình quen thuộc xuyên rừng tới vòm đấu Tato. Khi mình tới nơi, Đấu thủ Xanh Lục đã có mặt tại đó rồi. Hấn đứng thẳng, bằng cả hai chân, trên ô vuông của hấn. Mình không thể biết hấn bị thương nặng hay nhẹ. Bước tới mép đài, mình hỏi lớn:

- Chân sao rồi?

Hấn nói ngay:

- Mi là thằng ngốc. Mi đã làm ta thất bại. Không, chính ta đã làm mình thất bại. Nhưng nếu thay đổi vị trí, ta sẽ để mi chết.

- Tôi đã làm vậy vì nhiều lý do. Nhưng phần lớn là vì tôi không là anh.

- Vì chuyện mi làm, ta cho mi một lời khuyên.

- Thật sao? Là gì vậy?

- Đừng mơ ta rủ lòng thương hại mi vì mi đã cứu ta.

Chờ hấn nói thêm, nhưng hấn im lặng. Mình hỏi:

- Thế thôi ư? Lời khuyên lớn của anh đó hả? Ôi, đa tạ. Cũng giúp tôi được nhiều lắm chứ.

Bước lên đài Tato, mình nhìn quanh. Không khác gì với những gì mình nhớ khi xem trận đấu mà Đấu thủ Xanh Lục đã giết chết Remudi. Năm vòm thủy tinh màu khói còn nguyên. Mình thắc mắc, vũ khí gì giấu dưới mỗi vòm đó. Hy vọng mình sẽ không phát hiện ra, vì đập vỡ vòm sẽ làm đài nghiêng ngả.

Ấn bàn chân, mình thấy mặt đài mềm và đàn hồi, giống như nệm lót đấu vật trong trường. Như có lò xo vậy. Mình thử lướt gót ủng qua mặt đài. Nó bám chặt. Tốt. Sẽ không bị trượt chân. Đứng ngay chính giữa đài, mình cảm giác chung quanh rất rộng lớn, nhưng biết đài này sẽ co lại khi chúng mình được đưa lên cao. Suốt thời gian mình quan sát bệ đài, Đấu thủ Xanh Lục không rời mắt khỏi mình, không nhúc nhích, y hệt như trước khi hấn đấu với Remudi.

Ngay khi mình bước vào ô vuông đối diện Đấu thủ Xanh Lục, LaBerge và Veego tiến vào khoảng trống. Hai chị em đứng bên bìa rừng, trao nhau một cái ôm. Đó là dấu hiệu thân yêu đầu tiên mình thấy giữa hai chị em này. Mình có thể bị xúc động nếu họ không là quái vật tàn ác. Một kẻ lại còn là quái vật mặc bộ đồ hề nữa chứ. Thật không gì đáng ghét hơn. Mình tưởng

hai chị em cùng lên đài như trong trận đấu giữa Đấu thủ Xanh Lục và Remudi, nhưng chỉ mình LaBerge leo lên. Veego đứng tại chỗ, hai tay chống mạn sườn. Càng tốt, mình không muốn nghe thêm bất cứ lệnh lạc đáng ghét nào của mẹ nữa.

LaBerge tiến lại gần Đấu thủ Xanh Lục, thì thầm mấy câu. Mình tin chắc hẳn đang nói: “Chúc may mắn. Giết nó đi”. Hẳn đưa cho Đấu thủ Xanh Lục cây roi kim loại, vừa có thể dùng làm vũ khí, vừa có thể đập vỡ mấy cái vòm. Hẳn lừ lừ tiến tới mình, mắt đỏ hoe vì khóc. Miễn cưỡng trao cho mình vũ khí kim loại, hẳn nói:

- Hy vọng vũ khí này gây thương tích.
- Cảm ơn. Tôi cũng thương ông lắm, chàng hề.

Thậm chí hẳn không dám nhìn vào mắt mình. Đồ nhu nhược. Khi hẳn vừa dợm quay đi, mình hỏi:

- Này, tôi không được ưu tiên vì thắng trận cuối cùng sao?
- Hòa. Không có ưu tiên cho một trận hòa.
- Tôi cá là chị em ông mới đặt ra luật lệ đó.

Không trả lời. Thăng cha này ghét mình đã làm hỏng niềm vui của hẳn.

Bước tới giữa đài Tato, hẳn đứng im, nhắm mắt. Hẳn đang làm gì vậy? Một lúc sau, hẳn mở mắt nhìn bà chị đang đứng nơi bìa rừng. Mụ khễ gật đầu. Hít một hơi, hẳn đứng thẳng người, thở ra tới xẹp ngực. Trong vài giây, từ một gã hề rầu rĩ tả tơi vì thế giới của hẳn sắp sụp đổ, hẳn biến thành một chỉ đạo viên thân mật mà mình đã thấy lần đầu trên những màn hình trong thành phố Rune. Đây là buổi khiêu vũ cuối cùng của hẳn, hẳn sẽ biểu diễn sao cho xứng đáng. Hẳn đưa cao bàn tay rất kịch. Đó là một tín hiệu. Nhạc bùng nổ trong rừng. Cũng vẫn là âm thanh điện tử lớn dồn dập mà mình đã nghe trong cuộc đấu Tato lần trước. Mình có thể tưởng tượng những gì đang xảy ra trên đường phố Rune và toàn thể Quillan khi họ xem quang cảnh này.

LaBerge biểu diễn nụ cười hết cỡ, dang rộng hai tay, ngân nga:

- Đặt cược đi, tới giờ rồi, trò chơi lớn nhất Quillan chính là đây!

Huênh hoang dạo quanh đài, hẳn quay vòng, lướt đi, làm đủ điệu bộ gây náo nhiệt, oang oang nói:

- Đây là trận đấu của thời đại. Đại hội X vĩ đại nhất lịch sử Quillan. Không có màn kết thúc nào hấp dẫn hơn là sự kiện xảy ra ngay tại đây, vòm đấu Tato này.

Hẳn ngừng lại, chắc để đám đông reo hò hoan hô, nhưng không cách nào biết điều đó có xảy ra hay không. Thú thật, hẳn diễn rất tuyệt. Diễn cho một đám đông không thấy mặt, không nghe tiếng chẳng dễ dàng gì.

- Hân hạnh giới thiệu lần cuối cùng: người bất khả chiến bại trong suốt bảy kỳ thi đấu Tato, và sửa soạn về hưu sau chiến thắng thuyết phục sau cùng này. Đây là nhà vô địch của quý vị: Đấu thủ Xanh Lục!

Đấu thủ Xanh Lục vẫn im lìm như pho tượng, mắt không rời mình:

- Và đấu thủ của anh, một đấu thủ đã gây bất ngờ lớn trong Đại hội X này. Một người mới được hâm mộ, người hy vọng sẽ chịu đựng cho tới khi ngực ngã và có một cái chết đầy đau đớn. Đấu thủ Đỏ!

Oa! Việc hẳn nghĩ ai sẽ thắng không là một bí mật. Không phải đến phút này mình mới biết. Trận đấu này thực sự sắp diễn ra, mình phải nhập cuộc thật nhanh.

LaBerge lại ngân nga:

- Chúc cả hai may mắn. Cá cược đang khép lại. Trận đấu sẽ bắt đầu!

Hẳn lùi lại, nhảy xuống khỏi đài. Mình khom gối, vì biết chuyện gì sắp xảy ra. Với một cái lắc nhẹ, bệ đài bắt đầu dâng lên. Mình chăm chú nhìn Đấu thủ Xanh Lục, cố không nghĩ mình đang lên cao tới đâu. Nhưng rất khó, vì sau hẳn, mình thấy cây cối như đang hạ xuống khi chúng mình vươn lên không. Mình tưởng tượng ngàn ngàn người ngoài đường phố đang kéo dài

giọng: “Taaaaaaa to!” khi chúng mình lên cao. Mấy giây sau, qua khỏi những ngọn cây, một hình ảnh làm mình ná thở. Đứng nghĩa đen. Mình đã phải nín thở. Qua biển ngọn cây, mình có thể thấy những tòa nhà của thành phố xám xịt xa xa bên ngoài. Mình cảm thấy bệ dài hơi chao đảo. Chúng mình đã lên tới chỗ chết tiệt này rồi.

Với một cú lắc lư, bệ dài ngừng lại. Như vậy đó. Chặng cuối của Đại hội X, chương cuối cùng sứ mệnh của mình trên Quillan, và có thể cũng là hành động cuối cùng của mình trong cuộc đời Lữ khách.

Mình nghe tiếng khuyếch âm của LaBerge oang oang:

- Bốn... ba... hai một... TATO!

Và cuộc đấu bắt đầu.

Nhật kí #27

(Tiếp theo)

QUILLAN

Đấu thủ Xanh Lục hành động ngay. Hắn đã có kế hoạch. Quì một chân, hắn dùng vũ khí kim loại đập vỡ một vòm thủy tinh. Ngay lập tức, mình cảm thấy bệ dài nghiêng ngả. Biết bất lợi với bàn chân bị thương, hắn dùng mọi mảnh khước có thể, để hạ mình. Tốt. Điều đó chứng tỏ hắn tuyệt vọng tới liều mạng. Đưa tay vào vòm, hắn lấy ra một vũ khí trông khá quen: một con dao ba chĩa. Biết là trước đây đã thấy con dao này rồi, nhưng mình không nhớ là ở đâu.

Đấu thủ Xanh Lục cầm dao lên, nói:

- Họ gọi cái này là tang. Ta sử dụng khi cận chiến. Mi sẵn sàng đấu xáp lá cà chứ?

Tang, tất nhiên rồi. Đó là vũ khí làm từ ba cái vuốt của một con thú tang trên Eelong. Thậm chí mình không bận tâm khi thấy vật này. Không có thời gian để lo lắng về chuyện các lãnh địa bị xáo trộn nữa. Đấu thủ Xanh Lục đã hạ thấp dao. Có vẻ như hắn biết cách sử dụng. Hắn xoay vòng sang phải. Mình biết vì sao. Mắt trái hắn rất yếu. Nếu hắn tấn công, sẽ là từ bên phải. Mình xoay người ngược lại. Mình muốn ở bên trái hắn. Bệ dài lắc lư, nhưng không nguy hiểm. Ít ra là chưa.

Hắn gầm lên:

- Mi biết là chúng ta sẽ kết thúc tại đây, đúng không, Đỏ? Biết không, đây chính là điều ta muốn. Ta thừa sức thắng trong các trận trước, nhưng ta muốn chúng ta có mặt tại đây, trên đài Tato này.

- A, chắc chắn anh sẽ có được điều mong muốn. Đó là lý do tôi đã cứu mạng anh.

Xanh Lục nhảy vọt lên, hạ rầm xuống, làm đài nghiêng sang một bên. Không nghiêng nhiều, nhưng mình bị bất ngờ, phải dang hai tay để giữ thăng bằng.

Xanh Lục ha hả cười, đổi chân đứng, nói:

- Chờ khi chúng ta lắc lư, lúc đó sẽ tha hồ giữ thăng bằng. Ta quá rành bệ dài này. Ta biết chỗ nào vững chắc, chỗ nào nghiêng ngả. Coi chừng, làm vị trí là... mi tiêu luôn.

Mình ngạc nhiên khi thấy hình như cái chân đau không làm phiền hắn. Không biết hắn có khả năng chịu đau khác thường hay đã bó chặt chân trong một cái nẹp dưới lớp vải quần. Hay sử dụng thuốc giảm đau. Dù là gì, mình nhận ra, vết thương không là một nhân tố trong cuộc đấu này nữa. Xui rồi. Xanh Lục tiếp tục lượn quanh mình.

Mình vừa lượn ngược vòng với hắn, vừa nói:

- Anh biết, dù sao các trò chơi cũng sẽ không còn nữa.

- Vậy thì ta sẽ về hưu như một nhà vô địch bất khả chiến bại. Mi nghĩ điều đó làm ta buồn bực sao?

Xanh Lục hãnh diện nói. Hắn rất bình tĩnh. Mình muốn hắn nổi giận. Nếu mất bình tĩnh, hắn sẽ mất lợi thế thông thạo trò này và am hiểu về bệ đài. Mình nói:

- Không. Tôi nghĩ, điều làm anh buồn bực là không ai còn quan tâm tới anh nữa. Bây giờ tôi là người được hâm mộ.

- Cho tới khi mi bị thua. Mọi người đều thích người thắng.

- Đúng, và mọi người đều muốn thắng. Vụ này dẫn tới chuyện lớn hơn là hai thằng ngốc trong cái áo chọi lợi cố giết nhau. Bây giờ mọi người đã biết. Họ đang trông chờ một điều tốt đẹp hơn, và sau khi tôi hạ anh, họ sẽ có được điều đó.

Xanh Lục nhú mày. Hy vọng mình đã làm hắn nao núng, dù chỉ một chút. Mình không nghĩ hắn có chút quan tâm nào tới tương lai của Quillan. Hắn có cái tôi quá lớn và chỉ muốn là nhà vô địch. Hắn chỉ quan tâm tới điều đó. Mình nói:

- Xin lỗi, tôi sắp hạ anh đây.

- Để coi.

Hắn hẳn học nói, rồi đi vòng theo mình. Hắn không tấn công ; hắn vẫn rất bình tĩnh. Một tay hắn cầm con dao bằng vuốt tang, tay kia là roi thép. Mình chỉ có roi thép. Hắn vung một vòng roi nhỏ, thử mình. Nhưng tay kia, với vuốt tang, kèm bên hông, sẵn sàng đưa lên chém. Đây đúng là điều mình đang tìm kiếm. Mình né tránh đường roi của hắn khá dễ, điều mình lo hơn là hắn cố dồn mình tới mép đài. Khi tránh né, mình tìm cách ở lại gần trung tâm.

Nevva nói đúng. Hắn vung về. Không phải lính nghề. Mình biết hắn sẽ sớm nóng lòng, hấp tấp tấn công. Lúc đó mình sẽ ra tay hành động.

Mình chọc ghẹo:

- Mệt chưa? Trận này đã kéo dài hơn thói quen của anh rồi đó. Nhắm thẳng nổi không?

Câu nói làm hắn mất bình tĩnh. Hắn tấn công mình bằng roi thép, nhưng mình biết đó chỉ là một hư chiêu. Né tránh, mình sẵn sàng chờ móng vuốt tang. Ngay chốc. Hắn ném mạnh với vũ khí đó và mình đã chuẩn bị. Mình chặn nó lại bằng cả hai tay, rồi thúc mạnh đầu gối, nghiêng cổ tay hắn giữa cánh tay và đầu gối mình.

- Aaaa!

Xanh Lục thét lên, buông roi tang.

Mình đá vũ khí đó văng ra xa, mong nó rơi khỏi đài. Nhưng nó trượt trên mặt sàn mềm rồi ngừng lại ngay bên kia một vòm thủy tinh. Xanh Lục tỉnh táo lại ngay, thúc vũ khí thép vào sườn mình. Cực mạnh. Mình gập người xuống. Một cú đấm tiếp theo làm mình ngã bật ra sau. Khi ngã, mình chỉ nghĩ đến một điều: cách mép đài bao xa. Lưng mình nện mạnh xuống mặt sàn, nhưng mình thở phào: ít ra mình không bị rơi xuống.

Xanh Lục nhảy tới mình, tấn công. Mình lăn đi rồi đứng bật dậy. Cả hai đều tiến gần mép đài hơn. Mình cảm thấy sàn đấu hơi nghiêng. Không suy nghĩ, mình chạy ngay vào trung tâm. Mình không muốn bị dồn ra gần mép đài tí nào. Vẫn quỳ gối, Xanh Lục xoay người về phía mình, ha hả cười:

- Mi sợ rơi xuống còn hơn sợ ta. Được, chúng ta sẽ chơi theo kiểu đó.

Hắn đập thêm một vòm nữa. Bệ đài chao đảo. Thú thật là mình... sợ. Mình trườn vào giữa đài. Với mỗi cử động, mình cảm thấy bệ đài chuyển đổi rất tinh tế. Xanh Lục hoàn toàn tự tin. Hắn bật dậy, chạy quanh để làm mình sợ. Giỏi! Hắn khiêu khích:

- Coi chừng! Ôi! Sắp kết thúc rồi!

Hắn cố bằng mọi cách làm cho sàn đấu nghiêng ngả. Mình thì cố giữ vị trí đối diện với hắn để giữ thăng bằng. Còn làm gì khác được nữa? Tấn công, vật hắn xuống, rồi sao? Đẩy hắn lộn ra ngoài? Hắn đang nắm thế chủ động. Đây là màn trình diễn của hắn. Mình chỉ còn một cách là cố

phản ứng lại.

Xanh Lục gào lên:

- Chưa đủ làm mi sợ hả? Vậy thì thử cách khác!

Mình gào lại:

- Không! Đây là chuyện diên rồ. Hai ta đều bị rơi xuống!

Hắn cười lớn ;

- Vậy sao? Để coi!

Quì xuống, hắn đập vòm thứ ba. Biết chuyện gì sắp xảy ra, mình cũng vội vàng quì xuống. Sàn đấu hoàn toàn chao đảo.

Đây là chuyện đã xảy ra với Remudi. Trong trận đấu đó, Đấu thủ Xanh Lục đã chủ tâm làm cho sàn đấu mất thăng bằng, bằng cách vắt hai chân ra ngoài mép sàn, rồi nắm chặt vành vòm đã bị đập vỡ. Remudi đã không chuẩn bị. Khi sàn đấu lật nghiêng, anh ta đã bị rơi vào cõi chết. Mình đã chuẩn bị: nếu Xanh Lục lặp lại trò đó, mình sẽ di chuyển ngược lại đúng như thế, cả hai sẽ được thăng bằng hoặc... cùng rơi xuống.

Chắc là biết mình đã chuẩn bị, Xanh Lục không lặp lại trò đó. Hai đứa giữ thăng bằng trên hai phía đối diện nhau, như trên một cái cầu bập bênh. Cảm giác như mỗi hơi thở lại làm mất thăng bằng một chút. Mình quì gối ngay bên trong một cái vòm còn nguyên vẹn. Bàn chân đặt lên lớp thủy tinh cho thêm chút vững vàng, nhưng có vẻ vô ích. Không biết chuyện này sẽ kết thúc tốt đẹp ra sao cho một trong hai đứa.

Tình hình xấu hơn. Xanh Lục nhìn vào trong vòm hắn vừa đập vỡ, mặt hơn hớn, reo lên:

- Hay!

Đưa tay vào trong, hắn lôi ra một vũ khí cực kỳ quý giá. Đó là khẩu súng vàng dado. Vẻ đặc trưng, hắn đưa cao khẩu súng, la lên:

- Cái này quá dễ!

Hắn nhắm ngay mình. Mình tiêu rồi. Một phát là mình mê man. Mình tin chắc, ngay khi mình hôn mê, hắn sẽ làm cho sàn lật nghiêng, hắn thì an toàn, còn mình sẽ bị lăn ra ngoài. Ít ra là mình sẽ không biết là mình bị rơi.

Hắn đặt mình vào tầm nhắm, nói:

- Nào, để coi ai thật sự là nhà vô địch.

Hắn bóp cò.

Phụt!

Mình lăn sang phải. Viên đạn trượt khỏi mình, nhưng trúng cái vòm mình đang dựa vào. *Choang!* Vòm nổ tung. Sàn đấu hoàn toàn lỏng lẻo, nghiêng về phía mình. Trườn lại vào giữa, mình bấu ngón tay trên mặt sàn mềm, cố sức níu giữ. Chẳng khác nào đang ở trên boong một con tàu trong cơn biển động.

Xanh Lục không hết hoảng. Hắn cười ha hả, nhắm, bắn vỡ cái vòm cuối cùng. Sàn đấu chao đảo như diên. Mình ngã sấp, ngón chân cố bấu, bàn chân xòe ép lên mặt sàn. Mình chỉ còn có thể nghĩ ra cách đó để làm giảm lực kéo tới mép sàn. Nhưng độ nghiêng quá dốc, làm mình trôi đi. Sức hút đang thắng thế. Xanh Lục cố chạy về phía ngược lại, nhưng lần này hắn cũng bị mất thăng bằng. Hai cánh tay quay vòng, hắn ngã bật ngửa. Chạm sàn, hắn trườn đi, tìm một vật để nắm, nhưng không có gì. Sau cùng thì vận may đã bỏ hắn. Cả hai đứa mình đều sấp tiêu rồi.

Mình bỗng thoáng thấy một vật đang lăn hết tốc độ xuống phía mình. Con dao tang. Ngay khi nó sấp lăn qua mình, mình vung tay, nắm lấy. Mình chỉ còn cách mép sàn mấy giây. Đây là cơ hội duy nhất. Nắm chặt cán dao, mình đâm phập xuống tấm xốp lót sàn. Nó trụ lại! Mình cảm thấy giống như mấy anh chàng leo trên những thác nước đóng băng, với cái rìu bằng băng. Vật duy nhất giữ cho mình không trôi tới mép sàn là con dao làm bằng móng vuốt cắm vào tấm nệm. Sàn đấu đã ngừng nghiêng ngả, nhưng dốc khủng khiếp. Thêm vài độ nữa thôi là nó sẽ thẳng đứng với mặt đất. Mình nghe tiếng dao rạch toang toạc tấm nệm. Tình hình này không

thể kéo dài, mình phải tìm một điểm nắm tốt hơn. Mình làm một việc nguy hiểm, nhưng đó là cơ hội duy nhất có được. Nắm chuôi dao bằng cả hai tay, mình kéo người lên, giật mạnh con dao. Ngay lập tức, mình trôi xuống. Sử dụng hết sức lực hai cánh tay, mình thúc con dao ba chĩa vào tấm đệm.

Mình cảm thấy mũi dao xuyên qua một vật cứng bên dưới và bám chắc vào đó. Mình không trôi xuống nữa. Dao đã cắm vào một thứ cứng rắn hơn tấm nệm. Mình đã được an toàn, ít ra là an toàn hơn lúc trước. Nhưng không biết trụ được bao lâu. Mình liếc xuống dưới. Sàn đấu gần như nghiêng hẳn về một bên, nên mình có thể nhìn thấy mặt đất. Phải nói với hai bạn là mình ở trên rất cao, chỉ có thể lờ mờ thấy Veego và LaBerge dưới đất. Trông họ như những món đồ chơi tí hon. Chân mình chỉ còn cách mép sàn mười mấy phân. Nếu con dao tuột ra, mình không có gì bám víu. Hai bàn tay mình đã bắt đầu run run. Nhìn xuống càng bất lợi, mình quay mặt lại sàn đấu.

Không biết chuyện gì đã xảy ra với Đấu thủ Xanh Lục? Hẳn rơi xuống rồi? Không thể. Vì nếu vậy trận đấu sẽ kết thúc. Thận trọng, mình quay đầu sang bên trái. Hẳn không có đó. Chầm chậm quay sang hướng khác và... mình thấy hẳn.

Đấu thủ Xanh lục đang bám lấy vành vòm bị vỡ, giống hệt như khi hẳn giết Remudi. Nhưng lần này mặt sàn ở độ dốc hơn. Hai chân hẳn đong đưa trong không khí. Hai bàn tay hẳn đầm đìa máu vì bám trên cạnh sắc của vòm thủy tinh vỡ. Lần đầu tiên mình thấy ánh sợ hãi trong đôi mắt hẳn. Chưa bao giờ hẳn ở trong hoàn cảnh này. Hẳn thật sự khiếp đảm. Mình nhận ra, hoặc là hẳn buông tay, hoặc là con dao của mình bật ra, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Mắt điên dại, hẳn gào đến văng nước bọt:

- Đổ, nói đi, mi khoái điều đó lắm hả? Mi khoái giết chóc hả?

Mình gào lại:

- Hàng đi. Tôi sẽ không tiến thêm nữa. Nói với họ là anh đầu hàng, mọi chuyện sẽ kết thúc. Họ không để anh chết nếu anh đầu hàng!

Đấu thủ Xanh Lục lần tay, tìm chỗ nắm tốt hơn. Cạnh sắc đâm vào da thịt hẳn. Hẳn treo người chỉ bằng mấy ngón tay. Mình biết hẳn không thể trụ lâu hơn nữa. Hẳn nhìn xuống, rồi nhìn lên mình, la lớn:

- Chỉ có một vấn đề.

- Là gì?

- Ta không thích thua.

Và... hẳn rơi xuống. Mình không biết vì hẳn không thể nắm lâu hơn nữa, hay vì hẳn bỏ cuộc. Không quan tâm. Hẳn đã rơi xuống. Thà chết hơn sống mà thất bại. Không dám nhìn, mình quay mặt lên đài, nhắm mắt. Thậm chí hẳn không thét lên. Đấu thủ Xanh Lục đã chết. Cuối cùng hẳn đã bại. Dù hẳn đi vào cõi chết một cách lẳng lẽ, nhưng câu hỏi cuối cùng của hẳn vẫn lảng vảng trong đầu mình. Mình đã trở thành một kẻ sát nhân? Treo người vào con dao đó, mình ép trán vào sàn đấu và... khóc.

Một lát sau, mình cảm thấy sàn đấu lắc lư. Con dao trượt đi. Chuyện gì vậy? Veego quá tức giận vì mình đã thắng, và đang cố giết mình bằng mọi cách? Có thể lắm chứ. Mụ không còn gì để mất. Mình nắm chặt thêm chuôi dao, nhưng không biết có ích gì không. Mình bỗng có một cảm giác kỳ lạ, hình như mặt sàn đang ép vào thân thể mình. Lúc đầu mình không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng rồi mình nhận ra: động cơ đã hoạt động và sàn đấu đang trở lại thẳng bằng. Một lúc sau, mình không còn treo người lơ lửng nữa, mà nằm sấp trên sàn. Nhưng mình vẫn không buông con dao.

Mình cảm thấy sàn đấu hạ xuống. Cuộc đấu kết thúc. Mình sống sót. Tiếng khóc của mình chuyển thành tiếng cười. Hoàn toàn chẳng có gì ngộ nghĩnh xảy ra, nhưng trong lòng tràn ngập cảm xúc, mình không biết là đang làm gì. Tiếng cười tự bật ra. Một cú giật sau cùng cho mình biết sàn đấu đã trở lại mặt đất. Mình vẫn nằm sấp, tay nắm chặt con dao. Mình cảm thấy có người bước lên đài, tiến lại bên mình. Mình cạn kiệt sức lực tới mức không muốn giải quyết bất cứ vấn đề gì với Veego và LaBerge nữa. Nhưng khi nhìn lên, mình lại ha hả cười tiếp. Lần này

cười hả hê thật sự. Đứng trước mình là người duy nhất mình mong được gặp. Vì mình nghĩ, hẳn là người duy nhất quan tâm tới mình.

Đó là Mười Bốn. Hẳn nói:

- Chúc mừng Pendragon. Nhìn kìa.

Mình nhìn theo tay hẳn chỉ. Một trong những màn hình lớn trong rừng đang rực rỡ hàng chữ: NHÀ VÔ ĐỊCH ĐẠI HỘI X: ĐẤU THỦ ĐỎ!

Mình nhìn lại Mười Bốn và – mình thề – gã robot mỉm cười.

Nhật kí #27 (Tiếp theo)

QUILLAN

Không thấy dấu vết xác của Đấu thủ Xanh Lục đâu. Mình đoán an ninh dado đã chuyển đi rồi. Chúng không bao giờ để người dân nhận thấy kết quả thực sự của một trò chơi. Tất cả đều được xoá hết. Sạch sẽ, gọn gàng. Không xác, không máu. Cũng không thấy bóng dáng Veego và LaBerge. Mình đoán chúng đã chạy về lâu đài, thu xếp hành trang, tìm đường đào tẩu. Mình thoáng lo ngại chúng sẽ cố tự mình nhảy vào ống dẫn, để thoát khỏi cơn thịnh nộ của ban quản trị. Nếu những gì Veego nói với mình là đúng, thì cách an toàn duy nhất cho những kẻ không là Lữ khách sử dụng ống dẫn là phải đi cùng một Lữ khách. Mình không nghĩ Saint Dane sẽ nhiệt tình hộ tống chúng trở về nhà. Nếu Veego và LaBerge nhảy vào ống dẫn, ôi, mình không dám tưởng tượng điều gì có thể xảy ra. Ý nghĩ bị kẹt tại Quillan còn hơn cả khủng khiếp. Nhưng lúc này không thể làm gì, vì vậy mình cố không để bị căng thẳng vì chuyện đó.

Mười Bốn và mình trở lại lâu đài. Kế hoạch của mình là sẽ ra khỏi đó, tìm Nevva, rồi trở lại với những người phục hưng. Sau khi vượt qua địa ngục Đại hội X, mình không còn sức vượt qua đám an ninh dado để tìm đường tới đó. Nhưng nếu phải làm, mình vẫn sẽ làm.

Bước vào lâu đài, chúng mình thấy một cảnh không bao giờ ngờ nổi.

Suốt thời gian thi đấu trong Đại hội X, mình mỗi duy nhất mình nghe được về những gì xảy ra bên ngoài, đều qua những lời chỉ trích đầy tức giận của Veego. Mụ nói, mọi người tấn công như vũ bão vào các cửa hàng Blok và phá hoại các khu giải trí của mụ. Mụ nói, những vụ cá cược trên các trận thi đấu không còn tồn tại nữa. Đó là một thông tin quá tốt, nhưng mình chưa tự mắt chứng kiến. Chỉ nghe qua lời mụ. Những gì mình thấy trong mấy tiếng sau đã chứng minh đó là sự thật. Thật ra, Veego đã đánh giá quá thấp tác động của Đại hội X.

Trước hết, chúng mình được toàn thể đấu thủ chào đón tại lâu đài. Họ đối xử với mình như một người hùng chiến thắng. Họ nồng nhiệt vỗ lưng, chúc mừng mình và nói mình đã thật sự cứu sinh mạng họ. Không như sự thân mật giả tạo trong những bữa tiệc mình đã dự, tình cảm này rất chân thành. Họ thật lòng hạnh phúc vì mình đã chiến thắng. Đáng mừng hơn nữa, không hề thấy bóng dáng một an ninh dado nào. Mình được cho biết, ngay trước khi cuộc đấu Tato bắt đầu, chúng đã rời khỏi lâu đài, chan chúc nhau lên tất cả những chiếc xe cuối cùng. Các đấu thủ khóa mình, nhưng cái “thông lọng” của họ không còn hoạt động nữa. Tất nhiên, mình cũng có thể tháo cái “thông lọng” mắc dịch đó khỏi tay mình. Cuộc họp mặt vui vẻ này không chỉ vì chiến thắng của mình với Đấu thủ Xanh Lục, mà còn là một buổi lễ ăn mừng quyền tự do mới của Tụi mình. Họ đều nôn nóng muốn ra khỏi nơi này, trở về nhà với những người thân yêu. Nhưng họ đã nán lại để cảm ơn mình.

Giữa buổi tiệc, Mười Bốn lại gần, nhẹ nhàng đặt tay lên vai mình, nói:

- Pendragon, anh nên theo tôi.

Chưa muốn rời khỏi bữa tiệc, mình hỏi:

- Sao? Có chuyện gì?

- Anh nên tự tìm hiểu.

Mình chào tạm biệt các đấu thủ lần cuối, rồi chạy lên những bậc thang rộng, theo Mười Bốn. Hắn đưa mình lên tầng hai của lâu đài, vào một nơi trước đây mình chưa hề tới. Đó là một bao lan trên lối vào chính, nhìn xuống dưới vườn. Mình hỏi:

- Đến đây làm gì?

Một giọng quen thuộc trả lời:

- Để bảo vệ anh khỏi những người ái mộ.

Quay phắt lại, thấy Nevva đứng ngay ngoài cửa, mình kêu lên:

- Nevva! Tôi biết cô có mặt tại đây mà!

- Không thường trực. Tôi rất tiếc. Ban quản trị tập họp lại, để cùng theo dõi Đại hội X. Họ yêu cầu tôi phải có mặt tại đó. Vì vậy cho tới bây giờ tôi mới có thể tới đây.

Không sao. Mình không cần. Mình đã tự tìm cách sống sót.

Mình hỏi:

- Điều đó là sự thật? Phục hưng đã bắt đầu?

- Không thể tin nổi. Tất cả đều diễn tiến đúng như kế hoạch. Điều mọi người cần là một chút cảm hứng, và anh đã cho họ điều đó, Pendragon. Họ đã cầm vũ khí để chiến đấu. Đây là bước ngoặt của Quillan, và tất cả là nhờ anh.

- Tất cả là nhờ những người phục hưng. Tôi chỉ châm mồi.

- Anh thật khiêm tốn. Không có anh, vụ này sẽ không thành.

Cảm giác thật kỳ lạ khi biết số phận Quillan đang thay đổi, và có phần tham dự trực tiếp của mình làm điều đó xảy ra.

- Tôi nóng lòng muốn thấy điều đó. Cảm giác như mọi sự đang lộn xộn.

Nevva cười nói:

- Anh không phải chờ lâu đâu.

Mười Bốn nói thêm:

- Hình như họ đã có mặt tại đây.

Mình vội hỏi:

- Ai?

Nevva chỉ ra ngoài bức tường bao quanh lâu đài. Mình thấy một quang cảnh không thể tin nổi. Hàng ngàn người tràn ngập dọc con đường xuyên qua rừng, tiến tới lâu đài.

Nevva nói:

- Họ theo dõi Đại hội X ngoài cổng. Khi anh thắng, không ai có thể ngăn cản nổi họ, cả bọn dado cũng không dám.

Bây giờ mình hiểu vì sao dado phải rút lui. Chúng không thể kiềm chế nổi một đám đông như thế này.

Nevva nói với một nụ cười:

- Họ muốn nhìn thấy anh, Pendragon. Anh phải nói vài điều với họ.

- Sao? Tôi biết phải nói gì với tất cả những người kia?

- Nghĩ ra một điều để nói.

Ba chúng mình đứng đó, nhìn đám đông khổng lồ tiến lên đường, qua tường, vào sân. Đây không là một đám đông phần nô, họ hồ hởi và ca hát. Họ đang khởi đầu một tiến trình dài để lấy lại sự sống, và bắt đầu là từ lâu đài, một biểu tượng của các trò chơi. Sân trước mau chóng tràn ngập người, dù nhiều người đã giãn lại vào rừng cây. Hai bạn nghĩ mình bối rối khi nói

trước một đám đông như thế này hả? Không đâu. Mình đã lờ leo lên lưng cạp rồi. Mười Bốn đặt một thứ như mi-crô trước mặt mình. Trước đây, chưa bao giờ mình làm một chuyện gì như thế này, nhưng mình sẵn sàng thử một lần.

Mình đưa cao tay và mọi người hoan hô. Cảm giác tuyệt vời làm sao. Họ hoan hô không ngừng. Mình nhìn xuống và thấy họ hân hoan nhìn lên mình. Đó là khoảnh khắc kì diệu nhất trong đời mình.

Sau vài phút, mình vẫy tay cho họ lắng xuống. Mất thêm mấy phút nữa, sau cùng họ mới chịu im. Nhìn xuống quá nhiều người đã hoàn toàn im lặng theo ý mình, cảm giác thật là lùng.

Ghé vào mi-crô để nói, mình nghe giọng mình oang oang dội lại:

- Chưa bao giờ tôi nói với một đám đông như thế này. Vì vậy xin thứ lỗi, nếu tôi có điều gì sơ suất. Hôm nay là một ngày quý vị sẽ không bao giờ quên được. Không vì tôi đã chiến thắng Đại hội X, mà vì khi lịch sử Quillan được viết, ngày hôm nay sẽ được ghi nhớ như một ngày bắt đầu cuộc chiến đấu giành độc lập tự do.

Mọi người như hoá rồ. Nhiều lá cờ đỏ được phát lên vinh danh mình. Mình tự hỏi đây có phải là lá cờ mới của Quillan không. Một lần nữa mình yêu cầu họ yên lặng, rồi tiếp:

- Đây mới chỉ là bước đầu tiên. Còn cả một con đường dài trước mặt. Nhưng quý vị có thể nói cùng con cháu: đây là ngày khai sinh một Quillan mới, và tất cả quý vị đã dự phần trong công việc này. Phục hưng là đây. Nó đã bắt đầu. Hãy lấy lại sự sống của quý vị.

Tất cả bàng hoàng ngây ngất. Mình đưa tay lên vẫy, làm họ càng thêm sôi nổi hơn. Ôi trời, thật quá khí thế. Chưa bao giờ mình nghĩ làm được điều gì... gần như thế này. Thú thật: mình thích mê đi.

Nevva ghé sát mình thì thầm:

- Chúng ta đi thôi. Có người anh cần phải gặp.

Mình không muốn đi. Làm sao đi được chứ? Mấy ngàn con người đang hoan hô như mình là một anh hùng vĩ đại nhất mọi thời đại. Không sợ sao? Chưa bao giờ mình có được vinh danh khi cứu những lãnh địa khác. Mình đáng được hưởng chút khen ngợi chứ.

Nevva nhẹ nhàng kéo mình vào trong, nhưng đám đông vẫn không ngừng reo hò. Quá phấn khởi, mình nói:

- Cô thấy không? Họ đang phát điên lên ngoài kia. Thành công rồi! Họ sẽ thật sự hành động. Quillan sẽ ổn.

Trong khi mình lảm nhảm, Nevva vẫn vừa kéo mình đi, vừa nói:

- Đúng, thật không tin nổi, nhưng nếu không ra khỏi đây, anh sẽ bị những con người quá kì vọng vào anh kia nghiền nát.

Mười Bốn đưa chúng mình xuống dưới lòng lâu đài, nơi có một địa đạo và một xe hơi chờ sẵn. Nevva ngồi sau tay lái. Mình ngồi kế bên cô, bảo Mười Bốn:

- Lên thôi. Anh cũng tham gia vụ này.

- Không. Chỗ của tôi là ở đây.

Ra khỏi xe, đứng bên hần, mình nói:

- Không còn là nơi này nữa. Anh tự do rồi.

- Không có tự do cho một dado. Tôi ở lại với những dado phục vụ khác.

Nevva năn nỉ:

- Đi thôi, Pendragon.

Mình ôm Mười Bốn. Hần bất ngờ đến không biết phải làm gì. Mình nói:

- Cảm ơn bạn nhiều lắm. Không có bạn, mình đã không làm được điều đó.

Hần vụng về vỗ lưng mình:

- Có chứ, anh vẫn sẽ làm được. Tôi hãnh diện đã được phục vụ anh.

Một bộ máy đầy xúc động như vậy thật là điều kỳ lạ, nhưng Mười Bốn là tiếng nói lạnh mạnh duy nhất mà mình đã gắn bó trong lâu đài. Mình sẽ rất nhớ hẳn.

- Hy vọng chúng ta sẽ tiếp tục gặp lại nhau. Mặc một thứ gì khác để tôi có thể nhận ra anh. Các anh giống nhau quá.

- Tôi sẽ nhớ điều đó. Tạm biệt, Pendragon, chúc may mắn.

Mình gật đầu, rồi nhảy vào xe. Nevva đạp ga và chúng mình lên đường. Xuyên đường hầm quá lâu, nên mình biết là đã ra khỏi cổng lâu đài. Suốt thời gian đó mình cố moi móc thông tin từ Nevva. Mình muốn biết chuyện gì đang xảy ra tại thành phố Rune, với ban quản trị và trên khắp Quillan. Cuộc phục hưng đã vào tiến trình, mình muốn biết kế hoạch sắp tới là gì. Nevva cười bảo, mình nên chờ tới buổi thông báo chính thức. Được thôi. Dù sao, mình muốn nghe chính Tylee Magna nói về kế hoạch đó. Nevva đã hoàn tất phần hành động của cô ấy. Cùng nhau, Lữ khách chúng mình đã khởi động cuộc phục hưng. Phần còn lại tùy thuộc vào Tylee và những người phục hưng.

Trên chặng đường còn lại chúng mình không chuyện trò nhiều. Ngồi đó, mình ôn lại những chuyện lạ lùng trong ngày, từ từng trận đấu trong Đại hội X tới đám đông reo hò. Kì lạ đến khó tin. Mình không muốn quên một chi tiết nhỏ nào.

Địa đạo đưa Tui mình vào một toà nhà trông như một xưởng máy bỏ hoang. Nevva rất thông thạo đường đi. Xe tiến ra ngoài đường phố Quillan. Sau một đoạn đường ngắn, Nevva phóng xe vào một gara, rồi tiếp tục tiến vào một địa đạo khác. Thật không thể tin nổi, cả một thế giới khác dưới lòng thành phố Rune. Sau cùng, chúng mình tới một gara lớn, có vẻ như là bãi đậu xe của một trong những khu buôn bán bỏ hoang, với những lần trắng bạc màu để chỉ định chỗ xe đậu. Nevva đưa mình qua không gian trống rỗng, vào một toà nhà, cuối cùng tới một thang máy. Cô ta không đi cùng mình. Mình hỏi:

- Cô không vào sao?

- Không. Ban quản trị chưa biết tôi đã bỏ đi. Tôi chưa thể bỏ việc lúc này. Cuộc phục hưng mới chỉ bắt đầu. Đường còn dài lắm.

- Được, nhưng cô phải thận trọng. Đi lên.

- Pendragon, anh thật phi thường. Có lúc tôi đã sợ anh không thắng nổi.

- Chỉ có lúc thôi sao? Tôi thì không tin suốt cuộc đấu.

- Tôi tin tưởng anh hơn thế. Tôi biết là anh sẽ thắng. Đó là... chuyện phải thế thôi.

Mình gật đầu nói:

- Thôi được, chuồn lên.

Nevva vẫy tay và cửa thang máy khép lại. Thang máy chuyển động. Mình đoán nó biết mình đi đâu, vì bên trong không có nút bấm nào. Không có cả đèn, nên mình không thể biết là đang đi lên hay đi xuống. Mình nóng lòng nói chuyện với Tylee và những người phục hưng khác. Biết là cuộc phục hưng mới chỉ bắt đầu, nhưng phần mình đã hoàn tất. Với mình, đây là vòng đua chiến thắng. Một vòng đua chiến thắng xứng đáng.

Thang máy ngừng lại, cánh cửa mở. Với nụ cười tươi rói, mình bước ra và... lạnh toát người. Mình ở trong một phòng trống trơn với một cửa đôi đối diện thang máy. Trên cả hai bên cửa là chữ Blok bằng bạc to đùng. Nụ cười mình tắt ngóm. Chuyện quái quỷ gì đây? Mình không đến với những người phục hưng. Đây là tòa án của ban quản trị Blok.

Cánh cửa đối diện mình bật mở. Mình thấy căn phòng, nơi mình đã được giới thiệu với ban quản trị. Vắng vẻ. Vắng vẻ lạ lùng. Chỉ có một người.

Giọng nói vọng ra từ bên trong:

- Tưởng mi không bao giờ có thể thành công. Nhưng ta đoán, mi đã đắm mình trong vinh quang của đám quần chúng ái mộ mi.

Mình biết giọng nói đó. Nhưng vô lý, không thể là...

Nhưng... đúng là hẳn. Bước ra khỏi khoảng tối của căn phòng là... một hồn ma. Mình biết đó

là hồn ma, vì mình đã thấy hắn chết. Đang đứng đó là... Đấu thủ Xanh Lục. Mình chớp mắt. Hắn không biến đi. Hắn mỉm cười. Hắn không là ma. Bằng cách nào đó, hắn đã sống sót sau cú ngã. Thậm chí trông hắn không có thương tích nào.

Nện mạnh chân trái xuống sàn, hắn nói:

- Khi ta không hề hấn gì vì vết thương, ta ngỡ mi chấp nối lại những sự kiện và biết rồi chứ. Nhưng ngẫm lại, đã bao giờ mi là một thám tử có tài đâu.

Tai mình lùng bùng. Hai bàn tay mình bắt đầu đổ mồ hôi. Mình thực sự run rẩy. Mình lẩm bẩm:

- Không. Không thể.

- Ồ, có thể lắm chứ. Một lần nữa mi lại thất bại trong việc nắm bắt một sự kiện hiển nhiên. Cho dù mi đúng một điều. Thật ra mọi việc đang xảy ra đúng kế hoạch, nhưng chỉ hơi khác hơn những gì mi tưởng một chút thôi.

Đấu thủ xanh lục bắt đầu tan chảy và biến dạng. Mình nhắm mắt. Không muốn nhìn, không cần nhìn. Mình biết chuyện gì đang xảy ra.

Saint Dane nói:

- Mở mắt ra đi, Pendragon. Đây là lúc mình nhìn Quillan mới... lãnh địa mi đã giúp hồi sinh.

Nhật kí # 27 (Tiếp theo)

QUILLAN

Khi mở mắt, mình thấy Saint Dane đang đứng với ngoại hình bình thường của hắn. Hai bàn tay biết rồi đó. Hắn cao hai mét, mặc bộ áo liền quần sẫm màu, cài nút tới cổ. Đầu súi lợi, với vết theo đồ lòm trông như tia chớp vằn vèo trên da đầu nhọt nhọt. Nhưng điều luôn nổi bật nhất là đôi mắt. Đôi mắt trắng xanh lục lạnh lẽo, ánh lên vẻ điên rồ.

Mình lùi vào thang máy, không biết phải làm gì.

Saint Dane cười khùng khục:

- Định đi đâu? Mi muốn chạy đi thông báo cho cả Quillan biết: Đấu thủ Xanh Lục không là người như chúng đã nghĩ? Có lẽ mi nên báo cho các bạn phục hưng của mi thì hơn.

Hắn nắm lấy bắp tay trái, giễu cợt chào:

- Dù sao đi nữa, ta rất khoái mi làm hành động này trước đám đông. Rất kịch, rất hiệu quả.

- Cho ta biết chuyện gì đang xảy ra.

- Ồ, ta sẽ nói mà. Ta đang mong đợi để nói đây.

Mình la lên:

- Nhưng... mi muốn ta thi đấu và thua! Và ta đã bị mi dụ!

- Mi không hạ được ta, Pendragon. Ta muốn mi thắng. Ta để cho mi thắng! Lý do duy nhất ta để cuộc tỉ thí ngang ngửa như thế là... để tạo kịch tính. Thiên hạ khoái xem kịch tính.

Mình phải dựa lưng vào thang máy trong khi hắn tiếp tục nói:

- Thật ra, Đại hội X chỉ là phết kem trên mặt bánh – theo kiểu nói của Trái Đất Thứ Hai. Mi đã mất lãnh địa này trước đó lâu rồi.

Tim đập thình thịch, mình không thở nổi nữa. Tất cả những gì hắn đang nói đều khó hiểu.

Tiến thêm một bước gần mình, hắn nói:

- Biết không, Pendragon. Tất cả những gì mi nghe đều đúng. Dân Quillan đã sẵn sàng lấy lại lãnh địa của chúng. Sân khấu do đám phục hưng dàn dựng. Chúng chỉ cần một mảnh cuối cùng. Cảm hứng. Mi đã làm điều đó và thành công. Mi thấy kết quả rồi. Đám đông mấy ngàn con người diễu hành trong thành phố, trên toàn lãnh địa. Mi cho chúng niềm hy vọng và chúng không còn tự chủ được nữa. Tình trạng vô chính phủ thống trị.

Mình kêu lên:

- Nhưng chính mi để ta thắng. Nghĩa là chính mi muốn mọi chuyện xảy ra theo cách này.

Saint Dane lại cười khùng khục. Mình rất ghét khi hắn khùng khục cười.

Hắn vỗ vỗ cái đầu sói lọi, nói:

- Hy vọng là một cảm xúc mong manh, bạn ơi. Nó không thật. Nó chỉ tồn tại trong tưởng tượng. Nếu tin có hy vọng thì có hy vọng. Nếu không tin thì không có.

- Nói rõ ra đi.

- Chiến bại luôn là một sự huỷ hoại. Nhưng không bao giờ huỷ hoại bằng khi sự chiến bại lại đến sau khi người ta tin là đã chiến thắng.

Hắn quay người, bước vào phòng xử án của ban quản trị. Mình không muốn đi theo. Chẳng có gì hắn nói với mình trong đó sẽ là điều tốt đẹp. Nếu trong thang máy có nút bấm, mình đã nhấn ngay. Hoặc sẽ... không nhấn. Dù biết sẽ là chuyện xấu, nhưng mình cần phải biết. Mình đi theo hắn.

Trong phòng xử án, hai màn hình đã chiếu trận đấu lưới hái của mình vẫn còn đó. Saint Dane cầm thiết bị điều khiển từ xa lên, nói:

- Ta đã không nói dối mi, Pendragon. Ít ra là không nói dối hoàn toàn. Ta không liên quan gì tới việc tạo ra Blok. Hay những trò chơi.

- Nhưng mi đã đưa Veego và LaBerge tới đây.

- Aaa! Mi đã khám phá ra vụ đó. Chúng chỉ là hai kẻ đần độn nhỏ bé, mi đồng ý không?

- Mi biết là không nên xáo trộn các lãnh địa.

- Không. Pendragon, mi mới không nên làm xáo trộn các lãnh địa! Ta là kẻ xấu, nhớ không? Ít ra là theo cách nhìn của mi. Mi có ảo tưởng là các lãnh địa phải được giữ tách biệt và tiến hoá theo đường lối riêng. Ta không đồng ý với triết lý đó. Ta tin, chúng ta sẽ không đạt được đầy đủ tiềm năng, cho đến khi các bức tường sụp đổ và Halla trở thành một.

- Nhưng điều đó sẽ dẫn đến sự hỗn mang.

- Ồ, mi nghĩ những gì đang xảy ra trên đường phố Quillan ngay lúc này là gì? Một buổi tiệc trà à? Mi đã biết, ngay khi công cuộc phục hưng tiến hành là sẽ tạo ra sự hỗn mang cơ mà.

- Đúng, nhưng đó là cách duy nhất họ có thể lật đổ Blok. Họ sẵn sàng chịu đựng để tạo một đời sống tốt đẹp hơn.

Saint Dane reo lên:

- Chính xác! Trước khi giấc mộng về Halla của ta trọn vẹn, ta phải bỏ đường lối cũ và, đúng, tạo ra sự hỗn mang. Từ đó, một Halla mới sẽ hiện ra. Điều đó có quá khác với những gì mi biết là sẽ xảy ra trên Quillan không?

- Tất cả còn tùy thuộc vào giấc mộng cuối cùng của mi là gì.

Saint Dane không trả lời ngay. Hắn mồm mím cười, nói lảng:

- Nói hay lắm.

- Mi đã hứa, nếu ta thi đấu, mi sẽ tiết lộ nguồn gốc của Lữ khách. Lại là một lời nói láo khác đó chứ?

Saint Dane nhìn mình, rồi đặt điều khiển từ xa xuống.

- Ta nghĩ, mi không thật sự muốn biết đâu. Pendragon. Mi muốn tin vào những gì mi muốn tin hơn. Các giải thích thực tại của mi... thoải mái hơn rất nhiều.

- Ta chỉ muốn biết. Đừng nói đến những gì ta nghĩ.

- Được thôi.

Tim mình nện thành thạch trong ngực. Đúng vậy sao? Sau cùng thì sự thật sẽ được tiết lộ? Saint Dane nhìn mình. Nghe có vẻ lạ lùng, nhưng trong thoáng giây đó mình thật sự nghĩ là đã thấy mắt hấn dụi xuống. Vẻ điên dại độc ác được thay thế bằng... cái gì? Lòng tốt? Cảm thông? Xót thương?

Hấn dụi dằng nói:

- Pendragon, mi không có thật. Mi chỉ là một ảo ảnh. Như ta. Như tất cả các Lữ khách. Đó là lý do vì sao chúng ta có khả năng du hành qua không gian và thời gian mà không phải bận tâm nhiều vì những quy tắc về thể chất đã giới hạn những cư dân trên các lãnh địa.

Không tin điều đó, mình nói:

- Có thể mi không có thật, nhưng ta tin chắc ta có thật. Ta không thể biến dạng thành người khác. Ta cảm thấy đau đớn như mọi người. Ta được sinh ra và đang già đi. Ta là một con người với thể chất bình thường như tất cả mọi người trên Trái Đất Thứ Hai.

- Trong một phạm vi, thì điều đó đúng. Mi không có năng lực của ta, và có thể không bao giờ mi tiến tới mức đó, nhưng đừng làm lẫn, Lữ khách không tuân thủ các qui luật về thể chất trên các lãnh địa của họ. Mi cảm thấy đau đớn, nhưng hãy nghĩ lại: mi đã bình phục cấp kỳ đến thế nào. Ta giết Loor, nhưng mi đã làm con nhỏ đó sống lại. Những chuyện đó có vẻ "bình thường" với mi sao?

- Còn cậu Press? Bà Osa? Và tất cả những người khác đã chết?

- Đó là quyền lựa chọn của chúng. Mi không muốn Loor chết và nó đã không chết. Đó là do mi chọn lựa.

Đầu óc mình phân tán thành ngàn hướng. Hấn nói đủ thứ, nhưng cũng như không nói gì.

- Nếu đó là sự thật, vậy thì chúng ta từ đâu tới? Bằng cách nào chúng ta đã tồn tại. Mi đến từ đâu?

Saint Dane ngồi xuống một cái ghế. Thật lạ lùng, dường như hấn không còn là một con quỷ tàn ác mưu đồ huỷ hoại Halla nữa. Hấn bỗng trở thành một người lớn tuổi tốt bụng, đầy lo âu. OK, một người lớn tuổi đàng hoàng, bần khổ, với những tia chớp bùng cháy trong cái đầu sôi nổi. Hấn bắt đầu nói:

- Pendragon, ta sợ câu trả lời cho câu hỏi đó sẽ chính là trung tâm của sự xung đột của chúng ta. Ta thành thật nói là không thể tiết lộ câu trả lời, vì việc ấy sẽ đặt ta vào vị thế bất lợi. Ta sẽ không làm điều đó. Nhưng ta có thể nói thế này: mi có một thời cơ. Chúng ta không khác nhau như mi nghĩ đâu. Hãy liên kết với ta. Cùng nhau, chúng ta sẽ gây dựng nên một Halla mới.

Hấn tha thiết và chân thật nhìn mình. Mình muốn tin hấn. Mình muốn kết thúc trận chiến này và làm cho mọi chuyện được ổn định. Mình muốn biết sự thật. Tất cả sự thật. Điều đó sẽ làm mình thanh thản.

Nhưng ký ức ào ạt tràn về. Tất cả những gì đã xảy ra trong quá khứ. Hấn là kẻ sát nhân. Thậm chí mình không còn nhớ nổi hấn đã gây ra bao nhiêu đau đớn và khổ khổ. Mình đã chứng kiến tất cả. Hấn lấy đó làm niềm vui. Sao chuyện lại có thể như thế được. Nếu đó là cách hấn mơ về một Halla của hấn, còn lâu mình mới để chuyện đó xảy ra.

- Không. Không bao giờ ta có thể giống mi. Dù giấc mộng về Halla của mi là gì, at cũng không chấp nhận việc nó bao gồm những xấu xa tồi tệ nhất của con người.

Mắt hấn thay đổi. Vẻ nhân ái bốc hơi, nét tàn ác trở lại. Hấn rít lên:

- Những xấu xa tồi tệ nhất của con người? Mi muốn nói đến tính ngạo mạn, phù phiếm, khát khao quyền lực và báo thù?

Đứng dậy, tiến tới, hấn xô mạnh mình:

- Tự nhìn lại mi đi, Pendragon. Mi tự nâng mình lên thành một kiểu mẫu của những việc làm chính trực, nhưng chuyện gì đã xảy ra trên Quillan này? Mi tin là sẽ không thể bị đánh bại, đó là

nguyên nhân vì sao ta đã có thể nhử mi vào những trò chơi. Tính kiêu hãnh của mi đã hại mi. Ta giết chết một Lữ khách để xem mi phản ứng cách nào. Mi đã làm gì? Mi thề phục thù. Mi bám vào những lời nói quý hoá của cậu mi, kẻ đã nói với mi là các lãnh địa không thể bị xáo trộn. Tuy nhiên, hết lần này tới lần khác, mi đã can thiệp vào trật tự tự nhiên của một lãnh địa. Mi hoảng sợ vì ta đem một con vật đến từ cloral, một vũ khí từ Eelong, vậy mà mi đem tới một thứ còn gây xáo trộn hơn. Pendragon, mi đã đem tới đây những ý tưởng! Mi được nuôi dạy trên Trái Đất Thứ Hai, và mi quá vội áp đặt những gì mi cảm thấy cả phẩm hạnh cao hơn của lãnh địa đó lên tất cả những lãnh địa khác. Như vậy có khác gì với những việc ta đã làm đâu? Sự ngạo mạn của mi làm ta kinh ngạc. Mi đứng đối diện hàng ngàn người sùng bái, những kẻ coi mi như một vị cứu tinh, và mi đã say mê tận hưởng điều đó, đúng không? Mi thích thú cảm giác uy quyền. Đừng tự dối lòng, Pendragon. Mi không chỉ được điều khiển bằng tính cao thượng. Mi cũng có tí vết như bất kỳ ai. Dù mi tin hay không, nhưng đó là sự thật.

- Mi đang cố tình xuyên tạc.

- Ta ư? Để ta hỏi lại mi. Đổ, mi thích giết chóc không?

- Cái gì? Không.

- Mi nghĩ mi không thể giết, nhưng để ta nhắc lại, bàn tay mi đã nhuộm bao nhiêu máu rồi? Những người chết khi mỏ tak nổ tung trên Denduron. Bao nhiêu người chết khi *Hindenburg* gặp nạn? Nhưng vẫn chưa là gì, nếu so sánh với trận chiến của hai chúng ta. Pendragon, nếu mi không tồn tại, ta cũng sẽ không tồn tại. Tất cả những gì ta đã làm là vì mi. Bao nhiêu người nữa sẽ chết trước khi mi từ bỏ cuộc truy tìm ngu xuẩn này?

- Không. Mi không thể đổ lỗi cho ta vì những gì mi đã làm.

- Pendragon, hai ta đều chịu trách nhiệm. Khi Hội Tụ xảy ra, mi cũng sẽ đóng vai trò lớn như ta.

- Hả? Hội Tụ là gì?

- Là tương lai của chúng ta, Pendragon. Là tương lai của Halla.

Quay lưng lại mình, hấn cầm điều khiển từ xa lên.

- Cần thuyết phục thêm không? Để ta cho mi thấy, sự ngạo mạn của mi đã đem lại những gì cho Quillan. lãnh địa này đã ở trên bờ một cuộc cách mạng. Bạn phục hưng đã thuyết phục nhiều ngàn người, rằng còn đường tới hạnh phúc của họ là phải lật đổ Blok. Blok biết những gì đang xảy ra, nhưng chúng không sợ nhóm phục hưng. Không. Điều làm chúng sợ hơn bất cứ thứ gì khác là... quá khứ. Chúng đã làm tất cả những gì có thể, để tiêu diệt bất cứ điều gì làm cho người trở lại với đường lối cũ. Chúng đã phải trải qua nhiều thế hệ để triệt hạ hoàn toàn một cách sống và thay thế bằng cách sống của riêng chúng. Chúng huỷ diệt vật chất của lãnh địa và cảm xúc của con người. Chúng nắm toàn quyền kiểm soát, vì con người không biết cách sống nào khác nữa. Chúng xoá sạch lịch sử. Điều duy nhất thật sự có thể trở thành hiểm hoạ cho chúng là: tương đối đủ người biết về quá khứ. Nhưng chuyện đó không còn quan trọng, vì quá khứ không còn tồn tại nữa.

Saint Dane chìa điều khiển từ xa lên hai màn hình. Cả hai sống dậy với những hình ảnh làm mình muốn quỳ gối xuống mà khóc. Trên mỗi màn hình là toàn cảnh bên trong thư viện bí mật lưu trữ tất cả di tích quá khứ của Quillan.

Saint Dane hỏi:

- Biệt danh của nơi này là gì hả? Ồ, đúng rồi, ông Pop. Dễ thương làm sao. Mi thấy đó, bon phục hưng đã làm một điều tuyệt vời để giữ bí mật nơi này. Ban quản trị nghe những lời đồn đại của sự tồn tại này, nhưng chưa bao giờ có thể chứng minh là nó có thật, chứ đừng nói làm tìm thấy nó. A, Pendragon, họ đã tìm ra... nhờ mi.

Những gì xảy ra sau đó chẳng khác nào tận thế. Trước hết, mình thấy hình ảnh các nhân viên bảo tàng áo xanh hoảng hốt chạy qua những lối đi nhỏ. Người cố chộp lấy mấy món đồ, người cầm đầu chạy. Nhưng vô ích. Bám sát họ là một đoàn quan dado. Đợt thứ nhất, với những khẩu súng trường vàng, đang bắn xối xả vào tất cả những gì chúng nhìn thấy. Kính tan nát, quầy kệ đổ sập. Sách và bản thảo rơi vãi khắp nơi; tượng điêu khắc tan thành bột. Từng mảnh, từng

miếng quá khứ của Quillan nổ tung thành mảnh vụn. Đợt dado kế tiếp quăng lửa. Những tia lửa dài lan khắp phòng. Tranh ảnh cháy xèo xèo, sách vở bốc hoả, quần áo thành tro. Lửa mạnh tới mức làm kim loại cũng cháy đỏ. Mình thấy bàn tay khổng lồ cầm cong lông vũ biến thành màu đen. Căn phòng đồ sộ thành lò thiêu, với lũ dado ở giữa phòng bắt chấp sức nóng và sự đau buồn.

Rất bài bản, hai màn hình luôn thay đổi hình ảnh, vì vậy mình có thể thấy tất cả. Dù không muốn, nhưng mình phải nhìn. Ngay sau khi căn phòng chìm trong biển lửa, đám dado rút lui. Một toán dado khác thay thế. Chúng khiêng vào một thứ trông như những thùng phuy nhỏ, vượt qua đám cháy, đặt vào nhiều nơi khác nhau trong căn phòng rộng mênh mông, rồi vội vã rút lui. Mình kinh hoàng phải thấy những gì sắp xảy ra.

Những cái thùng nổ tung. Lầm lượ từng thùng bùng nổ với một sức mạnh khủng khiếp, làm rung chuyển toà nhà. Những cây xà năng nề từ trên rầm rầm trút xuống, những bức tường sụp đổ. Một cây xà rơi trúng bàn tay khổng lồ, chặt đứt lông vũ, khối điêu khắc đồ nhào. Thêm nhiều thùng phát nổ. Thùng cuối cùng phá tan máy quay phim đang thu hình cảnh huỷ diệt. Màn chiếu phim chấm dứt, thật là may! Mình đã chứng kiến toàn bộ sự tiêu huỷ quá khứ của Quillan. Những gì đã cần hàng thiên niên kỉ để tạo dựng, hàng nghìn thế hệ sưu tầm và cất giấu đã bị tiêu huỷ chỉ trong vài phút bạo tàn.

Màn hình trở lại màu đen. Saint Dane quay lại mình, nói:

- Như ta đã nói, sự thất bại thật sự chỉ có để đến trong giây phút toàn thắng. Những hình ảnh đó đã được phát trên khắp Quillan. Pendragon, ta đã muốn mi thắng trong Đại hội X. Ta đã muốn mi là nhà vô địch của nhân dân. Ta muốn chúng nghĩ là quả thật đã có một cơ hội, vì bây giờ... chúng biết thật ra đó chỉ là vô vọng. Blok sẽ trường tồn. Lãnh địa khốn khổ này sẽ tiếp tục cuộc sống buồn thảm của nó. Một số ít được chọn lọc sẽ thịnh vượng, đám đông sẽ chịu đựng đau khổ. Pendragon, đây là bước ngoặt của Quillan. Sự tự huỷ lịch sử của chúng. Và... tất cả đều nhớ mi.

Mình bàng hoàng ngây dại. Sau cùng thì tất cả những trò lơ lửng trong mưu đồ của Saint Dane đã được phơi bày. Nhưng với tất cả những gì đã xảy ra, mình vẫn không hiểu một điều. Mình hỏi:

- Bằng cách nào? Vì sao ta lại là người làm lộ địa điểm của ông Pop? Ta không biết nơi đó ở đâu.

Mình nghe một tiếng nói khác:

- Tôi cũng không biết.

Quay phắt lại, mình thấy một người bước vào phòng. Mình bối rối y như khi thấy đấu thủ xanh lục xuất hiện. Có lẽ còn hơn vậy. Vì ý nghĩa của việc này còn làm mình lo lắng hơn nhiều.

Đó là Nevva Winter.

- Tôi không thể làm họ đưa tôi tới đó, dù nài nỉ đến thế nào. Cho đến khi họ cần thuyết phục anh liều mạng vì lý tưởng của họ. Tôi bảo, thấy ông Pop, sẽ thuyết phục được anh thi đấu. Tất nhiên, đó là ý kiến của tôi, vì vậy tôi bám sát anh là rất hợp lý. Trước khi chúng ta đi, tôi đã bỏ lại một cái này.

Cô ta đưa một ngón tay lên. Quanh ngón tay là một cái “thòng lọng”.

Nhật kí #27
(Tiếp theo)

QUILLAN

Miệng há hốc, lom lom nhìn Nevva, mình lắp bắp:

- Tôi... tôi... không hiểu.

- Rất đơn giản. Họ lần theo cái vòng!

Mình gào lên:

- Không! Cô là một Lữ khách mà! Sao lại có thể làm điều đó?

Bước sâu vào phòng, Nevva đến đứng bên Saint Dane. Tâm trí mình không chấp nhận những gì đang thấy. Không thể như thế được.

Nevva nói:

- Xin lỗi vì đã đánh lừa anh, Pendragon. Tôi không là kẻ thù của anh, nhưng chúng tôi cần anh thi đấu và giúp chúng tôi tìm ra ông Pop.

Nhớ lại thời gian mình ở bên cô ta, tất cả đều là giả dối sao? Thật sự cô ta đã đọc nhật ký của các phụ tá, hay chỉ là nghe qua lời Saint Dane?

Mình hỏi:

- Remudi! Cô đưa anh ấy lên thi đấu bằng cách nào?

- Cùng một cách. Chúng tôi bảo anh ta sẽ là nguồn cảm hứng cho công cuộc phục hưng, nhưng không bao giờ có kế hoạch đó. Anh ta có mặt là để lôi cuốn anh vào cuộc thi.

Không thể tin nổi, mình nói:

- Cô biết anh ấy sẽ chết. Cô là nguyên nhân dẫn một Lữ khách vào chỗ chết.

- Đó là sự cần thiết. Tôi không hãnh diện về chuyện mình đã làm, nhưng tôi rất hãnh diện về kết quả.

Mình la lớn:

- Cô chẳng khá gì hơn Saint Dane.

- Pendragon, tôi đã đi khắp Halla. Tất cả những gì tôi thấy chỉ là đạo đức giả. Con người khắp nơi đánh nhau và chết vì những gì họ tin tưởng. Rắc rối là, ít người có niềm tin giống nhau. Điều đó làm họ chống đối nhau. Tất cả đều quá... phù phiếm. Saint Dane đã thuyết phục tôi, mộng ảo của ông có thể đem lại một Halla thống nhất, với chỉ một mục đích.

Mình, cố không gào lên hỏi:

- Nhưng mục đích đó là gì? Nevva, hãn mà một con quái vật. Có thể hãn muốn Halla thống nhất, nhưng để thành gì? Hãn không có lương tâm. Hãn không có lòng nhân ái. Hãn không có khả năng yêu thương.

Saint Dane lên tiếng:

- Aaaa! Thương yêu. Thương yêu là cội rễ của mọi xung đột. Bảo ta không có khả năng yêu thương là một lời ca tụng đó.

- Nevva, làm sao hãn làm được điều đó? Làm sao hãn tiếp cận được với cô?

- Tôi đã mất cha mẹ, Pendragon. Tôi rất phẫn nộ. Lúc đó, Press đã cho tôi biết, tôi là một Lữ khách. Ông ấy cho tôi biết rất nhiều về Halla, nhưng cũng nói với tôi rất nhiều về những sự việc đáng lẽ phải như thế nào. Tôi không thể chấp nhận. Nhưng sau những gì xảy ra cho cha mẹ tôi, tôi biết phải có một đường hướng tốt hơn, và Saint Dane đã chỉ cho tôi con đường đó. Khi tới Hội Tụ, tôi định sẽ ở bên ông ấy.

Mình gào lên:

- Hội Tụ là gì?

Saint Dane nói:

- Mi chỉ mới bắt đầu phát triển thành một Lữ khách. Ta đã dạy Nevva nhiều điều, ta cũng có thể dạy mi.

Nevva nói:

- Cuộc chiến sẽ sớm kết thúc. Anh có thể làm điều đó đơn giản hơn rất nhiều cho mọi người, bằng cách nhượng bộ những sự kiện tất yếu xảy ra.

Điều không thể đã xảy ra. Saint Dane đã làm một Lữ khách thay đổi. Bây giờ mình có hai kẻ thù. Mình hỏi:

- Kế tiếp là gì? Trái Đất Thứ Hai? Trái Đất Thứ Ba? Cái Hội Tụ này là gì?

Nevva nói:

- Sau những gì xảy ra trên Quillan, tôi không nghĩ ở lại đây là sáng suốt. Ibara không còn Lữ khách, có thể tôi sẽ thay vào chỗ của Remudi.

Saint Dane nói:

- Xong rồi, Pendragon. Hãy tự cứu mạng mi và hàng ngàn kẻ khác. Hãy hành động hợp lý và nhớ lời mi khuyên ta trên sàn đấu Tato. Đầu hàng đi.

Bùm!

Hai cánh cửa dẫn vào phòng xử án nổ tung. Tụi mình đang bị tấn công. Nhưng ai tấn công? Phóng xuống giữa mấy cái ghế, nhìn lên, mình thấy nhiều người tràn vào phòng, trông như quân biệt kích. Họ mặc toàn màu đen, với mũ trùm đầu cũng màu đen, tay cầm súng trường vàng. Mình biết họ. Những người phục hưng.

Nevva và Saint Dane phóng chạy khỏi phòng xử án, xuống hành lang, tới văn phòng của ông kayto. Cửa Saint Dane. Một người phục hưng chạy lên, gọi:

- Pendragon!

Mình kêu lên:

- Chính cô ta. Nevva! Cô ta là người chỉ điểm ông Pop.

Người đó ra hiệu cho mấy người kia đuổi theo Nevva và Saint Dane. Họ ào ra khỏi phòng. Quá muộn rồi. Người đứng bên mình lột bỏ mũ trùm đầu. Đó chính là ông già đã cứu mình trong lần đầu tới Quillan. Ông hỏi:

- Cậu làm gì ở đây?

- Họ đưa tôi đến. Còn ông làm gì ở đây?

Vẻ mệt mỏi, ông ngồi xuống, nói:

- Một hành động vô ích. Sau tất cả những gì xảy ra với ông Pop, chúng tôi vô cùng hoang mang, nghĩ là phải trở lại ban quản trị để... tôi không biết để làm gì. Tòa nhà đã được di tản. Tôi không thấy một ai, cho đến bây giờ.

Trông ông như sắp khóc.

- Hết rồi. Xong rồi. Tất cả mất hết rồi.

Mình biết ông đang cảm thấy sao. Mình cũng muốn khóc.

- Cháu vẫn chưa biết tên ông.

- Sander. Cậu tuyệt lắm, Pendragon. Tất cả đang kết hợp lại với nhau. Cuộc phục hưng đã khởi sự. Thế rồi...

Ông không thể nói hết câu. Mình bảo:

- Đi xem họ đã tìm được gì.

Mình và ông ta ra khỏi phòng xử án. Trong hành lang, một người phục vụ đang đứng trước cửa văn phòng Saint Dane vẫn sử dụng trong lối ông kayto. Chúng mình chạy vội tới anh ta. Ông Sander hỏi:

- Chúng có trong đó không?

Giọng run run, anh ta nói:

- Khô... ô... ông. Nhìn kia.

Vào văn phòng, mình thấy mấy người phục hưng khác đang đứng bên cửa sổ lớn cao tới trần

bị đập tan. Một người nói:

- Chúng đã nhảy ra.

Ông Sander thận trọng nhìn qua cửa sổ xuống đất. Mình biết chẳng có gì để nhìn. Chúng đã biến mất. Thực tế khủng khiếp làm mình bàng hoàng, bây giờ mình phải đối đầu với hai kẻ thù có sức mạnh như nhau.

Ông Sander nói:

- Đi thôi. Chẳng bao lâu nữa bọn dado sẽ trở lại. Ở lại đây không an toàn.

Ông Sander đưa mình xuống lòng đất. Dù Nevva đã tiết lộ địa điểm khu thương mại, nhưng vẫn còn nhiều nơi an toàn để người phục hưng có thể tập trung. Hay tập trung những gì họ còn lại. Cuộc phục hưng đã chết. Tiêu huỷ ông Pop đã đem lại hiệu quả chính xác như những gì Saint Dane mong muốn: nó tiêu diệt luôn ý chí phản kháng của con người. Hy vọng của họ đã mất. Chỉ trong một khoảng khắc ngăn ngủ họ đi từ đỉnh cao hàng hải xuống đáy sâu tuyệt vọng. Không thể khôi phục phong trào từ chỗ ấy. Ông Pop còn hơn một biểu tượng – đó là bằng chứng vật thể cuối cùng của nền văn minh quá khứ, và điều đó đã mất rồi.

Mấy tuần sau đó, mình ở cùng những người phục hưng còn lại, cố tìm hiểu những gì đã xảy ra. Họ chấp nhận mình, vì mình đã làm tất cả những gì có thể để giúp họ, dù chẳng mang lại hiệu quả gì. Họ giành cho mình lòng biết ơn và nể trọng. Trong suốt thời gian đó, mình không nói nhiều, chỉ lắng nghe. Và những gì nghe được, mình chẳng thích tí nào. Những người này là con tim của cuộc phục hưng, và họ đã bỏ cuộc. Vụ phá huỷ ông Pop là quá sức chịu đựng của họ. Saint Dane nói đúng. Hy vọng là cảm xúc mỏng manh dễ mất. Những con người này đã hoàn toàn mất hết hy vọng.

Mình biết họ cảm thấy gì, nhưng sự mất mát hy vọng của riêng mình còn đi xa hơn cả lãnh địa Quillan. Mình cảm thấy như đã chạm đến một bước ngoặt khác của Halla. Mình sợ đã đi sai đường. Thật khó chấp nhận chuyện mình có phần trách nhiệm trong sai lầm này. Saint Dane đã chơi khăm mình. Nevva cũng vậy. Chúng làm tăng tính tự kiêu của mình, làm mình nghĩ mình là con người không thể thất bại. Với tất cả những gì mình đã biết, đây hoàn toàn là âm mưu của Saint Dane. Lữ khách có cả đồng thành công. Mình đã có cả đồng thành công. Khi tấn công vào con người mình trên Zadaa, Saint Dane đã đẩy mình thành một chiến binh. Mình đã chiến đấu tốt. Có thể không hoàn toàn có bản năng giết người, nhưng mình chiến đấu tốt. Điều đó, bây giờ, có vẻ như tất cả đều là ý đồ để đặt mình vào vị trí này, và gây nên sự thiệt hại của một lãnh địa khác. Và Halla.

Niềm ân hận của mình trở thành trọn vẹn khi đi dạo trên đường phố nhiều ngày sau Đại hội X. Những màn hình trên đỉnh các tòa nhà đang phát sóng. Ai đã xuất hiện hả? Veego và LaBerge. Chúng trở lại với kinh doanh của chúng. Tự hơn nữa, chúng xuất hiện để giới thiệu một trò chơi Quillan mới. Hai người tử thí là đấu thủ Đỏ và Đấu thủ Xanh Lục mới.

Đấu thủ Xanh Lục mới là... Tylee Magna. Chúng đã bắt cô ngay sau khi ông Pop bị phá huỷ. Không người phục hưng nào biết chuyện gì đã xảy ra với cô, cho đến lúc này. Người phục hưng không chỉ thất bại, mà lãnh đạo của họ đang bị bắt cuộc tham dự trò chơi Quillan. Mình không theo dõi trận đấu. Không thể.

Mình dành đa số thời gian ở một mình để viết nhật ký này. Cho đến bây giờ, đây là nhật ký mình viết khó khăn nhất, vì cảm giác như đang viết chương cuối cùng. Mình không biết tiếp theo sẽ làm gì. Tới Ibara, lần theo dấu Nevva Winter? Nhưng còn Saint Dane? Hắn đi đâu? Hắn đã nhắc đến một thứ gọi là Hội Tụ. Là một lãnh địa? Một sự kiện? Mình không cách gì biết được.

Mình nghĩ, một trong những lý do mình chưa rời khỏi Quillan ngay là vì mình không muốn chấp nhận thất bại hoàn toàn. Mình muốn tin vẫn còn một số hạt giống, một số người, một số than hồng le lói được đào bới lên từ đồng đống nát của ông Pop. Những điều sẽ nói với mình: chưa mất tất cả. Nhưng càng ở đây lâu, mình càng nhận ra là mình đang mơ mộng hão huyền. Quillan đã chết. Mình đã tiếp tay giết lãnh địa này.

Mình gần chấm dứt nhật ký và sửa soạn gửi cho hai bạn, thì ông Sander tới thăm mình trong

căn phòng nhỏ. Ông nói:

- Có người muốn gặp cậu.

- Ai vậy?

- Tôi không biết. Cô ta nói là quen cậu.

Mình không biết có thể là ai. Một Lữ khách nữa xuất hiện? Là Loor? Hay Aja? Mình theo ông Sander ra một khu từng là cửa hàng hớt tóc bỏ hoang. Đang ngồi trên cái ghế hớt tóc cổ lỗ là một bà già. Mình không nhận ra cho đến khi bà ta lên tiếng nói:

- Chào. Nhớ ta không?

- Nhớ! Cháu gặp bà khi tới thăm ông Pop. Bà đã cho cháu cái này để lấy may.

Mình vẫn còn giữ chuỗi hạt đen với một hạt bằng vàng. Tháo nó ra, mình trao lại bà:

- Có lẽ bà nên giữ lấy thì hơn.

Gần như ức giận, bà cộc cằn nói:

- Ta không muốn giữ.

- Ồ, không sao. Cháu mừng là bà bình an.

- Ta chỉ vừa kịp thoát thân trong đợt tấn công.

Mình và bà ta cùng im lặng, nhớ lại cuộc tàn sát. Sau cùng mình hỏi:

- Cháu có thể giúp bà được gì không?

- Có thể. Và có thể ta cũng giúp cháu được vài điều. Trước đây, ta có nhận được một món quà. Lúc đó ta không thể chấp nhận. Đòi ta tan nát, không còn đủ sức để làm bất cứ chuyện gì. Chẳng hãnh diện gì về điều này, nhưng khi hành động, ta đã nghĩ là mình đúng. Ta đã tìm nơi ẩn dật. Bỏ lại những gì đã biết, ta tình nguyện trung thành với phục hưng, bảo quản văn thư lưu trữ. Bảo quản ông Pop.

- Cháu rất buồn.

- Không buồn bằng ta đâu. Nếu ta không làm những gì đã làm, có thể thư viện vẫn còn được an toàn, và ta sẽ sống tại đó tới cuối đời.

- Cháu không hiểu. Vì sao việc và tự nguyện phục vụ ông Pop lại dẫn tới vụ tàn phá đó?

Bà mệt mỏi thở dài, rồi nói:

- Tên ta là Elli. Elli Winter. Nevva là con gái ta.

Mình choáng váng, phải ngồi xuống một cái ghế hớt tóc.

- Nó có kể với cháu về ta không?

- Có. Cô ấy nghĩ là bà đã cố ám sát các thành viên trong ban quản trị, và vì vậy bà đã biến mất.

Bà cười cay đắng:

- Có lẽ làm thế lại còn thông minh hơn. Cháu biết chồng ta chết trong tarz không?

- Cháu biết.

- Ông ấy rất yêu thương Nevva. Con bé là cả thế giới của ông.

- Xin lỗi, bà nói cô ấy là con gái bà?

- Phải. Nó là con gái nuôi của chúng ta. Nó tinh khôn từ bé. Nó không dễ tin bất cứ điều gì, nghi ngờ đủ mọi người. Ta không ngạc nhiên khi biết tin nó đi làm cho ban quản trị Blok. Nhưng không gì làm ta hãnh diện hơn khi nghe tin nó tham gia phục hưng. Ta có thể theo dõi nó qua những lời đồn, nhưng chưa bao giờ muốn cho nó biết ta đang ở đâu.

- Sao bà không cho cô ấy biết là bà đã bình an?

- Lúc đầu là vì chuyện xảy ra với chồng ta. Ta đã quá buồn khổ, thật sự không thể gặp ai, kể cả Nevva. Rồi ta được biết có một chuyện còn làm ta rối trí hơn nữa. Thay vì cố tìm hiểu, ta bỏ trốn. Thời gian qua đi, ta tìm lại được sự thanh thản, nhưng không biết nói sao với Nevva về

chuyện ta đã làm. Ta quá xấu hổ. Vì vậy ta chọn cách sống trong thư viện. Đó là nơi bí mật nhất mà ta đã tìm ra được. Không ai tới đó. Ta có thể ở một mình để suy ngẫm, để cố hiểu tất cả những gì đã xảy ra.

- Vậy... bà đã biết chuyện gì?

Bà lùa tay vào lớp áo choàng đen đang mặc:

- Ta đã nói với cháu, một thời gian ngắn sau khi chồng ta chết, ta đã nhận được một món quà. Ta nghĩ cháu có thể biết vật này là gì...

Rút tay khỏi áo, bà xoè bàn tay, để lộ ra một cái... nhẫn Lữ khách.

- Pendragon, ta được đề nghị trở thành Lữ khách của Quillan. Cậu Press của cháu đã đem nhẫn này tới và cho biết về số phận của ta. Ông ấy nói ta sẽ là Lữ khách cho tới khi Nevva sẵn sàng thay thế, đến lúc đó ta sẽ trao nhiệm vụ lại cho nó.

Nước mắt long lanh, bà nói tiếp:

- Nhưng ta đã không làm thế. Ta sợ. Nghe những chuyện về ống dẫn, lãnh địa, Halla và Saint Dane, và... cháu... tất cả đều quá sức chịu đựng của ta. Vì vậy ta đã bỏ trốn. Press thông cảm, ông ấy bảo Nevva sẽ thay thế ta ngay, nhưng yêu cầu ta giữ chiếc nhẫn. Bây giờ con gái ta quay lưng lại mọi người, phản bội nhân dân, phản bội Lữ khách. Phải chi ta là một người mẹ tốt hơn, đương đầu với những bốn phận của mình, thì những chuyện này đâu có xảy ra.

Bà khóc. Mình vòng tay ôm bà. Bà nín lấy vai mình, hỏi:

- Sao nó đã làm thế? Nó nghĩ gì? Con gái ta là kẻ độc ác sao?

- Cháu không bào chữa cho cô ấy đâu. Nhưng cháu có thể nói: quyền lực tinh thần của Saint Dane rất mạnh. Hắn đã làm cô ấy tin rằng theo hắn là cách tốt nhất để cứu Halla. Nevva là một tài năng, có thể đó cũng là nhược điểm dễ đánh vào. Bằng cách nào đó, Saint Dane hấp dẫn trí tuệ của cô ấy, và đã thu phục được cô.

Bà Elli lau nước mắt, nói:

- Ta thề sẽ không làm như nó.

- Điều đó cũng bình thường thôi.

- Không. Không bình thường. Ta không còn là con người trước kia nữa. Nói nghe có vẻ kỳ cục, nhưng ta đã trưởng thành. Ta sẵn sàng rồi.

- Sẵn sàng làm gì?

Hít sâu một hơi, bà ta tuyên bố:

- Sẵn sàng làm Lữ khách của Quillan.

Sau tất cả những gì xảy ra. Sau những đau thương, phản bội, lý tưởng tan vỡ và hoàn toàn tuyệt vọng, cuối cùng thì mình đã tìm ra lý do ở lại Quillan: trong bà già mộc mạc này, mình đã thấy một tia sáng nhỏ đủ hy vọng. Có đủ để phục hồi một lãnh địa? Có đủ cứu Halla không? Còn quá sớm để nói tới điều đó. Nhưng trong khi đang sa sút như mình, như lãnh địa này, có ai đó nhiệt tình tham chiến thì bao chán nản điều tiêu tan hết.

Saint Dane nói đúng: hy vọng mà một cảm xúc mong manh dễ mất, nhưng cũng có thể lấy lại.

Và mình đã lấy lại hy vọng.

Mình kết thúc nhật ký này tại đây, để gửi tới hai bạn. Mình sẽ ở lại với bà Elli vài tuần nữa, cố gắng hết khả năng mình có thể, truyền đạt những kiến thức về Lữ khách cho bà. Thật khôi hài. Sao mình có thể giải thích ý nghĩa trở thành một Lữ khách là gì, trong khi bản thân mình cũng rất mù mờ. Dù không muốn, những lời nói của Saint Dane cứ luẩn quẩn trong đầu mình. Hắn bảo, Lữ khách chúng mình không có thật. Chỉ là ảo ảnh. Mình không tin. Chúng mình rất thật. Chúng mình đã cứu các lãnh địa. Chúng mình đã mắc sai lầm, nhưng chúng mình đã làm nên sự khác biệt. Hầu hết đều tốt đẹp. Mình chưa sẵn sàng bỏ cuộc. Có chứ nhỉ, nhưng bà Elli đã làm mình thay đổi cách nghĩ. Nếu bà nhiệt tình hành động lần nữa, mình cũng sẵn sàng.

Nhưng ngay lúc này, mình đang cần nhìn thấy những khuôn mặt thân quen. Mình cần gặp

những người mình có thể tin cậy. Mình cần gặp lại hai bạn. Nevva phản bội chúng mình, làm mình suy nghĩ lại. Nó làm mình tự hỏi: thực tại thật sự là gì, và chuyện này sẽ dẫn tới đâu? Một điều học được trên Quillan là cuộc chiến với Saint Dane phức tạp hơn mình nghĩ rất nhiều. Có thiện. Có ác. Và giữa cái tốt và cái xấu là cả một biển lẫn lộn. Mình chỉ còn biết hy vọng sẽ có thể phân loại được chúng.

Thôi đi nào. Sẽ sớm gặp lại hai bạn.

ChẤm dỨt nhẬt kí #27

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

Đặt những trang nhật kí xuống, Courtney nói:

- Mình xin lỗi.

Không còn quen với những giường ghế mềm nữa, Bobby nằm trên sàn, nói:

- Đừng. Chỉ mình mới đáng trách vì những gì đã xảy ra.

- Mình không tin vậy. Nhưng ý mình là mình xin lỗi vì những gì mình đang làm.

- Là gì?

- Vì bạn cần nghỉ ngơi, nên mình chưa nói. Mình cần con bạn biết những gì đang xảy ra tại đây. Những chuyện đó chỉ làm tình hình xấu thêm.

Mấy giờ sau đó, Courtney kể cho Bobby tất cả những gì đã xảy ra từ khi chia tay nhau, khi ống dẫn sụp đổ trên Eelong. Không bỏ qua chi tiết nào, cô nói về thời gian không trôi qua trong khi chúng ở trên Eelong ra sao; về vụ cô bị khủng hoảng tinh thần khi biết tin cái chết của Kasha; về sự hồi phục của cô tại trường học hè, và tất nhiên, về Whitney Wilcox. Cô kể toàn bộ câu chuyện của Andy Mitchell, chuyện nó đã gia nhập câu lạc bộ khoa học của Mark như thế nào, trở thành bạn của cô và Mark ra sao, và nhất là nó đã giúp Mark cứu cô bằng cách nào. Cô kể cho Bobby nghe tất cả về đề tài khoa học nó và Mark đang nghiên cứu và chuyện cha mẹ Mark đã chết trong thảm kịch máy bay.

Căng nhất là phần nói về Andy Mitchell là... Saint Dane, suốt từ khi cả bọn còn là lũ nhóc. Sau cùng, cô nói cho Bobby biết, sau khi được tin cha mẹ chết thảm, Mark đã nhảy vào ống dẫn với Andy Mitchell – với Saint Dane. Đi đâu? Cô không biết.

Bobby lẳng lẳng nghe, không nói một lời. Thỉnh thoảng Courtney thấy bạn nhíu mày, nhưng không hề ngắt lời cô. Để kết thúc, cô giải thích bằng cách nào mà sau khi bị kéo vào ống dẫn, cô được quăng lại về Trái Đất Thứ Hai, về những chuyện kì lạ như con mèo biết nói, cái máy tính lạ lùng và mấy bình xịt ới nhưng lại không là bình xịt ới. Kể xong, Courtney như kiệt sức, ngồi lẳng trên trường kỷ. Cả hai ngồi im lặng một lúc lâu. Courtney biết Bobby cần thời gian để suy ngẫm về những gì vừa nghe.

Sau cùng Courtney lên tiếng:

- Mình biết bạn về nhà để nghỉ ngơi, nhưng mình nghĩ chẳng còn nơi nào nghỉ ngơi được nữa.

Bobby gật. Courtney biết đầu óc bạn cô đang quay cuồng vì tất cả những sự kiện mới nghe cô kể. Bobby nói:

- Chuyện này phải giải quyết từ từ. Trước hết, cần xác minh mấy điều. Bạn đi với mình chứ?

- Bạn biết mình sẽ đi với bạn mà.

Việc đầu tiên là kiểm tra cho Bobby mấy bộ đồ tươm tất. Cha Courtney xấp xỉ khổ người Bobby. Vào phòng ông, cô lấy một quần jean một sơ mi vừa với nó. Trời lạnh, nên cô lấy thêm cho nó áo khoác Polarfleece ông vẫn mặc khi đi bộ thể dục. Cô nghĩ, trông Bobby sẽ bảnh bao hơn,

nhưng quan trọng là Bobby sẽ không bị ai chú ý. Chuyện xảy ra cho Bobby và gia đình Pendragon vẫn còn là một bí ẩn. Mọi người không còn bàn tán mỗi ngày nữa, nhưng cuộc điều tra của cảnh sát vẫn đang tiếp tục. Để họ nhận ra Bobby sẽ rất phiền phức. Nhưng Bobby đã lớn hơn nhiều, Courtney tin chắc không ai có thể nhận ra được bạn cô. Để được an toàn, cô lấy thêm cặp kính râm của cha. Về ngoài thật hoàn hảo. Chẳng còn chút gì giống cậu bé Bobby Mười Bốn tuổi, cậu bé đã biến mất ba năm trước.

Dù cả hai đều đã lớn, nhưng cả hai đều không có bằng lái. Quá nhiều việc phải giải quyết, Courtney không có thời gian. Còn trên Eelong, Zadaa hay Quillan thì không có lớp dạy lấy bằng lái. Điều đó có nghĩa là cả hai phải đi bằng xe đạp. Courtney đạp xe của cô, còn Bobby mượn xe của cha cô.

Nhấn bàn đạp, Bobby nói:

- Ê, giống hệt đi xe đạp há.

Courtney vui vẻ cười lớn. Trong khoảnh khắc đó, cô cảm thấy như mọi chuyện đã trở lại bình thường. Bobby đùa giỡn trong khi hai đứa đạp xe qua Stony Brook. Courtney tự cho mình giả bộ đời sống chưa từng thay đổi, dù chỉ là mấy phút quý giá.

Điểm đầu tiên ngừng lại là cửa hàng hoa của chú Andy Mitchell. Cửa hàng đã biến mất, chỉ còn là mảnh đất trống trơn. Cả Bobby và Courtney đều không thốt một lời. Cũng không ngạc nhiên. Điểm thứ hai là trường tiểu học Glenville, nơi Bobby, Courtney, Mark và Andy Mitchell đã học. Bobby chờ bên ngoài, trong khi Courtney vào văn phòng, giải thích việc Andy Mitchell sẽ tham dự một cuộc triển lãm khoa học lớn tại Orlando, và cô đang giúp nó làm giấy tờ cho hồ sơ của trường trung học. Cô xin phép được lật qua trong hồ sơ cũ, để tìm một tấm hình hoặc bất cứ thứ gì của Andy. Bà thư ký nói không thể trao hồ sơ gốc, nhưng sẽ cố thử xem có tìm được gì không.

Mười lăm phút sau bà ra quay lại với một tin lạ lùng, nhưng chẳng lạ lùng gì với Courtney. Không có hồ sơ của Andy Mitchell. Hoàn toàn không có gì. Bà thư ký không hiểu nổi, vì bà nhớ Andy rất rõ. Đã hơn một lần, bà bắt quả tang Andy hút thuốc trong phòng vệ sinh nam. Bà còn muốn nói nữa, nhưng Courtney đã nghe đủ. Cô cảm ơn rồi rút lui.

Bobby và Courtney đạp xe tới đại lộ Stony Brook, mua mấy hộp khoai tây chiên và mấy lon coca tại cửa hàng cầm viên. Mặt trời ảm áp đã lên, chúng có thể ngồi trong công viên nhỏ gần cửa hàng, vừa thưởng thức bữa trưa ngon lành vừa trò chuyện.

Bobby nói:

- Vậy là đúng thật. Saint Dane là Andy Mitchell suốt thời gian dài. Mình luôn ghét thẳng đó. Nó chuyên môn lợi dụng Mark.

- Thật đáng sợ khi nghĩ là nó đã theo dõi chúng mình suốt đời. Nó đã âm mưu vụ này nhiều năm rồi.

- Đề tài khoa học Mark và Andy đang nghiên cứu là gì?

- Hai đứa nó gọi là "lò rèn". Trông giống như một thỏi đất dẻo nặn đồ chơi, nhưng có thể khởi động bằng giọng nói. Bạn nói lên hình dạng bạn muốn, nó sẽ thành hình dạng đó. Thật lạ lùng. Bạn nghĩ, việc này có ý nghĩa gì không?

- Mình nghĩ mọi thứ đều có ý nghĩa. Còn giữ bình xịt ớt đó không?

Courtney lấy ra từ trong ba lô một ống nhỏ màu bạc, nói:

- Nó không là thứ mình bỏ vào túi khi ra khỏi nhà sáng nay.

Bobby nhìn quanh xem có ai để ý không. Nó chìa ống bạc vào một bức tượng con cú bằng gỗ, bóp mạnh.

Phụt!

Con cú ngã lộn khỏi chỗ đậu.

Courtney nói:

- Chưa bao giờ mình thấy một thứ như thế này.

Bobby trao lại ống cho cô:

- Mình thấy rồi. Trên Quillan. Cái này cùng loại vũ khí của dado.

Courtney nhìn cái ống như một sinh vật lạ – vì quả là lạ thật. Cô khiếp đảm hỏi:

- Sao nó đến được đây? Và chui vào túi mình bằng cách nào?

- Mình chỉ có thể đoán, khi bạn vượt qua ống dẫn, đã có chuyện xảy ra.

- Nhưng mình không làm gì hết.

- Người khác làm. Bạn trở về đúng thời điểm ra đi, nhưng sự việc khác hẳn. Bằng cách nào đó, công nghệ đã thay đổi.

Courtney kêu lên:

- Vậy mà không ai nhận ra điều đó! Ghế xe hoàn toàn không giống cũ, nhưng ba mình vẫn không biết. Má mình thậm chí không biết mở máy vi tính, mà lại có thể gửi tin nhắn video từ nơi làm việc.

- Đó là vì đối với họ thì không có sự thay đổi. Nhưng lúc đó bạn không có đây để đón nhận. Bạn đang ở trong ống dẫn.

- Hả? Là sao?

- Là có kẻ xáo trộn quá khứ. Đi thôi.

Hai đũa đạp xe thẳng tới ngân hàng quốc gia Stony Brook, nơi Courtney để tất cả nhật ký của Bobby trong một hộp an toàn. Như vậy là phải trở lại nhà Courtney, nhưng Bobby muốn đi đường vòng, qua nhà cũ của gia đình cậu. Ngôi nhà mà cậu đã lớn lên ở đó. Ngôi nhà đã biến mất khi cậu ra đi. Courtney cố khuyên Bobby đừng trở lại đó, nhưng cậu đã quyết định.

Khi tới số 2 Linden Place, Bobby hiểu vì sao Courtney đã không muốn cậu trở lại nơi này. Khu đất đã có chủ mới. Một ngôi nhà đang được xây dựng. Trông rất hiện đại, không giống chút nào với ngôi nhà vườn kiểu cổ điển mà Bobby đã sống cùng gia đình Mười Bốn năm đầu đời. Đứng bên kia đường, Bobby nhìn lom lom nơi quá quen thuộc và cũng quá xa lạ.

Courtney hỏi:

- Bạn không sao chứ?

Bobby lẩm bẩm:

- Hẳn bảo tụi mình là ảo ảnh. Có lẽ hẳn nói đúng.

Nắm cánh tay bạn, cô gắt lên:

- Bobby Pendragon, cậu không là ảo ảnh. Mình có thể chạm vào bạn, có thể nghe bạn nói. Những gì bạn làm đều ảnh hưởng lên thực tại vật chất. Với mình, như vậy chẳng có gì là ảo ảnh cả.

- Không ư? Vậy thì mình là gì?

Courtney vừa mở miệng trả lời, nhưng ngừng ngay lại. Sự thật là... cô cũng không biết.

Đôi bạn lặng lẽ đạp xe trở lại nhà Courtney. Vừa vào trong, Bobby kiểm tra ngay cái máy tính đã xuất hiện trong phòng khách, rồi nói:

- Dù không là một tên ghiền máy tính, nhưng mình chưa từng thấy cái nào như thế này.

- Máy tính này không làm mình lạ lùng bằng con mèo.

Bobby thấy con mèo đen đang nằm sưởi nắng trên thành cửa sổ. Đôi bạn tiến lại gần nó. Bobby ngập ngừng đưa tay vuốt bụng nó. Con mèo gừ gừ với vẻ hài lòng, lơ mơ nói:

- Đã quá!

Bobby rút vội tay lại:

- Khiếp thật!

Cậu lại đưa tay vuốt ve bụng mèo để kiểm tra. Sau mấy giây, Bobby tuyên bố:

- Nó không là thật. Ý mình là nó không là một sinh vật. Rờ thử coi.

- Không. Cám ơn

Con mèo nói:

- Tự nhiên đi. Tớ không cần đâu.

Courtney liếc nhìn Bobby rồi rụt rè đưa tay vuốt bụng con mèo.

- Nó không mềm, mà... rất cứng.

- Nó bằng máy.

- Mình không biết cái nào thấy ghê hơn, con mèo biết nói hay con mèo máy.

- Chẳng có gì là huyền bí cả. Mình đã thấy chuyện này. Bình xịt ớt kia, con mèo này đều là công nghệ từ Quillan.

- Thật sao? Vậy là bằng cách nào đó, Saint Dane đã đưa công nghệ Quillan tới Trái Đất Thứ Hai rồi?

Bobby nện gót quanh phòng:

- Mình tin vậy. Hẳn đang cố đập vỡ hàng rào giữa các lãnh địa. Dù chuyện gì đã xảy ra tại đây, sự tiến hoá tự nhiên của Trái Đất Thứ Hai đã bị thay đổi. Mỗi khi có một thứ mới được nhập vào, một thay đổi bắt buộc xảy ra. Đây vẫn chưa là gì cả. Chuyện gì xảy ra khi hấn đó vào một thứ gây ra thảm hoạ biến đổi? Rất có thể hấn tạo ra một bệnh truyền nhiễm, hoặc một thiên tai. Một lãnh địa có thể ảnh hưởng tới lãnh địa kế tiếp, rồi kế tiếp nữa, cho đến khi...

- Hội Tụ.

- Đúng. Hội Tụ.

- Nó có thể là gì chứ?

- Mình không biết. Nhưng Saint Dane và Nevva tin chắc là sẽ xảy ra.

Cả hai yên lặng.

Courtney vẫn đặt tay trên bụng con mèo. Thành linh cô thét lên, vội rụt tay lại.

Bobby vội hỏi:

- Sao vậy?

- Mình vừa chạm vào một thứ. Nhìn này.

Một miếng ván nhỏ bật khỏi bụng con mèo như bật ra từ một ngăn kéo. Đó là một miếng ván màu trắng, trên có chữ viết.

Bobby hỏi:

- Gì thế?

Courtney cúi sát nhìn. Con mèo tỉnh bơ, tiếp tục rừ rừ thích thú.

- Ôi, thật lạ lùng. Đây là thông tin sản phẩm. Chỉ dẫn bảo quản. Có cả địa chỉ gọi dịch vụ và...

Courtney ngưng bật. Bobby lom lom nhìn, chờ cô nói tiếp. Nhưng cô vẫn yên lặng.

Sau cùng Bobby hỏi:

- Cái gì?

Courtney chậm rãi nói:

- Có nhãn hiệu. Đó là tên công ty sản xuất vật này.

- Hả? Là gì?

Bobby sốt ruột.

Giọng Courtney run run:

- Có thể chỉ là trùng khớp ngẫu nhiên.

- Nói đi!

- Công ty làm con mèo này tên là Dimond Alpha Digital Organization.

- Dimond? Đánh vắn như...

- Đúng, đánh vắn như họ của Mark.

Bobby bối rối đi tới đi lui, giọng đầy hy vọng:

- Chắc là trùng hợp thôi. Dimond không là một họ phổ biến, nhưng cũng không hiếm.

- Bạn không hiểu à?

- Có, mình đang hiểu đây. Dimond. Mark Dimond. Không thể kết luận ngay là Mark có liên quan đến vật này.

Courtney kêu lên:

- Bobby! Có thể Mark liên quan tới vật này hoặc không. Nhưng nhìn tên công ti đi.

Bobby cúi xuống đọc nhãn hiệu:

- Mình nghe bạn nói rồi mà, Dimond Alpha...

- ...Digital Organization. D - A - D - O. Dado.

Đôi bạn nhìn như mấy giây, rồi Bobby nói:

- Mình tới ống dẫn.

- Để đi đâu?

- Đi tìm Mark.

- Mình đi với bạn.

- Không được.

- Được. Mình đã đọc những gì Saint Dane nói. Mình có thể sử dụng ống dẫn, nếu đi cùng một Lữ khách. Đó là bạn.

- Courtney. Trước hết, mình không muốn đặt bạn vào chuyện nguy hiểm.

- Mình đã bị nguy hiểm rồi! Nhiều tháng trời nằm bệnh viện, nhớ không?

- Nhưng bạn vẫn còn đang trong thời gian bình phục.

- Mình khoẻ mà.

- Chỗ của bạn là ở đây. Trên Trái Đất Thứ Hai.

Courtney la lớn:

- Bobby, không chỉ còn là chuyện Trái Đất Thứ Hai nữa! Tất cả mọi chuyện đã liên quan tới nhau. Mình biết bạn đang nghĩ gì. Dù Saint Dane đã làm gì Mark, những chuyện đó, bằng cách nào đó, đã biến đổi những sự kiện trên Trái Đất Thứ Hai. Đó là nguyên nhân vì sao mọi việc đã khác. Nếu mình giúp bạn bảo vệ Trái Đất Thứ Hai, chúng ta phải tìm Mark, mà Mark thì... không có tại đây...

- Nếu để bạn cùng đi, mình sẽ chẳng khác gì Saint Dane. Mình sẽ làm xáo trộn các lãnh địa.

Courtney kêu lên:

- Các lãnh địa đã bị xáo trộn rồi! Con mèo quái dị này là một bằng chứng. Dù rất không muốn, nhưng mình phải nói là Saint Dane đã nói đúng. Mỗi khi tới một lãnh địa, một phần nào đó, chính bạn đã tạo ra sự xáo trộn, đúng không?

Bobby trừng trừng nhìn Courtney. Lời nói của cô thật cay nghiệt nhưng làm cậu sững sờ:

- Thật vậy sao? Mình đã làm đúng những điều cậu Press căn dặn mình không được làm?

- Mình không biết, Bobby...

- Nhưng nếu bọn mình không thể làm bất cứ điều gì, thì mục đích của Lữ khách là gì?

- Là ngăn chặn Saint Dane. Bằng mọi cách bạn có thể. Bằng mọi cách chúng ta có thể.

Bobby bối rối bước tới lui:

- Thật sự Saint Dane đã thuyết phục được Mark theo hấn sao?

- Mình không biết. Nhưng mình không nghĩ chỉ đơn giản thế. Mark rất dễ bị tổn thương. Cha mẹ cậu ấy đã chết. Không thể tưởng tượng nổi, nếu tình linh bị mất cả cha lẫn mẹ thì đầu óc mình sẽ ra sao.

- Nevva đã mất cha mẹ. Đó là một trong những nguyên nhân đẩy cô ấy tới với Saint Dane.

- Bobby, chúng ta phải tìm Mark. Bạn không thể đi một mình. Mình đã đọc nhật ký và biết bạn khó khăn đến ngàn nào khi chỉ có một mình. Đừng làm vậy nữa.

Bobby giận dữ dụi mắt, rồi nhìn Courtney như muốn gào lên. Cô nói ngay.

- Cậu ấy cũng là bạn mình.

Một lúc sau, Courtney ngồi bên bàn bếp với giấy bút để viết một điều thật khó khăn. Cô phải nói lời "tạm biệt" cha mẹ. Lom lom nhìn trang giấy trắng, cô không biết diễn tả sao những cảm nghĩ trong đầu.

Bobby nói:

- Chúng ta nên đi thôi.

Courtney gạt nước mắt, cầm bút viết ngắn gọn: "Con yêu ba má nhiều hơn có thể nói ra. Xin đừng lo lắng cho con. Con sẽ sớm gặp lại ba má. Courtney". Gấp đôi tờ giấy, đặt trên bàn bếp nơi dễ thấy nhất, rồi cô nhìn quanh, tự hỏi: còn gặp lại nơi này và cha mẹ nữa không.

Bobby hỏi:

- Lỡng lự hả?

- Đi thôi.

Nửa giờ sau, đôi bạn đứng trước miệng ống dẫn, nhìn vào cũi thăm thẳm. Bobby hỏi:

- Cảm thấy sao? Mình muốn nói về thể chất đó. Bạn vừa trải qua giai đoạn cực kỳ khó khăn.

Courtney im lặng cả giây, như đang thăm kiểm tra các vết thương. Cô hỏi:

- Bạn biết mình cảm thấy sao không?

- Nói đi.

Cô tự tin nói:

- Mình cảm thấy tất cả những gì mình đã làm để bình phục là chuẩn bị cho vụ này. Mình rất sẵn sàng.

Bobby nhoen miệng cười. Đó mới đúng là Courtney.

Courtney hỏi:

- Bây giờ làm sao?

- Không biết. Mình nghĩ là chúng ta nên nắm tay nhau.

Bobby đưa tay ra. Courtney nắm tay bạn, cười hỏi:

- Nhớ lần cả bọn đi xem phim sau trận bóng chày đó không?

- Trận đấu mình đã đánh bật bóng của bạn hả?

- Và mình đã đánh bật bạn ra ba lần.

- Có, nhớ chứ.

Courtney thú nhận:

- Mình làm vậy để có thể ngồi kế bên bạn trong rạp. Vì... mình sẽ cố nắm tay bạn.

- Nhưng bạn đã không nắm tay mình.

- Mình sợ.

Bobby nói đùa:

- Bạn á? Bạn mà sợ? Mình cá đó là lần cuối cùng bạn biết sợ.

Courtney cũng cười, rồi nghiêm mặt nói:

- Không là lần cuối đâu, ngay lúc này mình cũng đang sợ. Bobby, mình sẽ cố hết sức, nhưng không bao giờ mình như Loor được đâu.

- Đừng lo chuyện đó. Mình cũng không bằng được cô ấy.

Cả hai khúc khích cười. Courtney hỏi:

- Bạn thật sự nghĩ, Mark đang ở trên Trái Đất Thứ Nhất?

- Có thể. Điều đó có vẻ hợp lý. Nhưng mình không biết sẽ phải bắt đầu tìm cậu ấy ở đâu. Nhất là không có ông Gunny. Mình nghĩ, chúng ta đang làm đúng, ít ra là bắt đầu làm đúng.

- Mình cũng nghĩ vậy. Mình sợ, nhưng hoàn toàn phấn khởi.

Nhìn vào ống dẫn, Bobby nói:

- Vậy thì đi. Sẵn sàng chưa?

Courtney gật đầu. Bobby hô lớn:

- *Trái Đất Thứ Ba!*

Ống dẫn sống động. Cả hai đều căng thẳng, sợ đường hầm nứt rạn như lần sau cùng Courtney du hành qua ống dẫn. Xa xa, ánh sáng xuất hiện rồi mau chóng lan rộng. Tiếng nhạc rộn ràng hơn. Những vách tường tan chảy thành pha lê...

Và... đường hầm không bị nứt.

Courtney bước lại gần Bobby, khoác tay bạn, nói:

- Mình muốn thấy tương lai.

- Tốt. Bạn sắp được thấy rồi.

Ánh sáng bao phủ đôi bạn. Xiết chặt tay Bobby hơn, Courtney nói:

- Hô hây hô. Lên đường.

Ánh sáng loé trắng xoá, và chỉ một thoáng sau họ biến mất.

Còn tiếp

[1] Trò chơi buộc phải động não, có chiến lược, chơi bằng cách di chuyển các quân cờ trên một tấm bảng, đôi khi có cả quân súc sắc. (Nxb)

[2] Nguyên văn *Yellow smiley face*: huy hiệu mặt tròn cười màu vàng (nd).

[3] Vũ khí của thổ dân Úc, khi ném ra nó sẽ bay tới đích rồi quay về chỗ người ném.

[4] Nguyên văn: Times Square.

[5] The Dark Age: một thời đại của châu Âu từ thế kỷ thứ 5 tới thứ 10 sau công nguyên, đầu thời Trung cổ, thời kỳ được coi là còn tối tăm, ngu dốt.

[6] Đĩa nhựa nhẹ dùng trong trò chơi ném và bắt.

[7] Crisco là cô tiên không làm được chuyện gì ngoài việc làm da người ta trơn dính.

[8] Một loại đồ chơi cho trẻ em làm bằng hợp chất silicon, có thể nảy tung tung sẽ vỡ nếu ném mạnh, cũng có thể chảy như chất lỏng.

[9] Mickey và Goofy: hai nhân vật hoạt hình của Walt Disney.

[10] Orlando Bloom: ngôi sao điện ảnh trong phim *Cướp biển Caribê* và *Chúa tể những chiếc nhẫn*.

[11] Winter: mùa đông.

[12] Một loại nước giải khát của Mỹ.

[13] Một đội bóng rổ chơi trình diễn ở Mỹ.

[14] IMAX là công nghệ điện ảnh và trình chiếu phim màn ảnh rộng của tập đoàn Imax, Canada. Màn hình Imax tiêu chuẩn là 22m x 16m.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>